

Chi Nông Tâm

Contents

Chi Nông Tâm	2
1. Chương 1: Chuyển Kiếp Trọng Sinh	3
2. Chương 2: Chương 1.2	4
3. Chương 3: Chương 1.3	5
4. Chương 4: Cứu Đệ Đệ	6
5. Chương 5: Chương 2.2	6
6. Chương 6: Chương 2.3	8
7. Chương 7: Được Tự Do	8
8. Chương 8: Chương 3.2	9
9. Chương 9: Chương 3.3	10
10. Chương 10: Rời Khỏi Kinh Thành	11
11. Chương 11: Chương 4.2	12
12. Chương 12: Chương 4.3	13
13. Chương 13: Tạm Dừng	14
14. Chương 14: Chương 5.2	15
15. Chương 15: Chương 5.3	15
16. Chương 16: Chạy Trốn	17
17. Chương 17: Chương 6.2	17
18. Chương 18: Chương 6.3	18
19. Chương 19: Dừng Lại	19
20. Chương 20: Trở Lại Cổ Hương	22
21. Chương 21: Đoàn Viên	25
22. Chương 22: Chung Sống	27
23. Chương 23: An Cư	30
24. Chương 24	32
25. Chương 25: Tân Gia	34
26. Chương 26: Nhớ Thương	37
27. Chương 27	39
28. Chương 28: Lên Núi Hải Nấm	42
29. Chương 29	45
30. Chương 30: Mừng Thọ Gia Gia	47
31. Chương 31: Mẹ Kế Thí Sinh (ứng Cử Viên Cho Chức Mẹ Kế)	50
32. Chương 32: Làm Cơm Tất Niên.	52
33. Chương 33: Bán Đậu	55
34. Chương 34: Phụ Thân Định Hôn	58
35. Chương 35: Mẹ Kế Vào Cửa.	60
36. Chương 36: Làm Ăn	63
37. Chương 37: Mùa Thu Hoạch Lớn	66
38. Chương 38: Chung Sống Thuận Hòa	69
39. Chương 39	71
40. Chương 40	74
41. Chương 41: Chương 41	77

42. Chương 42	79
43. Chương 43	82
44. Chương 44	85
45. Chương 45	88
46. Chương 46	92
47. Chương 47	95
48. Chương 48	98
49. Chương 49	100
50. Chương 50	102
51. Chương 51	105
52. Chương 52	107
53. Chương 53	110
54. Chương 54: Chương 42.1	113
55. Chương 55: Chương 42.2	114
56. Chương 56: Chương 42.3	115
57. Chương 57: Chương 43.1	116
58. Chương 58: Chương 43.2	117
59. Chương 59: Chương 43.3	118
60. Chương 60: Chương 44.1	119
61. Chương 61: Chương 44.2	120
62. Chương 62: Chương 44.3	121
63. Chương 63: Chương 45	122
64. Chương 64: Chương 46	123
65. Chương 65: Chương 47	126
66. Chương 66: Chương 48	129
67. Chương 67: Chương 49	132
68. Chương 68: Chương 50	135
69. Chương 69: Chương 51	137
70. Chương 70: Chương 52	140
71. Chương 71: Chương 53	142
72. Chương 72: Chương 54	145
73. Chương 73: Chương 55	148
74. Chương 74: Chương 56	151
75. Chương 75: Chương 57	154
76. Chương 76: Chương 58	156
77. Chương 77: Chương 59	160
78. Chương 78: Chương 60	163
79. Chương 79: Chương 61	166
80. Chương 80: Chương 62	170
81. Chương 81: Chương 63	173
82. Chương 82: Chương 64	175
83. Chương 83: Chương 65.1	179
84. Chương 84: Chương 65.2	182
85. Chương 85: Chương 66	186
86. Chương 86: Chương 67 Biện Pháp Giải Quyết	188
87. Chương 87: Chương 68 Đệ Đệ Đính Hôn	191
88. Chương 88: Chương 69 Kết Thúc	195
89. Chương 89: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Khương Di Tuyết	197
90. Chương 90: Chương 71: Nghe Lời Tỷ Tỷ, Thật Tốt!	201

Chi Nông Tâm

Giới thiệu

Dù cho có đi chân trời góc bể, họ vẫn luôn nhớ về nhau. Nhưng kỉ niệm đầy màu sắc cũng như cũng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-nong-tam>

1. Chương 1: Chuyển Kiếp Trọng Sinh

Tử Lan nhìn chằm chằm gian phòng có chút quen thuộc, thật lâu sau mới lấy lại tinh thần, nàng nhớ rõ, nàng đã đốt lửa tự vẫn, rõ ràng cảm nhận được ngọn lửa đã thương cùng đau đớn, giờ sao lại xuất hiện ở đây? Tử Lan tự giễu, nàng chắc hẳn vẫn rơi vào kết cục bi thảm khi chuyển kiếp, thật uổng phí trời cao trả lại cho nàng Bàn tay vàng, cho nàng một cái không gian, nhưng cuối cùng vẫn trở thành như vậy...

“Tử Lan tỷ tỷ, tỷ đã tỉnh?” Một tiểu nha đầu mặt tròn vo cao hứng nhìn Tử Lan.

Tiểu nha đầu này rất quen thuộc, Tử Lan nhắm mắt lại, suy nghĩ một lát, mới nhớ ra, tiểu nha đầu này tựa hồ ở cùng phòng nàng lúc nàng ở Chương phủ, gọi là Bích Diệp? Tiểu nha đầu ở Chương phủ... Tử Lan chợt mở to hai mắt, nhìn bàn tay nhỏ bé còn thịt....

“Tỷ ngủ bị hồ đồ rồi, hôm nay là bao nhiêu?” Đưa tay ngắt mình một cái, Tử Lan bị đau sứt chút nữa là rơi nước mắt, sau đó tiểu nha đầu nhìn nàng nghi hoặc.

Tiểu nha đầu suy nghĩ một lát: “Ngày 11 tháng 9.”

“Còn năm?” Tử Lan lại hỏi.

Tiểu nha đầu cau mày nhìn Tử Lan, kinh ngạc hỏi: “Long Khánh năm thứ hai mươi ba, Tử Lan tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Tỷ không mệt đến nỗi bị ngu đi chứ? Còn có chút thời gian, hôm qua chúc thọ lão thái thái, thiếu gia vẫn còn ngủ, đoán chừng không rời giường sớm, tỷ nghỉ thêm chút đi.”

Long Khánh năm thứ hai mươi ba, 11 tháng 9? Tử Lan lập tức cầm lên một bộ y phục mặc lên, sau đó nói: “Không cần đâu, tỷ tỉnh rồi.”

Tiểu nha đầu nhìn Tử Lan không có chuyện gì, sau đó thu thập một chút rồi đi ra ngoài, cùng là nhị đẳng nha đầu, còn là nha đầu thì còn nhiều chuyện phải làm đây.

Mặc quần áo tử tế, Tử Lan nhìn thời gian vẫn còn sớm, ngồi ở trên giường bắt đầu tính toán, hôm nay chính là ngày Chương gia bị giam vào đại lao, nói như vậy nữ nhân kia còn chưa đem đệ đệ trao đổi với Chương Vân Kiệt, đệ đệ còn sống, như vậy mình còn kịp...

Tử Lan vươn tay nhìn cái bớt trên cổ tay phải, sau đó cầm lên rổ châm tuyền, lấy ra một cây kim, châm vào đầu ngón tay áp út...

Đem giọt máu chảy lên cái bớt, Tử Lan nhìn cái bớt hiện lên một ánh sáng hồng, cười... Có không gian này tồn tại, nàng có thể cứu đệ đệ, đời trước không thể cứu sống đệ đệ là đau đớn lớn nhất trong lòng Tử Lan, nàng đã đáp ứng mẫu thân, nàng nhất định sẽ chiếu cố đệ đệ, để cho hắn trưởng thành, kết quả vẫn bị nữ nhân kia trao đổi đệ đệ với Chương Vân Kiệt, Chương lão gia sợ đệ đệ khóc nháo làm người khác hoài nghi, cố tình bịt chết đệ đệ.

Nàng tử nhỏ đã hầu hạ Chương Vân Kiệt, coi hắn như đệ đệ mà đối đãi, sau khi đệ đệ chết đi, mặc dù đau khổ nhưng cũng không giận chó đánh mèo lên Chương Vân Kiệt, thậm chí sau đó sống nương tựa lẫn nhau, nàng cũng sinh ra thân tình với hắn, coi hắn như thân nhân duy nhất mà đối đãi, nhưng quay đầu lại... Vì hắn mà nàng phải chịu bao nhiêu khổ, kết quả khi hắn phát đạt rồi, lại ghét bỏ nàng vì trước kia để hắn chịu khổ, ghét bỏ nàng không cho hắn cưới vợ bé, ghét bỏ nàng vì nàng không chịu làm ngoại thất (tình nhân bên ngoài) của lão Vương gia đã hơn năm mươi tuổi...

Nghĩ tới đây, Tử Lan không chịu được, trái tim lạnh buốt, rốt cuộc không phải là ruột thịt, nhớ ngày đó đệ đệ nàng rất ngoan, rất hiểu chuyện. Nhưng sao lại gặp phải lũ mặt người dạ thú như vậy chứ? Kể ra Chương Vân Kiệt cũng ngu, Chương gia vì kết bè với Hoàng đảng tranh quyền, cuối cùng rơi vào kết cục trở thành tội phạm bị giết và tịch thu gia sản, nhưng mà hắn còn chưa có chết...

2. Chương 2: Chương 1.2

Nghĩ đến đệ đệ, Tử Lan vội vàng xuống giường, đi gặp đệ đệ.

Ra cửa thì đụng phải Tổng ma ma, Tử Lan vội chào hỏi, nói đệ đệ Tiểu Lâm đêm qua bị nhiễm phong hàn, xin phép mama cho qua xem. Được Tổng mama cho phép, Tử Lan trở lại gian phòng đem tất cả tài sản đồ vật của bản thân bỏ vào không gian, sau đó chạy đi tìm đệ đệ.

“Phụ thân, hôm nay Tiểu Lâm khá hơn chưa?” Tử Lan mở cửa nhìn phụ thân.

Thạch Hữu Lương liếc nhìn nữ nhi nói: “Đêm qua còn nháo, sau nửa đêm tốt hơn nhiều rồi, mới ngủ không bao lâu, giờ ta đi nấu thuốc cho hắn.”

“Vậy là tốt rồi.” Tử Lan thở phào nhẹ nhõm, suy nghĩ một chút, nói: “Phụ thân, người hôm nay có ra ngoài mua gì không? Nếu người ra ngoài, mua cho con chút châm tuyền, có vài loại chỉ màu đã hết rồi, và con muốn ăn đường sao hạt để của nhà lão Vương, phụ thân mua cho con một ít được không?”

“Nha đầu tham ăn, hôm nay ta phải đi phố đông, nhà lão Vương lại ở phố tây, châm tuyền lại ở phố bắc, con nha! Cố tình tạo việc cho phụ thân sao?” Thạch Hữu Lương cười cười nói nữ nhi, nhưng hắn không tức giận, bởi vì nữ nhi từ trước tới nay đều rất hiểu chuyện, cho nên trong lòng hắn không hề bất mãn.

Thấy phản ứng của Thạch Hữu Lương, Tử Lan thở phào nhẹ nhõm, như vậy khi Thạch Hữu Lương ở bên ngoài có việc, sau khi đóng cửa phủ, không thể chịu vào tù cùng mọi người. Nhưng nàng lại không có thể thông hành ra khỏi phủ, làm sao đây, Tử Lan nghĩ tới cười nói: “Con vào xem đệ đệ một chút, phụ thân, người giúp con nha. A! Đúng rồi, con làm cho người mấy bộ đồ và đôi giày mới, con cực khổ mới làm xong, sao không thấy phụ thân mặc vậy, sau này con sẽ không làm cho người nữa nha?”

“Biết rồi, biết rồi.” Thạch Hữu Lương cười đáp ứng.

Tử Lan vào nhà liếc nhìn dì (mẹ kế) trong lòng đau đớn, oán hận, chính là nàng ta đã tráo đổi đệ đệ với Chương Vân Kiệt, rõ ràng đệ đệ có vóc dáng và độ tuổi không xấp xỉ Chương Vân Kiệt, nhưng mà... Tại sao không lấy người khác để tráo đổi? Sao không phải là Nhị Lăng nhà Cố ma ma? Tuy nghĩ như vậy, nhưng làm thế cũng không có đức, chỉ là sau đó Nhị Lăng ngu ngốc hồ nháo, cuối cùng vẫn bị đánh chết đấy thôi? Huống chi Cố ma ma còn có tình cảm với phu nhân nhiều hơn Tổng thị.

“Trở lại sao?” Tổng thị gạt đầu nói với Tử Lan.

Tử Lan cũng đáp một tiếng: “Dạ.”

3. Chương 3: Chương 1.3

Tống thị là bà vú của Vân Kiệt, nàng hướng về Vân Kiệt có thể hiểu, nhưng Tiểu Lâm lớn hơn Vân Kiệt một tuổi, lúc đầu mẫu thân chết vì khó sinh, mình nên đáp ứng sau này chiếu cố tốt đệ đệ, kết quả... Nàng cũng không thích Tống thị này, mẫu thân mới chết ba tháng, Chương phu nhân liền gả nàng cho phụ thân, phụ thân ban đầu chẳng qua là quân sự thôn trang, sau bởi vì Tống thị bị triệu hồi về Chương phủ làm việc, trong nhà này cũng thật tốt, nhưng khi Tống thị sinh nữ nhi của nàng, nàng lại vội vàng chiếu cố Vân Kiệt, kết quả chiếu cố không tốt, nàng ta hết lần này tới lần khác đem lỗi đẩy lên trên người Tiểu Lâm, thật buồn cười, Tiểu Lâm mới hai tuổi, tại sao có thể chăm sóc tốt một đứa trẻ khác đây?

“Ta phải đi xem thiếu gia ở trong phòng, người cũng nhanh lên chút, chịu khó. Chờ Cẩm Sách được đưa đi, người cố gắng tranh đua một chuyến, có lẽ thành đại nha hoàn.” Bây giờ thái độ của Tống thị với Tử Lan vẫn rất hòa ái, thật ra thì biểu hiện của Tống thị với nàng và Tiểu Lâm rất tốt, nếu không phải sau này trên đường chạy trốn, nàng bị bệnh nặng, làm bầm lều bầu, có lẽ thật sự cho là nàng thật lòng, không nghĩ nữa, chỉ muốn nhìn đệ đệ chút.

“Biết, con lập tức đi, hôm qua đại thọ lão thái thái, thiếu gia chơi quá muộn, hôm nay đoán chừng sẽ dậy muộn.” Tử Lan đè nén bất mãn trong lòng, trả lời.

Tống thị gật đầu, liền đứng dậy ra cửa. Lúc này Tử Lan mới vào nội thất nhìn đệ đệ. Tử Lan khoé mắt chứa lệ, đưa tay chạm vào khuôn mặt của đệ đệ, còn ấm áp... Lập tức lệ rơi xuống...

Nàng là người của tam thế, chỉ có đời thứ hai có phụ mẫu thương yêu sủng ái nàng. Đời thứ nhất, nàng là một cô nhi, vừa sinh ra liền bị bỏ rơi, sau đó vì bị thất tình, đi du lịch gặp núi lở mà chết. Đời thứ hai nàng mang theo trí nhớ, thành Tử Lan, từ tấm bé trong nhà vẫn nghèo khó, nhưng được phụ mẫu hết mực sủng ái, đặc biệt là mẫu thân, luôn vô điều kiện yêu thương nàng, cho nàng an tâm ở lại chốn cổ đại này, sau vì khó sinh đệ đệ mà chết, phụ thân lại bị chủ tử chỉ lấy Tống thị, vào Chương gia trở thành tỳ nữ của Chương Vân Kiệt, nhưng Chương Vân Kiệt là một đứa bé, mặc dù điều ngó, nhưng nàng cũng trải qua dễ dàng, sau đó khi Chương gia bị bỏ tù, trước khi bị bỏ tù Tống thị đã trao đổi đệ đệ và Chương Vân Kiệt, cuối cùng cả nhà Chương gia bị tịch thu gia sản và giết kẻ phạm tội, khi đó nàng mới biết ở phòng giam cách vách hải tử mà Tống thị ôm không phải đệ đệ. Nhưng mà việc đã đến nước này, phụ thân vẫn mang theo mình, Tống thị và Chương Vân Kiệt trở về cố hương... Cuối cùng trên đường đi, Tống thị bị bệnh chết, sau khi ông bà qua đời, bá thúc trở mặt vô tình, phụ thân buồn bực mà chết, nàng tình cờ cắt vào tay, giọt máu rơi vào cái bột, liền phát hiện ra không gian, hai người mới có thể áo cơm không lo bình an lớn lên, cuối cùng bị ngoại tổ mẫu mưu hại phụ thân tìm được, cũng cho nàng một thân phận tiểu thư, Chương Vân Kiệt mới có thể đọc sách tập võ, cuối cùng dùng tên của Tiểu Lâm thi khoa cử thành công vào triều làm quan.

Tử Lan thừa nhận nàng không thông minh, không có mắt nhìn người, chỉ vì Chương Vân Kiệt kêu vài tiếng tỷ tỷ, lòng dạ liền mềm nhũn, thậm chí vì Chương Vân Kiệt, mà gả cho nam nhân khẩu phật tâm xà, sau Chương Vân Kiệt biết nàng được hoàng tử nhìn trúng, lại ủng hộ trợ giúp nàng cưới vợ bé, đáng hận ban đầu nàng lại tưởng hắn thật lòng muốn tốt cho nàng. Kết quả vì nàng không muốn làm ngoại thất của lão Vương gia, liền trở mặt vô tình...

Nghĩ tới đây Tử Lan không nén được hận ý, nàng thật không nghĩ đến nàng vẫn có thể sống lại một lần nữa, mặc dù tiếc nuối không thể trọng sinh lúc mẫu thân vẫn còn sống, nhưng mà lúc này đệ đệ vẫn còn sống. Bất kể như thế nào, lần này nàng nhất định sẽ bảo vệ đệ đệ. Về phần Chương Vân Kiệt, đời này hắn đừng có nghĩ dùng danh phận đệ đệ để mà thoát thân. Đồng thời nàng cũng thanh tỉnh không nói cho Chương Vân Kiệt chuyện nàng có không gian, nếu như bị hắn biết, không gian của nàng có thể làm cho người bách độc bất xâm, bách bệnh vô tổn (không có bệnh tật), hẳn chắc sẽ hối hận lắm đây.

4. Chương 4: Cứu Đệ Đệ

Sau khi Thạch Hữu Lương đem bát thuốc để lên bàn, dẫn dò Tử Lan đôi câu, sau đó liền rời đi, Tử Lan đóng cửa lại, đem tất cả tài sản tiền bạc thu vào không gian, lúc này trong không gian trừ ao sen, không có cái gì khác, cẩn thận đánh thức đệ đệ, cho hắn ăn chút điểm tâm, dụ dỗ hắn uống thuốc, thuốc này có tác dụng gây ngủ, Tiểu Lâm uống thuốc xong, Tử Lan chơi cùng hắn một lát, hắn mới ngủ say, dùng chăn cẩn thận quấn quanh hắn, Tử Lan đưa hắn vào không gian, thuận tiện lấy những đồ đáng tiền cho vào đó. Lúc này mới đóng cửa rời đi, Tử Lan đi phòng thiếu gia trước, thuận tiện đi qua phòng bếp lấy đồ ăn.

“Tử Lan tỷ tỷ, tỷ đã đến rồi? Tiểu Lâm khá hơn chút nào chưa?” Chương Vân Kiệt mới vừa luyện chữ xong, liền thấy Tử Lan, dừng một chút, sau đó nâng lên khuôn mặt tươi cười, ân cần hỏi han.

Trong trí nhớ, Tử Lan chưa từng thấy qua khuôn mặt tươi cười thiên chân vô tà như vậy của Chương Vân Kiệt, trong trí nhớ hắn luôn nghiêm mặt, nếu không thì giả cười, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, Tử Lan nhẹ giọng nói: “Tốt hơn nhiều rồi. Không còn nóng nữa, mới vừa rồi ta nhìn hắn uống thuốc, lại ngủ rồi.”

“Vậy thì tốt.” Chương Vân Kiệt cười híp mắt nói: “Chỗ ta cũng không còn nhiều việc lắm, dù sao còn có các bà vú rồi nha hoàn, hay là tỷ cứ đi chăm sóc Tiểu Lâm đi.”

“Vâng. Cảm ơn thiếu gia.” Tử Lan không từ chối, hiện tại nàng cũng không biết nên đối mặt với Chương Vân Kiệt thế nào, hơn nữa còn chút việc cần hoàn thành, nàng còn muốn đi tìm chút dược, thảo dược, còn chút đồ phải dọn dẹp lại. Thời gian cũng không còn sớm.... Hơn nữa nàng cũng không biết chung sống với Chương Vân Kiệt thế nào, hơn mười năm nương tựa lẫn nhau, yêu bao sâu, hận cũng sâu bất nhiều.

Chỉ một lúc, Tử Lan đã cất xong hết thấy những thứ cần dọn dẹp, lại vào thư phòng Chương gia xách một rương sách, dĩ nhiên đây là những bộ sách bình thường, cũng không phải là bản đơn lẻ số lượng có hạn, không ai để ý. Cũng may Tử Lan biết chữ, Chương Vân Kiệt liền cho nàng vào thư phòng tìm sách. Làm xong hết thấy, Tử Lan lặng lẽ trốn vào không gian.

Quả nhiên như Tử Lan đoán, nàng mới vừa vào không gian không lâu, liền nghe tin tức quan binh bao vây Chương gia, ở trong không gian Tử Lan có thể nhìn thấy hết thấy phát sinh ở bên ngoài, nàng lẳng lặng nhìn người nhà Chương gia thanh cao nhưng lúc này cũng hốt hoảng lo sợ...

“Xong rồi, xong rồi... Toàn bộ xong rồi.”

“Ta không muốn chết, ta không muốn chết...”

“Tại sao có thể như vậy?”

“Tại sao Đại gia lại có thể cùng Đại hoàng tử hành thích Hoàng thượng? Việc này không thể nào, không thể nào?”

“Phu quân, bọn nhỏ làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

“Hoàng thượng, chúng ta bị oan, chúng ta bị oan . . . Chương gia chúng ta không có tạo phản a...!”

5. Chương 5: Chương 2.2

Chương gia bị quan binh bao vây chặt chẽ, nhất thời mọi người đều bàng hoàng, tất cả nha hoàn tôi tớ đều rối loạn. Nhìn những chủ tử ngày ngày cao cao tại thượng, hiện tại không có ngạo mạn thường ngày, không hề cam tâm, có xin khoan dung, có khóc thút thít, có tức giận mắng, có ngắt đi . . . Một nhóm người không biết chuyện gì xảy ra. Cho đến thật lâu sau này, Tử Lan mới biết Đại hoàng tử làm phản căn bản là chuyện sẽ xảy ra, chẳng qua là hoàng quyền thay đổi, và có người thất bại mà thôi. Chương gia căn bản không thể sửa án, bởi vì người kế vị là Lục hoàng tử, cũng chính là Khánh Phong đế sau này, một tay đưa đến kết quả. Còn nhớ rõ ban đầu Chương Vân Kiệt tra ra hết thấy, loại đau khổ này, không cam lòng gào thét. Đồng thời Tử Lan có chút may mắn, Tứ thiếu phu nhân Chương gia- Lý thị, cũng chính là chủ nhân

của cả nhà nàng, tuy là hệ chính, nhưng rốt cuộc phía trên có huynh, dưới có đệ đệ được cưng chiều, nhưng lại chẳng có quyền thế gì, phụ thân cũng không để ý. Cũng may mắn Lý thị tính tình dịu dàng, không có ý định đoạt quyền.

“Thu Thực, người có thấy Tiểu Lâm nhà ta không?” Hốt hoảng trong đám người, Tử Lan nhìn thấy mẹ kế Tống thị đang hỏi thăm tin tức nàng và đệ đệ.

“Không thấy.. . Không thấy . . . Tống má má rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy? Chúng ta sẽ không sao chứ?” Nha hoàn bị Tống thị kéo lại tên là Thực Thu lắc đầu một cái, sau đó hoảng sợ hỏi Tống thị.

“Không chết được.” Tống thị tức giận nói xong, lại hỏi: “Người có thấy Tử Lan đâu không?”

Thu Thực lại lắc đầu, Tống thị liền đem nàng đẩy ra, lại vội vàng đi tìm.

Nhìn Tống thị như con ruồi không đầu chạy khắp nơi hỏi thăm tung tích nàng cùng Tiểu Lâm, Tử Lan cũng sẽ không hảo tâm cho là nàng quan tâm bọn họ. Nàng nhớ Tống thị trước khi chết, rất oán hận đệ đệ! Là nàng biết rõ sẽ chết, nhưng vẫn dùng đệ đệ trá đổi với Chương Vân Kiệt, thậm chí che giấu mọi người, cho đến sau khi cứu nàng cùng phụ thân mới biết đệ đệ đã tử vong.

Chỉ chốc lát sau, Tử Lan thấy Tứ thiếu phu nhân Lý thị chính là mẫu thân của Chương Vân Kiệt, và bà vú Cố thị ôm một người có vóc dáng giống Chương Vân Kiệt đi tới chính đường, Tử Lan thở dài một cái, bởi vì Cố thị là nhũ mẫu của Lý thị, cho nên hàng năm sống ở Lý gia làm bạn với chủ nhân, mà trượng phu của nàng có tiểu thiếp ở bên ngoài, cũng sinh hai tử, ba năm trước nhi tử của Cố thị đi ra ngoài, gặp chuyện ngoài ý muốn mà chết, lưu lại một tôn tử ngu dại (tôn tử: cháu trai), Cố thị về tới nhà, thấy trượng phu cùng tiểu thiếp ngồi quanh bàn cơm, trối tôn tử, tức giận vô cùng, sau đó khóc lóc cầu xin Lý thị giúp nàng bán đi trượng phu cùng tiểu thiếp và mấy đứa con của bọn họ, mang tôn tử đến Chương gia, để Cố thị tự chiếu cố hân. Lúc ấy, chuyện này rất oanh động, Tống thị đã đặc ý nói với phụ thân, phải nhớ ân tình của nàng, nếu vong ân phụ nghĩa, nếu không sẽ dẫm vào vết xe đổ của trượng phu Cố thị.

Tử Lan nhìn là biết Cố thị đem nhi tử của mình đi cống hiến, chính vì giữ được mạng của Chương Vân Kiệt, đây chính là sự khác biệt giữa gia đình tôi tớ và chủ tử, gia đình tôi tớ tuyệt đối trung thành với chủ tử. Mà người thân của tôi tớ, như phụ thân, trước kia hưởng thụ cảm giác tự do, cho nên rất khó dung nhập vào, Lý gia có đại ân với phụ thân, phụ thân sẽ hồi báo, sẽ trung thành với bọn họ, nhưng tuyệt đối, sẽ không ở trong đại nạn mà hy sinh con mình, mạo hiểm tánh mạng cả nhà, đi cứu người, nếu có thể chỉ là chờ sau khi bọn họ bị chém, sẽ nhặt xác giúp họ thôi.

Qua một lúc lâu, chờ cho quan binh kiểm lại nhân số, Tử Lan mới mặc quần áo tử tế cho Thạch Lâm, ôm hân từ góc đi ra.

“Tỷ tỷ, có chuyện gì sao?” Thạch Lâm bị tiếng ồn ào, tiếng thét chói tai, mà thức tỉnh, sau khi tỉnh lại thấy đám người hỗn loạn, theo bản năng, Thạch Lâm dựa vào trong ngực Tử Lan.

Tử Lan ôm hân thật chặt, đưa cho hân một khối điểm tâm, sau đó nói: “Tiểu Lâm ngoan, phải nắm chặt tay tỷ không buông nha, nếu không sẽ không thấy tỷ nữa đâu, biết không?”

Tử Lan chưa bao giờ nói nặng với Tiểu Lâm, Thạch Lâm vừa nghe liền bị dọa sợ, đôi mắt đầm lệ nắm chặt tay Tử Lan. Tử Lan đi theo các nha hoàn cấp trung.

Tử Lan cùng đệ đệ xen lẫn trong bày tôi tớ cấp trung, nhìn trong ngực Cố thị ôm một hài tử, Tống thị theo sát nàng, hài tử kia mặc trên người là trang phục của người làm... Thấy vậy, Tử Lan thở phào nhẹ nhõm, nàng phát hiện, cho dù đời trước bị Chương Vân Kiệt hại chết, nàng vẫn như cũ vì hân có thể thoát khỏi nhà tù mà cao hứng.

6. Chương 6: Chương 2.3

Cúi đầu, Tử Lan kéo đệ đệ nghe theo quan sai đọc tên theo danh sách. Tử Lan cảm thấy chút may mắn, nàng chỉ là một nhị đẳng nha hoàn, đại nha hoàn Chương gia chỉ có khoảng ba bốn mươi người, nhị đẳng nha hoàn lại có hơn cả trăm, với nàng thoát nhìn bình thường nên cũng không gây thu hút. Thạch Lâm hơn sáu tuổi, nhưng do sinh non, mà gầy hơn so với những đứa nhỏ cùng trang lứa, cho nên cũng không ai tách họ ra. Vì thế Thạch Lâm và Tử Lan vẫn đứng một chỗ với nhau.

Hoàng tử làm phản, Chương gia chỉ là nhà bên ngoài của một sườn phi được Đại hoàng tử sủng ái thôi, Đại hoàng tử có một chính phi, bốn sườn phi, ba thứ phi, mấy người thị thiếp... Cho nên Chương gia tương đối thảm là vì Chương sườn phi từ trước tới nay được cưng chiều, Chương gia lại qua lại thân mật với Đại hoàng tử, cho nên trừ nhà mẫu thân của hoàng tử phi bị giam ở ngoài, cũng chỉ có Chương gia bị giam cả nhà.

Chương gia có gần nghìn người làm, cho nên nhà giam ở kinh thành đầy ắp là người. Tử Lan cùng đệ đệ ngây người trong tù năm ngày, liền bị kéo ra ngoài, các nàng chỉ là nô tỳ râu ria bị bán đi trước. Năm ngày này Tử Lan vẫn cẩn thận bảo vệ đệ đệ, ôm đệ đệ vào lòng, ngồi ở trong góc, thức ăn nhà giam cũng không ngon miệng, hướng chỉ một phòng giam có tới ba bốn mươi người, đại gia chỉ có thể ngồi, nằm cũng không có chỗ, khắp nơi đều là người, bởi vì Thạch Lâm còn bị bệnh, Tử Lan dỗ dành hần, thỉnh thoảng lại ôm hần dựa lưng vào vách tường, cho hần một chút cái ăn, Tử Lan vô cùng cẩn thận, cho nên không ai phát hiện ra. Năm ngày qua đi, thỉnh thoảng Tử Lan cho ăn, trong nhà giam còn có nước cháo lạnh băng, bệnh của Thạch Lâm cũng không bị nặng thêm.

Không sợ hãi giống như người khác, Tử Lan một lần giả bộ sợ hãi, kiếp trước ở trong tù phụ thân có thể cứu cả nhà bọn họ ra ngoài, lại nói, đời này phụ thân không bị bỏ tù. Đem đệ đệ ôm chặt, Tử Lan cảm thấy thỏa mãn, mình đã thay đổi hết thảy, không phải sao?

Thạch Lâm vẫn nắm chặt tay tỷ tỷ không buông, cộng thêm Tử Lan và Thạch Lâm đều gầy yếu, bình thường, cho nên không có nhiều người chú ý. Ngày đó bán đi, Tử Lan nhìn thấy phụ thân ở trong đám người phía xa, tảng đá lớn trong lòng cũng bớt xuống.

7. Chương 7: Được Tự Do

Kiếp trước, Thạch Hữu Lương vừa trở lại phủ liền có quan binh bao vây Chương gia, đời này, bởi vì Tử Lan biết trước, để cho hần đi trên đường lâu thêm chút, cho nên lúc trở lại, Chương phủ đã bị bao vây. Cho nên hần cũng không bị giam, chờ thời điểm tin tức sẽ phát mại (bán tôi tớ), Thạch Hữu Lương đã chuẩn bị xong, hần nói hần bị phải tới thôn trang thu hoạch, kết quả vừa trở về, thê tử và nhi nữ nhi tử bị giam trong ngục.

Thạch Hữu Lương một thân ăn mặc nhà nông, ngực tốt nhìn hần chỉ rùng mình một cái, chỉ bảo hần chuẩn bị tiền tự chuộc thân, nếu không sẽ bán hần đi đào đá. Thạch Hữu Lương sáng khoái đáp ứng, tổn không ít ngân lượng, hần mới mua chuộc được ngục tốt, không chỉ không bị bỏ tù, mà còn được tự do, cũng không bị coi là trốn nô.

May mắn Thạch Hữu Lương chỉ là một nô tài râu ría, tuy là chọn mua quân sự, nhưng chỉ là quản lý của một khu nhà nhỏ Lý thị đã mua. Cho nên hần mới thoát thân dễ dàng như vậy.

Thạch Hữu Lương cảm thấy may mắn vì nữ nhi bảo mình đi mua đường sao hạt dẻ và ít châm tuyến, cho hần có đủ thời gian chuẩn bị, khi hần ở trong đám người nhìn toàn bộ người lớn nhỏ của Chương gia bị bắt đi giam lại, thậm chí nhìn thấy một đoàn nha hoàn có nhi nữ, khăn trương muốn chết. Cũng may vẫn còn một tia lý trí, không xông lên phía trước.

Mấy năm nay hần làm quân sự cũng có chút tiền, vì không bị người trong phủ biết, Thạch Hữu Lương vẫn đem tiền gửi ở Ngân hàng tư nhân, năm năm quá, hần tích được gần trăm lượng bạc, bởi vì hần thuộc về hành động tự thú, cộng thêm chút quan hệ, Thạch Hữu Lương được tự do cũng chỉ mất hơn hai mươi hai lượng.

Vóc người Tử Lan nhỏ gầy, cộng thêm trang phục cổ ý mặc, Thạch Lâm lại càng thêm nhỏ gầy, hai người trong đám người cũng không nổi bật, nhưng hai nàng lại là gia đình tối tở của Chương gia, sợ lộ ra ngoài, con gái bị người khác mua đi, Thạch Hữu Lương tự hứa phải mua được, liền vội chạy tới, mua các nàng, mặc dù là hai đứa bé, nhưng Thạch Hữu Lương lại có biểu hiện vội vàng, làm cho hấn tổn mười hai lượng bạc mới chuộc được bọn họ ra.

Ôm con gái, Thạch Hữu Lương vô cùng kích động, mấy ngày nay hấn ăn không ngon ngủ không yên, đều lo lắng cho hai đứa nhỏ.

“Chờ chuộc Nhị nương, chúng ta liền rời đi.” Cầm văn thư, Thạch Hữu Lương thương tâm rất nhiều, cũng có chút kích động, hai mươi một năm, hấn rốt cục được tự do... đáng tiếc mẫu thân của bọn nhỏ lại không được nhìn thấy.

Tử Lan không thích Tống thị, nhưng bây giờ Tống thị vẫn là thê tử của Thạch Hữu Lương, vừa nghĩ tới việc Tống thị muốn hi sinh đệ đệ, trong lòng Tử Lan vẫn rất hận, vì vậy nói bên tai phụ thân, nói nàng không cần thận nghe được Tống thị muốn trao đổi Thạch Lâm với Chương Văn Kiệt.

“Phụ thân, con nghe thấy Chương đại thúc nói chuyện Chương gia bây giờ chạy trời không khỏi nắng, tất cả mọi người sẽ bị chém đầu, cho nên rất sợ, liền lén giấu đệ đệ đi, sau con lại thấy Cố má má ôm một kẻ nào đó vào phòng thiếu gia, sau đó Lâm quân sự nói mọi người đều là tối tở, cùng lắm là bị bán, cũng không phải chết, lúc này mới mang theo Tiểu Lâm ra ngoài.” Tử Lan ghen ngào nói bên tai phụ thân.

8. Chương 8: Chương 3.2

Quả nhiên nghe tới tin tức đó, mặt Thạch Hữu Lương trầm xuống. Mặc dù hấn là của hồi môn của Lý thị, nhưng không phải là gia đình tối tở của Lý gia, hấn vẫn cố gắng kiếm tiền, mong chuộc thân sớm một chút, hấn trung thành với Lý thị, thậm chí có thể hi sinh tính mạng, nhưng hai đứa bé thì không thể. Chương gia phạm vào tội gì, những ngày qua hấn đã biết rõ, hấn không phản bội Lý thị, nhưng cũng không phải là ngu trung. Hấn không vĩ đại tới trình độ vì chủ mà hi sinh con mình.

Tống thị vẫn nhìn hấn không vừa mắt, Thạch Hữu Lương biết, hấn là người không có thê tử, lại có hai đứa bé, hơn nữa đầu óc lại dần dần, nhưng Lý thị muốn nắm giữ hai đứa bé, sẽ an tâm dùng hấn, mới đem nhị đẳng nha hoàn của Lý thị gả cho hấn, cũng điều hấn vào làm tại đại viện Chương gia, so với mình tranh ẩm đấu bên trong, thật ra Thạch Hữu Lương vẫn thích làm việc ở thôn trang hơn, hấn biết mình không thông minh, trước nghe nhạc phụ chưa qua đời nói, nếu muốn leo lên cao, đầu tiên lòng dạ phải ác độc, nhưng mà điểm này, Thạch Hữu Lương hấn biết, hấn không làm được, hấn không có cách nào nhìn người ta biến mất. Sau khi vào Chương gia, nhìn mọi việc nguyện vọng chuộc thân của hấn càng thêm mãnh liệt.

Lý gia có ân với Thạch Hữu Lương, Thạch Hữu Lương suy nghĩ hai ngày, đến ngày thứ chín chuộc Tống thị và Cố thị, còn có hài tử bọn họ ôm ra ngoài. Bất kể nói thế nào Tống thị cũng là thê tử của hấn, không cứu nàng sẽ khiến người khác nói hấn máu lạnh, coi như vì danh tiếng hai đứa bé, không thể không cứu nàng. Về phần cứu Cố thị cũng Chương Văn Kiệt, coi như mình trả ân Lý gia.

Tống thị hơi có vẻ thù mị, giá tiền cũng nhiều nhất, Cố thị là bà vú của Lý thị, từ nhỏ nhìn Lý thị lớn lên, vì Lý thị, nàng đã trao đổi để cứu Chương Văn Kiệt, đứa nhỏ kia không phải người làm của Chương gia. Cố thị đã bốn mươi, mặc dù được bảo dưỡng tốt, nhưng vẫn là già rồi. Mua hai người cũng không đang bao nhiêu tiền.

Các nàng vừa ra ngoài, Thạch Hữu Lương liền kéo Tống thị, chuẩn bị rời đi.

Nào biết được, đột nhiên Cố thị lôi kéo Chương Văn Kiệt, quỳ trên mặt đất, cầu xin Thạch Hữu Lương chừa chắp. Cố thị đã hy sinh tôn tử, không có chỗ đặt thân, không có tiền, hiện tại chỉ có thể đổ thừa lên Thạch Hữu Lương.

Cứu Chương Vân Kiệt cùng Cố thị ra ngoài, Thạch Hữu Lương cảm thấy hân hân vì ân tình với Lý thị rồi, cho nên hắn không nghĩ đến sẽ mang theo Cố thị cùng Chương Vân Kiệt đi, thậm chí hắn còn định không mang theo Tống thị vô tâm kia. Nhưng là nhìn Cố thị quỳ trên mặt đất cầu xin, cũng Chương Vân Kiệt mờ mịt luống cuống, Thạch Hữu Lương quả thật không đủ cứng rắn.

Tử Lan thở dài, nhìn thần sắc giãn ra của phụ thân, biết là phụ thân còn nghĩ tới ân nghĩa của Lý gia.

Có tổng cộng một trăm lẻ bảy lượng bạc, Thạch Hữu Lương chuộc mọi người tổn gần năm mươi hai lượng, xem bệnh cho Thạch lâm tổn năm lượng bạc, trên người Thạch Hữu Lương hiện giờ chỉ có năm mươi bốn lượng bạc, tổn người bốn mua một xe ngựa, Thạch Hữu Lương chuẩn bị về cố hương.

Trước khi đi Tử Lan lặng lẽ kéo phụ thân tới hậu viện Chương gia, lôi ra đồ nạm đã dấu riêng đi.

Vỗ vỗ đầu nữ nhi, nhìn những gì đáng tiền đều bị nữ nhi mang đi, tâm tình càng thoải mái, trong nhà dù không có gì nhiều đáng tiền, nhưng những năm này, Tống thị cũng nhận được ít khen thưởng, đổi thành tiền được bốn mươi ba lượng, trên tay có tiền, trong lòng không hoảng hốt, Thạch Hữu Lương có nói cho Tống thị mấy thứ đồ này, đổi đi được bốn mươi ba lượng.

9. Chương 9: Chương 3.3

Về Tử Lan, trong phòng nàng cũng không có thứ gì, chỉ có chút y phục, cùng mấy trang phục nha hoàn Chương gia phát, trang sức đeo tay, cùng với tiền tiêu hàng tháng, và chút tiền được thưởng.

Tú kỹ (kỹ thuật thêu) của Tử Lan được truyền từ mẫu thân nàng, bà ngoại từng có gia tộc lớn, nhưng gia tộc bị tuột dốc, muội muội bị ngã bệnh liên vì mua thuốc mà bản mình làm tiểu thiếp người ta, liền ở trong viện sau, cuối cùng bị chính thất bán đi, cũng may bà ngoại có một tay tú kỹ xuất sắc, bị tú lâu mua đi, bà ngoại từng là tú nữ nổi danh, bởi bà thêu cực kỳ tinh xảo, bởi vì vô cùng xuất sắc, liền bị ép buộc lợi hại, cho nên mất nhanh bị thương, cuối cùng là ông ngoại chuộc đi ra, ông ngoại vì chuộc bà, mà dốc hết vốn liếng, thậm chí còn tự bán mình vào Lý gia, sau khi bà ngoại ra ngoài, rất cảm động, vì vậy gả cho ông ngoại.

Sau đó hai người ở trong một tiểu thôn trang của Lý gia sống qua ngày. Bọn họ chỉ có một nữ nhi, bà ngoại liền đem tú kỹ truyền lại cho mẫu thân, khi còn bé, cũng là bà ngoại một tay dạy nàng, nàng vốn là người chuyển thể, đối với phục chế lịch sử rất là thích, cho nên học rất nhanh, cho đến năm chín tuổi, bà ngoại qua đời, nàng đã học được rất nhiều, cũng nắm giữ được những tinh túy mà bà ngoại truyền cho, chỉ thiếu cái lịch lãm mà thôi. Với lại, đời thứ nhất của Tử Lan là học hội họa, tài nghệ chưa đủ, dùng dạng hoa mới mẻ thay thế, mặc dù Tử Lan có châm tuyền bên người cho tới khi mười hai tuổi, nhưng nàng còn phải cảm tạ Lý thị ban thưởng, bởi chính nàng đều thuộc về Lý thị.

Thật ra bà ngoại qua đời, nguyên nhân chủ yếu nhất là do mẫu thân vì khó sinh mà chết, con gái bà chưa chết được một trăm ngày, Lý thị đã chỉ hôn cho con rể. Ngoại tôn nữ và ngoại tôn tử lại bị nhận vào đại viện Chương gia, cuối cùng vì buồn bực mà chết, sau đó nửa năm ông ngoại cũng qua đời.

Tử Lan còn nhớ rõ, sau khi bà ngoại qua đời, ông ngoại giao cho nàng một cái rương, bên trong có một giá y tinh xảo, còn có gối đầu, chăn, cùng với vài bộ y phục của hài tử, giày ... Thậm chí còn có một chuỗi vòng tay Phật châu tổ truyền, cũng là bằng chứng quen biết với tỷ muội của bà ngoại.

Bà ngoại đã trôi qua cuộc đời cực kỳ đau khổ, nhưng bà không ai không oán, bà từng nói với Tử Lan rằng bà rất hạnh phúc, bởi vì có ông ngoại chân thành chăm sóc, chẳng qua là bà vi phạm tổ tiên La gia, di huấn rằng nữ nhi không được làm thiếp, cho nên biết muội muội luôn tìm bà.

Đời trước, chính ông ngoại là người đầu tiên lấy được Phật châu, cuối cùng nghĩ tới có thể bà ngoại sống ở Chương gia, sau mới tìm được bà. Thấy những thứ đồ này, Tử Lan khóc thất thanh, cũng may sớm phát hiện ra không gian, không giống kiếp trước mất đi những thứ đồ này, Tử Lan thấy thật may mắn, những tú phẩm này là khi mất bà mới bị tạt, vì Tử Lan mà thêm lên, bà ở trong lòng Tử Lan chính là bảo vật vô giá.

Về phần biểu tiểu thư, gia nhập nhà quan, Tử Lan đã không còn ảo tưởng, một tiểu thư chân chính không thể làm, bởi vì bà dì (tỷ muội của bà ngoại) đã qua đời, ông ngoại (chồng của bà dì) cũng chỉ quan tâm mình một phần, hướng chi tuổi tác ông ngoại (chồng của bà dì) đã cao, còn có tôn tử tôn nữ của ông nữa, sao đủ tâm đây. Mình cần gì đi tìm không tự nhiên đây? Cả đời an an ổn ổn sống, chưa chắc đã kém cảm y ngọc thực mà phải tranh đấu. Nếu như có thể tìm cách cứu bà dì (tỷ muội của bà ngoại) mình, chỉ có biểu cửu Thám hoa, những thứ khác Tử Lan không muốn suy nghĩ nhiều.

10. Chương 10: Rời Khỏi Kinh Thành

Thạch Hữu Lương biết nữ nhi kiên trì giữ cái bọc kia, lúc nhạc phụ giao cho Tử Lan, cũng không giấu hấn. Chẳng qua dặn dò Tử Lan nhớ giữ gìn cẩn thận, đừng để người khác phát hiện.

“Con giấu cái bọc kia ở đâu?” Thạch Hữu Lương mua một chút nhu yếu phẩm cần thiết hàng ngày, sau đó đến tiệm thuốc mua thuốc. Cùng Tử Lan trở lại khách điểm bọn họ tạm ở.

Tử Lan đắc ý nói: “Không nói cho phụ thân đâu, con giấu rất kĩ rồi.”

Thạch Hữu Lương cười cười nhìn nữ nhi đang đắc ý, khuê nữ từ nhỏ đã cơ trí, lại hiểu chuyện nghe lời, miệng lại ngọt, là hài tử đầu tiên của Thạch Hữu Lương, nên hấn cưng chiều vạn phần.

“Con đã giấu đồ kĩ như vậy, vậy số tiền này con cũng cất đi.” Thạch Hữu Lương có bao nhiêu cửa cửa, Tổng thị đều biết rõ, cộng thêm Tử Lan đưa hấn, Thạch Hữu Lương đưa cho Tử Lan tám mươi lăm hai ngàn phiếu, phần lớn là Tử Lan đưa mình, Thạch Hữu Lương không có ý định nói cho đám người Tổng thị.

Tử Lan gật đầu cười híp mắt nhận lấy tiền, cảm thấy thói quen này của phụ thân mình thật là tốt. Càng biết rõ, Tử Lan khóc lóc kể lể Tổng thị muốn tráo đổi đệ đệ, mặc dù Thạch Hữu Lương vẫn mua Tổng thị ra ngoài, nhưng đáy lòng đã bắt đầu có phòng bị với Tổng thị, chỉ cần có phòng bị, liền có lúc sẽ dọn dẹp nàng ta.

Dọc theo đường đi, Thạch Hữu Lương đã cung cấp những thứ tốt nhất mà hấn có thể cho Chương Vân Kiệt, nhưng Chương Vân Kiệt vẫn không thể quen. Ngay cả bánh nướng Chương Vân Kiệt nuốt cũng không trôi, Thạch Hữu Lương nhẩn mày càng sâu... Nhìn vẻ mặt ủy khuất của Chương Vân Kiệt, lại nhìn con gái ngon lành gặm bánh, Thạch Hữu Lương lại càng không thoải mái.

Thấy Chương Vân Kiệt khó khăn chút xíu là ghét bỏ ăn bánh nướng, Tử Lan tâm tình rất tốt, bảo đệ đệ uống chút nước, Tử Lan có chút châm chọc, đối trước phụ thân ở trong tù, vì chuộc thân, tìm quan hệ với bằng hữu, mua chuộc được cai ngục thì xài hết cả tiền, sau đó dựa vào phụ thân làm công ngân hạn, hơn nửa năm mới có thể trợ lại cổ hương của phụ thân. Lúc ấy trên đường chỉ có bánh bao, có lúc còn phải nhịn đói, nhưng dọc đường đi, Chương Vân Kiệt vẫn cố chống đỡ, giờ đây tốt hơn nhiều, thậm chí vì Thạch Lâm ngã bệnh, cách một ngày Thạch Hữu Lương lại cho hai đứa bé một đứa một cái đùi gà, ăn ngon hơn kiếp trước rất nhiều...

Tử Lan nhìn Tổng thị yên lặng hết lòng hầu hạ, đoán là Chương Vân Kiệt còn chưa thể thích ứng, đều là đời trước không ai chăm hấn đi.

Mua đồ xong, trên người Thạch Hữu Lương chỉ còn lại không tới ba mươi tám lượng bạc, Thạch Hữu Lương cất tiền cẩn thận xong, ở trong kinh xoay sở mấy ngày, vụ án Lý gia cùng Chương gia xử xong, hai nhà bị tịch thu hết gia sản, giết kẻ phạm tội. Đoán chừng lần này hoàng đế rất tức giận, nếu không sao lại hạ lệnh như vậy?

Trên pháp trường, lúc ba mươi hai miệng ăn Chương gia bị chém, mẫu thân Chương Vân Kiệt Lý thị ôm ấu tử bị hủ chết trong tù, hướng về bầu trời mà cầu nguyện, cầu nữ tử của nàng tránh được một kiếp này. Chương lão thái quân ở trong tù bệnh qua đời. Trên mặt mọi người, trừ sợ chính là chết lặng...

11. Chương 11: Chương 4.2

Thạch Hữu Lương rốt cục không đành lòng, cùng Cố thị và mấy trung bộc thu liễm xác bọn họ. Nhưng Chương Vân Kiệt tuyệt đối không được lộ diện, cất giấu con kẻ tạo phản là tội lớn, Thạch Hữu Lương không thể để người ngoài biết Chương Vân Kiệt còn sống. Nhìn Chương Vân Kiệt, đám người Cố thị không che giấu bí ai, Thạch Hữu Lương giữ lại để tâm, chỉ nói hồi hương, lại không nói nhà của hắn ở nơi nào. Lúc Chương Vân Kiệt còn giả trang đứa nhỏ ngu ngốc, hiện tại Thạch Hữu Lương muốn mau chóng rời đi kinh thành, vị tiểu thiếu gia tùy hứng dễ hư này, Thạch Hữu Lương cảm giác hắn nuôi không nổi đứa nhỏ này, có chút lo lắng cho tương lai...

Sau khi cả Chương gia bị chém, Chương Vân Kiệt trầm mặc, giờ này thì an tĩnh. Thạch Hữu Lương tuy không ưa hắn yêu ớt, nhưng cũng không đành lòng, cùng Cố thị chia Chương gia làm bốn phòng, mỗi phòng một hồ, chôn cùng nhau. Chương Vân Kiệt dưới sự hướng dẫn của Tổng thị, hướng về phía mai táng xa xa, dập đầu mấy cái.

Vì sợ đêm dài lắm mộng, mai táng Chương gia xong, Thạch Hữu Lương liền mang theo mọi người lên đường.

“Tỷ tỷ, chúng ta đi đâu vậy?” Thạch Lâm ngồi bên người Tử Lan, hỏi.

Tử Lan kéo y phục hắn kín kẽ, mới trả lời: “Trở về nhà lão gia gia.” Thật ra thì Tử Lan không muốn trở về, nàng biết phụ thân tâm tâm niệm niệm ở bên thân nhân, thân nhân cũng không phải rất hoan nghênh bọn họ trở về, nhưng nhìn ánh mắt ngóng chờ của phụ thân, rồi kể cho nàng những chuyện trước kia khi còn ở nhà... Tử Lan dù muốn nói nhưng lại không mở miệng nổi, suy nghĩ bất kể thế nào đều hoàn thành nguyện vọng của phụ thân đi, chịu thiệt một chút thôi mà.

“Tiểu thiếu gia trở về cùng chúng ta sao?” Tiểu Lâm có chút kinh ngạc, sao tiểu thiếu gia không giống bình thường nha?

Tử Lan nhìn Tổng thị muốn nói, lập tức chen ngang vào, nàng nhìn Tiểu Lâm nghiêm túc nói: “Đúng vậy, hắn trở về cùng chúng ta. Hắn giờ không phải tiểu thiếu gia, là Nhị Lăng đệ đệ nhà Cố nãi nãi, biết không?”

Tiểu Lâm vẫn chưa hiểu, nhưng gật đầu một cái, tiểu hài tử rất nhạy cảm, có thể cảm nhận được đại gia tâm tình thật không tốt, cho nên Thạch Lâm phá lệ nghe lời.

Dọc theo đường đi, Tử Lan phát hiện Tổng thị và Cố thị chỉ chiếu cố Vân Kiệt, còn chỉ huy nàng cũng Tiểu Lâm cái này cái kia, trong lòng rất không thích, thậm chí Thạch Hữu Lương cũng phát hiện, trong lòng cũng không thích, Lý thị đối với hắn có ân, nhưng hắn đã mạo hiểm tính mạng để cứu chấp đưa bé này, tại sao hai nữ nhân có chồng kia vẫn muốn ba phụ tử bọn họ phục vụ đứa nhỏ kia? Hiện tại hắn và hai đứa nhỏ đã không còn là tội tó, huống chi Tiểu Lâm bệnh vừa mới khỏi, hắn thăm hạ quyết tâm, chiếu cố Chương Vân Kiệt là không thể, hắn quyết định mang Chương Vân Kiệt trở về Lý gia.

“Tử Lan, Tiểu Lâm, các con cùng ăn đi.” Cố thị nấu cháo, nhìn hai đứa bé gặm bánh bao, Thạch Hữu Lương trực tiếp múc hai chén cho hai đứa nhỏ, dịu dàng nói xong, hung hăng trừng Tổng thị một cái. Tổng thị nhìn Cố thị một cái, cúi đầu xuống.

“Phụ thân cũng ăn đi, con ăn no rồi.” Tử Lan uống hai hớp liền đưa chén cho phụ thân.

Thạch Hữu Lương nhận lấy chén, vui mừng nhìn nữ nhi nói: “Hôm nay nghỉ thật tốt, sáng mai phụ thân mua bánh bao thật cho hai đứa.”

“Dạ.” Tử Lan gật đầu, lấy ra đồ thêu tiếp tục thêu. Dĩ nhiên lúc lấy ra đồ thêu này đã lấy cố sẵn, Thạch Hữu Lương khi đi ra ngoài cảm xúc thêu này để đi tìm mua sợi chỉ thêu phù hợp... Cho nên bức thêu vẫn còn.

12. Chương 12: Chương 4.3

“Đừng thêu nữa, trời đã tối rồi, không tốt cho mắt.” Thạch Hữu Lương nhìn nữ nhi lại tiếp tục thêu mà nhú mày.

Tử Lan cười nói không sao cả, hai ngày nay Tổng Thị và Cố thị không cho nàng làm việc, chỉ bảo mình thêu thùa, chính là thêu tốt bán đi sẽ được giá cao. Đời trước nàng cũng dựa vào thêu thùa mà sống, cho nên tài nghệ cùng tốc độ không giống tiểu hài tử mười một tuổi. Hơn nữa nàng có không gian nghịch thiên tồn tại, một chút cũng không lo lắng không tốt cho mắt, nhưng nhìn thái độ của Cố thị và Tổng thị, Tử Lan cũng không muốn thêu nhanh chút nào. Với lại lấy lý do ở trên xe ngựa lắc lư, thêu sẽ không tốt, vì thế không thêu trên xe ngựa, chỉ nói chuyện phiếm với đệ đệ, nói cho hần chuyện xưa, dĩ nhiên thuận tiện cũng có thêm Chương Vân Kiệt. Nhưng Cố thị không để cho Tử Lan và Thạch Lâm đụng tới Chương Vân Kiệt, nhưng nói chuyện thì có thể, mà giờ khắc này Tử Lan ôm đệ đệ, cũng không có cảm giác gì đặc biệt, mặc kệ Tổng thị.

“Sau đó, một con sói to bị thợ săn giết chết...” Tử Lan ôm Thạch Lâm, cười híp mắt kể chuyện xưa cho hần nghe.

“Một cô bé chạy vào rừng cây một mình, vốn là muốn chết, nếu như con sói to ăn cô gái, thì nàng ta cũng đáng đời.” Chương Vân Kiệt châm chọc.

Tử Lan gật đầu một cái, nói: “Đúng nha! Cho nên tiểu hài tử các ngươi không thể ra khỏi cửa một mình, một thợ săn có thể dễ dàng giết một con sói, nhưng tiểu cô nương cùng bà nội chỉ có thể trở thành thức ăn cho sói, hiện tại bên ngoài rất nhiều người xấu, hai người các ngươi không thể tùy tiện ra cửa, biết không?”

“Đệ nhớ, phụ thân đã nói rất nhiều lần, đệ đi nơi nào đều phải có tỷ đi cùng.” Thạch Lâm tựa vào người Tử Lan, nói chắc nịch.

Chương Vân Kiệt không nói gì nữa.

“Nếu mà có sách, ... Nhị Lăng có thể đọc sách.” Cố thị nhìn Chương Vân Kiệt, cảm khái nói.

Tử Lan cúi đầu, hiện tại chạy trốn chết, sao mình có thể lấy sách ra, trước kia Cố thị nói dạ dày Chương Vân Kiệt không tốt, cho nên Tổng thị nói Thạch Hữu Lương mua một túi gạo trắng nấu cháo cho hần. Tử Lan không khách khí, yêu cầu cho Thạch Lâm ăn cháo, lấy cớ vì là có sẵn, Thạch Lâm vừa bị bệnh, dạ dày cũng không tốt, dù sao nàng không ưa một mình Chương Vân Kiệt ăn ngon, mình thì chẳng sao, nhưng đệ đệ còn nhỏ. Ngại Thạch Hữu Lương là chủ nhà, mặc dù Tử Lan thấy Cố thị không muốn, Tổng thị thì tức giận, nhưng Cố thị không nói gì, cũng áp chế cả Tổng thị.

Không gian bây giờ không chỉ là nơi cất trữ vật, mà Tiểu Lân không có thời gian xử lý, hơn nữa thực vật cũng không có nhiều lắm, cho nên linh khí trong không gian chưa đủ, đưa đến không gian tuy có dùng hạt sen nhưng không ảc nào thành thực, Tử Lan muốn tìm thời gian, dọn dẹp không gian một phen, bất kể thế nào, có mấy viên hạt sen phải thành thực mới được, nàng có chút phấn khích.

“Phụ thân, con đi mua mấy cây kim, kim gãy rồi, không thêu được nữa.” Lúc đi qua một thành trấn, Tử Lan nói với Thạch Hữu Lương.

Thạch Hữu Lương gật đầu, tú điểm (cửa hàng thêu) cách nơi này không xa, đến khách điểm thuê hai gian phòng, Tử Lan Thạch Lâm và Thạch Hữu Lâm một phòng, Cố thị Tổng thị và Chương Vân Kiệt ở một phòng, thu xếp xong, Thạch Hữu Lương cho Tử Lan đi mua kim, Tử Lan vừa rời khách điểm, sau khi mua kim xong, đã đến lương thực điểm mua chút hạt giống cùng nông cụ rồi vứt hết vào không gian, tính toán thời gian để gieo trồng.

13. Chương 13: Tạm Dừng

Buổi tối, chờ Thạch Hữu Lương cùng Thạch Lâm ngủ say, Tử Lan lặng lẽ chui vào không gian. Trong không gian đất bùn xốp hơn bên ngoài rất nhiều, nhưng bận rộn tới nửa đêm mới đào được nửa mẫu đất, thở dài. Tử Lan thả tay vào thùng nước, nhìn thành quả của mình, lau đi mồ hôi trên trán, nài ra khỏi không gian.

Phải mất khoảng ba buổi tối, mới có thể khai khẩn tốt một mẫu đất, nhưng chỉ lúc ở khách điểm, mới có thể trồng trọt, cũng không biết ngày mai có ở trong khách điểm nữa không? Cố thị và Tống thị tuy là người đơn giản, không cẩn thận vẫn có thể bị phát hiện, Tử Lan không muốn mạo hiểm. Ở khách điểm, có màn giường cản trở, một mình nài một giường, cẩn thận sẽ không bị phát hiện.

Tử Lan cẩn thận suy nghĩ, theo tốc độ này, cộng thêm tần số ở trọ, tầm hai tháng nài có thể khai khẩn nhiều hơn bốn mẫu ruộng gần đó, một khi linh khí đủ, có thể rất nhanh sẽ thu hoạch hạt sen, giúp phụ thân và đệ đệ điều lý thân thể.

Đang chìm trong suy nghĩ, truyền tới tiếng gõ cửa dồn dập.

“Ai vậy?” Tử Lan hỏi.

“Nhị nương đây, mau kêu phụ thân con đi, tiểu... Nhị Lăng bị sốt rồi.” Ở ngoài cửa Tống thị vội vàng nói.

“A... Vâng.” Tử Lan mặc quần áo tử tế, đánh thức Thạch Hữu Lương.

Thạch Hữu Lương vội vàng đi tới phòng cách vách, Tử Lan vỗ vỗ đệ đệ, để hắn tiếp tục ngủ. Sau đó, cũng sang phòng bên xem, kết quả, vừa đi vào liền bị Thạch Hữu Lương chạy trở về ngủ: “Trời rất nhanh sẽ sáng, con về ngủ tiếp đi, phụ thân và Nhị nương cùng Cố nãi nãi mang Nhị Lăng ra y quán. Con ở đây để ý Tiểu Lâm, ngoan.”

“Vâng. Con biết ạ.” Tử Lan gật đầu, giờ nài có thể nghỉ ngơi a.

Trở lại phòng ngủ, Tử Lan liền lên giường ngủ, tỉnh lại thì trời đã sáng choang, vừa mở mắt ra, Tử Lan liền thấy Thạch Lâm ngồi ở mép giường nài, đôi mắt nhắm lè nhìn nài.

Tử Lan le lưỡi, ngượng ngùng một chút hỏi: “Phụ thân trở về rồi sao?”

“Không thấy phụ thân, cũng không thấy Nhị nương.” Trong mắt Thạch Lâm hiện lên bất an.

Tử Lan bò dậy, nói: “Đói không? Tỷ mua đồ cho đệ ăn nhé.”

“Dạ.” Thạch Lâm gật đầu, hắn cũng đói bụng một lúc lâu rồi, nhưng tỷ tỷ vẫn còn ngủ, phụ thân cùng mọi người lại không ở đây.

Tử Lan thu thập một chút, gần khách điểm có một gian hàng đậu hũ, mua hai chén đậu hũ, lại mua hai cái bánh bao thịt, nài một, Thạch Lâm một.

Gần tới buổi trưa, Thạch Hữu Lương mang theo mọi người trở lại. Sau khi trở về, Thạch Hữu Lương nói cho Tử Lan quyết định của ông, bởi vì Chương Vân Kiệt đột nhiên ngã bệnh, nên bọn họ cần ở chỗ này lâu một chút. Chương Vân Kiệt bị bệnh, Thạch Lâm cũng chưa hoàn toàn khỏi bệnh, Tử Lan gầy đi trông thấy, Thạch Hữu Lương sớm có tính toán.

Nếu của ở đây một đoạn thời gian, cả nhà ở khách điểm cũng không ổn, Thạch Hữu Lương quyết định thuê một cái nhà nhỏ, trước ở một tháng đã, cả nhà đã đi một tháng đường xá, người lớn có thể chịu đựng, những đứa nhỏ làm sao chịu được chứ.

Ở khách điểm một ngày hai gian phòng hết sáu mươi văn, thuê một tiểu ốc có ba phòng, một tháng chỉ cần sáu trăm văn, có lời rất nhiều. Bởi vì Tử Lan là một đại cô nương rồi, một mình ở một căn phòng.

14. Chương 14: Chương 5.2

“Tử Lan tỷ tỷ, có phải Nhị Lăng chết ta mới thể còn sống?” Chương Vân Kiệt âm thầm hỏi Tử Lan.

Tử Lan nhìn bộ dáng của hắn, gật đầu nói: “Đúng vậy, không sai.”

Chương Vân Kiệt nghe vậy, ô ô khóc một lúc lâu, mới nói: “Đừng để Thạch thúc cãi nhau với Cố nãi nãi nữa, ta sẽ nghe lời các người. Ta sẽ không kiêu ăn...”

“Không sao đâu, người còn nhỏ, đừng nghĩ nhiều như vậy, hiện tại dưỡng bệnh cho tốt đã, hôm nay ăn cháo gà, Cố nãi nãi đã nấu rất ngon đó.” Tử Lan nhớ tới kiếp trước, tỷ đệ bọn họ sống nương tựa lẫn nhau, lúc ấy thật ấm áp, nàng không biết nên đối mặt với Chương Vân Kiệt thế nào, nhưng nhìn vẻ mặt đáng thương của hắn, cảm thấy có chút khổ sở.

“Đây là để cho Nhị Lăng bồi bổ thân thể, hai người nhìn cái gì?” Tổng thị nhìn Chương Vân Kiệt bị bệnh, sốt ruột lo lắng, lại thấy Tử Lan múc cho nàng và Thạch Lâm cháo gà, nhất thời nổi nóng.

“Người, người nói cái gì? Con ta là nữ nhi sao không thể uống cháo gà, đồ này là ta mua.” Thạch Hữu Lương cũng nổi giận, chỉ vào Tổng thị quát lớn.

“Nhị Lăng bị bệnh, hai người bọn nó không bị bệnh.” Tổng thị quen sông trong Lý gia, từ nhỏ đã phục vụ Lý thị, mỗi ngày trôi qua đều tốt, có một kiểu tiểu thư những nhà nghèo, hiện tại bất chợt muốn nàng phải sống với cuộc sống nấu cơm, còn phải làm nhiều việc nhà, có chút chịu không nổi, trong lòng lại hận Thạch Hữu Lương không có bản lĩnh, không thể cho vợ con những ngày sống thật tốt. Bởi vì nàng có loại ý nghĩ này, cho nên thường ngày không tự chủ biểu hiện bất mãn ra ngoài, Thạch Hữu Lương cũng không dằn, cho nên càng ngày càng lạnh nhạt với Tổng thị. Hắn từ một người nông thôn một chữ không biết, cuối cùng leo lên làm quản sự thôn trang hồi môn của Lý thị, sau khi ở Chương gia lại được giao trọng trách đi mua quần sự, sao là người ngu ngốc được chứ, cho nên Tổng thị không thích, trong lòng hắn sao lại không rõ chứ? Hắn cảm kích Lý thị, cũng trung thành với Lý thị, cho nên mới mạo hiểm tính mạng mà thu dưỡng Chương Vân Kiệt, hắn không có ý kiến gì, nhưng không có nghĩa là hắn nguyện ý nhìn con hắn bị khinh thị.

“Không có bệnh thì bổ thân thể, một nồi cháo gà, Nhị Lăng có thể uống hết sao?” Thạch Hữu Lương tức giận nói.

Thạch Hữu Lương càng nói, sắc mặt Tổng thị và Cố thị lại càng khó coi, Tổng thị há mồm rồi không nói gì nữa. Tử Lan không để ý đến bọn họ, trực tiếp đem cho đệ đệ một bát cháo gà, nàng cũng uống một chút.

Tổng thị sừng sốt, thấy ánh mắt của Thạch Hữu Lương, với lại Cố thị không đồng ý, cắn cắn môi không nói gì nữa, liền đi vào phòng bếp, mấy ngày nay không phải không nhìn ra Thạch Hữu Lương bất mãn với Tổng thị, theo cách nhìn của nàng tỷ đệ Tử Lan là người có mệnh phải phục vụ người khác, khi nàng không chú ý, nha đầu Tử Lan kia còn giặt quần áo bằng nước nóng. Nàng cũng không nói gì...

“Người đang ở dưới mái hiên nhà người khác, không thể không cúi đầu, người đừng tỏ rõ thái độ như vậy. Hiện tại hai chúng ta đều không có gì cả, người phải nhẫn nhịn biết không? Sáng mai người đổi chỗ ở với Thạch Lâm, ở một chỗ với nam nhân của người, hai người được ở cùng nhau, thì cảm tình mới tăng được.” Nửa đêm Tử Lan đi tiểu, đúng lúc đi qua phòng Cố thị, nghe thấy bọn họ nói chuyện.

“Tình cảm, chúng ta chưa có tình cảm gì? Hắn vẫn luôn nhớ tới vợ trước, còn có hai đứa nhóc kia, cũng chưa từng coi ta là mẫu thân mà đối đãi, cái gì gọi là Nhị nương... hừ.” Thanh âm Tổng thị vô cùng không cam lòng.

15. Chương 15: Chương 5.3

“Coi như giả bộ, người cũng phải giả bộ cho ta, hiện tại trên người người không có lấy một lượng bạc, toàn bộ đều phải dựa vào nam nhân của người. Nam nhân đều thích nhu tình mật ý, nhưng là người xem người, sắc mặt thật là không tốt chút nào...” Cố thị thật hận rèn sắt không thành.

Tống thị trầm mặc một hồi: “Chúng ta vẫn đi theo Thạch Hữu Lương về cổ hương của hần sao? Nghe nói nơi đó bốn bề rừng núi, không có gì cả. Đến lúc đó, ngay cả nơi tiểu thiếu gia đọc sách cũng không có.”

“Nhìn lại chút đi, người mềm mỏng một chút, trước là dụ dỗ tâm nam nhân, thăm dò trên người hần có bao nhiêu tiền? Còn có, chờ Tử Lan thêu xong bức thêu, người cùng nàng mang đi bán, cầm bạc ở trong tay.” Cố thị nói.

“Thật ra nhan đầu Tử Lan kia lớn lên không tệ, có thể bán giá tốt, mặc dù tay nghệ nàng không tồi, nhưng là ngài không nhìn thấy nàng rất lười sao, Thạch Hữu Lương lại không quản, chỉ dựa vào việc nàng thêu thùa, không kiếm ra tiền đâu.” Tống thị đột nhiên nói.

“Thôi. Bây giờ cũng không có biện pháp gì, đi ngủ đi.” Cố thị không phản đối.

Tử Lan cảm giác tâm nàng thật lạnh, căn bản hai nữ nhân kia không phải là người. Lặng lẽ đi về phòng, Tử Lan ngồi co ro ôm lấy chính mình, thân thể không tự chủ phát run. Không được, nàng không thể lưu hai nữ nhân này ở bên người, nhất định phải nghĩ biện pháp.

Suy nghĩ một lát, Tử Lan cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt, đột nhiên nhớ tới kiếp trước rõ ràng trên người có tiền, nhưng phụ thân bởi vì Tống thị đối xử ác với Tử Lan, cũng không chữa trị cho Tống thị...

“Phụ thân. Con sợ. Nhị nương và Cố thị nói chuyện, chờ con làm xong đồ thêu liền đem bán đồ thêu lấy tiền, còn đem bán con vào thanh lâu, nói đáng đáp con tốt sẽ bán được giá tiền.” Gõ mở cửa phòng phụ thân, Tử Lan nhào tới ngực Thạch Hữu Lương mà khóc.

Giờ này trên mặt Thạch Hữu Lương gân xanh nổi lên, khế cắn răng, Thạch Hữu Lương vỗ vỗ bả vai Tử Lan, nói: “Tử Lan, con yên tâm, có phụ thân ở đây, phụ thân sẽ không để bọn họ tổn thương con.”

Tống thị vẫn cảm thấy nàng gả cho Thạch Hữu Lương rất là thua thiệt, Thạch Hữu Lương là người có vợ rồi, lại có hai đứa nhỏ, nhưng trong tay tiểu thư Lý thị có quá ít người có thể sử dụng, muốn lôi kéo hần, cho nên mới gả nàng cho hần. Trong lòng bất mãn, từ hành động ngôn ngữ ngày thường có thể nhìn ra, cho nên sau khi ở cùng một chỗ với nàng, Thạch Hữu Lương lại càng hoài niệm thê tử xinh đẹp dịu dàng trước kia, giữa hai người luôn cãi vã không ngừng, sau có chăm sóc tiểu thiếu gia, cứ ở lì trong đại viện Chương gia, phải một tháng mới trở về nhà một hai lần.

Đoán chừng là nghe lời của Cố thị, hôm sau Tống thị thu liễm rất nhiều, thái độ với Thạch Hữu Lương và tỷ đệ Tử Lan đã khá hơn nhiều.

“Phụ thân, con đi mua mấy cái kim nha, thêm ít vải, có lẽ con có thể làm thêm ít đồ thêu, bán lấy ít tiền giúp đỡ phụ thân.” Nhìn dáng vẻ Tống thị, Tử Lan cảm thấy phiền não, nàng coi như là không thông minh, tính khí khá hơn chút, cũng không cách nào bình tĩnh đối mặt nữ nhân này.

“Mang Tiểu Lâm đi cùng, trên đường cũng đỡ buồn.” Thạch Hữu Lương không nói gì liền đồng ý, thậm chí còn đưa ra ý kiến cho Tử Lan.

“Bức thêu còn chưa làm xong, giờ lại mua gì đây?” Cố thị cười hỏi.

Thạch Hữu Lương đang sửa xe ngựa, ngừng tay nhìn lên nói: “Đi tiếp sẽ không qua thành lớn như vậy. Cho nên mua nhiều một chút đồ thêu thôi.”

“Ồ, vậy sao? Vậy dứt khoát thêu thật tốt xong, mới có thể bán giá tốt.” Cố thị gạt đầu một cái, đề nghị.

“Tử Lan này, hai ngày thêu thật nhanh, thêu xong liền bán đi.” Thạch Hữu Lương đưa một lượng bạc cho Tử Lan, ý bảo Tử Lan rời đi.

16. Chương 16: Chạy Trốn

Tử Lan không biết phụ thân nghĩ thế nào, nhưng hiển nhiên là không muốn nàng và đệ đệ ở lại chỗ này, phụ thân yêu thương nàng cùng đệ đệ làm cho Tử Lan lựa chọn tin tưởng phụ thân, kiếp trước trước khi chết, phụ thân đem cửa hàng cho nàng, ... tìm cho nàng một đối tượng có thể dựa vào, mặc dù không theo con đường cửa hàng của phụ thân, nhưng không thể phủ nhận phụ thân rất có mắt nhìn người, nhìn lầm, giả nhằm chỉ sợ sẽ khổ cả đời.

Mang theo đệ đệ, bước chậm trong ngõ nhỏ của thành phố lớn, mua cho Thạch Lâm rất nhiều đồ ăn ngon. Chờ hần ăn no bụng tròn vo, Tử Lan không hề muốn về, Tử Lan thừa dịp đệ đệ không chú ý, mua một lượng lớn hạt giống, bỏ vào không gian, lại đi vào cửa hàng đồ thêu, mua kim cùng sợi thêu, còn mua thêm ít vải thêu nữa.

“Tỷ nhìn ngắm nhiều thứ như vậy, chỉ mua một chút này thôi sao?” Thạch Lâm nhìn mấy cuộn chỉ thêu trên tay tỷ tỷ, tò mò hỏi, vừa rồi ở trong điểm, rõ ràng nhìn thấy lão bản cầm ra rất nhiều đồ thêu mà?

“Mua nhiều như vậy làm chi, đủ dùng là được rồi.” Tử Lan sờ sờ đầu đệ đệ, cười nói.. Một đường đi xa, hần càng ngày càng gầy, nhưng qua một tháng nàng cố gắng, linh khí trong không gian càng ngày càng nhiều, không bao lâu sẽ có đài sen, có thể lấy ra hạt sen.

“Có phải tỷ mua đồ ăn cho đệ đã xài hết tiền rồi phải không?” Thạch Lâm cầm hai chuối mút quả, hỏi. Tử Lan định không mua cho Chương Vân Kiệt bất cứ thứ gì, nhưng Thạch Lâm là một đứa bé ngoan, cuối cùng Tử Lan đành mua hai chuối mút quả.

“Không phải.” Tử Lan lắc đầu: “Đệ đừng suy nghĩ nhiều, tỷ có tiền mà, đệ còn muốn ăn gì nữa không? Đệ nhìn xem, trong túi tỷ còn tiền nè.”

Nghe Tử Lan nói, Thạch Lâm không nói gì. Về tới cửa nhà, Tử Lan vừa mở cửa, Thạch Lâm đã hào hứng kêu lên: “Nhị Lãng, tỷ ta mua cho hai ta chuối mút quả nè. Mau ăn đi.”

Thạch Lâm cầm mút quả hào hứng đưa một xâu cho Chương Vân Kiệt, Tử Lan thấy rõ sắc mặt Cố thị không tốt, nàng biết Cố thị vẫn không cho Chương Vân Kiệt ăn đồ bên ngoài, nhưng nhìn sắc mặt Cố thị bây giờ, không có tiền tiêu xài nên có chút mệt mỏi, trong lòng Tử Lan liền thoải mái một chút.

Chương Vân Kiệt chưa từng được ăn mút hoa quả, nhìn Thạch Lâm ăn rất vui vẻ, cũng há mồm ăn.

“Thật ngọt.” Mút hoa quả vừa vào trong miệng, Chương Vân Kiệt liền hí mắt lại.

“Phụ thân, không phải người đau thắt lưng sao? Con mua thuốc cao cho phụ thân dán lên, người thử một chút đi.” Đi tới bên người Thạch Hữu Lương, Tử Lan liền đem thuốc dán vừa mua xong cho Thạch Hữu Lương, dọc đường đi ngồi trên xe ngựa, thắt lưng của Thạch Hữu Lương đã sớm đau đến không chịu được, nhưng phụ thân không nói cho ai biết, nửa đêm Tử Lan từng thấy phụ thân đau tới phải kêu lên.

Thạch Hữu Lương nhìn nữ nhi hiểu chuyện, càng thấy chua cay, nếu sớm biết Tống thị và Cố thị là người không phân rõ phải trái như vậy, không g những thế còn vong ân phụ nghĩa... Ai... bây giờ nói chuyện này làm gì? Tuy biết rõ cứu Cố thị sẽ dính lú tới mình và hai đứa nhỏ, nhưng hần lại nhớ tới ân tình trước kia... Nhưng cũng may... Bây giờ tách ra cũng không phải là quá muộn.

17. Chương 17: Chương 6.2

Với yêu cầu của Thạch Hữu Lương, Tử Lan mất ba ngày thời gian để thêu xong, ... Thạch Hữu Lương mang đồ thêu đi bán, lúc trở lại, nói là bán được sáu mươi lượng bạc.

“Nhiều như vậy à?” Tử Lan vui mừng, dự tính chắc chỉ khoảng ba mươi bốn mươi lượng, thật tốt quá.

“Vương viên ngoại ở trấn trên có mẫu thân mừng thọ. Vừa lúc người nhà họ Vương đi mua đồ, thấy ta bán đồ thêu, công với Tử Lan thêu thừa mới mẽ độc đáo, cho nên trả giá cao.” Thạch Hữu Lương nói xong, trên mặt nở nụ cười, nói với mọi người: “Có số tiền này, chúng ta trở về là có thể mua vài mẫu đất.”

“Thạch Hữu Lương này, chúng ta nhất định phải về quê sao?” Cố thị nghe thấy thật nhiều bạc, sau nghe lời nói của Thạch Hữu Lương, vẻ mặt cao hứng giờ này có chút cứng ngắc.

“Rời nhà hơn hai mươi năm, nằm mộng cũng muốn trở về, ta chỉ là một người thuần nông, ở trong thành không quen.” Thạch Hữu Lương cũng không ngẩng đầu lên, nói tiếp: “Hơn nữa trong nhà không thể chỉ dựa vào việc thuê thửa của Tử Lan, thuê nhiều, sẽ tổn thương mắt. Ta không biết làm cái gì, nhưng còn có sức lực, không trồng trọt còn có thể làm gì?”

Kể từ khi Tống thị vào ở cùng Thạch Hữu Lương, Thạch Lâm liền vào ở cùng Tử Lan, hai người là tỷ đệ, Thạch Lâm tuổi còn nhỏ, không biết Thạch Hữu Lương nghĩ thế nào, lúc buổi tối Tử Lan cùng ngủ với Thạch Lâm, Thạch Hữu Lương lặng lẽ bỏ mấy cái bẫy kẹp chuột vào trước cửa sổ phòng nàng.

Đến hôm sau, Thạch Hữu Lương mua không ít đồ để vào phòng Tử Lan.

“Ngủ đi con, có chuyện gì cũng không được ra ngoài, biết không?” Thạch Hữu Lương nói, rất bình tĩnh. Nhưng Tử Lan vẫn cảm thấy có chút tịch mịch, giọng nói hàm chứa chút bi ai.

Tử Lan gạt đầu một cái, không nói gì nữa. Chờ Thạch Lâm ngủ say, Tử Lan bế hắn vào trong không gian, bới vào không gian, vẫn có thể nghe mọi chuyện phát sinh ở bên ngoài. Đến nửa đêm, Tử Lan nghe được một tiếng hét thảm thiết, ra khỏi không gian.

“Nhẹ chút, nhẹ chút. Nếu làm nha đầu kia tỉnh lại, có thể không xong.” Cố thị che miệng Tống thị, nói nhỏ.

“Cố mù mù, đau... Tiểu tiện nhân, tê tê... Ở trong phòng thả... tê tê... bẫy kẹp chuột, thật là tiểu tiện nhân không biết xấu hổ, cũng không biết... tê tê.. Không biết một ngày ở trong phòng làm ra chuyện xấu hổ gì, đem cửa đóng chặt. Đau... Tê tê... Hôm nay, ở trong cơm chúng ta cho thuốc mê, bọn họ liền... tê tê... Một nam nhân hai đứa nhỏ... Kể cả gõ la bên tai hắn cũng không nghe thấy.” Tống thị ngồi xổm xuống, dùng sức tháo bẫy kẹp chuột.

Đúc lúc này, đột nhiên truyền tới tiếng nói của Thạch Hữu Lương ở cách vách: “Tống thị, đi đâu rồi, bưng chén nước cho ta, nhức đầu muốn chết...”

“Sao hắn lại tỉnh, mau trở lại. Mau!” Cố thị cùng Tống thị kinh ngạc, Cố thị vội vàng nói với Tống thị.

Tống thị vừa tháo xong cái bẫy kẹp chuột, lui ra khỏi cửa phòng Tử Lan, sau đó hô lên: “Kêu gì đấy? Ta đi tiểu, đợi lát nữa, ta đi tìm nước cho người đây? Mau ngủ đi.”

Qua một lúc lâu, Tống thị nghe được tiếng ngáy của hắn, nói với Cố thị: “Hắn không bị hôn mê sao, chúng ta đi nhanh đi. Ta cũng lấy được chút tiền, ước chừng tám mươi hai lượng bạc.”

“Được rồi, đi nhanh lên, đem hành lý để lên xe ngựa, ôm tiểu thiếu gia, chúng ta đi.” Cố thị phân phó Tống thị.

Sau một loạt tiếng bước chân, Tử Lan biết bọn họ trốn đi rồi, đem đệ đệ ra khỏi không gian, sau đó đốt đen bỏ đi mấy cái bẫy kẹp chuột. Mở cửa phòng, Tử Lan thấy phụ thân đang đứng ở cửa...

18. Chương 18: Chương 6.3

“Tử Lan, con đừng trách phụ thân, Lý gia có ân với phụ thân, ban đầu gia gia con nhờ đánh người ta bị trọng thương, người nhà đối phương up hiệp muốn kiện gia gia lên cấp trên nhốt vào đại lao, đòi chúng ta hai mươi lượng bạc, lúc ấy mới vừa ra ở riêng, trong nhà không có gì cả, chỉ có hai mẫu đất cần, sau có người nói bán ta có thể được hai mươi lượng bạc, gia gia nói sẽ phải đem ta đi bán, nãi nãi người khóc đến mức sảy thai, cũng không có biện pháp ngăn cản, bởi vì một đứa nhỏ mười ba tuổi có thể bán giá cao như vậy, nhất định đó không phải địa phương tốt, đúng là như vậy, phụ thân bị bán cho một chỗ rất khổ, sau phụ thân phát hiện có gì đó không đúng, chạy ra, là mẫu thân của Lý thị cứu ta, an bài cho ta sống qua ngày ở thôn trang. Ban đầu nếu không có Lý gia, phụ thân sớm đã không còn trên cõi đời này nữa. Phụ thân thật không thể làm trái lương tâm của mình. Tống thị như vậy... Nhưng phụ thân cũng không oán hận

nàng đối phụ thân như thế, nhưng phụ thân hận nàng nổi lên ý nghĩ không tốt với con.” Thạch Hữu Lương cũng không quay đầu lại, như đang thủ thủ thăm thì nói chuyện với không khí.

Tử Lan đi lên phía trước, nắm lấy bàn tay đang nắm chặt của phụ thân: “Người ta thường nói mất tiền nhưng cũng tiêu tan tai họa, không có tiền thì ta lại kiếm. Mà con vẫn còn có tiền mà.”

“Đưa tiền cho con cất, là để làm đồ cưới cho con sau này. Lần trước phụ thân đi bán đồ thuê của con, bán được một trăm lượng bạc, còn dư lại bốn mươi lượng bạc, phụ thân giấu đi rồi. Không đi bán ở cửa hàng, mà trực tiếp bán cho Vương gia.”

Sau khi Cố thị cùng Tống thị rời đi, cảm thấy không khí dễ chịu hơn, Thạch Hữu Lương mua một chiếc xe ngựa khác, lại mua chút đồ dùng hàng ngày, trả phòng ốc, mang theo Tử Lan và Thạch Lâm lên đường.

“Phụ thân, không phải người nói sẽ đi nơi đó sao?” Tử Lan không biết rõ đường, nhưng con đường này rõ ràng là một tháng trước bọn họ đi tới mà.

“Phụ thân vốn là muốn tới Lý gia, nhưng hiện tại không cần thiết nữa, chúng ta trực tiếp về quê thôi.” Thạch Hữu Lương vừa nói vừa đánh xe, sau đó lại bổ sung một câu: “Mấy người Cố thị không biết quê phụ thân ở nơi nào, phụ thân chưa nói.”

Tử Lan gật đầu một cái, phụ thân đã nói đoạn đường này, phụ thân nói thẳng là về với ông bà, nhưng lại không nói địa chỉ chính xác. Nhớ đời trước, phụ thân luôn treo ở khóe miệng thôn Thanh Nguyên, Huyện Lương Tề, Châu Thanh Sơn. Thời tiết càng ngày càng lạnh. Thạch Hữu Lương đánh xe chạy thật nhanh. Mỗi khi dừng lại nghỉ ngơi, Tử Lan có thể cảm nhận được cả người phụ thân bị đông cứng lại.

“Phụ thân, dừng lại hai ngày để con làm xong cái áo bông. Quá lạnh, nếu không thì chúng ta không chịu nổi nữa đâu.” Tử Lan dùng chăn bao lấy đệ đệ, nói với phụ thân.

Thạch Hữu Lương gật đầu đáp ứng, hẳn vội vã muốn về nhà, mà quên mất trời lạnh thế này sao bọn nhỏ chịu được.

“Tỷ tỷ, Kim Thạch trấn, có phải có rất nhiều vàng và tảng đá không?” Lúc Thạch Hữu Lương dừng xe hỏi một người, người đó nói đây là Kim Thạch trấn, nghe tên trấn xong, Thạch Lâm tò mò hỏi.

Tử Lan cười ha ha, chà xát tay nói: “Tỷ không biết, dân xếp một chút, tỷ đi hỏi cho đệ nha.”

“Đệ sẽ tự hỏi.” Thạch Hữu Lương lắc đầu trả lời, tỷ tỷ đã nói, chuyện của mình thì mình phải tự làm.

Sắp xếp ổn thỏa xong, Tử Lan vội vàng đi mua vải vóc cùng bông, sau đó liền chế tạo gấp gáp áo bông cho cả nhà, bởi thất lưng của Thạch Hữu Lương hay bị đau, Tử Lan ép buộc Thạch Hữu Lương ở lại đây mấy ngày.

“Phụ thân, hôm nay con đi bán khăn, nhận một việc thuê, chúng ta sẽ ở lại đây ít ngày nhé.” Tử Lan bán xong mấy cái hà bao và khăn thuê mấy ngày nay, trở lại khách điểm nói với Thạch Hữu Lương, nàng biết có thể kiếm thêm chút tiền với một nhà trở lại cổ hương như nhà nàng là rất quan trọng.

19. Chương 19: Dừng Lại

Thạch Hữu Lương nhăn mày: “Nhận thuê rồi. Một tháng nữa là đến năm mới rồi, chúng ta không đi nhanh lên, thì không thể về nhà trước năm mới đâu.”

“Cô nương nhà Lưu Huyện trưởng sẽ xuất giá tháng hai, nghe nói nhà tân lang là một đại gia, nhìn trúng hà bao của con. Phụ thân, nơi này không có kiểu thuê giống của con, hơn nữa công phu thuê của con cũng không kém, cho nên người ta trả rất hậu hĩnh, ba lượng bạc một cái. Để con thuê nhiều cho người ta. Phụ thân, trên người chúng ta không có nhiều tiền, sau khi về nhà còn phải mua đất xây nhà? Cũng không thể dựa dẫm hoàn toàn vào nhà gia gia nữa nữa được. Người cũng nói tình huống trong nhà không khá giả

đó sao?” Tử Lan vui sướng nói, hai ngày nay bát sen sắp chín, hiện tại thời gian không gian cùng bên ngoài là bốn so một, kiếm tiền nhiều một chút có thể giúp cuộc sống của phụ thân và đệ đệ tốt hơn.

Thạch Hữu Lương thở dài, hẳn biết nữ nhi lo lắng không sai, hơn hai mươi năm, tình cảm có sâu tới mấy thì lâu như vậy cũng bị phai nhòa, liên quan tới tiền bạc, dù thân huynh đệ cũng phải tính toán rõ ràng. Nhiều năm như vậy, liên quan tới tiền tài, huynh đệ có thể tương tàn, phụ tử có thể trở mặt, chuyện như vậy còn thiếu sao? Nghĩ tới đây, Thạch Hữu Lương đau đớn nhìn nữ nhi, càng cảm thấy hẳn thật vô dụng, không thì sao nữ nhi lại phải lo tới việc chăm nuôi gia đình? Nhưng nhìn ánh mắt hưng phấn của nữ nhi, tính toán một chút, nói: “Nghe lời con, qua sang năm, chúng ta lại đi, con thêu cẩn thận đừng cố quá, không tốt cho mắt, phụ thân đi tìm chút việc để làm.”

Quyết định xong, Thạch Hữu Lương lại thuê một căn nhà nhỏ, tính toán ở lại chừng một hai tháng. Tử Lan nấu cơm giặt giũ xong, thì cần mẫn chăm chỉ thêu hà bao.

Nhưng chưa thêu bao lâu, Thạch Lâm liền kêu la: “Tỷ tỷ dừng lại, phụ thân nói để đệ nhìn tỷ, không thể ngày ngày thêu, sẽ không tốt cho mắt.”

“Tỷ biết mà, tỷ vào nhà nghỉ một lát nha.” Tử Lan cười cười nhìn bộ dạng nghiêm túc của đệ đệ, bắt đắc dĩ nói.

“Tỷ để đồ thêu lại, phụ thân nói, đệ phải cầm đồ thêu, nếu không tỷ lại vào thêu ở trong nhà.” Thạch Lâm bĩu môi nói, phụ thân nói tỷ tỷ nhất định sẽ không ngoan, vào nhà lại cầm kim thêu, nếu hẳn không trông coi tỷ tỷ cẩn thận, sau này mắt tỷ không tốt, hẳn không muốn tỷ tỷ bị hỏng mắt đâu.

Đối với cổ chấp của đệ đệ, Tử Lan biết là hẳn quan tâm nàng, cho nên dù hẳn lôi kéo tay áo nàng, làm nàng thêu sai, cũng không nói hẳn. Thả kim thêu xuống, nhìn hẳn một cái, đưa tay xoa xoa đầu hẳn: “Một lát nữa phụ thân sẽ đưa một cái bàn vào phòng đệ, để đệ luyện chữ, bên ngoài gió lớn, tay đệ lạnh cóng hết rồi này.”

“Tỷ tỷ ấm áp, ôm một cái.” Thạch Lâm cười híp mắt chôn mặt trong ngực Tử Lan.

Tử Lan ôm hẳn vào lòng: “Hôm nay học viết sao rồi?” Những ngày này Tử Lan vội vàng thêu hà bao, thuận tiện dạy Thạch Lâm viết chữ đọc sách.

“Tầm phun tơ, ong cắt mật. Người không học, không bằng vật. Trẻ nhỏ học, hiểu biết nhiều. Bởi vì trước kia nhiều chữ chưa học qua, những thứ khác là trước kia học qua, đệ đều biết viết.” Thạch Lâm đem mặt đụng mặt Tử Lan, nghiêm túc nói.

Tử Lan sờ sờ mặt đệ đệ, khích lệ nói: “Tam tự kinh đệ học xong rồi. Thật ra Tiểu Lâm rất thông minh nha. Hôn một cái.”

Thạch Lâm hôn Tử Lan một cái, hẳn thích tỷ tỷ nhất, mặc dù trước kia Nhị nương thích đệ đệ, nhưng là hẳn không thấy khổ sở chút nào, tỷ tỷ đối tốt với hẳn hơn, hẳn thích tỷ tỷ nhất. Hơn nữa, phụ thân nói, hẳn ngoan hơn nữa, phụ thân cùng tỷ tỷ càng thích hẳn hơn. Mà hẳn sắp bảy tuổi rồi, phụ thân nói nam nữ từ bảy tuổi rất khác nhau, sau này không được để tỷ tỷ ôm hẳn... Thạch Lâm có chút nghĩ suy, hẳn muốn hẳn mau lớn lên, bảo vệ tỷ tỷ. Nhưng một bên lại gào thét, muốn lớn chậm một chút, như vậy còn được tỷ tỷ ôm vào ngực, nghe tỷ tỷ kể chuyện xưa.

Đang lúc hai tỷ đệ, ta hôn người, người hôn ta, chơi cao hứng, liền nghe thấy tiếng hàng mứt quả rao bán ở bên ngoài, cúi đầu nhìn ánh mắt khát vọng của đệ đệ, Tử Lan đứng dậy kéo tay Thạch Lâm: “Đi! Tỷ tỷ mua mứt quả cho đệ.”

“Tỷ tỷ cũng ăn?” Thạch Lâm ngược mặt lên, đi theo Tử Lan.

Tử Lan quay đầu lại, cười nói: “Tỷ tỷ không thích ăn, mua cho đệ đệ thôi, chờ hai ngày nữa tỷ bán hà bao rồi, sẽ mua cho đệ ăn nữa.”

Ra cửa, tốn ba văn tiền mua xôi mứt quả, Tử Lan đưa cho đệ đệ, Thạch Lâm cầm xôi mứt quả đột nhiên nhét vào miệng Tử Lan, sau đó cười nói: “Tỷ thấy ngọt không?”

“Thật ngọt.” Mặc dù bị cây xiên đâm vào miệng, nhưng Tử Lan vẫn híp mắt cười nói.

Ăn xong một viên, Thạch Lâm muốn dứt Tử Lan ăn nữa, Tử Lan đều không ăn, Thạch Lâm liền tự mình cao hứng ăn. Lúc này Tử Lan mới sờ sờ đầu đệ đệ, Tử Lan trở lại gian phòng, nằm xuống giường, đóng cửa sổ, nhanh chóng vào không gian, trong không gian còn có một bộ châm tuyến cùng kéo, vải... Tử Lan tiếp tục thêu, thêu xong một cái hà bao, Tử Lan xoay xoay cánh tay, nghiêng nghiêng đầu, vô ý liếc nhìn hồ sen bên kia, liền kinh ngạc sững sờ, nàng nhìn thấy một cái bát sen có thể hái, vội cầm cây kéo xông tới.

Một bát sen chỉ có sáu hạt sen, bận rộn lâu như vậy, nhìn rau dưa tươi tốt trong không gian, trong lòng Tử Lan tràn đầy cảm giác thỏa mãn.

Tử Lan thu được hạt sen, nàng ăn một viên, chạy mấy lần vào nhà xí, dùng nước trong ao sen tắm qua loa một lần, buổi chiều, Tử Lan dùng một hạt sen, nghiền nát hòa lẫn với gạo trắng, nấu một nồi cháo lớn, rồi xào ít dưa chua với thịt.

Ba người mà chỉ có một hạt sen, mà lại nấu lên, cho nên phụ thân cũng không phát hiện ra điểm khác lạ, dù phát hiện trên người Tử Lan có chút bẩn, Thạch Hữu Lương cũng không hoài nghi gì. Tử Lan lại nấu nước lên cho cả nhà tắm.

(muanhobaybay: chắc là bát sen và hạt sen này phải to hơn bình thường nhiều lắm nhỉ. Một bát có sáu hạt, một hạt nghiền ra nấu nồi cháo to mà vẫn sợ bị phát hiện... Một hạt sen to tầm quả xoài sao?)

“Chắc là mua dưa chua không sạch lắm, cho nên...” Tử Lan vừa giải thích vừa làm việc, Thạch Hữu Lương cảm thấy có đạo lý, chỉ cần no bụng, cũng không để tâm những vấn đề khác, cộng thêm mấy hôm nay nghỉ ngơi đủ, khuê nữ lại làm đồ ăn ngon, Thạch Hữu Lương cảm thấy thân thể khỏe khoắn hơn trước kia một chút.

Còn lại bốn hạt sen, Tử Lan giữ lại một hạt phòng khi khẩn cấp, những hạt còn lại để vào không gian, càng nhiều hạt sen, ao sen sẽ càng lớn, thời gian hạt sen chín càng ngắn. Hạt sen chín cần một lượng lớn linh lực, cho nên mất rất lâu mới chín được, Tử Lan trồng ba tháng, mới chín được một bát sen, cho nên không biết lúc nào hạt sen chín, hạt sen rất tốt, vì thế Tử Lan hi vọng có thể thu hoạch nhiều một chút.

Sau khi ăn hạt sen, thân thể Thạch Hữu Lương và Thạch Lâm đều tốt hơn một chút, hai mươi chín tháng chạp, Thạch Hữu Lương mang theo Tử Lan đem hà bao đưa đến nhà Lưu viên ngoại, bởi vì hà bao được thêu mới mẻ, tinh tế, sau khi Lưu tiểu thư nhìn thấy, thoải mái trả tiền công, có mười lăm cái hà bao, cộng thêm khen thưởng, Tử Lan thu được năm mươi hai.

Lúc Tử Lan vui đầu vất vả thêu hà bao, Thạch Hữu Lương đã mua con gà. Mặc dù chưa tới lễ mừng năm mới, nhưng Thạch Hữu Lương không muốn ủy khuất nữ nhi, nhạc phụ đã từng dạy dỗ, làm ra tiền chính vì muốn có cuộc sống tốt hơn, cho nên ăn mặc không nên ủy khuất đứa nhỏ.

Ba mươi Tết, buổi sang, Tử Lan làm cho Thạch Lâm một chén bánh, chờ hắn ăn xong, để Thạch Lâm viết chữ dính vào cửa sổ. Sau đó nàng mới thu thập món ăn trừ tịch.

Hôm nay thức ăn rất phong phú, Thạch Hữu Lương chưa bao giờ tính toán vấn đề ăn uống của người trong nhà, chuẩn bị bữa cơm năm mới phong phú. Tử Lan liền chuẩn bị một bàn thức ăn lớn. Mọi người cùng ăn no, những không ăn hết, nhất định phải để thừa thức ăn qua mùng một, ngụ ý là hàng năm thức ăn có thừa. Thịt kho, dưa chua cá, gà quay, đậu hũ, thịt mật,... Sáu món ăn, một món canh, mọi thứ phân ra làm mười phần, cộng thêm thấp hương, người một nhà ăn uống rất thoải mái.

“Tay nghề của Tử Lan càng ngày càng tốt, phụ thân trước kia không biết nha?” Sau khi ăn xong, Thạch Hữu Lương ngồi ở trong sân.

Một bên Tử Lan làm nắm hương, cười nói: “Trước kia, mẫu thân của Tiểu Đào mà cùng phòng với con là một trù thượng (đầu bếp giỏi), hai đứa con quan hệ tốt, lúc mẫu thân Tiểu Đào dạy nàng, thuận tiện dạy con.” Thật ra thì đây là thành quả học tập của hai đời trước.

“Nha đầu con thật thông minh, người bình thường không làm tốt được như vậy đâu.” Thạch Hữu Lương cũng không suy nghĩ nhiều, cảm thấy đắc ý nói.

Tử Lan rửa sạch nắm hương, cười cầm lên cái rau cải trắng, vừa bóc vừa nói: “Phụ thân, nào có ai như người tự khen khuê nữ của mình đâu?”

“Khuê nữ ta có thể làm, chính là thông minh, làm bánh chẻo cũng có vài loại, sao có thể không khen?” Thạch Hữu Lương cười nói, nhớ tới Tử Lan nói nắm hương thịt heo, dưa chua thịt heo... Thạch Hữu Lương cũng rất mong đợi bánh chẻo buổi tối đây.

Dọc theo đường đi, không ăn lương khô, thì mua đồ ăn, hoặc là Cố thị, Tống thị nấu cơm, một tháng này, Tử Lan vội vàng thuê thừa, với lại nàng cũng không có bao nhiêu thời cơ thể hiện, cho nên không cách nào biểu hiện tay nghề của nàng.

Thịt heo Thạch Hữu Lương đã chuẩn bị tốt, Tử Lan chỉ cắt nắm hương thôi, bạch thái và dưa chua, đánh trứng gà sống, ba thứ đều làm nhân bánh, dùng nước sôi rửa sạch mấy đồng tiền, sau đó gói vào trong bánh chẻo. Làm xong bánh, trời đã tối, dưới sự giúp đỡ của Thạch Hữu Lương, Tử Lan vội vàng nấu nước nấu bánh chẻo.

“A! Đây là cái gì nha?” Lúc ăn cơm, Thạch Lâm vừa mới há miệng, liền cắn được đồng tiền, sau đó nhú lỗ mũi, mặt như đưa đám hỏi.

“Như vậy chứng tỏ, năm nay Thạch Lâm nhà chúng ta sẽ gặp may mắn, hết thấy thuận lợi.” Thạch Hữu Lương cười nhìn nhi tử nói.

Thạch Lâm nghe vậy liền cao hứng, sau đó Thạch Hữu Lương, Tử Lan đều cắn được đồng tiền, Thạch Hữu Lương còn cắn được ba cái, Tử Lan liền tiếp chúc mừng phụ thân năm sau sẽ có vận khí tốt, Thạch Lâm cũng phụ họa theo tỷ tỷ. Mặc dù không nhiều người, cũng không quá náo nhiệt, nhưng người một nhà khỏe mạnh quây quần ăn cơm cùng nhau, nói chuyện phiếm. Tử Lan đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

20. Chương 20: Trở Lại Cố Hương

Mùng một tháng Giêng, tuyết rơi tán loạn, trong tháng Giêng, tỉnh thoảng tuyết vẫn rơi, Thạch Hữu Lương tính toán qua năm liền đi, lại ở lại thêm một tháng, nhưng trước lễ mừng năm mới tuyết rơi không tẻ, Thạch Hữu Lương đoán chừng năm sau thu hoạch vào mùa thu. Từ mùng sáu Tử Lan lại bắt đầu thuê mười hà bao. Tối tháng hai, đi tới Lưu gia đổi ba mươi hai cùng năm hai tiền thường, cả nhà mới lên đường.

Ở Kim Thạch trấn tổng cộng hơn hai tháng, thuê chỗ ở, rồi lễ mừng năm mới tốn gần sáu lượng bạc, Thạch Hữu Lương đi làm kiếm được ba hai, Tử Lan bán đồ thuê kiếm được tám mươi lăm hai, trước đó còn có mười lăm hai. Bây giờ có thể dùng hơn trăm lượng bạc, thấy những bạc này, Thạch Hữu Lương cảm thấy hoàn toàn yên tâm, hẳn thật không muốn động đến tám mươi lăm lượng bạc kia của Tử Lan, vì muốn cho nàng đặt mua đồ cưới, một ngày trôi qua thì nữ nhi lại lớn thêm một ngày, Thạch Hữu Lương suy nghĩ, sau này tuyết không để nữ nhi phải chịu ủy khuất.

Cả nhà tới cố hương của Thạch Hữu Lương là Thạch Sơn châu, Lương Tề Huyện, đã là hai tháng sau, đến đầu tháng năm, lúc này lại có một bát sen chín, nhưng lần này Tử Lan thu hoạch được những mười một hạt sen, dọc đường đi, Tử Lan nghĩ biện pháp dùng năm hạt cho người nhà ăn, giữ lại ba hạt, còn lại ba hạt Tử Lan đều gieo xuống, mỗi lần ăn xong hạt sen cả nhà đều phải chạy nhà xí mấy lần, còn phải tắm, mặc dù trong lòng Thạch Hữu Lương có chút không hiểu, tìm đại phu phát hiện bọn nhỏ không có vấn đề gì, lại bị Tử Lan nói là do bất đồng khí hậu mà cho qua. Thật ra Thạch Hữu Lương cũng không quá để chuyện này trong lòng, chỉ là có lúc lo liệu công việc xuất chút mồ hôi, nhưng mà bốn ba phong trần mệt mỏi, người có thể sạch sẽ sao? Thuận miệng hỏi cũng chỉ là cảm khái mà thôi.

Sau khi đám người Tống thị rời đi, Thạch Hữu Lương nhận thấy nét tươi cười trên mặt nữ nhi, cũng cảm thấy tâm tình khá hơn nhiều, liền cảm thấy thân thể cũng tốt hơn trước.

“Nghỉ mấy ngày, nghỉ ngơi thật tốt, phụ thân mang các con về nhà.” Đến Lương Tề huyện, Thạch Hữu Lương không tính trực tiếp về nhà. Rồi nhà thời gian đã quá lâu, hẳn có chút sợ địa chỉ không còn đúng, phải tìm một chút.

Tử Lan nghe xong, biết là địa chỉ đó đúng rồi, nhưng không nói cho Thạch Hữu Lương biết, ngược lại cười nói: “Con còn muốn chuẩn bị lễ vật cho gia gia nãi nãi. Y phục con còn chưa có thêu xong. Phụ thân không nói, con cũng muốn xin phụ thân lưu lại hai ngày, chờ con thêu xong rồi chúng ta trở về nhà.”

Thạch Hữu Lương tìm mất năm ngày, mới xác định đó là địa chỉ đúng, Thanh Nguyên thôn, hấn đi dò xét trước, xác nhận sau, phát giác phần lớn người nhà mình đều rầy vui mừng khi hấn trở lại. Lúc này mới mau chút lễ vật, mang theo nhi nữ, nhi tử, vội vàng lên xe ngựa về nhà.

Thạch Hữu Lương mười tuổi rời nhà, nay đã có hai mươi một năm, hấn có thể trở về thật sự là không dễ dàng, nghe hấn nói ở nhà hấn có ba ca ca, một tỷ tỷ, ban đầu phụ thân hấn đang bán đồ phát sinh mâu thuẫn, không cẩn thận làm người ta bị trọng thương, người ta muốn hai mươi lượng bạc, nếu không liền báo quan cho hấn ngồi tù, trong nhà nghèo, không có nhiều tiền như vậy, cho nên mới ngoan tâm bán hấn, ban đầu bán hấn ký văn tự bán đứt mới đổi được hai mươi lượng bạc, đây là nhìn đáng đắp hấn tạm được... Mặc dù phụ thân nói, nhẹ nhàng bình tĩnh, nhưng Tử Lan biết đầu năm nay giá tiền mua người, hai mươi lượng bạc, cộng thêm đáng đắp phụ thân tạm được, Tử Lan cũng biết phụ thân bị bán tới địa phương không ra gì, nghĩ tới mà đau lòng thay phụ thân nàng.

Lại có một lần, Thạch Hữu Lương nói cho nữ nhi, nói khi hấn phát hiện có gì đó không đúng, liền chạy, sau được mẫu thân Lý thị vô tình gặp rồi cứu được, cho nên liền biến thành tôi tớ Lý gia, sau khi Lý thị thành hôn, toàn gia lại cùng Lý thị đến Chương gia. Có lẽ càng ngày càng gần nhà, lòng nhớ quê hương tha thiết, một lần lại một lần Thạch Hữu Lương nói lại chuyện cũ.

Thạch Hữu Lương nói liên tục nhiều lần, đã trở thành tiểu sơn thôn trong trí nhớ của Tử Lan, Thạch Hữu Lương có nói tới một lần, đánh xe tới trước cửa một nhà, gõ cửa.

“Phụ thân lữ nhỏ, Hữu Lương đem con trở lại rồi.” Vừa vào cửa, Tử Lan liền nhớ tới, sau khi phụ thân mất, nãi nãi chửi mắng nàng, bất quá Tử Lan cũng không oán hận gì, dù sao sau khi phụ thân mất, đau thương từ trong tâm can, lúc đó Tử Lan có thể hiểu được.

“Tử Lan, Lâm nhi, đây là nãi nãi, mau chào nãi nãi đi.” Trên mặt Thạch Hữu Lương tràn ngập ý cười, Tử Lan nghe phụ thân nói chuyện, phụ thân không hận gia gia nãi nãi bán phụ thân đi, dù sao cũng là để cứu gia gia mà.

Thạch nãi nãi khụ một tiếng, từ trong phòng đi ra là một người chân thọt, Tử Lan biết đó là gia gia của nàng, sau khi phụ thân mất, gia gia đã len lén cho nàng bạc. Vì vậy nâng lên khuôn mặt tươi cười, lời khéo đệ đệ quỳ trên mặt đất dập đầu một cái, đồng loạt gọi: “Gia gia khỏe, nãi nãi khỏe.”

“Tốt, tốt.” Thạch nãi nãi lau nước mắt, nghẹn ngào nói. Trong mắt Thạch gia gia hình như cũng hàm chứa nước mắt.

Tử Lan nhớ lại kiếp trước, nàng hỗn loạn đắm chìm trong tin tức đệ đệ tử vong, nên không có thái độ tốt với tất cả mọi người, mặc dù gia gia nãi nãi đối với nàng không tính là thân thiết, nhưng cũng không làm khó dễ, nàng bởi vì chuyện của đệ đệ, có chút nản lòng thối chí, đối với mọi người đều ôn hòa, từ từ mọi người cũng thay đổi thái độ.

Tử Lan biết nàng biểu hiện để phụ thân rất bị thương, nhưng là trước sau phụ thân đều bảo vệ nàng. Đến cuối cùng, phụ thân không còn cách nào bảo vệ nàng nữa, nhiều lúc trong cuộc sống tự nàng mắng tỉnh nàng, an bài tốt nhất cho nàng, tìm người phó thác chung thân của nàng. Mới lưu lại di ngôn nói nàng sống thật tốt.

Sau khi bị phụ thân mắng tỉnh, đối mặt là gia gia trầm mặc, nãi nãi tức giận mắng mỏ, Đại bá phụ Đại bá mẫu cười nham, Nhị bá phụ Nhị bá mẫu mặt lạnh, tiểu bá phụ bá mẫu không muốn nhìn, sau đó phụ thân không chịu nổi nhục mang nàng cùng Chương Vân Kiệt tự lập một cái nhà riêng, phụ thân vừa an bài cho nàng xong, phụ thân sẽ không... Sau đó nàng phát hiện ra không gian... Sau đó rời đi khỏi nơi này, từ bỏ phụ thân vì nàng phải chọn nam nhân của nàng.

Biết phụ thân mong đợi chuyện kết thân này, cho nên Tử Lan cùng đệ đệ biểu hiện thật lễ phép, lại ngoan ngoãn biết điều... Lấy lễ vật đã chuẩn bị từ trước ra, Tử Lan làm y phục cho hai lão nhân gia, và một chút điểm tâm. Bởi vì Thạch Hữu Lương cũng nghe trong nhà có mấy hài tử, Đại bá Thạch Hữu Đức cùng Đại bá mẫu Lý thị có hai nam một nữ, tên theo thứ tự là Thạch Đại Sơn hai mươi hai tuổi, Thạch Tiểu Sơn hai

mười tuổi và Thạch Hạnh Hoa mười lăm tuổi; Nhị bá Thạch Hữu Nghĩa cùng Nhị bá mẫu Lưu Thị có một nam hai nữ, theo thứ tự là Thạch Liên Hoa mười tám tuổi, Thạch Hổ mười bốn tuổi, và Thạch Hoa Đào chín tuổi; Tam bá Thạch Hữu Tài cùng thê tử Vương thị có một nam một nữ, nữ nhi là Thạch Lê Hoa mười ba tuổi, nhi tử Thạch Bích mười tuổi. Cô cô Thạch Phương cùng dượng Triệu Thuận có một nam một nữ, gọi là Triệu Bình và Triệu Mỹ, Triệu Bình cùng tuổi Thạch Lâm, đều bảy tuổi, Triệu Mỹ mới có năm tuổi thôi.

Tổng cộng có năm nam hài, năm nữ nhi, Tử Lan chuẩn bị cho năm nữ nhi mỗi người một cái châm hoa, dưới sự yêu cầu của Thạch Hữu Lương, nàng cũng tự mua cho mình một cái y đúc. Do Thạch Hữu Lương sợ nữ nhi không thê chung sống hòa hảo với tỷ muội trong nhà, buộc Tử Lan mua, tổng cộng tốn chín lượng bạc đây. Tử Lan nhìn về phía châm hoa được gia công qua, cài lên càng thêm xinh đẹp. Về các nam hài, Tử Lan chưa có chuẩn bị, nhưng Thạch Hữu Lương đã mua vải cho bọn họ làm y phục. Còn có chút điểm tâm, nhìn qua thấy rất ngon. Thạch Đại Sơn cùng thê tử Giang Thúy Hoa còn có một nhi tử hơn hai tuổi tên Thạch Trụ, Thạch Hữu Lương mua cho bé một con ngựa gỗ nhỏ.

Không ai đánh mặt người cười, huống chi nhà Tử Lan còn mang theo không ít lễ vật trở lại, cho nên cả nhà rất nhiệt tình. Bởi vì Tử Lan biểu hiện khéo léo trước mặt Thạch nãi nãi, miệng ngọt lịm, dụ Thạch nãi nãi ôm nàng cười không ngừng.

Trong nhà, trừ phu thê Thạch Tiểu Sơn về nhà ngoại (nhà mẹ đẻ của vợ Thạch Tiểu Sơn), và Thạch Liên Hoa đã lập gia đình, Thạch Phương đang có bầu, Thạch Lê Hoa ngã bệnh nghỉ ở nhà, những người khác đều tới. Thạch Hữu Lương cùng Tử Lan tặng lễ vật, tặng đồ xong, bởi vì mọi người còn có việc, những người khác đều đi ra đồng. Thê tử của Thạch Đại Sơn đang mang thai thì trở về phòng nghỉ ngơi.

Tử Lan không để ý sự ngăn cản của Thạch nãi nãi, vào bếp hỗ trợ Đường tỷ Thạch Hạnh Hoa. Năm nay Thạch Hạnh Hoa cũng mười lăm tuổi, mấy tháng nữa là sẽ xuất giá.

“Tử Lan tỷ tỷ, y phục của tỷ thật là đẹp, không có một miếng vá nào.” Thạch Hoa Đào cũng đi vào giúp một tay, nàng hâm mộ nhìn y phục của Tử Lan, y phục của nàng phần lớn là y phục của tỷ tỷ đã xuất giá để lại.

Tử Lan cúi đầu, nàng đối với người trong nhà này không có tình cảm đặc biệt gì, nguyện ý biểu hiện khuôn mặt tươi cười, nguyện ý biểu hiện muốn giao hảo với bọn họ, là vì phụ thân mà thôi. Bởi vì biết trong nhà này không có ai hiền lành, cho nên cũng không đặt thừa y phục, cái mặc trên người, là Thạch Hữu Lương nhìn nàng mặc đồ cũ không ổn, cứng rắn mua cho nàng. Những y phục khác của nàng dù không bị vá, nhưng màu sắc và kiểu dáng đều cùng một loại, không bằng một phần của chiếc áo đang mặc này. Tử Lan ngẩng đầu nhìn Thạch Hoa Đào, làm bộ có chút lúng túng: “Đây là y phục tốt nhất của tỷ, mua ở trấn trên, phụ thân sợ tỷ mặc xấu, trở lại bị mọi người chê cười.”

“Tam thúc thật tốt, mua quần áo mới cho tỷ.” Thạch Hoa Đào vẫn hâm mộ như cũ, dù sao thì nàng cũng không có y phục đẹp như Tử Lan.

“Xe ngựa cũng là của nhà muội sao?” Thạch Hạnh Hoa cũng hỏi.

Tử Lan xấu hổ gật đầu một cái: “Đường trở về quá xa, dọc đường đi đệ đệ lại bị bệnh, phải ngồi xe ngựa đi nửa năm đường đó.”

“Hơn nửa năm?” Thạch Hạnh Hoa há to miệng kinh ngạc, nghĩ thâm thật là xa, đoán chừng không có xe ngựa, có lẽ phải đi mất một hai năm đi.

Phòng bếp là địa bàn của Thạch Hạnh Hoa, kiếp trước Tử Lan cũng biết, nàng chỉ là giúp đỡ nhóm lửa thôi, cần phải đi tắm một cái, chỉ nói mấy lời này với hai tỷ muội là được, chẳng bao lâu, Lê Hoa nhà Tam Bá cũng đi vào giúp một tay, có lẽ nàng ta biết Tử Lan tặng châm hoa cho Thạch Hạnh Hoa các nàng, cho nên mới... Thịt heo thịt cá còn có rượu là Thạch Hữu Lương mua ở trấn trên, Thạch nãi nãi lại cho giết hai con gà, cộng thêm rau dưa trong vườn, cũng coi như là một bữa cơm phong phú.

21. Chương 21: Đoàn Viên

Làm cơm cũng sắp xong, Hoa Đào chạy ra kêu mọi người trở lại. Mọi người vừa trở về thì Thạch Tiểu Sơn cùng thê tử Lý Nhị Ny cũng vừa hay trở về từ nhà ngoại.

“Thê tử Tiểu Sơn, mẹ con khá hơn chút nào chưa?” Đại bá mẫu Lý thị hỏi con dâu.

Lý Nhị Ny gật đầu, trả lời: “Khá hơn một chút rồi ạ, mẫu thân, con nghe nói hôm nay một nhà thúc phụ trở lại, phụ thân con bắt hai con gà bảo con mang về, nói là ăn mừng một nhà thúc phụ trở lại.”

Lý thị gật đầu, Lý thị cũng vừa nhìn qua hai con gà, nhà ngoại Lý Nhị Ny cũng là một nhà trong thôn, đối với thân gia này Lý thị cũng hài lòng, chẳng qua là thê tử lão Nhị cái gì cũng tốt, chỉ là đã vào nhà hơn hai năm rồi, bụng không có động tĩnh gì.

Bởi vì thái độ Tử Lan không giống kiếp trước, lại có lễ với gia gia, vì thế mới đầu Tử Lan thấy mọi người đều đối đãi nhiệt tình.

“Đúng là hài tử lớn lên trong thành, các người nhìn Tử Lan của chúng ta đi, khuôn mặt thật nhỏ bé mềm mại a.” Giang Thúy Hoa vác cái bụng bự, lôi kéo Tử Lan, cười nói. Tử Lan thấy Giang Thúy Hoa cố ý ưỡn bụng, cũng biết là cố ý chọc tức đệ muội vào cửa hai năm mà chưa có thai đây. Quả nhiên, Lý Nhị Ny thấy bụng Giang Thúy Hoa, sắc mặt có chút tiêu tụy lại càng thêm ảm đạm.

Mọi người chung quanh cũng phụ họa theo, Thạch nãi nãi mặc áo mới mà Tử Lan đưa, kéo Tử Lan tới bên cạnh, cười nói: “Tử Lan của chúng ta không chỉ có vóc người đẹp, mà tay nghề cũng tốt, các người nhìn đi, ta cùng gia gia mặc y phục trên người, đều là con bé tự mình làm, còn thêu cả hoa, không có mẫu thân, hài tử phải sớm đảm đương việc nhà. Thật là không tệ.”

“Nãi nãi đừng giận con? Hạnh Hoa tỷ tỷ mới lợi hại. Động tác nhanh nhẹn, con chỉ biết nhóm lửa, Lê Hoa tỷ tỷ cùng Hoa Đào muội muội đều lợi hại, làm đồ ăn thật ngon a. Con chỉ có thể đứng ở một bên nhìn, lại không giúp gì được.” Tử Lan ngồi trên cái ghế nhỏ, bị Thạch nãi nãi lôi kéo tới không thoải mái, dứt khoát làm bộ dựa hẳn vào người Thạch nãi nãi, cười nói.

“Được rồi, được rồi, cô nương nhà ta ai cũng tốt.” Giang Thúy Hoa lập tức tán dương.

Mọi người lại cười nói phụ họa theo, lúc đó, Thạch lão đại Thạch Hữu Đức kinh ngạc hỏi thăm Thạch Hữu Lương tại sao muốn tự chuộc thân trở về nhà, trong giọng nói không giấu được hâm mộ với người nhà phú quý.

Nhưng năm này, Thạch Hữu Lương tiếp xúc với không ít loại người, liếc mắt có thể thấy ca ca không hiểu hết được, vì thế cười cười với ca ca, mới nói: “Nô tài nhà phú quý có thể ăn no mặc ấm, nhưng là... Ai! Mọi người không biết thôi, gia tộc lớn, khổ nhiều hơn, bọn họ căn bản không coi mạng sống của nô tài là một cái mạng người, có một quần sự cùng với thôn trang để ở, co một cô nương nha hoàn trong phủ, cô nương này dáng dấp xinh đẹp, kết quả bị thiếu gia coi trọng, thu vào phòng, kết quả phụ mẫu nàng chưa kịp cao hứng, lại vì do Thiếu phu nhân không thích, bị đánh chết tươi, ngay cả lý do cũng không có, liền bán cả nhà bọn họ. Nam đi đào đá, nữ bán vào kỹ viện...”

Thạch Hữu Lương nói, mọi người đều sợ hãi, có tin một cô nương trong thôn bị đưa đi làm nha hoàn Tô phủ ở trấn trên, sau lại làm di nương, kết quả lại là một thi thể nhưng hai mạng. Hoặc là mấy ngày trước một nhà địa chủ, đi ra ngoài thấy một cái túi, bên trong đó là một xác người.

“Lão Tứ, những năm nay người chịu khổ nhiều rồi, nếu không phải vì phụ thân vô dụng này, người cũng không chịu khổ nhiều như vậy?” Thạch gia gia nghe tới những thứ này, trong lòng rất khổ sở, nghe đôi câu của nhi tử, cũng đoán được những năm qua nhi tử sống cũng không thoải mái.

Lúc này cơm đã chín, ba Bá mẫu cùng hai Tẩu tử cùng đi vào bếp bưng đồ ăn ra ngoài. Thạch nãi nãi lôi kéo Tử Lan ngồi ở trong phòng, Thạch gia gia dẫn nhóm nam nhân ăn ở bên ngoài, Thạch Lâm cùng Thạch Hữu Lương cũng đi theo.

“Nãi nãi, ăn đùi gà.” Tử Lan cầm chiếc đĩa kẹp lấy miếng đùi gà, trong mâm chỉ có một cái đùi gà, Tử Lan vừa gấp lên, đã thấy ánh mắt mấy Đường tỷ thay đổi, sau đó mọi người kinh ngạc hạ ánh mắt, Tử Lan gấp

đùi gà để vào trong bát Thạch nãi nãi, bắt kể thế nào, hiện tại Thạch nãi nãi đối tốt với nàng, nàng cũng nguyên ý đối xử tốt với Thạch nãi nãi.

Hai ngày nay tâm tình của Thạch nãi nãi tốt lắm, tiểu nhi tử ly biệt hơn hai mươi năm trở lại, lại nhìn cháu gái hiếu thuận như vậy, miệng ngọt tay khéo, trong lòng tự nhiên có mấy phần yêu thích, cười gắp mấy đĩa thịt heo vào trong bát Tử Lan, nói: “Con cũng cần đi, nãi nãi nhìn thấy con ở cửa, trong lòng cũng thấy no rồi...”

(Muanho: bà bà à, bà có thể nói củ chuối hơn không à. Nghe như những người yêu nhau nói cho nhau nghe ý ạ.)

“Tạ ơn nãi nãi.” Tử Lan cúi đầu ăn, nhưng thỉnh thoảng vẫn chú ý tới Thạch nãi nãi, thỉnh thoảng gắp thức ăn cho Thạch nãi nãi, rồi nhặt xương cá cho Thạch nãi nãi... Tử Lan ăn ít thịt cùng rau dưa, thậm chí còn đem cái trứng gà Thạch nãi nãi gắp cho Tử Lan, thả vào trong chén của Giang Thúy Hoa, trứng gà này là Thạch nãi nãi phân phó Thạch Hạnh Hoa nấu, chỉ có Tử Lan cùng đệ đệ, với tiểu Trạ tử có, những người khác đều không có, Tử Lan cười nói với Giang Thúy Hoa: “Đại tẩu thân thể đang mang bầu, ăn gà bổ nhất.”

“Nãi nãi, sau này con thêu thùa nhiều một chút, để nãi nãi ngày ngày có thể ăn gà.” Tử Lan nhìn Thạch nãi nãi hài lòng cười, ngọt ngào cam kết. Không ai đáng người mặt cười, trải qua mấy đời Tử Lan hiểu rõ cách lấy lòng một người như thế nào, mặc dù nàng không có năng lực đấu đá trong nhà, mưu kế trong bụng cũng không nhiều, để Thạch nãi nãi yêu thương che chở, nàng có thể yên ổn sống tốt.

“Đứa bé ngoan, thật là đứa bé ngoan.” Thạch nãi nãi từ ái nhìn Tử Lan, khích lệ nói: “Thêu thùa nhiều sẽ không tốt cho mắt, rảnh rỗi làm một chút là được, đừng làm cả ngày, biết không?”

Đóan chừng lúc ăn cơm, Tử Lan biểu hiện rất tốt, Thạch nãi nãi không cho Tử Lan nhúc nhích, lôi kéo Tử Lan kể cho bà nghe cuộc sống những năm qua, dọc đường đi Thạch Hữu Lương có kể qua, Tử Lan cố ý nói khó khăn một chút, ví dụ là phục vụ chủ tử như thế nào, bị trừng phạt ra sao... Nghe xong, nhóm nữ nhân càng thêm đau lòng. Về phần bạc chuộc thân, nói là mẫu thân của Tử Lan vì cứu chủ tử mà mất mạng, cho nên không đòi họ bạc, thả bọn họ tự do, cho một cái xe ngựa để bọn họ trở về nhà.

“Đáng thương...” Thạch nãi nãi chảy nước mắt nói: “Mẫu thân con là người tốt, đáng thương cho hai đứa bé ngoan các con, ta đây ... Nếu không phải là nàng, đóan chừng cả đời này ta cũng không thấy được các con...”

“Mẫu thân con cũng nói không có cơ hội phục vụ nãi nãi. Để cho cháu gái có cơ hội thay mẫu thân phục vụ người.” Tử Lan cúi đầu, khóc nói.

(muanho: có cần thiết phải dàn dựng như vậy không... Ôi lòng dạ con người... đau đớn lắm...)

“Đứa bé ngoan, nãi nãi còn khỏe mạnh, không cần con phục vụ, sau này nãi nãi chiếu cố con, đáng thương, còn nhỏ tuổi mà đã không có mẹ.” Thạch nãi nãi đã sáu mươi tuổi, nhìn già nua, nhưng hàng năm làm việc, thân thể cũng khỏe mạnh.

Buổi tối hôm đó, Thạch nãi nãi, Tử Lan cùng Hạnh Hoa ngủ trên một cái giường, sắp sửa trước, Tử Lan gọi Hạnh Hoa, Lê Hoa, Hoa Đào vào đưa cho mỗi người một cái châm hoa. Mấy nữ hài tử liền cao hứng không thôi.

“Chắc cũng mất không ít tiền a? Cất hết đi. Không được vứt bỏ nha.” Thạch nãi nãi đau lòng nói.

Tử Lan rút vào lòng Thạch nãi nãi: “Phụ thân con nói con có năm tỷ muội. Đây đều là do con thêu thùa kiếm được tiền rồi mua, trước kia làm nô tài cho người ta, cũng không dám thổ lộ tình cảm với những nha đầu khác trong phủ, cũng không có tỷ muội giúp đỡ, bây giờ có nhiều tỷ muội như vậy, con thật sự rất cao hứng...”

“Nha đầu ngốc!” Thạch nãi nãi cười, vỗ vỗ tay Tử Lan, sau đó quay ra nói với ba cháu gái khác: “Sau này chung sống hòa hợp với Tử Lan, các con đều là tỷ muội của nhau, biết không?”

“Dạ.” “Sẽ sống thật tốt với nhau.” Ba nữ tử đồng thanh, tuổi đều chưa lớn, trong chốc lát liền tán gẫu rất vui vẻ.

Tử Lan định bụng rửa chân cho Thạch nãi nãi, vì thế nàng nói: “Nghe thái y nói mỗi ngày hoàng thượng đều ngâm chân, nói rằng trên chân có nhiều huyết vị, thường dùng nước nóng ngâm chân, thân thể cũng tốt hơn. Bà nội, hôm nay bà cũng ngâm chân nha.”

“Như vậy sao? Hạnh Hoa, con đi đun nhiều nước một chút, để cho gia gia, cha con, thúc con cũng ngâm chân... Ừ, con và Tử Lan cũng ngâm chân luôn đi.” Thạch nãi nãi liền phân phó cháu gái.

Thạch Hạnh Hoa nghe xong, liền đi vào bếp đun nước.

“Phù, ngâm chân thực sự là thoải mái a.” Thạch Hạnh Hoa nằm trên giường cười nói.

Thạch nãi nãi đắc ý nói: “Con không nghe muội muội con nói sao? Hoàng đế cũng ngâm chân. Sau này chuẩn bị củi nhiều một chút, chúng ta cùng ngâm chân hưởng thụ như hoàng đế.”

“Bà nội, con nghe phụ thân nói, bà nướng bánh trứng rất ngon, hai mươi mốt năm, ngay cả ngũ phủ thân cũng mơ tới bà nướng bánh, ngày mai bà có thể dạy con làm không?” Tử Lan đột nhiên nhớ tới, kiếp trước Thạch nãi nãi nướng bánh, nhưng một miếng cũng không cho nàng ăn, đời này, không biết bà có thay đổi không?

Nghe Tử Lan nói, Thạch nãi nãi trầm mặc chốc lát, thấp giọng nói: “Được. Sáng mai bà nội liền nướng bánh cho con và cha con, những năm này mỗi lần nướng bánh, bà cũng nhớ tới cha con.”

Tử Lan vụng trộm bĩu môi, nghĩ thầm nếu cả nhà nàng trở lại với bộ dạng nghèo nàn, Thạch gia sẽ là bộ dáng hiện tại sao? Nhưng tốn chút tiền, để phụ thân cao hứng, Tử Lan cảm giác nàng vẫn có thể nhẫn được.

Sáng sớm hôm sau, Thạch nãi nãi dậy thật sớm. Nướng bánh, Tử Lan ở một bên giúp đỡ bà.

“Cho con, mau ăn đi.” Lúc Tử Lan nhóm lửa, Thạch nãi nãi đưa miếng bánh nướng đầu tiên cho Tử Lan, Tử Lan nhận lấy cắn một miếng. Vừa ăn vừa nói ngon, tiếp theo nói những lời dễ nghe, chọc cho Thạch nãi nãi cười không ngừng.

Thường ngày điểm tâm sáng đều do con dâu làm, lâu rồi Thạch nãi nãi không làm, Tử Lan ăn một chút, bà nướng chút bánh, bưng cho tiểu nhi tử, tiểu tôn tử ăn.

“Chính là vị này, mẫu thân, đây chính là mùi vị nhi tử đã nhưng nhớ hơn hai mươi năm.” Thạch Hữu Lương cắn một miếng bánh, rưng rưng nói với Thạch nãi nãi.

22. Chương 22: Chung Sống

“Con thích ăn sao? Nếu không đủ thì để mẹ con làm thêm.” Thạch gia gia nhìn nhi tử, rút ra cái gạt tàn thuốc nói. Thạch gia gia không nói nhiều, nhưng Tử Lan có thể nhìn ra được, Thạch gia gia rất cao hứng với việc nhi tử trở về.

Thạch nãi nãi lại nướng bánh cho Tử Vân, lại cho Thạch Lâm một cái, cho tăng tôn (cháu chất trai) nửa cái, Thạch Hữu Lương an vị ngồi một bên cười ha ha. Tử Vân nhìn động tác của Thạch nãi nãi, xé ra một nửa để ăn, Thạch Lâm sau khi thấy, cũng học tỷ tỷ, đi tới trước Thạch gia gia, xé ra một nửa miếng bánh đưa cho Thạch gia gia.

“Hài tử nhà lão Tứ được nuôi thật tốt.” Thạch gia gia nhận lấy bánh tôn tử đưa cho mình, khóe mắt có chút ướt át, cười vui vẻ nói.

Thạch Hữu Lương vừa ăn vừa nói: “Bọn nhỏ rất nghe lời.”

“Lão Tứ sau này có tính toán gì?” Thạch gia gia trong lòng tính toán nhi tử trở lại, nhưng mà nhà cũng chia rồi, dù thế nào, thì cũng phải mở cho lão Tứ ít đất hoang, nếu không cả nhà lão Tứ sẽ ăn gì.

Thạch Hữu Lương nhìn Tử Lan một cái, nói: “Những năm nay con cũng có chút bạc, con tính toán mua vài mẫu đất, rồi xây cái nhà, sau này không đi nữa, ở lại chỗ này, chăm nom phụ thân và mẫu thân.”

“Được. Một lát nữa ta sẽ dẫn con đi tìm, giúp con cùng bọn nhỏ nhập hộ.” Vừa nghe có tiền, Thạch gia gia liền hoàn toàn yên lòng, vốn định cho mấy hài tử đi mở đất, nhưng nay lão Tứ có tiền tự đi mua, thật tốt.

Giữa huynh đệ còn chưa muốn liên lụy tới lợi ích, ban đầu cũng vì tiền bạc huynh đệ mình trơ mắt nhìn tiểu nhi tử nhà mình bị bán đi? Hiện tại thừa dịp bộ xương già cỗi này còn di động được, giúp nhi tử tìm vài mẫu đất tốt thì vẫn có thể.

Sau khi ăn xong, Thạch Hữu Lương và Thạch gia gia liền đi ra cửa.

Một lúc lâu sau, trở lại nói đã làm xong, sáng mai đi ra huyện làm cái văn thư.

“Mới vừa rồi còn đang nói lão Vương gia phía đông đang muốn bán đất, con trai hần chạy ra ngoài buôn bán, thiếu chút tiền, trong nhà có ba mẫu ruộng tốt muốn bán, một mẫu bốn lượng bạc, tổng cộng mười hai lượng, sáng mai đi làm khế đất. Thu hoạch vụ này xong, phân một nửa cho bọn hần là được.” Sau khi trở lại, Thạch gia gia nói với cả nhà.

“Đã tốn tiền, sao lại phải phân một nửa cho bọn hần?” Thạch nãi nãi có chút không phục.

Thạch gia gia thở dài nói: “Thật là chẳng biết phân biệt gì cả. Vương gia là đang thiếu tiền, nếu không sao mua được cái giá này? Làm người phải lưu lại một con đường, không thể đem người vào hố chết, không phải sao? Hơn nữa đều là người trong thôn, giúp đỡ lẫn nhau, có thể giúp thì giúp đi.”

Thạch Hữu Lương gật đầu nói: “Đúng vậy. Nhà chúng ta chiếm cả, thì nhà họ ăn cái gì? Mà năm nay mưa thuận gió hòa, thu hoạch tốt, trong nhà chúng ta ít người, vẫn đủ ăn.”

“Không nói chuyện này nữa, sau thôn có miếng đất trống cho Hữu Lương, chờ hai ngày giúp xong, kêu mấy ca con đi xây nhà giúp. Vợ Đại Sơn hai tháng nữa sinh rồi, Hạnh Hoa cũng, sắp lấy chồng, trong nhà thật sự không rảnh rang.” Thạch gia gia nói.

Thạch Hữu Lương suy nghĩ một chút cũng đúng, vì vậy nói: “Được, muốn thêm mấy người nữa, sớm dựng xong nhà, chúng con cũng nhanh có chỗ ở.”

Thạch gia gia nghe xong cũng không nói gì nữa. Thạch Hữu Lương lại cho Thạch Tiểu Hổ một trăm tiền đồng, để cho hần mua năm cân thịt, giá thịt là mười tám tiền đồng một cân, một trăm tiền đồng, Thạch nãi nãi lại cho mua thêm hai cân đậu hũ trở lại.

Thạch Tiểu Sơn thở dài, chút nữa là hần có thể kiếm chút tiền lộ phí, kết quả bị bà nội nói, một xu cũng không còn. Nhưng mà nghĩ tới có thịt ăn, hần cũng thật cao hứng.

Bởi vì mua nhiều thịt, người bán thịt còn cho thêm hai cái xương to, Tử Lan liền nhờ Tiểu Sơn ca giúp đỡ nấu nước ăn.

“Gia gia nãi nãi, nghe nói người già trẻ nhỏ uống nhiều nước cốt canh xương, thân thể mạnh khỏe, hôm nay cháu gái nấu canh cho người, người xem có ngon không?” Tử Lan để phụ thân thử một chút, nói với hai lão nhân.

Thạch nãi nãi vừa nghe, thật khó có được. Lập tức đáp ứng, Thạch Hữu Lương còn nói: “Con làm thịt kho không tệ, hôm nay liền để gia gia nãi nãi thử một chút đi. Phụ thân mẫu thân, trước kia nha đầu này làm việc ở phòng bếp, công phụ trên tay, cũng không tệ lắm, hai người thử một chút.”

“ Tử Lan nấu cơm hần là rất ngon.” Thạch nãi nãi nhất thời vui mừng, vừa biết thêu thùa, vừa biết nấu nướng, hơn nhiều so với những cháu gái khác.

Lây gia vị Thạch Lâm đưa cho, cùng với một ít miến khô, Tử Lan liền vào phòng bếp.

Suy nghĩ hôm nay rất nhiều người ăn cơm, Tử Lan để cho Đường tỷ ra vườn rau hái chút rau, nấu một bát canh, một thịt kho, cùng một vài món. Thịt nấu một nửa, dư lại liền ngâm muối, treo lên, Hạnh Hoa cũng với Lê Hoa, Hoa Đào, nấu cơm.

“Gia gia, nãi nãi, cho con ý kiến đi.” Biết phụ thân luôn cưng chiều mình, khen nàng, Tử Lan dù rất thích, nhưng vẫn làm rất nghiêm túc, nàng có tài nghệ gì, phụ thân biết rõ.

Đơn giản nói, Thạch gia gia và nãi nãi thường ăn chính là nước nấu món ăn, nhiều nhất là thêm chút muối, Tử Lan tự mình động thủ điều chế gia vị, cộng thêm thủ nghệ không tệ, mọi người cảm kích đưa muốn tăng tốc gấp thật nhanh, hai đứa nhỏ theo nữ nhân vào trong nhà ăn, bọn họ dù sao cũng còn nhỏ, bên ngoài mấy người Thạch Hữu Lương uống rượu, đoán chừng sẽ không để ý tới, Tử Lan thừa dịp mọi người

tranh giành, vội dùng hết sức thật nhanh gấp cho đệ đệ hai khối thịt kho, lại múc canh cho bọn hắn, sau đó suy nghĩ một chút, lại gấp cho Thạch nãi nãi một khối, múc một chén canh, nàng thì chỉ ăn chút rau ở trước mặt.

“Tỷ tỷ, cho tỷ.” Thạch Lâm thấy tỷ tỷ chỉ ăn rau không ăn thịt, liền đem một khối thịt trong bát mình gấp cho tỷ tỷ.

Trong lòng Tử Lan thấy ấm áp, gấp thịt trở lại trong bát hắn, nói khẽ với hắn: “Đệ ăn đi. Tỷ tỷ ăn canh là được, mau ăn đi không nguội mất.”

Tử Lan ăn cơm không nhiều, trong không gian cũng trồng trọt một ít cây hoa quả, rau dưa, mặc dù không thể lấy ra cho người khác ăn, nhưng là nàng vẫn thường ăn. Cho nên nàng không đói, uống một chén canh no bảy phần rồi, ăn thêm chút nữa, Tử Lan liền để chén xuống, sau đó chuyên tâm phục vụ Thạch nãi nãi, một bữa ăn Thạch nãi nãi ăn cực kỳ thư thái, căn bản là không giành đồ ăn với bọn nhỏ, trong chén có gì thì ăn đó.

“Tử Lan làm món ăn quả thật không tệ, chỉ là có chút nhiều mỡ.” Mặc dù biết Tử Lan không dùng mỡ trong nhà, sau khi ăn xong, Giang Thúy Hoa no bụng nhưng không nhịn được đứng ra thuyết giáo.

Tử Lan cười gật đầu nói phải, sau đó nói: “Bởi vì phụ thân nói gia gia và nãi nãi lớn tuổi, muốn để hai lão nhân gia ăn một bữa ngon, thường ngày cũng không dùng nhiều như vậy. Cho nên hôm nay là vì phúc khí của nãi nãi và gia gia.”

“Đứa bé ngoan, nãi nãi biết con hiếu thuận, nãi nãi cũng vừa nhìn thấy, chỉ là lâu lắm rồi mới ăn chút mỡ thôi, hôm nay ngon miệng là được.” Thạch nãi nãi có chút đắc ý, nghĩ thầm nên để cho mấy cháu dâu, con dâu nhìn xem một chút, cái gì là hiếu thuận.

“Chỉ cần nãi nãi ăn ngon, phụ thân nghĩ dù không ăn, trong lòng cũng thật ngọt.” Tử Lan nắm tay Thạch nãi nãi cung kính nói.

Tử Lan biết hài tử ăn kẹo sẽ không khóc, hài tử miệng ngọt được người thương, kiếp trước mặc dù cuối cùng gia gia và nãi nãi đối nàng không tốt, nhưng lúc bắt đầu, cũng từng bày tỏ thiện ý với nàng, nếu được sống lại, nàng muốn thay đổi, dù sao kết quả xấu nhất kiếp trước nàng cũng đã thử qua, đối với Thạch nãi nãi, thỉnh thoảng nhớ nàng, được đối xử tốt một chút xíu cũng thấy đủ rồi, nàng là một cô gái, lấy lòng gia gia liền giao cho đệ đệ. Thạch gia gia, Thạch nãi nãi, mặc dù tuổi không nhỏ, nhưng thân thể còn khỏe mạnh, kiếp trước lúc nhà Tử Lan mới trở về, bọn họ vẫn đối xử thân thiện với phụ thân cùng “đệ đệ” (Chương Văn Kiệt), nếu có thể làm phụ thân cao hứng, nàng nguyện ý lúc gia gia nãi nãi bắt đầu thể hiện thiện ý, tặng gấp bội hồi báo để duy trì đoạn tình cảm không chắc chắn này. Nhưng mà giờ đây xem ra là rất đúng.

Cơm nước xong, mới tới giờ thân, cũng chính là bốn, năm giờ chiều, trời còn sáng, nghe Thạch nãi nãi nói nghe có chút chán, vì vậy cầm giỏ thêu ra ngoài, bắt đầu thêu hoa. Ở huyện lý, Tử Lan đã hỏi rõ ràng, ở đây có thể sử dụng mua hà bao nàng thêu tinh xảo rất ít, cho nên không thêu những thứ đó, mà thêu những đồ thêu trung đẳng, nàng bắt đầu ngồi thêu hoa.

Không cần thêu quá tinh tế, hoa cũng không cần nhiều kiểu, Tử Lan liền thêu lớn một chút, động tác rất nhanh, cộng thêm hôm trước cũng đã thêu được hơn phân nửa, cho nên chỉ chốc lát sau, một chiếc hà bao dị thường đẹp mắt đã ra đời từ tay Tử Lan, xuất hiện trước mặt Thạch nãi nãi.

“Phía trên có một chữ phải không?” Đại bá mẫu Lý Đại Nga cầm hà bao lên, chắc chắn than ra tiếng, kinh ngạc hỏi.

Tử Lan hơi xấu hổ nói: “Trong kinh rất nhiều người cũng thêu chữ lên hà bao, những chữ này thường là phúc, thọ. Đây là chữ phúc.”

“Cái hà bao này có thể bán năm mươi tiền đồng, Tử Lan mà rảnh rồi thì dạy Hạnh Hoa tỷ của con nha, sau này cũng cho nàng thêu đồ bán.” Lý Đại Nga tính toán một chút, nói với Tử Lan.

Tử Lan hơi nhú mày, sau đó cười nói: “Không có việc gì, nếu Đường tỷ muốn học, cứ tới tìm con. Năm mươi văn tiền, con phải tú tám ngày, trừ đi vải vóc, chỉ thêu, đồ thêu cũng có thể kiếm hai mươi tiền đồng.” Có không gian tồn tại, một ngày nàng có thể thêu hai ba cái, nhưng nữ nhân Thạch gia đều không giỏi về việc này, cho nên nàng phải khiêm tốn một chút.

“Sao phí vật liệu thêu lại đắt như vậy?” Thạch nãi nãi kinh ngạc hỏi.

Tử Lan cố ý thở dài nói: “Tuy đây chỉ là vài bình thường, mà còn là vài may trang phục thừa. Nhưng vẫn rất mắc tiền, mà thêu một mặt hà bao còn không đủ.”

23. Chương 23: An Cư

“Cũng không dùng vải và chỉ thêu tốt như vậy. Chỉ dùng loại vải và chỉ thêu đơn giản một chút, bán hơn mười văn, tám văn, đoán chừng Hạnh Hoa thêu chỉ một hai ngày, có lẽ lời nhiều hơn.” Lý Đại Nga vừa nói xong, Tử Lan liền nhìn kĩ một chút, nữ nhân này đầu óc linh động thực mau.

“Đại bá mẫu nói đúng.” Tử Lan không phản bác, cười híp mắt trả lời. Cùng lắm thì nàng thêu tinh xảo một chút, để phụ thân ra ngoài bán, nhất định có thể bán ở Ký thành cách Lương Tề huyện không xa, tài nghệ của nàng tự nàng biết, ban đầu ở kinh thành bà ngoại thêu tinh xảo bốn năm mươi lượng bạc liền có người muốn cướp.

Đem hà bao thêu xong cất vào túi, Tử Lan lại lấy ra một khối vải từ từ thêu, một bên thêu một bên nghe mấy bá mẫu cùng tấu tấu nói chuyện phiếm. Lý Đại Nga nhìn Tử Lan lại cầm kim thêu lần qua lộn lại trên vải nửa ngày, mới từ từ ra hình, tốc độ quả nhiên là không nhanh, cũng không nói gì nữa.

“Hạnh Hoa tỷ, muốn thêu hoa, tay không thể lớn như vậy, nốt chai rất dày, muội nói với tỷ rồi, mỗi ngày phải rửa tay nước nóng, xoa mỡ heo đều tay, dùng vải nhu tay, một tháng làm như vậy, tay sẽ mềm mại.” Tay Thạch Hạnh Hoa rất thô, nàng thường làm rách chỉ thêu, mỗi lần như vậy, Tử Lan đoán chỉ thêu kia không thể dùng nữa, vội vàng nói.

Thạch Hạnh Hoa xua xua tay, nói: “Nhưng mỡ heo còn phải nấu cơm. Mẫu thân tỷ rất nghiêm, nếu biết ta dùng mỡ heo làm mềm tay, sẽ đánh chết tỷ.”

“Nhưng mà mấy tháng nữa là tỷ xuất giá rồi? Trước khi xuất giá đều phải điều dưỡng một chút không phải sao? Muội đã nói với Đại bá mẫu hà bao đó có thể bán năm mươi văn, trừ đi phí vật liệu có thể kiếm hai mươi văn, cũng được một cân thịt heo? Muốn cho tỷ xoa tay cũng đủ mà, bây giờ chúng ta đi nói với nãi nãi, xem có được không? Nãi nãi nhất định sẽ đáp ứng.” Tử Lan nhìn Lý Đại Nga bất động, nghĩ thầm chắc Lý Đại Nga nghĩ biện pháp muốn thêm lợi ích, không nghe thấy Tử Lan nói với Hạnh Hoa việc lập gia đình, rồi học thêu. Nàng phải sớm hành động, chịu chút thua thiệt, so với mấy tỷ muội khác thì Hạnh Hoa tỷ tốt hơn nhiều.

“Cũng không sao. Tử Lan thêu cũng không dễ dàng, tỷ có thể sử dụng tiền của muội sao?” Thạch Hạnh Hoa có chút ngượng ngùng.

Tử Lan nhẹ nhàng cười, lôi kéo tay Hạnh Hoa: “Ai nói chúng ta là tỷ muội đây? Muội cũng không có bản lĩnh gì, tỷ tỷ xuất giá, không có đồ tốt gì cho tỷ, nhưng có thể giúp tỷ có khuôn mặt trắng mềm, trên tay mềm mại, có thể làm được.”

“Thật?” Thạch Hạnh Hoa vốn hâm mộ Tử Lan có da trắng nõn, vì vậy hớn hờ hỏi.

Tử Lan gật đầu một cái, lôi kéo Hạnh Hoa đi tìm Thạch nãi nãi. Thạch nãi nãi nghe xong, nhìn Hạnh Hoa một chút, suy nghĩ, đúng là phải gả ra ngoài, nếu để nhìn một chút chắc sẽ tốt hơn, liền đáp ứng.

“Cắt cỏ, xuống ruộng không cho con đi, nhưng nấu cơm, dọn dẹp phòng, con không được lười biếng biết không?” Thạch nãi nãi vừa nói xong, Hạnh Hoa vội gật đầu đáp ứng. Thạch nãi nãi nói với Tử Lan: “Cũng không thể qua tốt kém, chúng ta đều là người nhà nông, không thể quá lãng phí.”

“Nãi nãi, chỉ cần dùng chút mỡ heo làm trơn tay Hạnh Hoa tỷ là được, còn không tốn bao nhiêu, lúc đó người xem, tuyệt đối không cần nhiều tiền. Nãi nãi, con biết người tốt nhất, Hạnh Hoa tỷ sẽ là cô dâu xinh đẹp nhất.” Tử Lan cười nói.

“Con nha. Miệng thực ngọt. Vậy được, hôm nay còn dư lại khối thịt heo, Tử Lan ngâm muối, trong nhà cũng không có bao nhiêu mỡ, nhà lão Đại, đi cắt một cân thịt béo cho khêu nữ nhà người, nấu chút mỡ, Tử Lan chỉ là một tiểu cô nương, cũng không có tiền, chờ bán hà bao còn mất mấy ngày.”

Cao hứng trên mặt Lý thị liền biến mất, nhưng là khuê nữ nhà mình, cũng không nói gì, vào nhà đêm thật lâu mới mang mười tám văn tiền ra ngoài cho Hạnh Hoa. Thạch Hạnh Hoa nhận lấy, vội vàng đi mua một cân thịt mỡ trở lại, nhóm lửa nấu thành mỡ heo, bỏ vào trong chum nhỏ, sau đó để vào trong nhà Thạch nãi nãi, những ngày tới sẽ ở cùng Tử Lan.

Tử Lan tìm Thạch Tiểu Sơn, nhờ hẩn đi lấy chút nước bùn trong hồ sen của thôn.

“Tử Lan, nước bùn trong hồ sen có thể làm trắng da sao? Thối lắm.” Thạch Hạnh Hoa nghe Tử Lan nói, có chút chần chờ.

Tử Lan khẳng định gật đầu: “Có thể a. Tỷ không thấy củ sen sinh trưởng trong bùn, mà vẫn trắng như vậy sao? Hạnh Hoa tỷ, muội không lừa tỷ đâu, một lát tỷ thử rồi sẽ biết.” Tử Lan nói xong, chờ Thạch Hạnh Hoa rửa mặt xong, Thạch Hạnh Hoa nằm trên giường, nàng đắp lên mặt Thạch Hạnh Hoa một tầng bùn.

“Không thể cười, cười sẽ có nếp. Nhắm mắt lại, đến lúc xong, muội sẽ gọi tỷ.” Tử Lan bôi xong, nói.

“Tỷ nói này Tử Lan dùng bùn thối như vậy, thật sự được?” Giang Thúy Hoa che lỗ mũi hỏi, hoài nghi nhìn Tử Lan.

“Đại tẩu tử, đợi thêm một lát, tỷ sẽ biết.” Tử Lan trả lời.

Đợi thời gian nửa nén hương, Tử Lan để Thạch Hạnh Hoa rửa mặt, sau đó hỏi mọi người: “Mọi người xem một chút, có phải là mềm mại trắng hơn trước không?”

“Ai, đúng nha.” Một lần đắp mặt, không thể nhìn ra cái gì, nhưng mà vừa mới đắp xong, sờ mặt thấy mềm hơn một chút, Giang Thúy Hoa nhìn một chút, sờ một chút, kinh ngạc nói: “Tử Lan, cũng đắp mặt cho tỷ đi.”

“Đắp cái gì mà đắp, cũng không còn là đại cô nương? Chưa nói con còn thai đấy.” Lý thị cau mày quát.

Nghe quát, Giang Thúy Hoa lập tức im bặt.

Tử Lan thấy một chân Lý Nhị Ny bước vào, lại vội rút trở về. Trong chốc lát liền thấy Thạch Tiểu Sơn bê một chậu bùn vào phòng, Tử Lan thầm nghĩ Nhị tẩu quả nhiên thông minh.

Buổi tối hôm đó, Tử Lan dùng mỡ heo lau tay cho Thạch Hạnh Hoa, lại dùng vải nhu nhu tay nàng rồi buộc lại, sau đó mới nằm lên giường, thật ra thì lúc rửa chân nhìn chân Tử Lan trắng nõn, Thạch Hạnh Hoa còn muốn Tử Lan bôi mỡ heo lên chân, nhưng Thạch nãi nãi đang ở một bên nhìn, Thạch Hạnh Hoa liền không dám.

Sáng sớm hôm sau, lúc Thạch gia gia và Thạch Hữu Lương cầm trong tay giấy tờ xác minh, chứng minh đã chuộc thân chuẩn bị mang tới quan phủ, Tử Lan nhân cơ hội này đưa hà bao cho Thạch Hữu Lương mang đi bán, sau đó mua chút mật ong cho Thạch nãi nãi. Nếu Đại bá mẫu đã đưa tiền mua mỡ heo, nàng liền lấy chút tiền tiết kiệm lấy lòng Thạch nãi nãi, hiện tại bên ngoài đang rối loạn bởi vì sự kiện đoạt vị, nàng cùng phụ thân ở thôn nhỏ này an cư thôi.

Thạch gia gia và Thạch Hữu Lương ngồi lên xe ngựa xuất phát, lúc hai người trở lại, Tử Lan phát hiện hai người dắt hai con bò, trong lòng cảm thấy phụ thân thật thông minh. Tiền đã xài, liền không tiếc, hơn nữa có một con bò cái, sau này nhà mình có sữa tươi để uống.

“Mẫu thân, đây là Tử Lan dùng tiền bán hà bao mua, sáng sớm đứa nhỏ này đã dặn dò con phải mua những thứ này cho phụ thân. Hạnh Hoa, ở huyện lý đại bá đã mua cho con tấm vải đỏ, để làm giá y cho con.” Thạch Hữu Lương cầm trên tay một tấm vải đỏ, cùng một lọ mật ong nhỏ, đem lọ đưa cho Thạch nãi nãi, vải thì đưa cho Thạch Hạnh Hoa.

“Đứa nhỏ này, thêu lâu như vậy mới kiếm được chút tiền, liền mua đồ cho chúng ta. Sao con không khuyên nhủ. Con cũng không có nhiều tiền, tuổi cũng chưa quá lớn, sau này còn phải lấy vợ, cũng phải chuẩn bị đồ cưới cho Tử Lan.” Thạch nãi nãi nhận lấy lọ mật ong, trên mặt tươi cười. Vốn bà còn nghĩ lão Tứ rời đi nhiều năm như vậy, cũng không có nhiều tình cảm với bà, không nghĩ tới lại hiếu thuận nhất, hài tử cũng dạy dỗ tốt như vậy, nếu không phải lão Tứ dạy, sao Tôn tử lại hiếu thuận vậy chứ? Lại nghĩ tới, còn nhỏ như vậy đã rời xa bà, trong lòng liền có chút chua xót. Qua nhiều năm, ba nhi tử khác cũng không còn suy

nghĩ mua đồ mua y phục cho bà. Ban đầu đứa bé này là khổ nhất, là đứa nhỏ nhất nhà. “Có tiền thì chăm lo cho mình và hai đứa nhỏ đi, đừng quá quan tâm chuyện trong nhà.”

Tử Lan nghe xong lời này, cảm giác không thể tin được, nãi nãi đời trước đã đánh chửi phụ thân là không có tiền đồ kia sao? Mặc dù ban đầu nãi nãi cũng tỏ ra thiện ý, nhưng nàng vẫn không quen, thật là kinh ngạc. Nhưng rất nhanh Tử Lan đã bình tĩnh lại, đang phát triển theo chiều hướng tốt không phải sao? Nghĩ tới đây, Tử Lan tiến lên lôi kéo cánh tay nãi nãi, cười nói: “Nãi nãi, sau này Tử Lan thêm nhiều một chút, ngày ngày mua mật cho nãi nãi ăn. Nãi nãi và gia gia mỗi ngày uống một chén mật vào buổi sáng bồi bổ cơ thể.”

“Đứa nhỏ ngoan, thêm nhiều sẽ không tốt cho mắt, rảnh rỗi thêm là được rồi, không thể ngày ngày thêm biết không! Thân thể gia gia và nãi nãi vẫn còn tốt lắm.” Thạch nãi nãi dặn dò.

Tử Lan hạ mi mắt, trầm mặc một hồi, liền ngẩng đầu lên làm nũng: “Nãi nãi, con nhớ rồi, con nghe theo nãi nãi, trước kia con không làm việc nhà nông, sau này nãi nãi dạy bảo con nhé, được không?”

“Được chứ, chờ xây nhà xong, nãi nãi sẽ dạy con, cũng không có gì khó, con chỉ là bé gái, lo chuyện trong nhà, sau này nãi nãi sẽ dạy con.”

Tử Lan rúc vào người nãi nãi, khoe miệng giơ lên, nàng nghĩ thầm, trước mắt xem ra, hết thấy đều tốt đẹp, cứu được đệ đệ, tâm tình phụ thân cũng tốt, thân thể hai người được nàng điều dưỡng cũng khỏe mạnh, phụ thân vốn không phải là người ngốc, mình ở tư thái thấp một chút, ăn ở thua thiệt một chút, nhưng mọi việc đang phát triển theo chiều hướng tốt, không phải sao?

Khế đất (giấy tờ kiểu như quyền sử dụng đất bây giờ = sổ đỏ) đã làm xong, Thạch Hữu Lương liền bắt tay vào dựng nhà, tuy gia gia nãi nãi đối với Thạch Hữu Lương không tệ lắm, nhưng đại ca huynh đệ quanh co lòng vòng hỏi Thạch Hữu Lương có bao nhiêu cửa cải, trong lòng Thạch Hữu Lương cũng không thoải mái, cho nên cũng không nói thật, che giấu tiền thực có đi, Tam ca còn khóc than với Thạch Hữu Lương, nói là trong nhà sắp có đứa nhỏ... Thạch Hữu Lương cũng không ở nhà bọn họ, mà ở nhà Phụ mẫu cùng đại ca, mà Thạch Hữu Lương còn đưa cho phụ thân năm lượng bạc đấy. Thạch Hữu Lương không nợ bất luận người nào.

24. Chương 24

Lúc còn ở Chương gia, Thạch Hữu Lương đã từng đi chọn mua quần sự, vì sinh tồn, đã sớm học được cách xử lý mọi việc, về việc dựng nhà, Thạch Hữu Lương đều dùng người trong thôn, hẳn lấy mười hai lượng bạc đổi ra tiền đồng, thương lượng với Thạch gia gia xong, hẳn ra giá mỗi ngày trả hai mươi văn tiền công, thường thì ở nông thôn, thuê thợ thì nữ nhân sẽ nấu cơm cho thợ ăn, nhưng Thạch Hữu Lương thương nữ nhi, cho nên tăng tiền công một chút, không có nấu cơm thợ...

“Phụ thân thật sự muốn xây thành nhà ngói sao? Có đủ tiền không ạ? Mỗi người cần có một gian phòng riêng, còn phải làm chuồng heo, chuồng bò, còn có đại viện, trồng cây ăn quả...” Muốn dựng nhà, trong lòng Tử Lan rất kích động, nhưng mà có chút lo lắng. Bình thường người ta chỉ làm nhà gạch mộc, nhà ngói dấu hiện của nhà phú quý.

Thạch Hữu Lương cười nhìn nữ nhi cao hứng: “Phụ thân dựng nhà chính, còn nhà bếp dùng gạch mộc, chờ thêm hai năm nữa kiếm tiền, liền đổi thành nhà ngói hoàn toàn. Tiền thì nhà chúng ta có không nhiều lắm.”

Tử Lan nhìn phụ thân, nghĩ thầm phụ thân thật thông minh, nhà lớn như vậy cũng không cảm thấy là nhà có tiền, hơn nữa chỉ có phòng bếp không làm nhà ngói, cũng không ảnh hưởng nhiều. Dùng phương thức này nói cho mọi người thấy nhà nàng không có tiền, sẽ ít người chú ý tới nhà nàng hơn, mặc dù đúng là bọn họ không có nhiều tiền. Mua đồ tốn mười hai lượng, làm hộ tịch tốn hai lượng, đưa gia gia năm lượng, mua đồ cho nhà năm sáu lượng, rồi tiền mua trầm cài, Thạch Hữu Lương cũng không dùng tiền Tử Lan cầm. Phòng bếp dùng gạch mộc, nhân công mất hơn hai mươi hai lượng, đồ dùng trong nhà cũng tốn tiền, tổng cộng cũng phải tốn ít nhất sáu mươi hai, trong tay phụ thân dư ra nhiều nhất cũng không tới hai mươi lượng bạc, sau này phải nghĩ biện pháp kiếm tiền.

Tử Lan không biết chuyện, Thạch Hữu Lương còn mua hai mẫu ruộng trũng, ba mẫu ruộng dốc, hiện tại trong nhà cũng có tám mẫu đất, chờ tới lúc Tử Lan biết, Thạch Hữu Lương đã xài tiền rồi, ruộng nước tương đối đắt, hơn nữa Thạch Hữu Lương vừa mua đất tốt, một mẫu năm lượng, ba mẫu ruộng dốc tốn sáu lượng, liền biết phụ thân thật là không có tiền, muốn lấy tiền đưa phụ thân nhưng phụ thân lại cự tuyệt.

“Nãi nãi, một con heo một bữa ăn nhiều như vậy ă?” Tử Lan học nuôi heo, liền hỏi nãi nãi, nàng không biết, ở kiếp trước lúc mới bắt đầu không có tiền nuôi heo, sau đó không cần nàng động thủ. Cho nên bất kể sống ở đâu, nàng đều đi theo học tập nãi nãi.

Cháu gái thoát nhìn yếu ớt, cái gì cũng không biết, nhưng miệng ngọt, không hiểu liền hỏi, hơn nữa làm việc gì đều vui vẻ, mặc dù làm chậm, nhưng Thạch nãi nãi cũng kiên trì cẩn thận dạy bảo. Một dạy, một hỏi, có qua có lại, Tử Lan cảm thấy Thạch nãi nãi càng tốt với nàng hơn.

Tử Lan làm không ít việc, nhưng vẫn trắng noãn như trước, khiến cho đám người Hạnh Hoa cực kì hâm mộ, Tử Lan nhìn ánh mắt hâm mộ của các nàng, hạ mi mắt, vì đôi tay này, nàng cũng bảo dưỡng không ít hơn Hạnh Hoa, mỗi ngày đều dùng nước bùn trong ao sen để bảo dưỡng. Rồi ăn hạt sen, nếu không thì tay đã không được như vậy, thân thể không thích ứng được, đã sớm mệt mỏi ngã bệnh rồi. Thạch Lâm được Thạch Hữu Lương đưa vào học đường của thôn, nhìn Tử Lan mỗi ngày mệt mỏi như vậy, hẳn cũng chậm rãi quen với hoàn cảnh hiện tại. Thạch Lâm dù gầy và đen hơn, nhưng lại càng ngày càng có tinh thần hơn. Làm Tử Lan rất đau lòng, nhưng hiện tại mọi người đang nhìn vào, cũng không tiện tác động, chỉ có thể mong mỗi bọn họ có thể sống sót mấy tháng này, đợi đến khi nhà mình ổn định... Hiện tại chỉ có thể... Nhớ đời trước, từ một gia đình nghèo trở lên giàu có, người xung quanh nhìn vào, rồi các loại chất vấn, tính ra nàng là người của tam thế, cũng đã sớm quen.

“Hạnh Hoa, nãi nãi nấu hai quả trứng gà, con cùng Tử Lan mỗi người một quả, mau ăn đi.” Sau khi giặt xong một đồng y phục lớn trở về, Thạch nãi nãi cho Thạch Hạnh Hoa cùng Tử Lan mỗi người một quả trứng gà, để bồi bổ thân thể cho hai nàng, Tử Lan để lại trứng cho đệ đệ, Thạch nãi nãi nhìn Tử Lan không ăn, liền hỏi tại sao, Tử Lan làm nũng nói, muốn giữ lại cho đệ đệ bồi bổ, cho nên không ăn, không nghĩ tới Thạch nãi nãi lại cho nàng một quả trứng gà nữa.

Thạch Lâm nhận lấy trứng gà, vừa sờ vừa hô lên tiếng, cười híp mắt hỏi: “Tỷ tỷ ăn chưa?”

“Tỷ ăn rồi. Tiểu Lâm ăn đi, chờ dựng nhà xong, tỷ tỷ sẽ nuôi mấy con gà, ngày ngày cho đệ đệ ăn trứng gà, còn có thể ăn thịt gà.” Tử Lan bóc vỏ cho Thạch Lâm, cười nói.

“Trước kia cảm thấy trứng gà chẳng có gì tốt, tỷ tỷ đừng lo lắng cho đệ, đệ đi học không mệt mỏi, tỷ tỷ mới mệt mỏi đấy.” Thạch Lâm vừa ăn trứng gà vừa nói.

Tử Lan sờ sờ đầu hắc: “Không mệt, không mệt là tốt rồi. Sau này chúng ta sẽ trải qua những ngày thật tốt.” Đứa bé này quá ngoan, lúc ở trên đường đã hoạt bát hơn nhiều, nhưng tới nơi này, lại trở lên trầm mặc.

“Sau này đệ có thể theo Tiểu Sơn ca ca lên núi bắt thỏ sao?” Ăn xong trứng gà, Thạch Lâm đột nhiên hỏi.

Tử Lan gạt đầu, hiểu tính tiểu hài tử ham chơi, đệ đệ hiện tại hoạt bát hơn, nàng cũng thoáng yên tâm, cười nói: “Được, sau này để phụ thân dẫn đệ đi cùng, bắt thỏ, bẫy gà rừng, tỷ sẽ làm đồ ăn ngon cho đệ.”

“Tốt quá. Đệ còn chưa từng ăn thịt thỏ hoang.” Ánh mắt Thạch Lâm tỏa sáng, cao hứng nói.

Tử Lan nhìn đứa bé này, thâm đoán sẽ không ai phải phiền não vì hài tử quá ngoan, đời trước Thạch Lâm chết, Chương Văn Kiệt dùng tên của Thạch Lâm đi thi, mình hao tâm tổn sức giúp đỡ hắn, cuối cùng khi hắn leo được lên cảnh cao rồi, lại không nghĩ rằng cuối cùng vì hắn mà... Mặc dù có nguyên nhân, nhưng là... Tử Lan bỏ qua tính toán giúp đỡ đệ đệ làm quan cao, Thạch Lâm không thông minh như Chương Văn Kiệt, chỉ cần Thạch Lâm vui vẻ, để cho hắn bình an sống cả đời cũng đủ rồi.

Hàn huyền với đệ đệ một lát, Tử Lan lại cầm kim thêu lên, vừa thêu vừa nghĩ, mình nhất định chống đỡ, làm nông dân rất vất vả. Buổi sáng nàng cùng hai tẩu tẩu nấu cơm, sau đó cho heo ăn, cho gà ăn, cắt cỏ, thêu thùa, dọn dẹp phòng,... Điều không coi là gì, cả nhà cũng công nhận Tử Lan nấu ăn ngon, nhưng mỗi bữa ăn nàng đều nấu rất lãng phí mỡ, gia vị cho vào quá nhiều, bây giờ một nhà nông chưa thể đủ điều kiện để lãng phí như vậy, cho nên lúc Tử Lan nấu cơm, Thạch nãi nãi cầm nàng dùng mỡ, ... Cứ như vậy Tử Lan

cảm thấy thờ ơ, nàng có không gian, nhưng khi nhìn phụ thân, đệ đệ, càng ngày càng gầy hơn, trong lòng rất khó chịu.

Bởi vì Thạch gia gia và Thạch nãi nãi bày tỏ thiện ý với Tử Lan, cho nên Tử Lan lặng lẽ nghiền một viên hạt sen quấy vào chai mật ong. Bất kể nói thế nào, hiện tại nàng với Thạch nãi nãi cũng có chút tình cảm, hơn nữa Thạch nãi nãi cũng đã áp chế mấy bá phụ bá mẫu, mặc dù rất hâm mộ Thạch Hữu Lương có thể dựng nhà, thỉnh thoảng cũng có chút ngôn từ ghen tỵ, nhưng cũng không quá đáng lắm.

“Nãi nãi, mật ong có tác dụng nhuận tràng, đẩy độc từ trong cơ thể ra ngoài, nãi nãi thường xuyên uống sẽ tốt cho thân thể.” Lần đầu Thạch nãi nãi bị đau bụng, Tử Lan liền giải thích.

Thạch nãi nãi cũng cảm thấy dù đau bụng nhưng tinh thần cũng khá hơn nhiều, mà đau bụng cũng không quá nghiêm trọng, chỉ đi nhà xí ba bốn lần, theo Tử Lan khuyên giải, kiên trì để Thạch nãi nãi uống mấy ngày, người già cả đời đều là tự học tự tích lũy kinh nghiệm, sau khi uống mấy ngày, cảm thấy tinh thần cũng khí sắc đều tốt hơn rất nhiều, thậm chí Thạch nãi nãi cũng cảm thấy hình như bà mất tinh hơn tại thỉnh hơn, thất lưng cũng đau ít hơn, đi đứng linh hoạt hơn.

“Nãi nãi, con nghe nói, con người, tâm tình tốt, thân thể liền tốt, nãi nãi có tâm tình tốt lắm, liền cảm thấy thân thể tốt.” Tử Lan biết chỉ có một viên hạt sen, một chai mật ong, mặc dù chai không lớn, nhưng mỗi lần một muỗng nhỏ, cũng đã không có hiệu quả lớn như vậy, cũng có tác dụng nhưng không quá nhiều như Thạch nãi nãi nói. Lúc dựng nhà, bởi vì một nhà Tử Lan rất hiểu thuận, Thạch nãi nãi còn mở một mảnh đất phía sau phòng Tử Lan, trồng một chút rau dưa cho nhà Tử Lan... rất nhiều loại.

Mọi thứ thật tốt, liền làm nước uống cho cháu gái sắp xuất giá, một chai nhỏ mật ong rất nhanh đã uống hết, sau đó Thạch Hữu Lương lại mua tiếp một chai, Tử Lan nhìn thấy thân thể Thạch gia gia và Thạch nãi nãi đã khá hơn nhiều, cũng không cho thêm hạt sen vào mật ong nữa.

Tử Lan đã mười hai tuổi, ở thời đại này coi như là một đại cô nương rồi, cộng thêm dung mạo được bảo dưỡng tốt, cho nên nàng không thích ra cửa, mỗi ngày đều giúp Thạch nãi nãi làm chút việc nhà, hết may vá, lại sửa lại bao, trong lòng mọi người và Thạch nãi nãi, Tử Lan rất khéo léo và hiểu chuyện. Bụng Giang Thúy Hoa càng ngày càng to, hiện tại nàng không làm việc trong nhà nữa, mà Thạch Hạnh Hoa cũng vì chuẩn bị hôn lễ sắp tới, vội vàng bảo dưỡng, thêm đồ cưới... Tất cả việc trong nhà liền đặt lên vai Nhị đường tẩu Lý Nhị Ný, nàng đã vào cửa được hai năm, nhưng bụng lại chẳng có tin tức gì, cho nên so với đại đường tẩu, nàng càng ít nói hơn, càng thêm trầm mặc.

Mặc dù không thể giúp nấu cơm, nhưng mỗi ngày Tử Lan sẽ nấu chút canh hạt đậu, nhờ Thạch Tiểu Hồ đưa tới chỗ dựng nhà giúp nàng, trong canh hạt đậu Tử Lan đã cho thêm hạt sen, bởi vì khi làm việc rất vất vả, cần thêm năng lượng. Tử Lan không nghĩ tới, vì mỗi ngày mọi người làm việc bị bụi bẩn, đều phải chờ người đi nấu nước để rửa mặt rửa tay, vì thế Thạch Hữu Lương liền nảy ra ý tưởng, nhờ người làm một cái giếng ở giữa sân.

25. Chương 25: Tân Gia

Bởi vì Thạch Hữu Lương thanh toán tiền công rất hào phóng, mọi người ai cũng vui vẻ, dân thôn tới giúp một tay, cho nên chẳng mấy chốc, phòng ốc đã được xây xong, Tử Lan nhìn hơn phân nửa là nhà ngói, phòng bếp, nhà vệ sinh, tường là gạch mộc, nhìn tổng thể thì cũng không quá đẹp, nhưng Tử Lan vẫn cực kỳ cao hứng, chờ mọi người rời đi hết rồi, bởi vì là nhà mới, không thể vào ở ngay, Thạch Hữu Lương còn tự đào một cái hầm nhỏ. Nhà cầu cũng là Thạch Hữu Lương làm theo ý kiến cải tạo của nữ nhi, thoát nhìn sạch hơn nhiều so với những nhà khác, tuy phòng bếp xây bằng gạch mộc, nhưng rất rộng rãi, thoải mái. Phòng ốc như vậy cũng đã tốt hơn nhiều so với nhiều nhà, nhưng lại cực kỳ khác biệt với loại nhà phú hộ, mặc dù cả thôn cũng chỉ có hai ba nhà có phòng ốc tốt như nhà Tử Lan, Tử Lan rất thỏa mãn, tốt quá cũng không tốt. Thu thập phòng ốc một chút, dọn dẹp một vài ngày, một nhà Tử Lan mang theo đồ đạc chuyển vào nhà mới.

Lúc dựng nhà, dựng Tử Lan cũng tới đây giúp một hai ngày, bởi vì cô mang thai mà không trở về, không có cơ hội gặp biểu muội, Tử Lan cũng không nhờ dựng mang châu hoa về cho biểu muội, vì nàng nghĩ tự tay đưa cho biểu muội sẽ tốt hơn.

Thật ra nhà mới cũng không đến nỗi chỉ có bốn bức tường, nhưng cũng không kém vậy là mấy, trừ cái giường, cái bàn ở ngoài, những đồ khác đều không có, nhưng Thạch Hữu Lương đã nói qua, sẽ lên rừng đốn củi, sẽ tự làm đồ đầy đủ cho cả nhà.

“Phụ thân, hay là thôi đi. Không nói lên núi đốn củi rất mỏi, mà còn rất nguy hiểm.” Tử Lan hết sức khuyên can Thạch Hữu Lương thay đổi chủ ý. Thật ra trong nhà có ít đồ, nhưng cũng coi là khá rồi.

Nhưng Thạch Hữu Lương không nghe nữ nhi khuyên, ngay từ lúc trở lại Chương phủ, Tử Lan liền biết rõ đạo lý, tự dựng nhà, rồi trong nhà có ít đồ người ta đã chú ý, bây giờ cái gì cũng mua đủ, chọc người ngoài ngứa mắt sao? Dù sao cả nhà mới trở về, Thạch Hữu Lương không muốn gây chuyện thị phi. Quan trọng nhất là tiền bạc trong nhà cũng không còn dư lại bao nhiêu.

Nghe Thạch Hữu Lương giải thích, Tử Lan cúi đầu, tuy biết phụ thân đúng, nhưng trong lòng vẫn đau xót. Phụ thân tự đốn củi, tự mình làm đồ trong nhà, quả thật tiết kiệm tiền, nhưng rất mệt mỏi.

“Được rồi, chuyện trong nhà con không cần suy nghĩ quá nhiều, sáng mai phụ thân dẫn con đi lên trấn trên mua đồ, nhà chúng ta có mỗi một cái giường cũng cũ kĩ rồi, là mang từ Chương gia đi, trước mua gia vị, lương thực, hai tháng sau mới đến vụ thu hoạch, chúng ta cần làm gì đó.” Thạch Hữu Lương nói với nữ nhi, sờ sờ đầu nàng, biết nàng đau lòng cho mình.

“Dạ, phụ thân cầm túi hà bao đi bán nhé, trong túi con để cỏ trừ muỗi, cho nên đeo hà bao có thể trừ muỗi, như vậy bán sẽ được giá hơn.” Tử Lan nói xong liền lấy ra hơn hai mươi cái hà bao và mười mấy túi hương.

Thạch Hữu Lương nhìn đồng đồ này, đau lòng không dứt: “Sao thêu nhiều như vậy? Không phải phụ thân đã nói một ngày không được thêu quá nhiều hay sao? Giờ còn nhỏ nhưng phải cẩn thận không sẽ hỏng mất đấy. Con thật không biết nghe lời gì cả? Trong nhà đã có phụ thân lo lắng.”

“Những hà bao và túi hương này đều thêu không quá phức tạp, nhắm mắt lại cũng có thể thêu, không làm tổn thương ánh mắt đâu, không có chuyện gì. Hơn nữa con cũng không muốn phụ thân mệt mỏi như vậy.” Tử Lan giải thích.

“Như vậy mà không tinh xảo sao, lần trước bán hà bao cho con, lão bản đã nói đây là hàng thượng phẩm đấy.” Thạch Hữu Lương phản bác, nữ nhi ưu tú, sao hẳn lại không biết chứ? Mặc dù những hà bao này không tốt bằng đồ ở kinh thành hay Kim Thạch Trấn, nhưng cũng không kém bao nhiêu,...

Nhưng mà vẫn phải che che giấu giấu, đại tẩu đã nói không ít lần, Tử Lan thêu tốt, có thể kiếm tiền. Tuy nữ nhi cũng cần có danh tiếng tốt, nhưng nếu quá lộ vẻ cũng không tốt lắm.

Sáng sớm hôm sau, đệ đệ đã đi học, cho bò ăn, lại nói với Thạch nãi nãi, buổi trưa cho đệ đệ ăn cơm ở đây, sau đó Tử Lan liền đi theo phụ thân, thuê một xe lác lư lên đường, bỏ con nhà nàng còn nhỏ, chưa thể đánh xe.

Thạch Hữu Lương và Tử Lan cầm hà bao tới tiệm, Thạch Hữu Lương tính toán chỉ bán năm cái hà bao, nhưng Tử Lan nói trong túi còn có cỏ khử muỗi, thời gian dài thì sẽ mất công hiệu, lúc này mới tính toán bán hết một lần.

Túi hương là Tử Lan ngâm qua nước hoa trong không gian, cỏ khử muỗi cũng là ở trong không gian càng làm tăng cường công hiệu, cho nên túi hương còn có nhàn nhạt mùi hoa, có cỏ khử muỗi, kiểu dáng mới mẻ, Thạch Hữu Lương cò kè mặc cả với chủ tiệm cả buổi, mới định một trăm văn một hà bao, đắt gấp đôi hà bao thượng phẩm, cho nên lần này lên trấn thu hoạch được hai lượng bạc một trăm văn tiền.

“Mua thêm chút vải, con sẽ may phục cho phụ thân và Tiểu Lâm, còn mua thêm mấy đôi giày nữa, còn phải mua thêm lương thực, gia vị... Phụ thân, con muốn mua rất nhiều đồ.” Tử Lan quay lại nói, đoán chừng hôm nay tốn nhiều tiền rồi đây.

Tử Lan kiếm được hai lượng bạc, mua vải đã không còn dư lại mấy, vốn không cần mua nhiều vải như vậy, nhưng Tử Lan muốn may y phục, y phục nàng mặc bị rách cũng không thoải mái, Thạch Hữu Lương cũng

đau lòng cho nữ nhi, dứt khoát mua nhiều một chút, để nàng làm ý phục, mà nữ tử cũng cần y phục mới, hiện tại hần đang đọc sách, mặc quá kém cũng không tốt... Sau thì lại muốn làm y phục cho người trong nhà, phụ thân mẫu thân...

Cuối cùng Tử Lan còn mua ít vải vụn, vải lẻ, lúc này mới rời khỏi cửa tiệm. Lần này hần cũng không cự tuyệt nữ nhi đưa tiền cho hần, nhưng chỉ lấy mười lăm tiền, dư lại bảy mươi hai, hần sẽ không động tới...

Tử Lan âm thầm le lưỡi, trước kia nàng mua hạt giống, nông cụ, còn có gạo, gia vị tốn hai mươi hai, nhưng ngàn vạn lần không thể nói cho phụ thân, nàng nhất định phải kiếm lại đủ số tiền này. Mượn cơ hội đi mua đồ ăn vặt, Tử Lan lặng lẽ vào không gian đổi y phục, đi tới một cửa hàng thuê khác, bán đồ đổi được ba mươi lượng bạc, không để ý tới phụ thân nói nhà này giá không cao.

Sau khi bán đồ, không những đủ mà còn dư lại một chút, Tử Lan thở phào nhẹ nhõm. Bán thì cứ bán đi. Nhưng dù sao cửa tiệm này giá không tốt, lần sau nàng cũng sẽ không bao giờ quay trở lại. Mà sau này việc bán đồ thuê sẽ do phụ thân đảm nhiệm, mà hiện giờ mặt mình có nhiều vết sẹo, cũng chẳng ai nhận ra được, còn y phục trên người, sau này sẽ trở thành nguyên liệu cho hà bao.

Sau đó Thạch Hữu Lương lại đi mua một bao gạo lớn, hai túi bột ngô, một chút hạt đậu, ... Tử Lan thì kén chọn mua gia vị, dầu muối tương dấm, tỏi gừng... Những thứ đồ này trừ dầu muối đường tương dấm, những thứ khác nàng đã tính là mua nhiều hơn. Nhưng nàng lặng lẽ thừa dịp lúc phụ thân không để ý mà bỏ vào không gian hơn một nửa.

Nhìn không gian phong phú đồ này nọ, trong lòng Tử Lan thầm cảm kích tiền bối kiếp trước. sau đó nàng để ý gạo là thức ăn đã tồn tại gần trăm năm, là một lần công chúa hoàng thất tình cờ phát hiện... Từ đó có đủ loại sự tích công chúa, Tử Lan biết nàng chỉ là một người được đổi kiếp, chẳng qua người ta là may mắn chuyển kiếp thành công chúa cao cao tại thượng, còn nàng thì biến thành một tỷ nữ nhỏ nhoi, mà còn là tỷ nữ của nhà phạm vào trọng tội. Nhưng Tử Lan vẫn cảm tạ tiền bối, dựa vào thứ đồ này, nàng sẽ không bị đói.

“Phụ thân, mua chút thịt đi, con muốn ăn.” Trước khi đi, Tử Lan nói như vậy, Thạch Hữu Lương lại đi mua tận mấy cân thịt, mua tới gần một cân xương. Nghe thấy nữ nhi thèm ăn, Thạch Hữu Lương còn đặc biệt dẫn Tử Lan vào quán ăn vặt.

Nhìn một xe đầy đồ, Tử Lan cảm thấy thật thỏa mãn. Trên xe, nàng lú lú nói chuyện với phụ thân là về nhà muốn nuôi một đàn gà, mấy con thỏ, nuôi hai con heo nữa... Thạch Hữu Lương nhìn khuôn mặt tươi cười của nữ nhi, nàng nói gì cũng gật đầu đáp ứng.

Bởi vì rất nhiều đồ, hai người đi chậm rãi, trở lại thôn thì trời đã tối, cũng không làm người ta chú ý.

“Gia gia, đây là lúc ở trên trần phụ thân mua thuốc cho người, nãi nãi, lần trước phụ thân nghe nói cây lược gỗ của người bị hư, cho nên mua cho người cái mới.” Sau khi cất xong đồ, Thạch Hữu Lương và Tử Lan, Tiểu Lâm lại lên xe tới nhà gia một chuyến.

Thạch nãi nãi không nghĩ nữ tử lại có tâm như vậy, nhìn khuôn mặt tươi cười của Tử Lan, nghĩ thầm chắc là Tử Lan nhắc nhở, vì vậy, nhận lấy cây lược, sau đó dặn dò Tử Lan thành thạo qua đây, mỗi ngày phải chú ý, và không được quá lãng phí...

“Đã ăn tối chưa?” Thạch gia gia cất thuốc đi, rồi hỏi

“Trong nhà còn ít bánh bao, về hâm lại là có thể ăn ạ.” Tử Lan cười nói.

“Nhà mới dựng xong, thiếu thứ gì thì sang nói với nãi nãi của con một tiếng. Giờ cũng không còn sớm, mau trở về đi thôi.” Thạch gia gia vội vàng nói, hiện trong nhà không còn cơm, giờ mà làm, lại mất một lúc lâu.

Tử Lan gật đầu, đáp một tiếng, liền dắt tay đệ đệ ra về. Tử Lan nói với phụ thân rửa thịt heo giùm, dưới sự chỉ huy của Tử Lan, Thạch Hữu Lương rửa thịt heo qua muối dấm, sau đó rửa sạch lại bằng nước thật lâu, cho đến khi thịt heo không còn mùi lạ, mới bỏ thịt heo vào thùng nước treo lên. Tử Lan nhanh chóng nấu ít cháo, hâm bánh bao, cắt chút thịt xào với đậu.

Thật lâu không được ăn thịt, vốn là chưa ăn cơm giờ Thạch Hữu Lương và Tiểu Lâm đều đói, thấy bát cháo trắng ngần cùng thịt, không nhịn được bỏ nhào vào ăn. Từ khi học được nhóm lửa, mỗi ngày Tử Lan

đều nấu cơm, một ngày một bữa cơm nằng cho thêm bột hạt sen vào, mặc dù ít nhưng lại có tác dụng rất tốt. Mỗi ngày đi nhà cầu hai lần, nghe Tử Lan nói dối giải thích, mọi người đều thấy bình thường, Thạch Hữu Lương và Tiểu Lâm cũng thành quen, trong nhà có giếng nước, cho nên Thạch Hữu Lương còn làm hai thùng tắm lớn, một lớn cho Tử Lan dùng, một cái cho Thạch Hữu Lương và Tiểu Lâm dùng chung.

26. Chương 26: Nhớ Thương

Sự thật chứng minh Thạch Hữu Lương cẩn thận là cần thiết, mặc dù Tử Lan mua một đồng lớn gì đó, bởi vì về nhà không bị bao nhiêu người phát hiện, nhưng việc bán túi hương vẫn bị người ta phát hiện. Chuyện này là do hai đường tẩu Lý Nhị Ny nghe từ nhà mẹ đại tẩu Lưu thị đang bán tú phẩm nghe chủ tiệm nói, sau đó truyền tới tai người nhà Thạch gia.

Tử Lan buồn bực miệng lưỡi dân quê, cũng thấy may mắn sau này nàng sẽ bán cho tiệm khác, cũng sẽ hóa trang thành người khác.

Lưu thị cũng là tình cờ gặp chủ tiệm thuê nói chuyện cùng Thạch Hữu Lương, cho nên nói chuyện phiếm mới biết. Nghe chủ tiệm thuê nói mỗi tháng Thạch Hữu Lương bán đồ thuê của nữ nhi kiếm được gần một lượng bạc, lúc nữ tử Giang Thúy Hoa làm lễ tắm ba ngày, một nhà Thạch Hữu Lương tới đưa lễ, thăm hỏi xong, biết Tử Lan là đường muội của Thạch Tiểu Sơn, lại nghe Thạch nãi nãi khen ngợi Tử Lan hiểu thuận thể nào, lại chính mắt thấy Tử Lan chịu khó ở phòng bếp giúp một tay, sau đó để tâm.

“Thạch nãi nãi, đó là cháu giá mới của bà sao? Dáng dấp cũng thật dễ nhìn a.” Lưu thị âm thầm thăm hỏi, cười híp mắt nghe Thạch nãi nãi nói đúng.

Thạch nãi nãi gật đầu nói, không để ý vượt vượt y phục, từ áo đến váy đều do Tử Lan làm cho bà, trong lòng thấy thật yêu thương, bà biết lúc Tử Lan bán hàng bao cùng túi hương, Tử Lan nói tiền vốn rất cao, cũng không có lừa gạt bà, bà hôm nay mặc y phục thuê chữ thọ, đừng nhắc tới nhiều làm cho người ta hâm mộ.

Lưu thị đảo tròn mắt, đột nhiên nói: “Thạch nãi nãi, Tử Lan đã có hôn ước chưa?”

Thạch nãi nãi sửng sốt một chút, lắc đầu nói:

“Hài tử vẫn còn nhỏ, sau này sẽ tính.”

“Không nhỏ, cũng đã mười hai tuổi, trước hãy định hôn ước đi thôi, Thạch nãi nãi, nữ nhi mười hai mười ba là đã được định hôn ước hết rồi. Thấy ai tốt thì định trước, chờ đến tuổi là cưới thôi.”

Lưu thị nghĩ thầm, huynh đệ nhà mẹ mình năm nay vừa được mười lăm, vóc người nhìn cũng tốt, nhà mẹ mình còn một huynh đệ, còn có ba mẫu đất, phụ thân mình làm nghề mộc, tiểu cô nương này đáng đáp cũng xinh đẹp, lại chịu khó, còn nhỏ tuổi mà một tháng đã kiếm được một lượng bạc, nếu trưởng thành thì...

Thạch nãi nãi suy nghĩ một chút cũng đúng, nhưng Lê Hoa còn chưa đính hôn, nói thể nào thì Tử Lan còn quá nhỏ so với Lê Hoa, hiện tại suy tính cho Lê Hoa trước, vì vậy cười hỏi: “Nói cũng đúng, nhà chúng ta có mấy nữ hài tử cũng đến tuổi làm mai rồi, chị dâu của Nhị Ny chắc hẳn là có đối tượng tốt a? Có thể giới thiệu chút không?”

“Huynh đệ nhà mẹ ta năm nay mười lăm rồi, Thạch nãi nãi cũng biết, nhà mẹ ta coi như cũng không tệ, huynh đệ ta lớn lên chắc chắn sẽ có bản lĩnh, bà xem có thể kết thân hẳn cho Tử Lan được không?” Lưu thị cao hứng nói.

Thạch nãi nãi suy nghĩ một chút, gia cảnh Lưu gia cũng không tệ, tên tiểu tử kia bà nhìn qua cũng được, rất chịu khó, nhưng nếu cùng với Lê Hoa thì tốt hơn, dù sao so với Lê Hoa Tử Lan nhỏ hơn, vì vậy nói: “Huynh đệ Lưu gia rất tốt, ta biết, nhưng là Lê Hoa nhà ta còn chưa định hôn ước, Tử Lan nhỏ hơn. Nếu không người xem Lê Hoa thì thế nào?”

Lưu thị liếc nhìn Thạch Lê Hoa nói chuyện ở bên ngoài, thoạt nhìn cũng thanh tú, nhưng muối muối nàng là Tử Lan ở trong bếp giúp một tay, nàng lại ở trong đám người chẳng làm gì, làm sao có thể đồng ý, vẫn muốn Tử Lan, nhắm mắt lại trầm tư một chút, suy nghĩ chủ ý, vì thế cười nói:

“Đứa nhỏ Lê Hoa cũng tốt, hai người cũng kém mấy tháng, vốn cũng là xứng đôi, nhưng nghe nói là mười bốn tuổi, vậy thì là năm dê. Cháu ngoại ta là năm ngựa, Thạch nãi nãi, ngựa và dê không xứng đôi đâu. Cho nên ta mới nhìn chúng Tử Lan nhà bà, Thạch nãi nãi, cô nương nhà bà đều tốt, bà nói xem?”

Thạch nãi nãi nghe nói không hợp, vì vậy cũng không tiếp tục nữa, trước mắt Tử Lan là cháu gái bà thương nhất, bà vui vẻ vì đứa bé này cũng được người ta để ý, những việc Tử Lan có thể làm, nấu cơm, khâu hoa đều làm cực tốt, tiểu tử Lưu gia kia nghe nói là cũng tốt, nhưng mà bây giờ bà càng muốn tìm vợ cho Thạch Hữu Lương hơn, vợ hắt mắt rồi, hắt còn trẻ, phải có một nữ nhân bên cạnh.

Nhưng mà Lưu gia không tệ, vì thế tính toán sẽ thương lượng với Thạch Hữu Lương một chút, cũng chưa thể quyết định, bà nói thẳng: “Chuyện này ta phải suy nghĩ một chút, còn phải hỏi ý tứ phụ thân Tử Lan nữa.”

“Vâng, đúng vậy. Thạch nãi nãi, ta chờ tin của bà.” Trong lòng Lưu thị thật cao hứng, suy nghĩ một lát, lúc trở về, đi sang nhà mẹ, nói chuyện với cả nhà một chút. Lớn lên bản lĩnh của Tử Lan bày ra, nàng không tin nhà mẹ nàng sẽ phản đối.

“Tử Lan, nãi nãi sẽ chỉ đối tượng kết hôn cho ngươi. Người đoán nói tới ai?” Hoa Đào sôi nổi chạy đến phòng bếp cười híp mắt nói với Tử Lan.

Tử Lan sững sốt, trong đầu nhất thời hiện lên bóng dáng một người... Thở dài, nhét một cành rau vào tay Hoa Đào, nói: “Ta thật không biết. Mà có nữ nhi nhà nào lại treo hôn sự ở ngoài miệng đây? Người đừng làm loạn thêm?”

Đời trước, Tử Lan nhớ, phụ thân trước khi lâm chung thay nàng định một hôn ước, nhưng sau khi phụ thân mất, trong lúc vô tình nàng phát hiện ra không gian này, cũng không tuân thủ mối hôn sự đó, mà mang theo Chương Văn Kiệt rời đi...

Sau đó, dù gả cho người giàu có tiền, nhưng nàng không có căn cơ, mặc dù dựa vào dung mạo mà lấy được sủng ái của trượng phu, nhưng vẫn bị nhà chồng không thích, sau đó trượng phu một lần lại một lần đón nữ nhàn mới vào cửa, Tử Lan nản lòng thoái chí, cuối cùng, sau khi Chương Văn Kiệt học trung học cấp hai, nghĩ ra biện pháp, cho đến khi đó, trong đầu nàng thỉnh thoảng hiện ra hình ảnh mơ hồ đó, đó là bóng dáng trợ giúp mình nhiều nhất sau khi phụ thân mất, đó là bóng dáng giúp đỡ Chương Văn Kiệt có thể đi học,...

Đã thật lâu không nhớ tới hắn, Tử Lan âm thầm mím môi, chỉ có chút nhớ nhưng mà sao khi vừa nghe nhắc tới hôn sự, người nàng nghĩ tới lại là hắn? Lắc lắc đầu, nàng không muốn suy nghĩ nhiều, nàng tuổi còn nhỏ, không muốn đính hôn quá sớm, vì thế nàng có một chủ ý.

Ngày hôm sau, Thạch nãi nãi nói chuyện với Thạch Hữu Lương về hôn sự của Tử Lan, Thạch Hữu Lương nhúc nhích nói: “Mẫu thân, trước kia ở Kinh thành, mẫu thân Tử Lan đã mang con bé đi tìm tăng nhân ở Tướng Quốc Tự, tăng nhân nói bát tự của Tử Lan vô cùng vượng, cái gì đều tốt, nhưng mà hôn sự sẽ muộn một chút, trước khi cập kê không thể nói tới hôn sự, nếu không sẽ ảnh hưởng tới số phận của Tử Lan.”

Thạch nãi nãi mở to hai mắt vui mừng hỏi: “Tướng Quốc Tự? Ta có nghe qua nơi này, nghe nói cao tăng ở đó đều là thần tiên chuyển thế, lời của cao tăng rất linh nghiệm, thế thì hôn sự của Tử Lan chưa đề cập vội, chờ sau cập kê hãy nói, chúng ta nhìn dáng dấp của Tử Lan rất tốt, không lo không tìm được chồng tốt.” Vừa nhìn cháu gái đã biết là người có phúc, lại hiếu thuận, đoán chừng sau này sẽ có đại phúc a.

Thạch Hữu Lương gật đầu, cả nhà bọn họ trở về, chung quanh thì chỉ hôn sớm là chuyện bình thường, nữ nhi nhà thế gia đều sau khi cập kê mới nói tới hôn sự, thân thể nữ nhi còn chưa trưởng thành đã lập gia đình là cực kỳ nguy hiểm, Tử Lan nói chuyện với phụ thân lấy cớ này, cũng không đắc tội ai, có thể trì hoãn một thời gian. Tìm chồng cho nữ nhi, cần phải suy tính rất nhiều.

“Hôn sự của Tử Lan có thể sau này tính, nhưng mà con,.. Hiện tại nhà đã dựng xong, trong nhà nuôi bò, Tử Lan mặc dù khéo léo, nhưng trong nhà vẫn cần một nữ nhân, con có nghĩ tới không?” Thạch nãi nãi suy

nghĩ, chuyện của Tử Lan không gấp được, vì vậy tính đến chuyện của Thạch Hữu Lương, hiện giờ Thạch Hữu Lương có nhà, có bò, dù có hai đứa nhỏ, nhưng không còn vợ, vẫn được coi là một đối tượng tốt.

Thạch Hữu Lương thở dài, hắn không hối hận khi không dẫn Tống thị trở lại nơi này, để cho nàng tự mình chạy trốn, từ lúc Tống thị có chủ ý đánh đổi Tiểu Lâm và Chương Văn Kiệt, Thạch Hữu Lương liền rất thất vọng, sau đó vì Tử Lan cơ trí mà ý đồ của Tống thị không thực hiện được, Thạch Hữu Lương lại nghĩ tới ân tình của Lý gia, không muốn con gái có ấn tượng không tốt, mới chuộc nàng ra ngoài, nhưng các nàng không có một chút hối cải, còn coi Tử Lâm và Tử Lan như tội đồ mà đối đãi, thậm chí Cố thị và Tống thị lại nổi lên ý nghĩ bán Tử Lan đi...

Hắn cũng không thua thiệt người, Tống thị có ý nghĩ đó với Tử Lan, hắn sẽ không bỏ qua cho nàng, một chén thuốc tuyệt dục chính là trừng phạt Tống thị. Thật vất vả hắn mới bình tâm lại, nếu tái giá mà gặp một người ích kỷ như Tống thị, thì thà không lấy còn hơn. Mẫu thân của Tử Lan tốt vô cùng, là người khó tìm, hắn có thể cưới nàng, còn sinh ra hai đứa nhỏ, tái giá là gieo họa lên người hai đứa nhỏ, hắn... hắn còn là nam nhân sao?

Nhìn Thạch Hữu Lương trầm mặc không nói lời nào, Thạch nãi nãi cau mày nói: “Mẫu thân biết con nghĩ con không có vợ cũng không sao, nhưng con còn trẻ, mà cuộc đời thì còn dài.”

“Mẫu thân, mẫu thân của Tử Lan cùng Tiểu Lâm mới mất chưa bao lâu, trong nhà còn chưa sắp xếp ổn thỏa, hiện tại con chưa làm gì được trên đất nông nghiệp, cái ăn trong nhà bây giờ đều dựa vào Tử Lan thuê đồ đem bán, con thì đi làm công ngắn hạn cũng kiếm được chút ít, nếu tái giá, con lấy cái gì làm đồ cưới. Chờ thêm một hai năm, điều kiện trong nhà tốt hơn, nhi tử sẽ cưới vợ để hiếu thuận với mẫu thân.” Thạch Hữu Lương không muốn làm trái ý tứ của mẫu thân, chỉ đành kéo dài thêm thời gian.

Thạch nãi nãi suy nghĩ cũng thấy đúng, trong lòng liền oán giận nhi tử không biết tính toán, nếu mà tính tảo, cũng sẽ không khiến cho dựng nhà một nửa lại hết tiền, ban đầu nếu định một ngày tiền công là mười văn tiền, hiện tại nhà đã được dựng xong rồi.

Tiểu nhi tử cái gì cũng tốt, nhưng lại không quá quan tâm cuộc sống. Nhưng trong nhà bọn hắn có đất có bò, trong nhà mọi việc đều có thể làm, cho nên những ngày trải qua đều rất tốt, để tìm vợ cho nhi tử, bà phải chọn lựa kỹ càng, không thể chọn người quá sắc sảo, vì còn cần phải đắn đo cho hai đứa nhỏ nữa, nhưng cũng không thể chọn người quá mềm yếu, nếu nữ nhân làm chủ nhà mà quá mềm yếu, sẽ không quán xuyến được việc nhà.

Tiểu nhi tử của bà bị thua thiệt rất nhiều, Thạch nãi nãi càng muốn suy tính tìm một nữ nhân tốt cho nhi tử.

27. Chương 27

Đời trước cả nhà bọn họ hoảng hốt hồi hương, hơn nữa nữ nhi ngu ngơ, nhi tử ngây ngô, thân thể và tinh thần Thạch Hữu Lương cực kém, cho nên cuối cùng... Đời này cả nhà bọn họ coi như là áo gấm hồi hương, Thạch Hữu Lương tuần lãng, Tử Lan thanh tú, nhi tử nghe lời, cho nên có rất nhiều người để ý tới nhà bọn họ.

Vô tình gặp một quả phụ trẻ tuổi, cùng một nữ nhân lớn tuổi chưa gả, nghe các nàng loanh quanh lòng vòng hỏi thăm chuyện phụ thân, Tử Lan có chút nhút nhát, nếu như ở hiện đại, tuổi Thạch Hữu Lương chính là độ tuổi hoàng kim, nhưng bây giờ và ở đâu, hắn đã là một người có hai đứa nhỏ, thê tử đã mất.

Nhưng những năm gần đây làm quản sự ở Chương gia, tất nhiên không thiếu ăn thiếu mặc, cộng thêm Tử Lan cẩn thận bồi bổ, cho nên so với những người cùng lứa tuổi, Thạch Hữu Lương trẻ hơn, coi như của cải cũng phong phú, khiến cho sau khi Thạch Hữu Lương dựng nhà xong, càng được hoan nghênh hơn.

Lại đuổi đi một người làm bộ lơ đãng hỏi thăm tình hình của Thạch Hữu Lương, Tử Lan trợn mắt một cái, đem y phục đã giặt sạch, vắt kiệt nước, bỏ vào trong chậu gỗ, chuẩn bị về nhà. Trong nhà mặc dù có giếng

nước, nhưng giặt quần áo bằng nước sông dễ dàng hơn, nước giếng quá lạnh, mỗi lần giặt lại phải nấu nước rất phiền toái.

“Tử Lan, hôm qua phụ thân người lại lên trần trên sao?” Một miệng đầy răng vàng khè (muanhobaybay: tác giả ơi, có thể miêu tả ghê hơn nữa không?), tự xưng là Hoàng đại thẩm, lúc Tử Lan đang đi trên đường thì bị nàng ngăn lại.

Tử Lan thở dài trong lòng, nói: “Hai ngày nữa là đám cưới của Hạnh Hoa tỷ. Phụ thân cùng đại bá lên trần trên mua ít đồ chuẩn bị cho hôn lễ của Hạnh Hoa tỷ.”

“Như vậy sao. Người biết phụ thân người mua gì cho Hạnh Hoa không?” Hoàng đại thẩm lại hỏi.

Tử Lan trả lời: “Hạnh Hoa tỷ kết hôn, đại bá sẽ mua đồ cho tỷ ấy, còn phụ thân thì con không biết phụ thân con mua gì. Con đi về trước, con còn phải nấu cơm.” Nói xong, Tử Lan liền vội vàng rời đi, nàng không có thói quan bất quá, nói chuyện bà tám, nhất là nói về người nhà nàng.

“Vương gia muội tử, Xuân Ny nhà người và Bồng Chùy khi nào thì có hôn sự?” Chuẩn bị rời đi, Tử Lan nghe được câu này, đột nhiên dừng lại cứ ngỡ, nàng nhớ Bồng Chùy là nhũ danh của hắc. Nàng làm bộ như là không cầm chắc chậu gỗ, một bộ y phục bị rơi xuống đất, nàng thuận thế, cầm y phục lên, giặt lại lần nữa, ở bên cạnh nghe.

“Cái gì mà Bồng Chùy không Bồng Chùy, ta không biết, Xuân Ny nhà ta đã có hôn sự với Trần Tú Tân, người đừng phá hủy danh tiếng cô nương nhà ta.”

“Người không biết sao? Xuân Ny nhà người đã định hôn từ nhỏ với Bồng Chùy. Thế nào? Ngày trước thì sống chết đòi định hôn. Bây giờ phụ mẫu Bồng Chùy chết, hắc lại phải lo thuốc thang cho đệ đệ, người liền khinh thường hắc sao? Người phải biết là Bồng Chùy đã đợi Xuân Ny nhà người thật nhiều năm a. Nếu không phải năm đó Bồng Chùy nhân nghĩa, không đến nhà người quấy phá, xem nhà người nói thế nào?” Hoàng đại thẩm lớn tiếng, Tử Lan đều nghe rõ ràng.

Vương thị nhìn chằm chằm Hoàng đại thẩm, nữ nhi thối hôn mà thanh danh không tốt, nhưng người ta thường nói, người thường đi chỗ cao, ai hướng đến nơi thấp, đến heo mẹ cũng biết tìm chỗ ngon mà ăn. Mà nữ nhi nhà nàng xinh đẹp như vậy, sao lại phải kết hôn với tên bị hủy sung đó chứ?

Đại lang Dương gia coi như không bị hủy dung, chỉ bằng hai mẫu đất căn nhà bọn họ, cùng đệ đệ nữa sống nửa chết, liền không xứng với nữ nhi nhà mình, muốn há mồm phản bác, lại phát hiện mình đang đứng trên đường, người xem nào nhiệt không ít. Vương thị hừ một tiếng, xoay người rời đi.

“Vương gia muội tử, người không có gì để nói sao? Vì sao từ hôn?” Hoàng đại thẩm ở phía sau kêu la.

Tử Lan nhìn đám người tản đi, mới vắt sạch y phục, ôm chậu gỗ, chuẩn bị về nhà. Tử Lan cảm giác đời trước người thua thiệt chính là hắc, lúc nàng khốn quẫn nhất đã đón nhận hắc, nhưng sau khi thoát khỏi quẫn cảnh lại quặng hắc không chút lưu tình, nhớ lại lúc ban đầu Chương Vân Kiệt ngã bệnh, nàng khóc không buông được, là hắc công Chương Vân Kiệt, con mồi hắc đánh thật lâu mới bắt được, bán được mười mấy lượng bạc đều đưa hết cho nàng để xem bệnh cho Chương Vân Kiệt, dù hắc nghèo nhưng vẫn gắng sức giúp nàng đưa Chương Vân Kiệt đi học, vào mùa đông rét lạnh là hắc đưa áo bông tới cho nàng...

Càng nhớ nàng lại càng không thoải mái, nàng lúc đó thật ích kỷ, chờ mấy ngày nữa, hạt sen chín sẽ giúp hắc điều dưỡng thân thể đệ đệ hắc, hắc sẽ nhẹ nhõm hơn một chút cũng tốt.

“A... “Đang bị ấy nấy bao phủ, Tử Lan đi trên đường không để ý, liền đụng vào người ta, căn cứ quán tính, Tử Lan té xuống, y phục vừa giặt xong rơi hết trên mặt đất.

“Người... có sao không?” Dương Khang An lấy thuốc cho đệ đệ đang từ trần trên trở về, kết quả vừa vào thôn liền đụng người ta. Nhìn vẻ mặt đau đớn của Tử Lan, Dương Khang An muốn đưa tay ra đỡ, nhưng lại cảm thấy không ổn, vì vậy đành phải hỏi thăm.

Tử Lan ngẩng đầu lên nhìn, ngây ngẩn cả người, thật là, nàng vừa nhớ tới hắc, kết quả là đụng vào hắc.

“Không sao, Dương đại ca, huynh nhặt thuốc lên đi, nếu không quần áo ướt sẽ làm ướt thuốc, làm thuốc mất hiệu quả.” Tử Lan cảm giác mông nàng đau tới không chịu được, nhưng nhìn thấy Dương Khang An, còn cố gắng nở nụ cười.

Dương Khang An biết mình đụng vào tiểu cô nương này, là nữ nhi của Thạch tiểu thúc, ngày đó lúc Thạch tiểu thúc trở lại, hắn nhìn từ xa xa. Hắn nghe nói cô nương này vừa chịu khó, đáng đẹp lại xinh đẹp, còn nghe mọi người nói, sau này lớn lên, trong mười tám dặm cô nương này sẽ là cô nương xinh đẹp nhất.

Trước kia, hắn không có cảm giác gì, vì cô nương xinh đẹp thì lại rất cao ngạo, nhưng cô nương này lại không bị hù sợ bởi vết sẹo trên mặt hắn, lại vẫn cười với hắn, Dương Khang An cảm thấy trong lòng ấm áp.

Nhịn đau, gắng gượng đứng lên, cầm quần áo để lại vào chậu gỗ, Tử Lan quyết định về nhà, để phụ thân múc ít nước lên giặt lại là được rồi.

“Người thật không sao?” Dương Khang An nhặt lên gói thuốc, nhìn khuôn mặt trắng nõn của Tử Lan vì đau đớn mà nhăn thành một nắm, không nhịn được hỏi lại.

“Thật không có chuyện gì, Dương đại ca, ta đi trước.” Tử Lan không biết tại sao không dám nhìn ánh mắt quan tâm của hắn, cảm thấy trong lòng toan nát.

Đi qua người Dương Khang An, Tử Lan nhìn không được rơi nước mắt như mưa.

Dương Khang An nhìn bóng lưng co rúm vì khóc của Tử Lan, nhìn hồi lâu, mới thở dài, lắc đầu trở về nhà.

“Tỷ tỷ, tỷ sao vậy, ai khi dễ tỷ sao?” Thạch Lâm nhìn hai mắt đầm lệ của tỷ tỷ, lập tức chạy tới, trong tay còn cầm nhánh cây đang luyện chữ, quan tâm hỏi.

“Không ai cả. Mới vừa rồi tỷ không cẩn thận bị té đau, mới vừa giặt quần áo xong.” Tử Lan thả chậu gỗ xuống sân, cầm tay áo xoa sạch nước mắt.

“Tỷ tỷ, có đau lắm không?” Thạch Lâm lo lắng, cũng thả nhánh cây đang luyện chữ xuống, cẩn thận hỏi.

“Hơi đau thôi, tỷ vào nghỉ một chút, lát nữa tỷ sẽ nấu cơm cho đệ ăn, Tiểu Lâm, đệ ra vườn sau hái ít cà chua, rau dưa đi.” Tử Lan cảm giác đau cả xương, vừa nhịn đau, vừa vào nhà xoa thuốc, ăn một chút hạt sen, chắc sẽ tốt hơn thôi.

Thạch Lâm gắt đầu, cầm lấy cái rổ nhỏ liền đi ra sau nhà hái rau dưa, trước khi đi, còn lo lắng nhìn Tử Lan, hay là hắn đi gọi phụ thân trở lại trước, sau đó thì đi hái rau dưa, để phụ thân nấu cơm thì tốt hơn, tỷ tỷ bị thương nên nghỉ ngơi một chút, dù phụ thân nấu cơm thật sự là không ngon.

Sau khi vào phòng, Tử Lan nằm lỳ ở trên giường, vuốt vuốt sống lưng một chút, vuốt thì thấy đã bị sưng lên,... Sau đó vào không gian lấy một viên hạt sen nhét vào trong miệng. Vì nàng thường sử dụng hạt sen, trên người đã không còn độc tố, cho nên nằm sấp ở trên giường một lát, liền cảm thấy đau đớn dần dần biến mất...

“Tử Lan, con làm sao vậy? Con té bị thương à, bị làm sao, có cần tìm lang trung không?” Nghe nhi tử thông báo, Thạch Hữu Lương biết nữ nhi bị đau mà còn khóc nữa.

Để xuống việc trong tay đang làm, trực tiếp chạy về nhà, ở trước phòng Tử Lan hỏi vọng vào.

Tử Lan bò dậy, sửa sang lại y phục, mở cửa phòng ra, nói: “Phụ thân, con không sao. Mới vừa rồi, không chú ý nên bị té ngã một cái, làm cho y phục vừa giặt xong lại rơi hết xuống đất...”

“Rơi thì rơi đi, phụ thân sẽ giúp con kéo nước là được. Sau này y phục để phụ thân đi giặt cho con.” Thạch Hữu Lương nhìn mặt nữ nhi đỏ hồng, cũng tin lời nàng, cho là vừa rồi giặt y phục xong lại làm ướt nên thấy khổ sở, cũng không nói gì, bắt đầu kéo hai thùng nước, giặt lại y phục ở trong sân.

“Tỷ, đệ cắt chút rau, chúng ta sao với trứng gà có được không?” Thạch Hữu Lương đang giặt y phục, Thạch Lâm đã hái rau trở lại, còn cầm nhánh rau lên cao hứng nói.

Tử Lan lắc đầu một cái, nói: “Không được, trong nhà không còn trứng gà. Nhưng có chút thịt, ngày mai là sinh nhật đệ, tỷ làm bánh chèo được không?”

“Thật sao, đệ muốn ăn bánh chèo. Thật tốt quá... Ha ha. Tỷ tỷ, trước kia tỷ nói sinh nhật thì ăn mì trường thọ mà?” Thạch Lâm vừa nghe tới bánh chèo, ánh mắt liền sáng lên, cực kỳ cao hứng.

“Ngày mai đệ không phải đi học, buổi sáng ăn mì trường thọ, buổi chiều chúng ta ăn bánh chẻo. Phụ thân, tẹo nữa phụ thân đi mua cho con mấy quả trứng gà nhé.” Tử Lan nhìn ánh mắt mong đợi của đệ đệ, rất sáng khoái nói.

Thạch Hữu Lương gạt đầu một cái, mặc dù trong nhà không có nhiều tiền, nhưng trứng gà thì vẫn mua được.

“Phụ thân, mới vừa rồi con không nhìn đường, không cẩn thận làm thuốc của Dương Khang An đại ca rơi xuống đất, bị y phục con vừa giặt xong làm ướt, phụ thân mang một cây nhân sâm bồi thường cho Dương đại ca đi.” Lúc ở Chương gia nàng có lấy hai cây nhân sâm, một cây nàng ném vào không gian, rất to, không nên lấy ra, trong nhà chỉ còn một cây, mặc dù không dài lắm, nhưng cũng rất tốt. Thân thể đệ đệ của Dương đại ca không tốt, có lẽ cây nhân sâm này có thể giúp hắn.

28. Chương 28: Lên Núi Hái Nấm

“Sao con lại không cẩn thận như vậy? Hai tiểu tử Dương gia những ngày qua cũng không tốt lắm. Hiện tại phụ thân phải đi nhìn xem một chút, nhớ hồi còn bé, Dương bá bá thường hay chiều cổ phụ thân đấy.”

Thạch Hữu Lương vừa nghe, liền cảm nhân sâm để trong ngực, nhớ lại hồi bé, hắn được Dương Bình phụ thân của Dương Khang An dạy chữ, còn có lần hắn bị rắn độc cắn, cũng là phụ thân của Dương Khang An hút độc giúp hắn, dù thế nào thì cũng coi như đã cứu hắn, giờ Dương bá bá mất rồi, còn lại hai đứa nhỏ, hắn sẽ tận lực chiều cổ.

“Phụ thân mang chút canh sang bên đó đi.” Tử Lan nhìn phụ thân thất thần, nhớ tới canh xương nàng bỏ thêm chút hạt sen, mang qua đó cũng tốt.

“Được. Một tiểu tử cùng một hài tử choai choai, đoán chừng cũng nấu nướng không ngon, con đưa cho phụ thân, để phụ thân mang qua.”

Gần đây bận rộn ngoài ruộng, Tử Lan lo lắng Thạch Hữu Lương bị mệt mỏi, cho nên thêm ít bột sen vào canh xương, Tử Lan nấu rất nhiều, nên múc thật nhiều để phụ thân mang đi.

“Hữu Lương thức, người tới chơi a.” Dương Khang An đang nấu thuốc cho đệ đệ, ngẩng đầu lên nhìn thấy Thạch Hữu Lương xách theo một cái bình đi tới, vội vàng đứng lên chào hỏi.

Thạch Hữu Lương nhìn vết sẹo dữ tợn trên mặt Dương Khang An, từ mi phải kéo dài tới mang tai, âm thầm cảm thấy may mắn thay hắn, chỉ bị thương da mặt, nếu vết chém độc một chút, có khi mắt phải của Dương Khang An cũng không giữ được. Trong lòng cảm thấy thương tiếc, vì vậy đưa bình canh ra, nói: “Muội tử người vừa nói, lúc đi nàng không nhìn đường, làm thuốc của con rơi ướt, ta tới nhìn một chút.”

“Thuốc không có ướt, đã có túi giấy bao bọc rồi, không trách muội tử, chỉ trách con, con đi nhanh quá. Hữu Lương thức, con không dám nhận vật này.” Dương Khang An ngửi thấy mùi thơm, nuốt nuốt nước miếng, nhưng vẫn cự tuyệt.

Thạch Hữu Lương thấy hắn ngại ngùng, liền đem cái bình để trên bàn đá, nói: “Cũng không phải là cái gì quý giá, chỉ là muội tử người nấu nhiều canh hơn một chút, cũng không tốn tiền, mà lại bổ dưỡng, cầm vào rồi hai huynh đệ con uống khi còn nóng.”

“Vậy cảm ơn Lương Hữu thức.” Nghe Thạch Hữu Lương nói là cho đệ đệ uống, Dương Khang An liền không cự tuyệt nữa. Hắn cầm lên một con gà núi mà hắn vừa săn được, nói: “Con gà rừng này thức cầm về, nấu một bữa ngon cho đệ đệ và muội muội.”

“Được, Tử Lâm nhà ta mấy hôm trước còn hỏi ta, gà nhà chúng ta nuôi khi nào thì có thể ăn được. Thức cũng không khách khí, gà này thức sẽ cầm về. Đứng rồi, có cây nhân sâm nhỏ, có thể giúp bồi bổ thân thể cho đệ đệ con.” Thạch Hữu Lương nhìn gà núi, cười đem nhân sâm thả lên bàn, sau đó nhận lấy gà núi mập mạp, không đợi Dương Khang An nói gì liền rời đi.

“Khụ khụ... Ca ca, mới vừa rồi... Khụ khụ... ai tới ...vậy?” Dem nhân sâm để vào trong ngực, vuốt cái bình đang còn nóng, Dương Khang An vào phòng bếp cầm lấy hai cái bát, liền mang theo cái bình vào phòng, Dương Dật An ho khan hỏi Dương Khang An, vừa nãy Dương Dật An có nghe thấy tiếng người nói chuyện trong sân.

Dương Khang An vội vàng đỡ Dương Dật An ngồi xuống, rót canh ra bát, hương thơm tỏa ra bốn phía, đưa bát canh cho Dương Dật An, mới nói: “Tiểu nhi tử của Thạch gia gia- Thạch Hữu Lương thức, ngày trước huynh đã nói cho đệ đó. Hữu Lương thức tự chuộc thân trở về. Biết đệ bị bệnh, tới thăm một chút.”

“Huynh cũng uống... khụ khụ... Uống thật ngon.” Dương Dật An vừa nghe đại ca nói, vừa uống canh, uống một hớp, cảm thấy rất ngon.

Rót canh ra chén, Dương Khang An cười nói: “Nếu uống ngon thì đệ uống nhiều một chút.”

“Bụng đệ không lớn, hơn nữa vừa uống thuốc xong, canh nguội uống sẽ không ngon, huynh uống nhiều một chút, để hổng thật phí.” Dương Dật An lắc đầu.

Gà rừng không lớn, Tử Lan làm món gà hầm, ăn cùng với cơm, một bát canh xương, một nhà ăn no bụng tròn xoe.

Tử Lan tưởng rằng Dương Khang An phát hiện canh ngon, vì đệ đệ mà hẳn sẽ tới hỏi nàng cách nấu thế nào, nhưng đợi hai ngày mà hẳn không có tới, làm nàng hai ngày nay đều nấu nồi canh lớn.

“Tử Lan tỷ, mưa đã tạnh, ngày mai chúng ta muốn lên núi hái nấm, hái quả, tỷ có đi không?” Mùa thu là mùa vạn vật chín, hái tử tìm khắp nơi trong núi đều có đồ để cho vào miệng, hôm nay lúc chạng vạng, sắc trời dần tối, Hoa Đào chạy tới hỏi Tử Lan.

Nhìn rừng núi phía sau nhà, Tử Lan đã mơ ước rất lâu, nhưng mà nàng không thể lên núi một mình, có một cơ hội tốt như vậy sao nàng có thể bỏ qua, lên núi hái nấm, hái quả, hái tử đi cùng cũng không ít, Thạch Hữu Lương nhìn ánh mắt mong đợi của nữ nhi, tự nhiên là không muốn làm nàng thất vọng.

Bởi vì muốn lên núi, nên Tử Lan dậy sớm một chút, lấy trứng gà, cắt nhỏ hành lá, thêm ít bột ngô, làm bánh ngô, nấu cháo ngô, nấu xong, uống một bát cháo nhỏ, Tử Lan liền lấy lá sen bọc mấy cái bánh ngô, rồi thả vào trong sọt. Đi theo Hoa Đào rồi lên núi.

Nữ hái tử nông thôn cũng phải làm việc, cho nên giữa nam và nữ tuy không quá đề phòng nghiêm mật, nhưng giữa nam hái và nữ hái cũng không thể tùy tiện nói nói cười cười, trên đường lên núi, nam và nữ tách ra mà đi. Tử Lan thường không hay ra cửa, nhiều nhà dù biết sự tồn tại của Tử Lan, nhưng cũng không có mấy người gặp qua Tử Lan, Tử Lan là một cô gái trắng nõn xinh xắn, mặc dù nàng cố ý dùng vải ngăn che, nhưng một đám lên núi, đặc biệt làm cho mọi người chú ý, cho nên dọc đường đi, có không ít ánh mắt nhìn nàng chăm chú.

“Hoa Đào, Lê Hoa tỷ không đi sao?” Một cô gái chơi cùng Hoa Đào nhìn Tử Lan chăm chăm, đi tới bên người Hoa Đào hỏi.

Hoa Đào vừa đi vừa nói: “Tiểu Vân, đây là Tử Lan tỷ tỷ của ta, Lê Hoa tỷ không thoải mái, nên hôm nay là Tử Lan tỷ đi cùng ta.”

“Nga, cô nương nhà người đều là hoa cả, vì sao trong tên của Tử Lan tỷ lại không mang theo hoa?” Tiểu Vân lại hỏi.

Tử Lan nhìn hái tử bên cạnh cũng vênh tai, vì thế hé miệng cười cười, liền nghe Hoa Đào nói: “Tử Lan cũng là một loại hoa.”

Ban đầu là tò mò về Tử Lan, phát hiện ngoài dáng đẹp xinh đẹp, Tử Lan còn trắng hơn người bên cạnh một chút, y phục cũng sạch sẽ hơn một chút, không có gì đặc biệt, Tử Lan phát hiện bất luận cô gái kim cổ, bất kể già trẻ, đều rất để ý tới cái đẹp, nếu nói chuyện một chút làm sao để đẹp hơn, nước bìn làm trắng hơn, nước gạo cũng giúp dưỡng da,.. Các nữ hái liền tụ tập bên cạnh nàng, nghiêm túc hỏi thăm, chỉ chốc lát sau, Tử Lan cùng mọi người tụ thành một đám, các nàng cũng dạy Tử Lan nấm nào có thể ăn, dọc đường đi lúu rúu không ngừng.

“Tử Lan tỷ, tỷ đừng nghịch cây đó, nó có quá nhiều gai.” Tiểu Vân tìm mấy quả chín, nói chuyện qua lại, liền dính vào bên người Tử Lan, nhìn Tử Lan gạt cây trên mặt đất, liền nói với Tử Lan.”

Tử Lan có chút bất đắc dĩ, bị người khác nhìn chăm chăm, nàng không thể cắt những cây hữu dụng vào trong không gian, thoáng suy nghĩ một chút, mới nói: “Mặc dù lấy cây này rất phiền toái, nhưng đó là cây dễ, hạt dễ có thể rang hoặc nướng, còn có thể nấu cháo cũng rất ngon.”

“Còn có thể nấu cháo sao?” Tiểu Vân vui mừng hỏi.

Tử Lan gật đầu một cái nói: “Đem hạt dễ tróc sạch sẽ, nấu cháo, uống rất ngon còn có vị ngọt nữa.”

“Như vậy sao? Vậy muối cũng nhặt một ít mang về cho mẫu thân muối nấu.” Tiểu Vân vừa nghe xong, cũng hào hứng nhặt hạt dễ.

Nhìn tất cả mọi người bận rộn, Tử Lan lặng lẽ thối lui tới một góc khuất, đánh giá xung quanh, sau đó nàng còn phát hiện mấy cây nấm có thể ăn, cũng tìm được rất nhiều mộc nhĩ, Tử Lan hái, phần lớn đều vứt hết vào không gian, ở kiếp trước nàng thường tới ngọn núi này, ban đầu là vì lấp đầy bụng, ngọn núi này gần như bị nàng lật một lần, cho nên có thứ gì Tử Lan đều rất rõ ràng.

Hạt lựu, quả đắng, cây cầm máu, cây có thể làm đồ ăn, gia vị,... Tử Lan cũng không bỏ qua cho những loại rau dại, nhưng thả vào giỏ không quá nhiều, bỏ phần nhiều vào không gian.

“Tỷ, sao tỷ hái nhiều rau dại vậy? Có phải trong nhà không có nhiều món ăn, tỷ đến nhà ta hái một ít đi.” Hoa Đào là đường muối của Tử Lan, Tử Lan lại đối với nàng rất tốt, vì vậy mới khuyên nhủ.

Tử Lan cố ý thể hiện hưng phấn: “Hoa Đào, trước kia khi ta còn bé, cùng phụ mẫu lên núi, nhưng loại rau dại này không thể ngon bằng rau trồng ở nhà, nhưng tỷ lại tham lam, trong nhà tỷ còn rất nhiều món ăn. Hai ngày nữa tỷ còn muốn làm dưa chua đây.”

“Tỷ, tỷ nói thật sao? Vậy tỷ có thể dạy muối không, muối cảm thấy tỷ nấu ăn rất ngon, ngon hơn nhiều Hạnh Hoa tỷ đó.” Hoa Đào vừa nghe liền yên lòng, sau đó hưng phấn hỏi.

“Được a, trở về tỷ sẽ dạy muối.” Cái này không cần giấu diếm, Tử Lan liền thẳng khoát đáp ứng.

Sau khi nghe Hoa Đào tuyên truyền, lúc này Tử Lan liền nói cho mọi người cách làm rau dại này, các cô nương vừa nghe xong, cũng đều vội vàng cúi người xuống hái rau dại.

“Đừng bĩu môi, trên núi không phải của riêng nhà chúng ta, đều là người cùng quê, nhà chúng ta ăn cũng không hết được, trở về tỷ sẽ dạy muối cái khác, sẽ nhìn tốt hơn người khác.” Thấy Hoa Đào bởi vì mọi người tranh nhau hái, nàng không hái được nhiều rau dại, có chút mất hứng, , Tử Lan liền an ủi nàng.

Hoa Đào vừa nghe xong, không tức giận nữa, ngược lại chờ mọi người hái rau dại xong, nàng liền đi tìm hái nấm.

“Tử Lan, cái này ngọt cho người.” Trên núi quả chín rất nhiều, vì đang trong mùa chín, các bé trai luôn chú ý đến việc này, cho nên thỉnh thoảng sẽ cho tỷ muối của mình một chút hoa quả. Thạch Tiểu Hồ hái được khá nhiều hoa quả, đến trước mặt Tử Lan đưa quả cho nàng.

Tử Lan nhận lấy quả chín, cũng không khách khí, lấy khăn xoa xoa, liền ăn, cũng đem bánh bột ngô mang theo chia cho Hoa Đào và Tiểu Hồ.

Nhận lấy bánh bột ngô, Thạch Tiểu Hồ kiêu ngạo khoe khoang trước đám bạn một phen, mới vui vẻ ăn bánh, bất quá mới ăn hai miếng đã bị đoạt hết, mùa thu trên núi, tìm tùy ý cũng có đồ để ăn, cho nên bình thường hái tử lên núi đều không chuẩn bị cái ăn, mấy cô gái bên kia cũng rất căng thẳng, lúc này lương thực rất quan trọng, vì thức ăn là nguồn gốc, cho nên Tử Lan cùng Hoa Đào cùng bảo vệ thức ăn trong tay.

29. Chương 29

Sau hơn nửa ngày hái, cái giỏ trên lưng mỗi người cơ hồ đã đầy rồi, cho nên các nữ hài tử quyết định xuống núi, bé trai thì còn muốn đi dạo một chút, có thể may mắn bắt được nhiều dã thú hơn. Vì thế Thạch Tiểu Hổ mình nghĩ tới vừa rồi hẳn bắt được một con thỏ và một con gà rừng, đưa cho Tử Lan và Hoa Đào mang về trước.

Tử Lan vì không muốn thể hiện khác người, nên vẫn đi cùng đám người, cho nên trong giỏ chứa đồ cũng không khác mọi người lắm, mặc dù Hoa Đào có chút kỳ quái, vừa rồi nàng nhìn đường tỷ nhật không ngừng, sao trong giỏ lại chỉ có ngần ấy đồ.

Trong tay giờ lên dã thú, Tử Lan nói với Thạch Tiểu Hổ: “Tiểu Hổ ca ca, sau khi xuống núi thì sang nhà muội ăn cơm nhé. Muội dạy Hoa Đào làm rau dại, còn làm bánh chẻo thịt gà rừng, ca nhớ tới nha.”

Thạch Tiểu Hổ vừa nghe liền đồng ý, thậm chí còn bảo đảm bắt nhiều dã thú hơn cho Tử Lan. Tử Lan dặn dò hẳn không có thêm dã thú cũng không sao, có thể thì tìm giúp nàng thêm chút cây dẻ, cũng tốt rồi.

Sau khi xuống núi, Tử Lan mang theo Hoa Đào về đến nhà, liền dạy Hoa Đào làm, bột gạo thêm chút bột ngô tạo thành vỏ bánh chẻo, băm thịt gà rừng, rửa xong cây tể thái (cây có tác dụng giải nhiệt, cầm máu...), cộng thêm rau thơm, trứng gà, xào qua mỡ lợn thành nhân bánh chẻo, làm cho Hoa Đào nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt. Cũng may Hoa Đào coi như nhanh nhẹn, nghe Tử Lan dạy, học rất nhanh, sau nửa canh giờ, liền đem bánh chẻo gói xong, trước hết, Tử Lan để Hoa Đào cầm một tô mang sang nhà Thạch nãi nãi và Thạch gia gia ném chút thức ăn tươi.

“Lần đầu tiên muội phát hiện rau dại cũng ăn ngon như vậy.” Thạch Tiểu Hổ lang thôn hổ yết (ăn nhanh và nhiều) giải quyết một chén bánh chẻo, lúc này mới biết các nàng làm từ rau dại, ăn rồi sau đó liền than thở.

Cây dẻ rất nhiều gai, Tử Lan đem thả nó trên lối gần cầu thang, Thạch Hữu Lương thấy một đồng hạt dẻ, nhớ lại ngày trước vì nữ nhi muốn ăn hạt dẻ, làm cho hắn tránh bị giam giữ, nên không cho Tử Lan động thủ, hắn liền đem toàn bộ hạt dẻ lọc sạch, thậm chí sau đó còn lên núi rất nhiều về cho Tử Lan, cây này không phí bao nhiêu tiền, nếu nữ hài tử muốn ăn, liền lấy cho nàng nhiều một chút. Tử Lan nhìn phụ thân làm việc rất là uất ức, nàng cùng với Thạch Lâm đến bờ sông, rửa sạch hạt dẻ, sau đó trở lại sân, dưới sự thúc giục của hai tỷ đệ, Thạch Hữu Lương bắt đầu sao hạt dẻ cho hai đứa.

“Phụ thân đừng cho đường, cũng đừng cho mật, chỉ cần sao lên là được.” Nhìn phụ thân cầm chai mật ong cùng lọ đường ra ngoài, hốc mắt Tử Lan phấp phồng, mỗi sáng Tử Lan yêu cầu phụ thân và đệ đệ uống nước mật ong, nhưng mỗi ngày Thạch Hữu Lương chỉ dùng chiếc thìa dính một chút, Tử Lan biết là phụ thân không nỡ dùng, muốn để lại cho nàng và đệ đệ ăn nhiều một chút, hiện tại lại...

Thạch Hữu Lương nghe Tử Lan nói, nhìn nàng một cái, sững sờ một chút mới nói: “Không phải là món đường sao hạt dẻ sao, không có đường sao được?”

“Hạt dẻ cũng có vị ngọt rồi, sao lên là ăn được, không cần thêm đường đâu phụ thân.” Tử Lan giải thích.

Lần đầu tiên sao hạt dẻ, chờ hạt dẻ sao thơm nức lên, Tử Lan cùng Thạch Lâm liền ăn tới no, mặc dù bọn họ phần lớn nửa đời không thường được ăn hạt dẻ, nhưng Tử Lan cảm thấy rất ngon, cùng đệ đệ và phụ thân vừa nói vừa cười, thật sự rất hạnh phúc.

Sau đó Tử Lan lại cùng Hoa Đào và đám người lên núi lần thứ hai, sau khi trở về, không gian của Tử Lan đa rất phong phú, thời tiết dần dần lạnh, Thạch Hữu Lương không thể để cho nữ nhi lên núi, tự hắn lên núi hái quả về cho bọn nhỏ ăn.

Mùa thu đã thành quá khứ, mùa đông đang đến, hầm trong nhà Thạch Hữu Lương đa đào xong, Tử Lan cũng bắt đầu chuẩn bị thức ăn qua mùa đông, trừ chuẩn bị thịt muối, nàng còn chuẩn bị ít rau dưa, còn phơi lên, làm rau chua,... Dĩ nhiên những loại này giống rau dưa thường ngày.

Nhìn nữ nhi làm xoong chảo chum vại, Thạch Hữu Lương có chút hốt hoảng, hắn nhớ khi nữ nhi còn bé, thế tử cùng nhạc mẫu sẽ chuẩn bị những đồ này cho mùa đông, Thạch Hữu Lương liền ở bên cạnh hỗ trợ, Tử Lan muốn hắn đi mua cái gì, hắn liền đi không có chút không vui nào.

“Phụ thân, đừng quá nuông chiều con, con sẽ hư.” Tử Lan cười làm nũng với Thạch Hữu Lương.

Thạch Hữu Lương cười xách bình cho Tử Lan, nói: “Hư sao được, dù phụ thân có nuông chiều con tới tận trời con cũng sẽ không hư.”

“Tỷ tỷ tốt nhất, chiều cũng sẽ không hư.” Thạch Lâm cũng la hét.

Lúc Tử Lan bận rộn, Thạch Hữu Lương cũng không nhàn rỗi, đầu tiên hắn làm xong việc đồng ruộng, lại sửa sang lại hầm, cho thức ăn là cỏ của hai con heo, một đàn gà, một con bò vào trong hầm.

Trong nhà Tử Lan nuôi mấy con gà con cũng đã lớn lên, gà mẹ bắt đầu đẻ trứng tiếu, Tử Lan thường hướng dẫn đệ đệ bắt giun cho gà ăn, thậm chí là trồng thêm rau cỏ trong không gian để làm lương thực cho heo, bò, cho nên heo, gà được nuôi rất tốt, lúc Tử Lan sinh nhật vào tháng mười, Thạch Hữu Lương còn đặc biệt thịt gà chúc mừng sinh nhật Tử Lan, trong nhà ngày nào cũng có trứng gà ăn.

Tử Lan thậm chí bắt đầu tính toán bò lúc nào có thể lớn lên sinh ra sữa... Vừa nghĩ tới có thể có sữa tươi uống không ngừng, Tử Lan liền vui vẻ vô cùng.

Mặc dù hiện tại chưa có sữa tươi uống, nhưng có hai con bò cũng rất tốt, Thạch Hữu Lương còn đặc biệt làm chuồng bò, nhiều khi cần chở đồ, liền mang bò làm chân vận chuyển, thậm chí Thạch gia gia còn làm một chiếc xe bò, Tử Lan cùng đệ đệ ngồi lên xe bò đi một chuyến lên trấn trên, ngồi xe bò rộng rãi rất nhiều.

Tử Lan nấu cơm rất ngon, mỗi lần Thạch Tiểu Hổ cùng đám bạn lên núi săn thú, đều đưa một ít tới cho Tử Lan, sau đó Tử Lan sẽ làm cho hắn một bữa ăn ngon, dĩ nhiên mỗi lần nàng đều mang cho Thạch gia gia và Thạch nãi nãi một ít, vì vậy gần đây hai lão nhân gia tâm tình rất tốt, lúc đầu Tử Lan cũng biết lúc mọi người nói chuyện nhà nhau, Thạch nãi nãi nghe được hài từ nhà ai không nghe lời, hoặc con nhà ai làm cha mẹ tức giận... Tử Lan liền phát hiện, sống lưng Thạch nãi nãi thẳng tắp.

Mặc dù mấy ngày nay rất bận rộn, nhưng Tử Lan lại cảm thấy rất hạnh phúc, có lẽ cứ như vậy thật tốt. Tử Lan nghĩ thầm, đời trước phần đầu cả đời, đời này nàng chỉ muốn sống thật tốt với người nhà cả đời, cứ như vậy an an bình bình, mặc dù bình thường, mặc dù nghèo khó, nhưng vẫn cảm thấy hạnh phúc, như vậy là đủ rồi.

Trên thế giới quả thật là có loại người thông minh tuyệt đỉnh, và có số mệnh cực kỳ tốt, nhưng Tử Lan biết nàng là người bình thường, và số mệnh bình thường, trên nữa trừ thông minh còn lại là lòng dạ độc ác, đời thứ nhất là một cô gái bình thường, mặc dù thân phận cô nhi làm cho nàng có cuộc sống không tốt, còn rất khổ cực, nhưng cũng không hư hỏng.

Nhưng đời thứ hai, nàng tuy là xuất thân bần hàn, nhưng trời cao lại ban cho không gian tùy thân,... nhưng dù vậy, vẫn như cũ, nàng vẫn không thể đấu lại quý nữ cổ đại, thật ra nếu nói bằng lương tâm, Tử Lan khinh thường thi đấu, mà có đấu cũng đấu không lại, mặc dù có không gian, nhưng nàng vẫn chỉ là một cô gái bình thường, không có dã tâm, nên cuối cùng đưa đến thất bại, trượng phu của nàng từng là người có quyền thế trên quan trường, Tử Lan lại tin lời thề của hắn, nhưng lại quên mất nàng không xứng với hắn, cả về tâm trí, cả về gia thế, và nam nhân thường có thói hư tật xấu.

Tình yêu là chuyện hai người, nhưng gia tộc là chuyện của hai gia tộc. Trượng phu có tiểu tam, tiểu tứ ở thời đại này là rất hợp pháp, không chấp nhận thì mang tiếng xấu là đồ phụ...

Sống hai đời, Tử Lan biết nàng không thích hợp với cuộc sống tranh đấu, cho nên đời này nàng tính toán sẽ bình thường mà vượt qua, tìm một trượng phu bình thường, cứ như vậy sống an an bình bình, mặc dù không biết trời xanh tại sao lại cho nàng một cơ hội nữa, nhưng là sống như bây giờ, nàng cảm thấy rất hạnh phúc.

Vào mùa đông, rất nhiều nam nhân trong thôn đều lựa chọn đi lên trấn trên làm công ngắn hạn, kiếm chút tiền cho gia đình, Thạch Hữu Lương cũng tính toán đi, nhưng bị Tử Lan ngăn cản, nàng nói nàng và Thạch Lâm ở nhà rất sợ, cho nên Thạch Hữu Lương cũng chưa đi. Thật ra thì Tử Lan chỉ cảm thấy hiện tại trong nhà cũng không thiếu ăn mặc, không muốn để phụ thân cực khổ như vậy.

Trong nhà có gà, một ngày đẻ vài quả trứng, cả nhà ăn cũng đủ rồi, Tử Lan biến đổi cách nấu cho đệ đệ ăn, hoàn thành lời hứa mỗi ngày có trứng gà cho hắn ăn.

Không gian thì hiện tại bị Tử Lan sử dụng như một cái tủ lạnh, cũng may Thạch Hữu Lương là cổ nhân, cũng không chú ý chuyện tình trong bếp, dù sao đồ gì trong bát cũng là đồ trong nhà có, chẳng qua cảm khái nữ nhi nấu ăn càng ngày càng ngon.

Những ai không đi làm công, cũng bận rộn lên núi săn thú, Thạch Hữu Lương cũng đi theo tham gia náo nhiệt, mặc dù hắn không am hiểu chuyện này, nhưng cũng không ảnh hưởng tới tính tích cực của hắn, lần này Tử Lan cũng không ngăn cản, nhiều người lên núi, hơn nữa phụ thân đã đáp ứng với nàng, tuyệt đối không đi quá sâu.

Nhưng Tử Lan vẫn có chút lo lắng, nghe nói trong núi sâu rất nguy hiểm, sói a. Hổ a. Cũng có... lo lắng rất nhiều, Tử Lan liền lặng lẽ đi tìm Dương Khang An, nhờ hắn chiếu cố phụ thân một chút, dù sao hắn vào núi quen rồi, Dương Khang An liền đồng ý không hề do dự.

“Dương đại ca, muội sẽ nói Thạch Lâm mỗi ngày đem cơm sang cho Dật An đệ đệ, huynh cũng không cần lo lắng chuyện nhà.” Sau khi Dương Khang An đáp ứng, Tử Lan có chút xin lỗi nói.

“Không cần làm phiền muội muội, huynh đã chuẩn bị đầy đủ thức ăn, Dật An có thể tự mình làm.” Dương Khang An cười cười trả lời.

“Cứ quyết định như vậy, huynh chiếu cố phụ thân giúp muội, muội chiếu cố đệ đệ giúp huynh.” Dương Khang An là người không muốn thiếu nợ nhân tình, Tử Lan cũng không để ý, coi như hắn đã đáp ứng, cười cười rồi đi. Vừa lúc có chút cơ hội xem hạt sen có thể bồi bổ thân thể đệ đệ hắn hay không?

Sau khi Tử Lan rời đi, Dương Khang An lắc đầu một cái, nhìn Tử Lan lưu lại cái bình đồ chua, xoay người vào phòng, sau khi phụ mẫu qua đời, Thạch Hữu Lương thúc là người đầu tiên thật tâm quan tâm hắn và đệ đệ, không có Thạch Tử Lan nhờ cậy, hắn cũng sẽ chiếu cố Hữu Lương thúc.

Nhưng mà nhìn cô nương này cẩn thận nhờ cậy hắn chiếu cố phụ thân nàng, Dương Khang An không biết tại sao lại không thể thoải mái, lại có chút cao hứng, cao hứng vì nàng có thể tới nhờ cậy hắn.

30. Chương 30: Mừng Thọ Gia Gia

Ba năm thịnh vượng vào núi, mặc dù không phải là thợ săn thuần thực, cũng có chút thu hoạch. Nhưng bắt kể thu hoạch bao nhiêu, Tử Lan cũng xử lý thích đáng đã thú phụ thân mang về.

“Phụ thân nói với Dương đại ca đừng tặng đồ cho nhà chúng ta nữa, Dương đệ đệ còn phải dựa vào hắn, bán đồ để lấy tiền mua thuốc.” Nhìn thức ăn Dương Khang An đưa tới, Tử Lan rất nhức đầu.

Lúc các nam nhân lên núi săn thú, Tử Lan sẽ làm một ngày ba bữa cơm, để Thạch Lâm mang sang cho Dương Dật An, Dương Dật An mặc dù nhỏ tuổi, nhưng Tử Lan biết không thể cho quá nhiều, cho nên lúc Tử Lan nấu cơm, nàng chỉ cho lượng hạt sen rất ít, nhưng chỉ cần như vậy, tinh thần của Dương Dật An cũng tốt lên rất nhiều.

Vì thế khi săn thú về, Dương Khang AN nhìn tinh thần của đệ đệ rất tốt, cũng không ngăn cản Tử Lan đưa cơm cho bọn hắn, mỗi lần hắn liền tặng con mèi cho nhà nàng, mấy lần trước lên núi bắt được hai con heo rừng, trong đó một con là Dương Khang An một mình săn được, cho nên hắn được chia nhiều thịt nhất, nhưng hắn lại đem phần lớn mang cho nhà Tử Lan.

Thạch Hữu Lương nhìn con mèi ... mà nhức đầu, bình tâm mà nói, thật ra hắn không có thiên phú săn thú, cầm những con mèi kia cũng phần lớn là nhờ Dương Khang An giúp hắn săn được, người khác săn thú còn có thể mua đồ cho gia đình, mình đánh con mèi chỉ đủ nhà mình ăn.

Hiện tại hắn lại... thở dài, Thạch Hữu Lương nói với nữ nhi: “Dương Khang An nói, Dương Dật An ăn đồ người nấu thân thể tốt lên rất nhiều, cho nên đây là tạ lễ.”

“Phụ thân, nhà hắn không có nữ nhân, Dương đại ca dù sao cũng là nam nhân, nấu đồ ăn có thể ăn sao? Cho nên con chỉ làm thức ăn bình thường, chắc chắn là hơn thức ăn Dương đại ca làm, sao lại cần tạ lễ.”

Tử Lan không muốn người ngoài hoài nghi, đối với Dương gia nàng có thiện ý, cho nên muốn đền bù, nhưng lại không muốn mang danh tiếng.

Thạch Hữu Lương đồng ý với nữ nhi: “Đúng vậy a. Phụ thân cũng cảm thấy vậy. Đứa nhỏ này mệnh khổ một chút, trước hai ngày Xuân Ny thành thân, trong rừng phụ thân thấy hắc ngấn người, con nói xem, Hoàng gia cũng quá đáng, năm xưa đòi sống đòi chết định ước với Dương gia, vì thấy Dương gia tốt, mặc dù Xuân Ny nhỏ hơn Dương Khang An tới năm tuổi, cố tình trì hoãn người ta sao?”

“Tính toán một chút, phụ thân, con đem những thứ này làm đồ ăn, phụ thân đem sang cho Dương gia nhé.” Tử Lan không biết tại sao không muốn nghe tới chuyện của Dương Khang An và Xuân Ny, nhưng nàng không tiện thể hiện ra mặt, nhưng trong lòng lại không yên tâm về huynh đệ Dương gia, nhưng nàng cũng không thể tổn hại danh tiếng khuê nữ của nàng, vì vậy phải tìm biện pháp, nhờ phụ thân thì coi như là phụ thân quan tâm huynh đệ Dương gia thôi..

Nhìn đồng đồ ăn Thạch Hữu Lương mang sang, Dương Khang An có chút bất đắc dĩ, hắc không muốn thiếu nhân tình người khác, nhưng tựa hồ..

“Hữu Lương thức, sao thức lại cầm nhiều đồ sang như vậy?” Hắc làm đồ ăn cũng không ngon, chẳng qua có thể ăn mà thôi, Dương Khang An cũng biết. Cho nên dù rất ngượng ngùng, vì đệ đệ hắc mỗi lần hắc đều nhận.

“Được rồi, người cũng gọi ta là thức, khách khí như vậy làm chi? Nhưng thứ này nhuận tràng, có thể dễ chỗ nào thông gió, dễ được lâu, mỗi lần ăn, chừng lên một chút, cắt miếng ra là được. Thịt này băm ra, chuẩn bị chút nước nấu canh, thêm chút muối cùng rau khô ăn cũng ngon. Mặc dù trời lạnh, nhưng cũng không nên để quá lâu.” Thạch Hữu Lương không để ý tới hắc, nói xong liền rời đi luôn.

Dương Khang An cúi đầu nghĩ thầm, thức thức ruột không để ý tới hắc cùng đệ đệ, vị hôn thê từ nhỏ cũng vì vết sẹo trên mặt và đệ đệ ngã bệnh mà từ hôn, những trưởng bối trước kia qua lại giờ cũng không thấy bóng dáng..

“Ca, huynh đừng nghĩ nhiều như vậy, Hữu Lương thức là một người tốt, sau này có cơ hội thì báo đáp thức ấy đi.” Dương Dật An an ủi ca ca. Hắc cũng biết hắc liên lụy ca ca, nếu hắc không bị bệnh, phụ thân cũng sẽ không... Mà ca ca cũng sẽ không trở thành như vậy?

Tử Lan đang dọn dẹp phòng bếp, thấy Thạch Hữu Lương trở lại, liền cười nói: “Phụ thân, Dương đại ca nhận sao?”

“Phụ thân để đồ xuống liền đi luôn.” Thạch Hữu Lương cười trả lời.

“Như vậy a.” Kiếp trước là Tử Lan đón nhận đồ Dương Khang An tặng, biết hắc là một người tốt, thật lòng đối tốt với nàng, kết quả hiện tại trải qua tiếp xúc mới biết nam nhân này dù rất đơn giản, nhưng lại mang lòng tự ái rất cao, và vô cùng nguyên tắc, bởi vì như thế mà Tử Lan càng cảm thấy đau lòng, không biết kiếp trước một lần một lần lại làm hắc tổn thương.

“Phụ thân, Dương đại ca tuổi cũng không còn nhỏ, hơn nữa hắc lại là người cường tráng, mà chưa có ai làm mai cho hắc sao?” Tử Lan tò mò hỏi, thuận tiện lấy ít thổ đậu từ trong bể ra, đem thổ đậu nướng cho phụ thân.

Thạch Hữu Lương nhận lấy thổ đậu, vừa ăn vừa nói: “Không có? Mặc dù lớn, nhưng trên mặt lại có vết sẹo, nhưng Dương Khang An lại biết chữ, còn sắc thú giỏi, một thân cường tráng, sao có thể không ai để ý đây? Chẳng qua là đứa nhỏ này quá nặng tình nghĩa, Dương Dật An bị bệnh liên lụy hắc, nhà gái hi vọng Khang An và Dật An ở riêng, sao mà Khang An có thể đồng ý chứ? Hay nói là Khang An lo lắng thê tử sau này sẽ làm khó đệ đệ. Cứ như vậy, hôn sự của Khang An là vấn đề khó khăn a.”

“Dương đại ca là một người tốt.” Tử Lan nghe xong chỉ có thể nói một câu như vậy.

Thạch Hữu Lương lắc đầu một cái, rồi cũng không nói gì nữa, Dương Khang An là người tốt, nhưng bởi vì hắc tốt, hắc sẽ không thể mặc kệ đệ đệ hắc, cho nên mới thành bộ dạng như hiện tại.

Lễ mừng năm mới ở nông thôn tương đối đơn giản, mừng sáu tháng Chạp là mừng thọ Thạch gia gia sáu mươi lăm tuổi, sau nhiều lần làm thí nghiệm, rốt cuộc Tử Lan cũng chưng thành đào vị đào mừng thọ,

chuẩn bị một trăm quả trứng gà, bắt hai con gà trống, chuẩn bị một túi ngô lớn, mua một vò rượu, Tử Lan còn tự tay làm hai đôi giày cho Thạch gia gia, bởi vì Tử Lan không làm đay giày, nên nàng mua đay dày, liền thành quà mừng thọ. Nhìn lễ mừng thọ chuẩn bị rất tốt, lúc Thạch Hữu Lương trở lại Thạch gia, dọc theo đường đi không ít người hâm mộ nhìn bọn họ.

“Tử Lan, đào mừng thọ này có cả vị đào, làm sao được như vậy?” Thạch nãi nãi nghe mọi người than thở đào mừng thọ làm tốt lắm, tiện tay cầm lên, ném thử một miếng, lập tức vui mừng hỏi cháu gái.

Tử Lan lấy khăn lau tay cho Thạch nãi nãi, mới nói: “Trên đường trở lại không thoải mái, chưa đi xe ngựa lâu như vậy, cho nên con mệt mỏi. Phụ thân liền mua chút đào cho con, để con không bị ỏi, con không chịu ăn, lúc chúc thọ đào, dứt khoát đem nó nấu nước, sau đó cho thêm chút đường, chưng thành đào mừng thọ. Thạch nãi nãi nhìn tài nghệ của con không có, sợ bóp không thành quả đào, cho nên tạo vị đào cho hợp với vị ăn.”

“Tử Lan muội muội, không hổ là người sống ở nhà phú hộ lâu, quả là cơ trí.” Giang Thúy Hoa ôm tiểu nữ tử Thạch Vạn cười nói, nàng hiện tại đã có hai đứa con trai, đã đứng vững gót chân ở Thạch gia, tự nhiên có quyền lên tiếng.

“Đem đào mừng thọ Tử Lan chưng cất đi, chớ để bên ngoài. Giữ lại tới lễ mừng năm mới.” Thạch nãi nãi tất nhiên hiểu rõ ý định của đại tôn tức, cũng không để ý, chỉ phản phó với hai tôn tức một câu như vậy.

Nhìn nhị đường tẩu Lý Nhị Ný ít nói hơn đại tẩu tử, Tử Lan hiểu đây chính là có hài tử khác với không có hài tử, Lý Nhị Ný đã vào cửa hai năm rồi, nhưng đến giờ một hài tử cũng không có, cho dù cha mẹ chồng không lên tiếng, thì Đại cữu mẫu Lý thị cũng nói rất không dễ nghe. Nhị đường tẩu coi như là nhà bà con xa, Đại bá mẫu liền có thái độ này, ở trước mắt người ngoài cũng không cho nhị đường tẩu mặt mũi, như vậy đối với một gia đình, có hài tử là một chuyện quan trọng.

Thạch gia gia mừng thọ làm lễ lớn, khó có dịp người Thạch gia đông đủ, ngay cả cô cô Tử Lan chưa bao giờ gặp cũng trở về, Tử Lan còn chưa ra mắt cô cô này, lúc trở lại, bởi vì cô cô đang mang thai, nên không thể trở lại, hiện tại bé đã sang tháng, Thạch Hữu Lương cũng có cơ hội gặp muội muội, lúc sinh còn tặng lễ cho đứa nhỏ.

Cô cô Thạch Phương là một người rất sáng khoái, đời trước mặc dù cô cô không gặp Tử Lan, nhưng sau khi Thạch Hữu Lương qua đời, Tử Lan vẫn nhớ, lần này gặp mặt, liền cho Tử Lan và Thạch Lâm mỗi người một bao lì xì, Tử Lan lặng lẽ nhìn, có lẽ hai bao lì xì này chừng một lạng bạc.

“Cô cô, đây là lễ vật con tặng Triệu Mỹ muội muội, Liên Hoa tỷ, Hạnh Hoa tỷ, Lê Hoa tỷ, Hoa Đào muội muội, con cũng tặng, vẫn chưa gặp được Tiểu Mỹ muội muội, lúc này con mới tặng được.”

Tử Lan móc ra một cái châu hoa cuối cùng còn chưa tặng đi, đưa cho Thạch Phương. Thạch Liên Hoa là cháu gái lớn đầu của Thạch gia, lúc trở lại Tử Lan nghe Thạch nãi nãi nói nàng bị bệnh, không thể trở lại, sau đó Hoa Đào giúp nàng đem châu hoa đi tặng.

Hôm nay Thạch Phương thấy trong nhóm nữ nhi, trong đó có Tử Lan đều mang trên đầu một kiếu châu hoa, liền ý bảo nữ nhi nhận lấy, cũng cấm lên đầu nữ nhi, Triệu Mỹ vừa đến nhà bà ngoại đã thấy đường tỷ muội đều có châu hoa rất đẹp, rất hâm mộ, bây giờ thấy trên đầu mình cũng có, sau khi cảm tạ Tử Lan, Triệu Mỹ liền tiếp cận Hoa Đào tỷ tỷ gần tuổi nàng nhất.

Đồ ăn hôm nay do Cửu muội và cô cô cùng làm, không cần bọn tiểu bối Tử Lan nhúng tay vào, Tử Lan liền phụ Thạch nãi nãi dọn nhà, thuận tiện nói chuyện phiếm cùng các tỷ muội.

“Ai ui. Tử Lan muội muội nấu đồ ăn đặc biệt ngon, lúc nào tỷ đi, muội cho tỷ một ít mang đi nha?” Tử Lan cảm giác tính tình Thạch Liên Hoa mấy đời đều không thay đổi, muội muội của nàng Lê Hoa chỉ lười, còn Thạch Liên Hoa không chỉ lười mà còn tham nữa.

Tử Lan cười đùa với tiểu chất tử Thạch Vạn, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Liên Hoa tỷ, năm nay muội làm đồ chua có một chút, thật sự không còn, muội đã đem cách làm nói cho Nhị bá mẫu, nếu không tỷ hỏi Nhị bá mẫu, trong nhà còn dư nhiều không?”

“Thật không còn?” Thạch Liên Hoa không tin.

31. Chương 31: Mẹ Kế Thí Sinh (ứng Cử Viên Cho Chức Mẹ Kế)

Tử Lan dở khóc dở cười nói: “Thật sự là không còn, còn giả sao? Chỉ còn sót lại một bát, phụ thân nói lúc năm mới sẽ dùng.” Bông cải không có, cây đậu cũng không có, tất nhiên là không nói láo. Thật ra thì cũng không phải không bỏ được một bát đồ ăn, chỉ là hành vi của Thạch Liên Hoa, Tử Lan thật sự rất không thích.

“Vậy thì thôi, để tỷ hỏi mẫu thân tỷ là được, sang năm muội làm nhiều một chút nhé.” Thạch Liên Hoa bĩu môi, nói.

“Để Tử Lan nói cho con cách làm, sang năm con tự làm đi, cứ dựa vào người khác mãi cũng không được.” Thạch nãi nãi lên tiếng, trong lòng Tử Lan vui vẻ, Thạch nãi nãi rõ ràng không thích tôn nữ có hành động như vậy.

Lại nói chuyện với Thạch nãi nãi một hồi, thì có người tới chúc thọ, Tử Lan liền đi theo Thạch nãi nãi kêu các nàng, hôm nay Thạch nãi nãi có không ít thể diện.

Lúc ăn cơm, Thạch gia gia hướng về phía các vị thân gia, bằng hữu nghẹn ngào nói đây là ngày mừng thọ vui nhất trong đời ông, bởi vì một nhà ông cuối cùng đoàn tụ, chộc cho người Thạch gia lệ nóng quanh tròn mắt, thuận thế Tử Lan liền ngắt một cái trên cánh tay Thạch Lâm cùng bắp đùi của mình ngắt một cái, hai người cùng lệ nóng quanh tròn.

Chẳng qua là trên mặt Thạch Lâm rõ ràng thấy vẻ mặt tố cáo, nhưng nhìn mọi người không ai nói chuyện, vì vậy không dám nói gì.

“Tỷ, sao tỷ lại véo đệ?” Trên đường về nhà, Thạch Lâm không vui tố cáo.

Tử Lan nhìn hắn một cái hỏi: “Mọi người Thạch gia đều khóc, ngươi không khóc, người khác nhìn ngươi? Nói ngươi không có tình cảm với Thạch gia, người ta sẽ nói xấu ngươi hiểu chưa? Người Thạch gia sẽ xa cách ngươi.”

Tử Lan giải thích, Thạch Lâm ủ rũ, nghĩ thầm, tỷ tỷ thật phiền.

Ngày mồng tám tháng chạp, Tử Lan dậy sớm, dùng gạo bắp ngô, táo, đỗ đỏ, lạc, nấm hương, thịt khô, đậu rang, làm một nồi cháo Bát Bảo lớn, người một nhà mỗi người một bát, sau đó để phụ thân bưng đi cho Thạch gia gia cùng nãi nãi cùng mấy bá phụ bá mẫu, mỗi người một bát, lại để cho Thạch Lâm bưng sang cho hai huynh đệ Dương Khang An và Dương Dật An, mỗi người một bát.

Chẳng qua là đại bá đưa sang chỉ là nước suông của cháo Bát Bảo, Tử Lan cũng không có để cho người trong nhà ăn cái đó.

Ăn xong cháo Bát Bảo, Thạch Hữu Lương chặt một cây gỗ làm chút đồ dùng trong nhà. Trước kia Thạch Hữu Lương không làm nghề mộc, nhưng là một nam nhân nông thôn cũng sẽ làm cái này cái kia, như băng ghế ngồi bằng gỗ, Thạch Hữu Lương cũng liền học theo, dù sao mỗi lần đều mang ra tiệm thật sự phiền toái.

Nhìn phụ thân đang làm gia cụ, Tử Lan có chút bất đắc dĩ, nói thật, Thạch Hữu Lương không có một chút thiên phú làm nghề mộc, vì cái băng ngồi, phụ thân làm cái chân dài, cái chân ngắn, những ngày qua nấu cơm, củi đốt đều là gỗ mà Thạch Hữu Lương làm hỏng thành phế thải.

Tử Lan cũng suy tính phụ thân có thể làm gì, trong thời gian ngắn, với hiện trạng của phụ thân, nếu gia chợ làm công, tiền công kiếm được một tháng còn không bằng nữ nhi thuê mấy hà bao, đây là chuyện mà phụ thân nàng chắc hẳn rất là tủi thân, nuôi gia đình là chuyện của nam nhân, sao lại có thể dựa vào nữ nhi chứ?

Để Thạch Hữu Lương tìm một công việc là chuyện mà Tử Lan suy nghĩ bấy lâu nay, quan trọng là sau đó tìm vợ cho phụ thân, quả là vấn đề lớn, hiện tại Thạch nãi nãi đã bắt đầu xem xét rồi, thậm chí còn ngầm nói cho Tử Lan biết, bất kể thế nào, Tử Lan và Thạch Lâm đều là tôn nữ tôn tử của bà, nếu Thạch Hữu Lương cưới kẻ khác, nhất định phải đối tốt với hai đứa nhỏ, nếu không thì nàng cũng không suy tính làm gì.

Vốn Thạch Hữu Lương đã không có ý định lấy vợ, có vết xe đổ Tống thị, bây giờ Thạch Hữu Lương rất lạnh nhạt với nữ nhân, giờ hắn thấy nữ nhi của hắn mới là quan trọng nhất, Thạch nãi nãi biết được cái xương sườn mềm này của hắn, nói cho hắn biết nếu như trong nhà không có nữ nhân, Tử Lan cũng khó gả đi, Thạch Lâm cũng khó cưới,...

Lại nhìn nữ nhi mỗi ngày bận rộn ra vào, đều nói cô nương trước khi xuất giá được gia đình nuông chiều, nhưng nữ nhi của hắn còn nhỏ tuổi, đã làm việc của một phụ nhân, Thạch Hữu Lương rất đau lòng vì nữ nhi phải cực khổ.

Suy nghĩ thật lâu, Thạch Hữu Lương liền chấp nhận mẫu thân tìm thê cho hắn, dĩ nhiên hắn yêu cầu nữ nhân đó phải đối tốt với hai đứa nhỏ, nếu nữ nhân có ý không tốt thì thà không cần vợ.

Mấy tháng này Thạch Hữu Lương mang theo tú phẩm Tử Lan theo tới châu Thanh Sơn, huyện Lương Tề và thành Ký bán, phần lớn tú phẩm Tử Lan theo đều rất tinh xảo, bán rất được giá, sau khi thu hoạch vụ thu xong, cũng đủ cho người trong nhà ăn, còn dư mang đi bán, cũng kiếm được một chút.

Bây giờ Thạch Hữu Lương cảm thấy cuộc sống cũng không tệ, có nhà có đất, có heo có bò, ăn mặc không lo, có khi thỉnh thoảng còn có thịt ăn.

Cho dù không dựa vào thủ nghệ thêu thùa của nữ nhi, người một nhà vẫn có ăn có mặc, nhưng Thạch Hữu Lương luôn cảm thấy nữ nhi tuy còn nhỏ nhưng lại luôn là người chiếu cố hai cha con bọn họ, cho nên mỗi ngày chỉ cho nàng thêu đủ thời gian, không cho nàng thêu nữa.

Tử Lan cũng liền chiều theo ý phụ thân, dĩ nhiên hắn đã nhìn qua tốc độ thêu của nữ nhi cực nhanh, không phải tốc độ người bình thường có thể so sánh, thường thường không tới hai nén hương đã thêu xong một đóa hoa tinh xảo, nghĩ thâm thủ nghệ của nữ nhi thật tốt, sau này sẽ bị người ta lợi dụng, liền khuyên Tử Lan giấu tốt đi, trước mặt người ngoài thì thêu chậm một chút,... Gả cho người ta cũng không nên ngay lập tức đã biểu hiện thủ nghệ tốt...

Thạch Hữu Lương nói là kinh nghiệm nhiều năm hắn đúc kết được, Tử Lan cũng không phải người cổ hủ, lại đã trải qua mấy kiếp, tự nhiên biết phụ thân nói đều đúng, liền gật đầu đáp ứng.

“Tử Lan, con cảm thấy nữ nhi nhà Dương Đồ Phu bán thịt như thế nào?” Lúc Tử Lan mang trứng gà cho Thạch nãi nãi, Thạch nãi nãi kéo nàng lại, hỏi.

Tử Lan nhíu mày một cái? Khuê nữ nhà Dương Đồ Phu. Nàng chưa từng gặp nàng ta. Mua hai lần thịt đều là con dâu hắn bán, bởi vì Thạch Hữu Lương là nam nhân cổ đại tiêu chuẩn, không thích những nữ nhân xuất đầu lộ diện, như lúc vụ mùa thu hoạch bận rộn, hắn cũng tình nguyện về nhà ăn cơm, không để nữ nhi đi đưa cơm cho hắn, tình cờ mấy lần lên núi hái nấm, cũng dặn dò Tử Lan đi theo đám cô nương trong thôn không thể chạy loạn, ngay cả tặng đồ đưa cơm cho huynh đệ Dương Khang An cũng không để Tử Lan mang đi...

Cũng may Tử Lan cũng là người tương đối hiểu chuyện, càng biết không nên lộ diện nhiều, mỗi ngày liền thư thái ở nhà, nếu không đi hậu viện đưa chút thức ăn, chính là ở nhà dọn dẹp phòng ốc, trong thôn có náo nhiệt gì, cũng không tham dự.

Dĩ nhiên bất đồng với nam nhân cổ đại là Thạch Hữu Lương yêu thương Tử Lan hơn cả Thạch Lâm, chỉ cần Tử Lan nói một tiếng, hôm nay không muốn làm cơm, dù hắn không thích vào bếp, cũng sẽ đi làm cơm cho cả nhà, hơn nữa hắn thấy rửa bát cũng là việc làm thương bàn tay, có một đoạn thời gian, mỗi bữa tối đều là Thạch Hữu Lương rửa bát. Làm sao lại có một nam nhân cổ đại yêu thương nữ nhi như vậy chứ, Tử Lan rất cảm động, cho nên Thạch Hữu Lương rất nghe lời nữ nhi a.

“Nãi nãi, con chưa từng nhìn thấy nữ nhi nhà Dương Đồ Phu, con không biết a?” Sau khi nghe Thạch nãi nãi hỏi, thật lâu sau Tử Lan mới nói.

Thạch nãi nãi nghĩ cũng phải, Tử Lan thường ở trong nhà, là một cô nương hiểu quy củ, hiểu chuyện, cho nên đoán là không nhớ hết được người trong thôn, nghĩ tới đây, Thạch nãi nãi liền suy tính.

“Nãi nãi, tìm người gả cho phụ thân, quan trọng là ý tứ của phụ thân, dù sao sẽ sống cả đời cùng phụ thân, Tử Lan tin tưởng vào ánh mắt nhìn người của nãi nãi. Chọn người sẽ không kém.” Tử Lan quyết định nói thật, như vậy Thạch nãi nãi mới có thể nhẹ nhõm.

Thạch nãi nãi đang thử dò xét thái độ Tử Lan với việc Thạch Hữu Lương cưới kể thê, bây giờ nghe Tử Lan nói như vậy, cũng liền thả tâm, quả thật chuyện như vậy một hài tử cũng không thể đưa ra lựa chọn, chỉ bằng bà liền đi hỏi nhi tử.

Hơn một năm, chuyện trong nhà đều có con dâu, tôn tức lo lắng, sau lễ mừng thọ của Thạch gia gia ba ngày, Thạch nãi nãi liền dò xét người chung quanh. Hiện trong tay Thạch nãi nãi có ba người bà tương đối hài lòng.

Thứ nhất chính là nữ nhi lẽ thì nhà Dương Đồ Phu, tên là Dương Tâm, cô nương tướng mạo tính tình đều tốt, chẳng là khi còn bé định hôn, vốn là nên sớm lập gia đình, nhưng nhà trai lại vội vàng khoa cử, nói là vào trung tú tài sẽ tới cưới, nếu là không trúng cũng là lúc Dương Tâm mười bảy tuổi sẽ cưới, nhưng vừa vào trung tú tài, liền bị tiểu thư nhà địa chủ kết thân, hồi môn hơn năm mẫu đất, tiểu thư nhà địa chủ kia còn biết chữ, di nhiên là buông tha cô nương Dương gia.

Hơn nữa vì tương lai của nhi tử, lúc kết thân, cũng sợ tổn hại danh tiếng nhi tử, Trần gia từ hôn với lý do đạo đức Dương Tâm không tốt. Sau khi bị từ hôn, thanh danh Dương Tâm không tốt, phần lớn các nhà không dám đắc tội với nhà địa chủ kia, cho nên Dương Tâm vẫn không tìm được nhà thích hợp, Dương Đồ Phu lại không muốn ủy khuất nữ nhi, không thể tùy tiện mà gả nàng đi. Hiện tại cũng đã hai một tuổi, là gái lẽ thì. Là người cùng thôn, Thạch nãi nãi tự nhiên hiểu thanh danh Dương Tâm không tốt là do có người quấy phá.

Cho nên Dương Tâm là ứng viên đầu tiên Thạch nãi nãi chọn, biết gốc biết rễ, hơn nữa nguyên nhân quan trọng là nàng còn là một hoàng hoa khuê nữ.

Người thứ hai là muội muội Vương thị của lão bản Tú trang ở trấn trên, sau khi lập gia đình một năm thì bị hưu do vô sinh, Thạch nãi nãi thấy vô sinh không phải vấn đề lớn lao gì, bà vào cửa năm thứ ba mới có lão Đại, cho nên hiện tại mặc dù gấp gáp chuyện hai cháu dâu vào cửa một năm rưỡi còn không có động tĩnh, bà cũng không làm khó các nàng, Thạch nãi nãi biết nhi tử của bà hiện tại không có vợ, lại có hai đứa nhỏ, Thạch Hữu Lương cũng không nói chuyện Tống thị.

Nhưng bởi vì khó khăn lắm Thạch Hữu Lương mới đồng ý lấy vợ, Thạch nãi nãi cũng không dám đưa ánh mắt quá cao, lại suy tính cho hai đứa nhỏ, Thạch nãi nãi nghe nói Vương thị cũng là người thêu tốt, hơn nữa tính tình cũng ôn thuận. Đây là người thứ hai mà Thạch nãi nãi chọn.

Người thứ ba là Lý thị bên nhà ngoại của nhà ngoại Nhị bá mẫu, hai năm trước cô nương này lập gia đình, ai biết vừa vào nhà một tháng thì thượng phu phải đi lính, hai năm sau thì truyền tới tin bị tử trận, bị nhà chồng hưu, chạy về nhà mẹ đẻ.

Đối với chị dâu của Nhị bá mẫu, Thạch nãi nãi có ấn tượng rất tốt, liền nghĩ Lý thị cũng rất tốt, cho nên Lý thị là người thứ ba bà chọn. Lý thị không phải đại cô nương, cũng không có năng lực như Vương thị, cho nên sau khi cưới vào nhà, cũng không dám làm khó tỷ đệ Tử Lan.

32. Chương 32: Làm Cơm Tắt Niên.

Tử Lan nghe Thạch nãi nãi nói ba người mà bà đã chọn, cũng biết bà thật tâm suy tính cho nhi tử, nàng lại không thể tìm người đi hỏi thăm, cho nên cũng chỉ biết nghe vậy, cảm thấy phụ thân thấy ai tốt thì chọn người đó đi. Ba người này theo như nãi nãi nói thì cũng không tệ.

Thật ra thì Tử Lan muốn phụ thân lựa chọn Dương Tâm, dù sao người này Thạch nãi nãi nhìn từ nhỏ tới lớn, hiểu rõ sâu nhất. Hơn nữa Tử Lan cũng không muốn ủy khuất phụ thân, dù sao cũng là nam nhân a? Người nào không nghĩ tới chuyện kia?

Phụ thân nàng trừ thê đã mất, có hai đứa nhỏ, điểm này thì không bằng người. Nhưng Tử Lan tin cuộc sống trong nhà sẽ càng ngày càng tốt.

Ý tưởng của Tử Lan giống với Thạch nãi nãi, không mưu mà cùng, nhưng cũng không thể không để ý tới suy nghĩ của Thạch Hữu Lương, hẳn lại thấy Lý thị tốt hơn, không nói đã gả cho người, chính là cũng phải để ý đến gia cảnh, quan trọng hơn là nàng không thể sinh đẻ, cưới nàng hẳn cũng yên tâm một chút.

“Phụ thân nhìn lại một chút đi. Con không muốn, phụ thân vì không muốn con và Thạch Lâm bị ủy khuất và tự ủy khuất chính mình.” Tử Lan cảm nhận được sự yêu thương của Thạch Hữu Lương, cảm thấy rất hạnh phúc.

Tâm Thạch Hữu Lương đã quyết, liền đi hỏi thăm xem Lý thị là người như thế nào, hẳn vốn không suy tính tới Vương thị, trước mua đồ thuê có quen biết với lão bản Tú trang, Thạch Hữu Lương cũng không quá thích Vương lão bản, cảm thấy hẳn là đang dòm ngó tới thủ nghệ của Tử Lan.

Dương thị lại là một đại cô nương, Thạch Hữu Lương tự biết tình cảnh của mình, cũng không muốn, ngay từ lúc sau khi Tống thị sinh khuê nữ, nàng liền lơ là với hai đứa nhỏ Tử Lan Thạch Lâm, hẳn cũng đã ăn thuốc tuyệt sản.

Hơn nữa, trên đường trở lại cố hương, cũng lừa gạt Tống thị uống thuốc. Có con trai và con gái rồi, hẳn cũng không cần nữ nhân khác sinh con cho hẳn nữa.

Dù nhà ngoại Nhị bá mẫu khen muội muội nàng như đóa hoa, nhưng Tử Lan phát hiện phụ thân lặng lẽ đi nhìn Lý thị, phát hiện trên mặt Thạch Hữu Lương cũng không hiện lên nụ cười.

Vừa hỏi mới biết, quả thật đáng dấp Lý thị cũng coi là tạm được, Thạch Hữu Lương vốn là hài lòng, sau đó nghe thôn dân nhà chồng ngày trước Lý thị gả đến mới biết, thì ra Lý thị được phụ mẫu yêu thương sủng ái, sau khi lập gia đình, trượng phu phải đi lính, sau đó không lâu, nghe nói tăng tị với đại bá, còn bị nghi ngờ là có thai, nhưng đại tẩu cũng mang thai, lúc ấy cưỡng ép Lý thị phải bỏ thai, kết quả không dưỡng tốt thân thể, cả đời không thể có con nữa, sau đó tin trượng phu Lý thị tử trận truyền tới, đại tẩu liền cho người truyền tin tiểu thúc bị Lý thị khắc chết, kết quả vì không có nhi tử, cha mẹ chồng liền đuổi về nhà mẹ đẻ.

Sau khi nghe phụ thân kể lại, Tử Lan liền đi nói với Thạch nãi nãi. Thạch nãi nãi vừa nghe, sao có thể chấp nhận được. Kêu Nhị nhi tức Lưu thị lên chửi mắng một trận, Nhị bá mẫu cũng không biết muội muội nhà ngoại của chị dâu lại có đức hạnh như vậy, bị Thạch nãi nãi mắng một trận, trở về cũng phát một trận to lên chị dâu nhà ngoại, nghe nói tỷ tỷ của Lý thị cũng hận chết Lý thị, nàng thật lòng vì muội muội mà suy nghĩ, cũng không nghĩ tới Lý thị lại làm ra cái loại chuyện tình này, mặc dù Lý thị vẫn nói là nàng bị cưỡng bách, nhưng là thân tỷ tỷ, sao nàng lại không biết tình tình của Lý thị chứ, nên nàng không thể tin tưởng, chẳng qua là đáng tiếc cho một mối hôn sự tốt như vậy.

Thạch Hữu Lương nói toàn bộ chân tướng cho nữ nhi biết, là muốn nữ nhi để tâm, trên thế giới này ác nhân không ít, dù sao những thứ này cũng phải là mẫu thân dạy, nhưng vợ hẳn đã không còn, chỉ có thể tự thân hẳn ra trận.

Nhìn tình thần phụ thân có chút sa sút, Tử Lan muốn tìm việc cho phụ thân làm, sau khi dỗ ra quả, nàng sẽ để phụ thân mang đi bán, để phụ thân bận rộn một chút, sẽ không có thời gian suy nghĩ lung tung nữa. Sau khi để phụ thân lên trấn trên mua ít hạt giống.

Nàng một bên chọn cây đỗ một bên nghĩ tới chung thân đại sự của phụ thân.

“Liền Dương thị đi.” Tử Lan khẽ cắn răng, nói với phụ thân, tuy nói nữ nhi đưa ra ý kiến về hôn sự của phụ thân là không tốt lắm, nhưng đó là phụ thân của nàng, làm sao không thể suy nghĩ cho phụ thân được chứ.

Nếu Thạch Hữu Lương đem suy nghĩ trong lòng nói ra, sẽ không có mấy cô nương nguyện ý gả cho hẳn, sao lại có người phụ thân thương con gái tới dạng này đâu. Ngày hai mươi tháng chạp, Tử Lan được thấy Dương Tâm, đáng dấp cũng không kém.

Thạch Hữu Lương nhíu mày một cái, Dương thị là hoàng hoa đại khuê nữ, hơn nữa chỉ lớn hơn Tử Lan chín tuổi, có nhiều thứ không thích hợp. Mà tục nữ có câu, viễn thân cận lân, ý là thân thích xa một chút thì mới tốt, như vậy có lợi cho tình cảm phát triển hơn, quá gần, nhiều khi quá bức bối.

“Phụ thân, sau này con lập gia đình, phụ thân muốn đem con gả xa sao?” Tử Lan hì hì hỏi.

Thạch Hữu Lương vừa nghe, khuê nữ sẽ lập gia đình? Thì sẽ phải gả cho người biết rõ gốc rễ, cũng gần mình, để hẳn sẽ dễ ý. Nghĩ như vậy liền có chút buồn bã. Tới hai tám tháng chạp, Tử Lan chạy đi mang bộ đồ mới cho Thạch nãi nãi, lặng lẽ nói chuyện với Thạch nãi nãi thật lâu.

“Được, giao cho bà nội.” Thạch nãi nãi đáp ứng một tiếng, bà không tin người khác thấy nhi tử của bà mà không động lòng.

Tuy nói nhi tử bà đã ba mươi hai, nhưng nhìn cho cùng thì so với hai mươi ba tuổi cũng không sai biệt lắm, hơn nữa lại là người hiểu biết chữ nghĩa, tính tình lại tốt, tình cảnh trong nhà cũng không tệ, tại sao có thể không nhìn trúng nhi tử mình chứ? Nếu không phải vì suy tính cho hai đứa nhỏ, thì bà đã không vất vả như vậy rồi.

“Nãi nãi, có phải chỗ này có chút chật không ạ?” Tử Lan chỉ vào phần dưới nách y phục của Thạch nãi nãi.

“Không chật, vừa cặn, ngày hôm qua áo bông hồng vừa vá xong, liền mới bị vậy. Tử Lan à, Nãi nãi cũng một nửa vào quan tài rồi, y phục cũng đủ mặc rồi, con đừng lãng phí nữa. Con xem, các con trở lại chưa tới một năm, mà đã đưa cái y phục thứ ba sang cho nãi nãi rồi.” Thạch nãi nãi vuốt vuốt y phục, cảm khái nói.

Tử Lan lắc đầu một cái nói: “Sao nãi nãi lại nói vậy, cháu gái muốn làm y phục cho người, nếu không có năng lực, cũng sẽ không làm. Hơn nữa đồ mùa hạ giống đồ mùa đông sao? Chỉ mới có ba bộ y phục, con vẫn thấy ít đấy.

Nãi nãi, phụ thân con còn nói, sau hai năm nữa, phụ thân con kiếm tiền sẽ mua lại cho nãi nãi cái vòng đeo tay. Phụ thân nói khi phụ thân còn bé, nhìn trên tai người có một đôi bông tai rất đẹp, đến lúc đó cũng sẽ đến cửa hàng đánh một đôi cho người.”

Thạch nãi nãi giơ tay lên đụng vào vành tai mình, ban đầu bà lấy đôi hoa tai đổi lấy bảy mươi cái tiền đồng, nhưng vẫn thiếu quá nhiều, đành phải đem nhi tử đi bán, kết quả nhớ đến đôi hoa tai này lại chỉ có tiểu nhi tử của bà. “Nếu đánh thì đánh cho con đi, nãi nãi là một lão bà rồi, không muốn hoa tai nữa, mất mặt lắm.”

“Nãi nãi, không mất mặt, nhi tử của nãi nãi hiếu thuận với nãi nãi, ai dám nói mất mặt?”

Tử Lan cũng có lỗi tai, đôi mắt, từ khi rời khỏi Chương gia, nàng liền tháo hoa tai, một đường không đeo trang sức gì cả, sau khi định cư, phụ thân liền để cho nàng đeo hai cái khuyên nhỏ bằng bạc, không gây chú ý, cũng không ai nói ra nói vào.

Đối với hành động của Thạch nãi nãi với Tử Lan, Đại bá mẫu Lý thị không thể nào cao hứng, nhưng ngại nam nhân nhà nàng là một cái ngu hiểu, cho nên Đại bá mẫu không dám bắt hiếu với nãi nãi, nãi nãi lại bao che, mặc dù đại bá mẫu mất hứng, nhưng không dám thể hiện trên mặt, chẳng qua là nhìn Tử Lan bằng ánh mắt không thích hợp.

“Không biết nàng lại định làm cái chủ ý gì đây. Tử Lan, nãi nãi biết con hiếu thuận, sau này muốn gả nãi nãi thì bảo Tiểu Lâm sang nói với nãi nãi một tiếng, nãi nãi đi gặp con, kéo lại có người lòng dạ không tốt với con.”

Bây giờ nãi nãi bắt mặn với đại nhi tức, lúc nãi nãi còn sống, cả ngày đều hừ mũi, ánh mắt cũng không phải là ánh mắt, mấy lần trước Tử Lan lên núi hái nấm, kết quả Hoa Đà, Tiểu Hồ đang ở nhà Tử Lan ăn cơm, kết quả có người nói xấu Hoa Đà ở nhà Tử Lan tìm cái ăn.

Cái gì, chưa nói hai lão nhân gia là Thạch gia gia và thạch nãi nãi còn sống, có ăn ngon cũng phải hiếu kính lão nhân trước...

Sau khi chờ bánh chẻo mang tới đây, nếu không phải tất cả người nhà đều ở đây, đoán chừng liền không được ăn, không chỉ chê ít, còn nói cái gì gần đây xương sống thất lưng đau, muốn bồi bổ, đây là tiếng người sao?

Cháu gái thì cách hai ngày lại đưa đồ sang đây, kết quả chưa ăn được hai miếng, nàng nhưng lại nhớ rất rõ, cháu gái nói trứng gà này để cho nãi nãi, gia gia và tôn tử ăn. Kết quả chưa ăn được bao nhiêu, đã bị nàng cầm đi đổi tiền, kiến thức hạn hẹp, nhìn đã biết là không có ý tốt.

“Nãi nãi, nếu nãi nãi không thích ở nơi này, hãy về nhà con ở đi Nhà con phòng ốc rộng, đủ để nãi nãi và gia gia vào ở.” Biết Thạch nãi nãi không thể rời nhà lớn đến nhà tiểu nhi tử ở, Tử Lan vẫn đem lời nói ra.

Quả nhiên, Thạch nãi nãi cự tuyệt: “Nếu nãi nãi và gia gia đến đó, khác nào nói cho người ngoài là đại bá của con không hiếu thuận, nãi nãi không thể làm khó hấn.”

“Vậy con ăn đồ ngon, sẽ để đệ đệ sang mời gia gia và nãi nãi, còn có Tiểu Cột sang ăn nữa được không ạ?” Tử Lan cười nói.

Lúc này Thạch nãi nãi mới gạt đầu một cái, nhưng vẫn giáo Tử Lan cần tiết kiệm, để sống tốt, không thể quá lãng phí, tiêu tiền như nước. Tử Lan liền nhất nhất gạt đầu đáp ứng, thỉnh thoảng mới cải thiện một bữa, Thạch nãi nãi lúc này mới bỏ qua cho Tử Lan.

“Ngày mai tới muộn một chút, chờ đến giờ cơm hãy tới, tránh các nàng bắt con làm việc.”

Đột nhiên nhớ tới, thê tử Đại nhi nói hi vọng ngày ba mươi để Tử Lan làm cơm tối, Thạch nãi nãi liền tức giận, trong mắt bà, Tử Lan còn là một hài tử, bà có con dâu, tôn tức, làm gì phải để cháu gái động thủ? Cô nương trong nhà coi như con rể, có hiếu hay không?

Tử Lan biết đây là kết quả Thạch nãi nãi tức giận đại bá mẫu, hiện tại Thạch nãi nãi nhìn Đại bá mẫu không vừa mắt, cho nên sẽ không tán đồng cũng sẽ không phản đối, Tử Lan đối với Đại bá mẫu khắc bạc này cũng không có cảm tình gì, cộng thêm vì Thạch nãi nãi cũng muốn tốt cho Tử Lan, cho nên nàng liền đáp ứng với Thạch nãi nãi.

Hơn nữa ở thời đại này, tối tất niên là nấu cơm, bánh chèo là sáng sớm ngày hôm sau ăn. Cơm tất niên là có ý là vợ người ta, cô nương rất ít động thủ.

Cơm tất niên mặc dù đều là mọi người trong nhà ăn cùng nhau, nhà riêng phải mang đồ ăn sang nhà lớn, sáng sớm ngày ba mươi mốt, Thạch Hữu Lương công một túi gạo trắng nhỏ, cùng hai con gà, hai con cá, ba mươi quả trứng gà, một bình rượu đến nhà lớn, chờ sau khi mấy ca ca cũng tới, mấy huynh đệ cùng hiếu kính tiền cho Thạch gia gia cùng Thạch nãi nãi. Trừ lão Đại không ra ở riêng, những nhà khác đều phải đưa bạc tới.

“Tiểu thúc, sao Tử Lan còn chưa tới đây?” Đại bá mẫu nhìn đồ Thạch Hữu Lương mang tới, tâm tình không tệ, mấy ngày trước giết heo, nàng còn đặc biệt để lại thịt heo, chờ Tử Lan tới bảo nàng đi cử lí đây.

33. Chương 33: Bán Đậu

Thạch Hữu Lương nhú mày một cái, trong lòng có chút không thoải mái, đột nhiên nhớ tới nữ nhi nói lại lời mẫu thân dặn dò, theo bản năng nhìn Thạch nãi nãi một cái, nói:

“Tử Lan vẫn bận chăm tuyền, lần trước đáp ứng thêu khăn cho Tú trang, vẫn chưa làm xong, chờ tới lúc ăn cơm đệ sẽ đi gọi Tử Lan.”

“Trong bếp còn rất nhiều chuyện cần làm. Còn có ruột già heo, rất nặng mùi, trừ nàng ra sẽ không ai làm ạ?” Lý Đại Nga cau mày, mấy húng.

Thạch Hữu Lương trầm nghĩ, ngại mùi ngại bẩn, khuê nữ của ta không ngại sao? Vì vậy làm bộ tự trách, thở dài nói:

“Thật sự không có biện pháp a? Lần trước đem mấy khăn Tử Lan thêu bán rất được, cô nương nhà Lý viên ngoại muốn mua mà không còn, Vương lão bản liền nhờ cậy nói bất kể thế nào, nhất định phải làm thêm cái nữa, người ta đã nói như vậy, thật sự là không có biện pháp, đệ cũng không thích Tử Lan cả ngày thêu thùa, vừa tốn sức, vừa hại mắt, đệ cũng muốn nói như vậy cho Vương lão bản nhưng sợ tương lai hấn không bán đồ thêu của Tử Lan nữa.”

Vừa dứt lời, liền nghe Thạch gia gia gọi Thạch Hữu Lương, Thạch Hữu Lương đáp một tiếng rồi nói: “Đại tẩu, phụ thân gọi đệ, đệ đi đây.”

Nói xong liền đi tới chỗ Thạch gia gia. Nghe đằng sau tiếng đại tẩu khẽ gắt, ánh mắt Thạch Hữu Lương tối lại, đúng là với loại chị dâu này, mẫu thân hẳn không thích, mà hẳn cũng không thể nào kính trọng được.

Mẫu thân là người như thế nào, hẳn không thể không rõ ràng? Thấy mẫu thân tốt với Tử Lan, một chút cũng không trọng nam khinh nữ, tuyệt đối không phải lỗi của mẫu thân, đại ca cũng thật là, thế nào mà lại để cho đại tẩu chộc mẫu thân tức giận?

Đối với nữ nhi của mình, Thạch Hữu Lương nhìn đâu cũng thấy tốt, vừa hiếu thuận, lại thông minh, từ nhỏ đã biết đau lòng cho hẳn, nhớ năm ấy Tử Lan ba tuổi, mình đi ra ngoài lâu một chút, sau khi trở về, nữ nhi liền bê một chậu rửa chân, để cho hẳn rửa chân, hôm nay Thạch Hữu Lương cảm thấy rất uất ức.

Lại càng không muốn nói, lúc Chương gia hỗn loạn, với tình huống như vậy mà Tử Lan vẫn có thể thu thập xong hành lý, bảo vệ đệ đệ, đối với khuê nữ của mình, Thạch Hữu Lương vạn phần hài lòng. Tính khí lão nương hẳn không tốt, nhưng một câu không phải Tử Lan đều không nói? Toàn bộ đều nói lời hay...

Ấn cần giúp phụ thân đốt thuốc, Thạch Hữu Lương nghiêm túc nghe phụ thân truyền thụ kinh nghiệm trồng trọt. Thuận tiện trò chuyện cùng mấy ca ca, ở Chương gia hẳn đã luyện ra, cũng không chộc phiền người khác, mấy huynh đệ cùng phụ thân trò chuyện cũng rất hòa hợp.

Rất nhanh đã tới giờ cơm, lúc này Tử Lan mới mang theo bó rau hẹ, lôi kéo Thạch Lâm tới nhà lớn.

“Tử Lan tỷ tỷ, tỷ lấy rau hẹ ở đâu vậy?” Hoa Đào nhìn Tử Lan đang cầm rau hẹ, liền kinh ngạc hỏi.

“Phụ thân làm hộp gỗ, cho đất vào rồi trồng trong phòng, nhưng không tốt như ở bên ngoài, tỷ tỷ nói mang một ít sang cho gia gia cùng nãi nãi, nên mới cắt phân nửa mang tới đây.” Thạch Lâm đi lên trước, hướng Thạch gia gia giải thích.

“Tốt, tốt, đứa bé ngoan.” Rau hẹ không dài, hiển nhiên mấy ngày nữa có thể dài thêm, được nhi tôn hiếu kính, Thạch gia gia cao hứng không dứt, lôi kéo tay tôn tử, cười không ngừng.

Tử Lan ở bên người Thạch nãi nãi, có chút thất bại nói: “Trong nhà con bây giờ không có cái nào dài, đáng đắp chậm lớn, phụ thân nghĩ là nó sẽ không nảy mầm, may là đệ đệ chịu khó chăm nom, giờ mới được thế này. Nhưng mà nãi nãi, tở con trồng đang nảy mầm, đợi tới khi lên cây non, con sẽ xào cho người ăn thử.”

“Vậy thì được bao nhiêu? Có khi không đủ cho ba người nhà con ăn, không cần đưa. Nếu có đỗ, con nấu lên mang đây cho gia gia và nãi nãi mỗi người một chén là được.”

“Dạ.” Tử Lan khéo léo đáp ứng, nàng trồng đỗ tính toán để phụ thân mang đi bán, từ lúc gieo hạt tới nay, thật sự là lớn có chút chậm, nhưng đại khái thời gian tới có thể bán. Thật ra thì muốn sớm bán tháng chạp, sẽ bán được không tệ, nhưng mà lúc bán được thì sẽ hơi trễ.

“Đỗ lớn thế nào, có thể nói cho bá mẫu không?” Tam bá mẫu Vương thị đột nhiên hỏi.

Tử Lan trông đậu dùng nước trong không gian, thậm chí là càng thêm dinh dưỡng, nàng còn cho thêm chút xú bột hạt sen, cũng không sợ người khác tìm cách để biết, vì vậy cười hì hì nói với Thạch nãi nãi: “Hắc hắc. Con đem cách làm nói cho nãi nãi. Nãi nãi muốn nói với ai cũng được ạ. Con sẽ không để ý.”

“Nha đầu người. Có thể đem gốc gác nãi nãi nói hết ra sao?” Thạch nãi nãi dở khóc dở cười trợn mắt nhìn Tử Lan một cái, mới nói: “Phương nhi đây là đứa nhỏ nhà lão Tứ, nhưng hẳn đang ở riêng, các con tuy là huynh đệ cũng không thể quá phận, mùa đông sang năm ta sẽ nói cho các con biết, năm nay để lão Tứ kiếm chút tiền bạc đón dâu đi.”

Nhìn con dâu không quá cam lòng, Thạch gia gia nói: “Liền làm theo lời mẹ con nói. Nếu là lão Tứ bán được, tiết Thanh Minh qua đi, các người chuẩn bị nhiều loại đỗ, chờ sang năm gieo trồng nha.”

Huyện Lương Tề nhỏ, nhưng còn có Vân Thành, Ký thành sao? Đến lúc đó các người cũng không thua thiệt. Nhưng nếu năm nay ai vẫn có chủ ý muốn làm đỗ, ta tuyệt không tha thứ cho kẻ đó.”

Thạch gia gia không muốn nghe bàn luận, mà là đưa ra kết luận, cho nên không ai dám đi hỏi Tử Lan nữa.

“Thạch Bích tuổi còn nhỏ, Đại Sơn, Tiểu Sơn, và Tiểu Hồ đều không nhỏ, Thạch Bích quá nhỏ, coi như xong, mong ba đi cùng con, bán đồ, không lâu sang năm sẽ có kinh nghiệm. Con sẽ cho mấy hài tử một ngày một người hai mươi văn tiền công, Lê Hoa sắp đính hôn, chờ bán xong đồ, nếu kiếm được, con sẽ cho đứa nhỏ thêm chút trang sức, bất kể thế nào, tiền làm giá y sẽ là con chi.”

Chờ phụ mẫu nói xong, Thạch Hữu Lương mời mở miệng nói chuyện, ba ca ca mỗi người một ý định, vừa lúc có cơ hội, liền xem một chút mấy cháu có đáng giá để mình giúp một tay hay không. Còn nếu không đáng giá, sau này hẳn cũng sẽ không cần để ý. Hẳn chỉ là một nhi tử, sau này vẫn cần huynh đệ giúp đỡ.

“Thạch Bích còn nhỏ, nhưng Tam ca của đệ có thể giúp đỡ a?” Tam bá mẫu vội vàng nói, coi như nữ nhi được nhà nhà yêu thích, nhưng trong nhà vẫn không có tiền a?

“Khụ... Nhà lão Tam cũng đừng quá đáng. Tiểu Sơn, Đại Sơn, đều đã thành gia, Tiểu Hồ cũng sắp đính hôn, Tiểu Bích nhỏ như vậy, có thể làm gì? Còn có, đây là Thạch gia, nếu ai nói ra, ta và phụ thân các người sẽ không bỏ qua cho kẻ đó.” Thạch nãi nãi mất hứng, nhi tử có thể giúp tôn tử là tốt rồi, thật sự vợ lão tam thật không biết nghĩ.

Dù sao thì Thạch Hữu Lương không bị coi là giấu riêng, cả nhà đều có hi vọng, bữa cơm đoàn viên nhiệt liệt nháo nháo. Đậu nành, hạt đậu,... các món ăn cùng các loại đồ đậu, Tử Lan nghĩ nàng không thiếu gì cách kiếm tiền, hôm nay đồ này lắm, sang năm lại làm món ăn, có thể bán, như vậy phụ thân cũng không buồn chán, cũng không chọc người khác, chờ phụ thân bán một thời gian, mọi nhà sẽ biết đồ nhà nàng bán sẽ khác so với các nhà.

Buổi tối, về tới nhà, Thạch Hữu Lương đổ nước cho cây đỗ, chỉ tưới nước lần đầu, Tử Lan sẽ cho thêm ít bột sen vào, như vậy là đủ rồi. Tử Lan còn chuẩn bị bánh chẻo cho ngày mai, có sẵn rau hẹ, thịt heo, Thạch Hữu Lương để cho Tử Lan nhiều túi một chút, trời lạnh, gói kỹ thả vào trong mẹt, để ở trong sân dưới trời tuyết một lát, liền cứng rắn, dùng còn tốt hơn tủ lạnh.

Nhìn nữ nhi làm bánh, Thạch Hữu Lương suy nghĩ một lát, cầm một chục cái mẹt. Đưa đến Dương gia, Thạch Hữu Lương đoán chừng hai đứa nhỏ này chắc sẽ không làm bánh chẻo.

Dương Khang An nhìn đồng bánh chẻo, cười khổ không thôi, nghĩ thầm, càng ngày hẳn thiếu ân tình của Thạch Hữu Lương càng nhiều. Nhưng hiện nay, đệ đệ có tinh thần hơn trước rất nhiều, thỉnh thoảng còn có thể đứng dậy, rất nhanh giấu đi vẻ mặt mất tự nhiên, dù sao thì đệ đệ mới là quan trọng nhất.

Tay nghề của Thạch gia muối muối thật sự không có gì để nói. Còn ngon hơn cả món ăn ngày trước mẫu thân làm a. Nghĩ đến dấp dấp trắng trẻo mập mập của Thạch Lâm, lại nhìn đệ đệ mình gầy như một thanh xương, trong lòng Dương Khang An một trận khổ sở, đệ đệ hẳn còn hơn Thạch Lâm một tuổi. Thở dài, đem bánh trẻo để vào trong nhà, dùng vải trắng phủ lên.

Ở Thạch gia, sáng sớm mong một ăn bánh chẻo, lúc thời điểm chúc tết, Tử Lan cùng Thạch Lâm được lấy tiền lì xì của mấy bá phụ, cùng gia gia và nãi nãi, cùng đệ đệ được khoảng hơn ba mươi tiền đồng, Tử Lan cảm khái, thật là bất đồng với đời trước, mặc dù phụ thân mừng ra ngoài cũng không ít hơn.

Đến mong hai, nữ nhi xuất giá về nhà mẹ đẻ, Tử Lan không có mẫu thân, cho nên cùng phụ thân tới nhà gia gia, cũng mấy tỷ tỷ, cô cô nói chuyện phiếm.

Điều kiện nhà Thạch Phương hiển nhiên hơn nhà người khác, cho nên cũng không thèm để ý tới việc buôn bán nhà Thạch Hữu Lương, Hạnh Hoa cũng mới gả đi, ra cửa mới nửa năm, cũng không lên tiếng, nhưng Liên Hoa cũng không khách khí, nàng trực tiếp mở miệng hỏi Tử Lan cách trông đồ, lần nữa bị Tử Lan nói là hỏi Thạch nãi nãi, nàng cũng mặt dày đi hỏi Thạch nãi nãi, bị Thạch nãi nãi mắng cho một trận.

“Cô nương cũng đã xuất giá, cả ngày chỉ lo đem đồ trong nhà mang sang nhà chồng sao?” Đại bá mẫu Lý thị liếc mắt nhìn, không tức giận nói.

Thạch Liên Hoa vừa bị nãi nãi giáo huấn, lại bị Đại bá mẫu nói, trong lòng khó chịu, cũng không cam lòng yếu thế: “Đại bá mẫu, nghe người nói, tuy con đã lập gia đình, nhưng cũng là người Thạch gia. ... Có tiền thì mọi người cùng nhau kiếm, con chỉ hỏi một chút mà thôi, không cho thì không cho. Cần gì chứ.”

Tử Lan lặng lẽ trợn mắt một cái, núp phía sau nãi nãi, nhìn các nàng giằng co,... Coi như xem náo nhiệt đi.

Buổi tối mừng hai, Thạch Hữu Lương dắt một cái xe bò, Thạch gia gia cho hấn không ít sọt, Đại Sơn Tiểu Sơn cũng sớm chạy từ nhà vợ về, chuẩn bị nghỉ ngơi tốt, ngày thứ hai giúp đỡ Thạch Hữu Lương đi bán đỗ.

Giờ dần mồng ba, Đại Sơn Tiểu Sơn cùng Tiểu Hồ đến nhà Thạch Hữu Lương, bọn họ giúp Thạch Hữu Lương vận chuyển đỗ, Tử Lan nghe được thanh âm, còn mang bánh bột ngô đưa cho mấy đường huynh, cũng dặn dò Thạch Hữu Lương đừng để bị đói bụng, lúc đói bụng liền mua đồ ăn.

Nhìn tiểu đường muội lú lú dấn dờ, mấy ca ca nhin không được cười lớn. Thật sự nữ nhi quá dài dòng, Thạch Hữu Lương mặc áo bông dày, ăn xong điểm tâm, cầm bánh bột ngô, liền kêu mấy cháu lên đường.

34. Chương 34: Phụ Thân Đỉnh Hôn

Thạch Hữu Lương cũng có sự cân nhắc của mình, mặc kệ mấy tẩu tẩu thế nào, ca ca ra sao, hấn chỉ hy vọng mấy đứa nhỏ có thể nhìn xa một chút, cả ngày chỉ vui người trong thôn làm chút việc rồi nhàn thoải, dù sao thì sau này Tử Lan và Thạch Lâm vẫn cần sự giúp đỡ của huynh đệ trong nhà.

“Cách hai ngày chúng ta lại lên trấn trên mua bán đồ một lần, thời gian còn lại, mấy đứa tới nhà ta, ta dạy các người tính sổ, là nam tử hấn, ánh mắt phải biết nhìn xa, đừng giống những người kia rảnh rồi không làm gì cả, sau này còn phải nuôi cả gia đình.”

Đại Sơn vội vàng đi theo, nhưng đứa nhỏ khác cũng ở phía sau. Thạch Hữu Lương ngồi trên xe, liền nói cho mấy đứa nhỏ nghe.

Trời vừa sáng huynh đệ Đại Sơn đã ở nhà Thạch Hữu Lương, một ngày ở nhà tiểu thúc trải qua thoải mái hơn ở nhà nhiều, dù sao, nếu học được bản lĩnh của tiểu thúc, đoán chừng dù quá kém cỏi cũng sẽ mua được ít mẫu đất, không cần phải đi thuê đất, khổ cực cả một năm, mà cơm cũng không đủ no.

“Gia gia, gia gia đặt tên cho các huynh đệ chúng ta: Hữu Đức, Hữu Nghĩa, Hữu Tài, Hữu Lương, là có ngụ ý, thúc thúc ở ngoài xông xáo nhiều năm, nói thật cho các con, con chỉ cần làm người ngay thẳng, như vậy tự nhiên sẽ có cái tốt. Bán đậu, chẳng qua chỉ là bước khởi đầu thôi, sau này các con có thể đi xa bao nhiêu, thúc thúc cũng không rõ, nhưng, chỉ muốn các con không đánh mất bản thân, lương tâm, như vậy những ngày sau này sẽ trôi qua tốt hơn, nhớ chưa?” Thạch Hữu Lương cũng nhân cơ hội này mà giáo dục mấy huynh đệ.

“Dạ nhớ.” Mấy huynh đệ tự nhiên hưng phấn nói.

Thạch Hữu Lương nhét tay vào trong áo, nhếch miệng, tiếp theo nói: “Ngày càng lạnh, tuyết càng rơi càng dày, nếu có thể bán hết đậu, thúc mời các con đi uống canh thịt dê, sẽ ấm áp lên.”

Một phen khích lệ, huynh đệ nhất thời hưng phấn chí khí bừng bừng.

Nhưng bán đậu cũng không dễ dàng như tưởng tượng của bọn họ, Thạch Hữu Lương cầm mấy tô đem đình giá đậu ở mức giá năm văn tiền, nhưng một tô đậu, không nhiều, chỉ có điểm khác đó là đậu này rất tươi ngon thôi.

“Thúc, hay chúng ta xuống giá đi?” Đại Sơn nhìn một xe đậu, có chút rầu rĩ.

Thạch Hữu Lương lắc đầu một cái, lúc này mới đứng lên vỗ tuyết đọng trên người, đầu tiên hấn mang theo mọi người tới tử lâu ở trên trấn, Thạch Hữu Lương nói chuyện qua với chương quỹ quán rượu, sau đó, ánh mắt mấy huynh đệ Thạch gia càng thêm sáng.

Đi qua ba quán rượu, một xe đậu đã vơi đi một nửa, Thạch Hữu Lương mang mấy cháu đi uống canh thịt dê cho ấm người, sau đó mới vội vàng lên xe ngựa mang theo mấy cháu tới khu nhà giàu lớn tiếng rao. Lúc đầu mấy tiểu tử cảm thấy thật mất mặt, sau đó nghe Thạch Hữu Lương hướng dẫn, cũng lớn tiếng rao hàng.

Năm đồng tiền với nhà bình thường thì có chút đất, nhưng với nhà phú hộ hoặc quan lại thì không là gì cả, chỉ chốc lát sau, trên xe đã không còn đậu nữa. Cho nên trời còn chưa tối, Thạch Hữu Lương mang theo mấy cháu trở về, trải qua một ngày vất vả, mấy huynh đệ không thể không thừa nhận, thật ra tiểu thúc không cần bọn họ giúp, chỉ là nhân cơ hội muốn dạy bảo bọn họ mà thôi, vì vậy ảo não rất nhiều, trong lòng rất cảm kích.

“Hôm nay, bọn họ mua nếm được vị, sau đó chúng ta đi bán, cũng sẽ không vất vả như vậy nữa, tự nhiên sẽ có người đến mua, chỉ cần là đồ tốt, không lo bán không được giá tốt, cho nên quan trọng nhất là chất lượng tốt, cây đậu ngon, chỉ cần có thể đảm bảo chất lượng, việc buôn bán này có thể làm lâu dài, nhưng nếu chất lượng không tốt, người ta có thể một lần mua sau này sẽ không bao giờ mua nữa. Hơn nữa làm người phải biết giữ chữ tín, nếu thúc thúc đã đáp ứng cho các người tiền công, các người hãy cầm đi.”

Lúc chia tiền, mấy huynh đệ cảm thấy không còn mặt mũi lấy tiền, nhưng Thạch Hữu Lương vẫn kiên định phân cho bọn họ.

Tử Lan biết phụ thân mềm lòng, nhìn phụ thân chia tiền cho các đường ca xong, còn tiếp tục dạy bọn họ. Thậm chí còn làm sa bàn dạy bọn họ nhận thức chữ.

“Phụ thân có mệt lắm không? Phụ thân mau ngâm vào nước ấm đi, để tán lạnh. Phụ thân xem tuyết rơi nhiều như vậy.”

Lúc nhóm Đại Sơn rời đi bán đậu, tuyết đột nhiên rơi thật nhiều, Tử Lan sợ run cả người, đun chút nước nóng để phụ thân ngâm chân.

Thạch Hữu Lương thả chân vào nước ấm, ánh mắt si mê thoải mái, cười nói: “Hôm nay phụ thân một ngày đi xe, cũng không đi bộ nhiều, làm sao mệt được. Để lấy được, thì trước đó phải bỏ ra, mà hôm nay, mấy người bọn họ xuất lực thay phụ thân, thật không biết sang năm, bạn rận chuyện nhà mình thì phụ thân sẽ mệt mỗi không?”

“Bây giờ không giúp được, liền muốn một người.” Tử Lan không quá lo lắng, lúc đầu nàng rất hài lòng phụ thân có thái độ như vậy.

Một xe đậu, tổng cộng bán được một ngàn một trăm bảy mươi hai văn, trừ tiền cơm ba mươi văn, còn cho mấy hài tử tổng cộng chín mươi văn tiền công, bán thật tốt, mấy cháu cũng mệt mỗi bán đậu, Thạch Hữu Lương liền cho bọn họ nhiều tiền công một chút. Cộng thêm một trăm bảy mươi văn hạt giống, hai trăm văn làm đất, ngày thứ nhất kiếm được sáu trăm tám mươi văn. Thạch Hữu Lương rất hài lòng.

Hai ngày sau, Tử Lan tiếp tục trồng đậu, Thạch Hữu Lương dạy mấy cháu nhận thức mặt chữ, lần này có thêm Thạch Bích, dù tuổi còn nhỏ, nhưng cũng nhanh nhẹn. Thạch Hữu Lương bắt đầu học chữ là do phụ thân Dương Khang An dạy, nhưng học cũng không nhiều, sau là do ông ngoại Tử Lan dạy, mặc dù chữ viết còn chưa tốt, nhưng nhìn sổ sách thì không có vấn đề.

Sáng sớm mừng sáu, Thạch Hữu Lương lại dẫn mấy cháu đi bán đậu, trừ tiền công bán đậu, vẫn còn kiếm hơn một ngàn hai trăm văn, so với lần đầu thì kém một chút.

Thạch Hữu Lương cũng không thua thiệt mấy cháu, dẫn mấy cháu đi ăn cơm, cũng có thịt, mỗi lần đều ăn no. Mấy cháu đã tin phục Thạch Hữu Lương vượt xa cả cha mình, thậm chí lúc mẫu thân hỏi Thạch Hữu Lương kiếm được bao nhiêu, chỉ nói là cũng được, chứ không nói rõ.

Trước Thạch Hữu Lương, mấy người bọn họ vẫn còn nhỏ, đều có thể dạy được, nhạc phụ từng nói với Thạch Hữu Lương, tiền có thể kiếm, cái đáng quý chính là thân tình. Nhưng khi đã làm ăn, cách xử sự, Thạch Hữu Lương có kinh nghiệm riêng, cũng dạy cho mấy đứa cháu.

Thạch Hữu Lương bán đậu được hai tháng, tích góp từng chút một, được chừng hai mươi hai tiền bạc, mùa xuân vạn vật sinh sôi, mọi người cũng không thiếu cái ăn, buôn bán không tốt lắm, Thạch Hữu Lương quả quyết ngừng buôn bán.

Hai tháng qua, Tử Lan thấy mấy đường ca cũng trưởng thành không ít, mặc dù sau này không buôn bán, mấy đường ca mỗi ngày đều tới học chữ từ Thạch Hữu Lương, về việc cày bừa vụ mùa mấy đường ca đều làm giúp Thạch Hữu Lương. Cũng coi như là học đồ, mấy ai gặp thầy tận tâm như Thạch Hữu Lương.

Biết chữ không phải chuyện một sáng một chiều, một ngày học mấy chữ cũng khiến mấy đường ca học thật lâu, thỉnh thoảng ăn cơm Tử Lan nấu, lại không mất học phí, lại càng tâm phục Thạch Hữu Lương hơn.

Tử Lan âm thầm cười trộm, phụ thân nhiều năm không làm việc nhà nông, vốn đang tính toán thuê người làm, lần này mất chút công. Nhà nàng cũng không thua thiệt, còn khiến mấy đường ca nhớ tới ân nghĩa của phụ thân. Hơn nữa, nhưng gia cụ đều do mấy đường ca làm giúp.

Mặc dù thương lượng tốt việc chọn vợ cho Thạch Hữu Lương, Thạch nãi nãi nói cô nương Dương gia rất tốt, Tử Lan vẫn có chút thấp thỏm, vì vậy liền mượn việc mổ heo, mà chạy tới Dương gia vài chuyến, Dương Đồ Phu có tay nghề giết heo rất tốt, Dương gia cũng nuôi heo, cho nên Tử Lan lấy cớ cũng không có sơ hở.

Tiếp xúc qua, Tử Lan thấy Dương Tâm cô nương là một cô nương chăm chỉ, coi như lạnh lẽo, thậm chí nói về chuyện bị từ hôn trước kia, cũng không tự ti.

“Dương tỷ tỷ thật tốt, Trần gia làm như vậy thật sự là không phân rõ phải trái. Về phần Điền gia, Trần Điền thị là nữ nhân đã xuất giá, vì muốn chiếm ruộng đất mà cấu kết với người ngoài bêu xấu danh tiếng của tỷ tỷ. Phụ thân muội nói mọi việc đều do người làm mà ra, sớm hay muộn thì người ác cũng sẽ gặp báo ứng.”

Tử Lan cười an ủi Dương Tâm, Dương Tâm thêu giày không tốt lắm, nhưng làm đầy giày cực hảo, thuận tiện Tử Lan liền trao đổi với Dương Tâm. Tử Lan thêu giày, còn Dương Tâm làm đầy giày.

Dương Tâm gật đầu một cái, kể từ khi bị từ hôn, người bên ngoài nói lời thật khó nghe, còn ảnh hưởng tới việc buôn bán trong nhà, thậm chí còn ảnh hưởng tới hôn sự của đệ đệ, nhưng phụ mẫu cùng đệ đệ đều không trách mắng nàng, nàng liền phải kiên cường hơn để phụ mẫu và đệ đệ không lo lắng, Phụ thân Tử Lan nói cũng là lời mà phụ thân Dương Tâm nói khuyên nhủ Dương Tâm.

Đem biểu hiện của Dương Tâm nói cho phụ thân, Thạch Hữu Lương xoa đầu nữ nhi, thở dài: “Nếu đã định rồi, cứ như vậy đi. Con đừng suốt ngày chạy sang Dương gia nữa, nếu không sẽ ảnh hưởng tới danh tiếng của con sau này. Sẽ làm nãi nãi phải để tâm, lo lắng đấy.”

Trước đó Tử Lan chọn Dương Tâm cho phụ thân là vì không muốn phụ thân chịu ủy khuất, điều kiện của Dương Tâm là tốt nhất, nhưng trải qua tiếp xúc mấy ngày nay, Tử Lan liền cảm thấy Dương Tâm là lựa chọn thích hợp nhất.

Chuyện hôn sự của Thạch Hữu Lương, trong thôn không có người nào là không biết, sau khi Thạch Hữu Lương bán đậu trở về, Thạch nãi nãi liền đi tới nhà Dương Đồ Phu hỏi Dương gia có tính toán gì cho nữ nhi Dương gia, nguyên danh của Dương Đồ Phu là gì không ai biết, bởi vì vẫn thu heo, giết heo, bán heo nên Dương Đồ Phu được coi là đại danh của hẻm, vừa nghe chuyện làm mai cho Thạch Hữu Lương, trong thôn không người nào không biết Thạch Hữu Lương mới hồi hương, đi bán đậu kiếm không ít tiền, cũng cần nhắc xem xét.

Mặc dù Thạch nãi nãi nói bởi vì Thạch Hữu Lương mới dựng nhà xong, trong nhà cần thêm không ít đồ, cho nên sinh lễ sẽ không quá nhiều, Dương gia cũng không để ý.

Thạch Hữu Lương cứ cách ba ngày lại mua thịt từ nhà Dương gia, coi như tiền bạc cũng không thiếu, vậy nên cũng không cần gấp gáp, cô nương Dương gia đã hai mươi mốt tuổi, cũng không nên trì hoãn nữa.

Dương gia thể hiện sự nguyện ý, sau đó Thạch nãi nãi liền thuê người mai mối, cho người làm mai tới cửa, Thạch Hữu Lương có chút đỏ khốc đỏ cười biết mẫu thân đã chọn vợ xong cho hắn rồi.

35. Chương 35: Mẹ Kế Vào Cửa.

Người làm mai đi một tràng, một khi đã quyết định, Thạch Hữu Lương cùng Dương Tâm đều không còn ít tuổi, Thạch Hữu Lương cũng chỉ có thể vội vàng chuẩn bị đầy đủ sinh lễ đưa đến Dương gia.

“Ta nói này phu quân (Dương đồ phu), mặc dù sinh lễ cũng không quá nhiều, phu quân cũng nhìn Thạch Hữu Lương rồi đấy, là người biết lễ nghĩa, còn nữa, dưới đáy ruộng là vòng tay cũng đáng vài lượng bạc đấy. Phu quân nói rất đúng, cô nương nhà chúng ta cũng có thể trôi qua những ngày thật tốt.” Vương thị nhìn sinh lễ đưa tới, lập tức cười hớn hở ra mặt.

Dương Đồ Phu nhìn một chút nói: “Đúng vậy. Không nhẹ, mặc dù không nhiều đồ lắm, nhưng đều là đồ tốt, có giá trị không ít tiền, ta nhìn chỗ sinh lễ cũng phải mười mấy tiền bạc. Khuê nữ mặc dù bị tên súc

sinh kia làm hư danh tiếng, nhưng cũng còn cái phúc, hai đứa bé Thạch gia cũng rất hiểu chuyện, xem ra cuộc sống sau này của Dương Tâm cũng không xấu.”

Dương Tâm đỏ mặt cúi thấp đầu, sau khi danh tiếng của nàng bị phá hư, vốn cho là nàng sẽ không thể gả cho người trong sạch, Tứ ca Thạch gia tuy có hơi lớn tuổi, nhưng cũng không quá già, nhìn chỉ chừng hai mươi tuổi, hơn nữa còn có bản lĩnh, lại biết chữ, hơn nữa bà mai cũng nói, chuyện trước kia không trách nàng, Thạch Tử Lan cũng biết, nàng đã gặp và thấy là một cô nương rất dễ chung đụng, nghe nói Thạch Lâm cũng rất hiểu chuyện.

Với điều kiện của Thạch Tứ ca, rất nhiều đại cô nương nguyện ý, mặc dù nhà nàng dựa vào việc bán thịt heo là hơn các nàng một chút, những cũng không hơn bao nhiêu, ngay cả cửa hàng bán thịt heo cũng không mua nổi, phụ thân cùng đệ đệ Dương Thụ chỉ có thể làm cái gian hàng ở trên trấn trên.

Hai đứa nhỏ Thạch gia nàng cũng đã gặp qua, đều rất dễ chung đụng, sính lễ nàng lại càng không phải lo lắng. Không từ mà biệt, Thạch Tứ ca còn có thể dạy Đại Sơn nhận thức chữ, nếu có thể mang theo đệ đệ của nàng, để hần (Dương Túc) mở mang đầu óc thì thật tốt.

“Con đồng ý, nếu Thạch Tứ ca có thể nguyện ý dạy đệ đệ biết chữ tính số, như vậy hôn sự này liền tốt vô cùng.” Lúc phụ mẫu hỏi thăm ý kiến của nàng, Dương Tâm đỏ mặt nói.

Năm nay nhi tử cũng mười chín tuổi, Dương Đồ Phu nghe xong ánh mắt cũng sáng lên, chẳng qua là còn có chút ngượng ngùng, lẳng lẽ hỏi Thạch Hữu Lương một tiếng, Thạch Hữu Lương hai lời chưa nói, liền đồng ý cho Dương Thụ cùng học, dạy bản lãnh cho Dương Thụ cũng không phải là không tốt, không phải sao?

Nhìn đệ đệ mỗi ngày trở lại đều ngồi vào bàn viết viết vẽ vẽ, lúc này Dương Tâm mới hoàn toàn thả tâm.

Thạch Hữu Lương cũng Dương Tâm đều lớn tuổi rồi, hôn sự tự nhiên cũng tổ chức rất gấp, những chuyện này đều không cần Tử Lan động thủ, thay nhi tử tổ chức hôn lễ, là tâm nguyện nhiều năm của Thạch gia gia và Thạch nãi nãi, Thạch Tử Lan cùng Thạch Lâm chỉ cần ăn ăn uống uống, đi theo mọi người tham gia náo nhiệt.

Tử Lan vốn lo lắng đệ đệ bởi vì bóng ma của Tống thị, sợ phụ thân tái giá, không nghĩ tới Thạch Lâm mang khuôn mặt tiểu đại nhân nói với Tử Lan, phụ thân nói, cưới mẫu thân, tỷ tỷ cũng sẽ đỡ mệt mỗi hơn.

(Muanhobaybay: mưanhỏ mà có một đệ đệ hiểu chuyện như vậy thì hạnh phúc ing...)

Tử Lan nghe xong mặt hắc tuyến, cảm thấy có chút xin lỗi với mẹ kế sắp vào cửa, bởi vì phụ thân và đệ đệ đều có ý tưởng thật không hay.

Trong lòng phụ thân không quên mẫu thân, tỏ rõ phụ thân rất nặng tình nghĩa, nhưng cũng là bất hạnh của Dương thị. Nhưng Tử Lan cũng mong đợi phụ thân sống thật tốt, cho nên cũng không tính làm khó mẹ kế mới vào cửa.

Sau một trận thổ kèn, Dương thị vào cửa, sau khi lạy thiên địa xong, Tử Lan nhìn Dương thị một thân hồng y, lẳng lặng ngồi trong tân phòng, Tử Lan đi xuống bếp làm một chén canh cá cho Dương thị.

“Nương,... mẫu thân, phụ thân nói con làm cho người.” Nông thôn không thịnh hành kêu Nhị nương, hơn nữa Dương Tâm lớn hơn Tử Lan không nhiều, trong lòng cố gắng tự nói nhiều lần, mới đem chữ mẫu thân nói lên miệng, sau khi kêu xong, Tử Lan liền đỏ mặt.

Không chỉ Tử Lan đỏ mặt, Dương thị cũng vậy, Dương thị xấu hổ nhận lấy chén, nhẹ nhàng nói cảm ơn.

Dương thị nâng chén lên uống một ngụm, nhớ tới Tử Lan nói, đây là Thạch Hữu Lương phân phó, nhất thời cảm thấy trong lòng như ăn mật ngọt.

“Tử Lan, hôm nay con ngủ với nãi nãi nha.” Lúc trời chạng vạng, mặc dù bên ngoài còn ồn ào uống rượu, Thạch nãi nãi liền kéo Tử Lan vào nhà, hôm nay Thạch nãi nãi cùng Thạch gia gia ở nhà Tử Lan, lại chuẩn bị một gian phòng cho Thạch nãi nãi và Thạch gia gia, nhưng hiển nhiên Thạch nãi nãi muốn ở cùng cháu gái. Thạch gia gia cũng không đơn độc đi ngủ, mà là chen chúc cùng Thạch Lâm.

“Tử Lan, con cũng làm được giày sao?” Nhìn lễ vật Tử Lan chuẩn bị cho Dương thị là một đôi giày, Thạch nãi nãi kinh ngạc hỏi, cháu gái thêu rất tốt, nhưng lại không làm được giày.

Tử Lan ngượng ngùng nói: “Phụ thân con mua, con vẫn không làm được đày giầy dâu a.”

Thạch nãi nãi có chút bất đắc dĩ, nãi nãi cho một đôi ngân trâm, cũng là nhi tử cho. Nghĩ đến nhi tử hài lòng với người vợ này, sau này nhiều chuyện có vợ xử lí, nhi tử cũng sẽ không khổ nữa?

“Nãi nãi, con giúp người đánh răng nhé?” Tử Lan cầm một cành liễu vào nói với Thạch nãi nãi.

Thạch nãi nãi đã từng được Tử Lan giúp đỡ, đánh răng mấy lần, sau khi đánh sạch sẽ, quả thật thấy thoải mái hơn, không cần cháu gái giúp đỡ, bà tự cầm cành liễu dính bột đánh răng lên, chà chà sát sát.

Việc đánh răng không phải là thói quen ban đầu của Tử Lan, mà là được bà ngoại rèn luyện, truyền cho nữ nhi, rồi dạy cho Tử Lan, ngay cả Thạch Hữu Lương mà một ngày không đánh răng, liền không thoải mái, cho nên trong nhà liền tự động đánh răng, Tử Lan sợ để lâu ảnh hưởng đến hiệu quả, liền đem bột đánh răng để vào trong không gian để lưu giữ.

Đánh răng xong, rửa mặt, lại rửa chân, Tử Lan mới leo lên giường.

“Cháu gái ngoan a. Không biết con có thể gả tới nhà tốt không?” Thạch nãi nãi ôm Tử Lan, vuốt tóc nàng, cười híp mắt nói.

Tử Lan nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng nói: “Gả cho nhà gần, ngày ngày có thể làm đồ ăn mang cho nãi nãi.”

“Nha đầu ngọc.” Thạch nãi nãi hiển nhiên rất vui vẻ, không biết có phải bà nghĩ nhiều không, từ sau khi tiểu nhi tử trở về, thân thể của bà tốt hơn trước kia nhiều, ngay cả lão đầu tử (Thạch gia gia) vào mùa đông năm trước không chịu nổi cái đau của bệnh thấp khớp mà mùa đông năm nay đã qua, lại không đau lấy một lần. Đây là một nhà Tử Lan mang theo phúc khí về cho Thạch gia. Nghĩ tới đây, Thạch nãi nãi càng thương yêu Tử Lan.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thạch nãi nãi lôi kéo Tử Lan không cho nàng rời giường, vì chờ con dâu dậy nấu cơm, Tử Lan bất đắc dĩ nằm trên giường, đến khi mặt trời ló rạng, Dương thị cũng là người biết lễ nghĩa, chốc lát sau khi Tử Lan tỉnh dậy, liền nghe động tĩnh từ tân phòng, một lát sau Tử Lan nhìn qua cửa sổ thấy động tĩnh từ phòng bếp, Thạch nãi nãi lúc này mới không lôi kéo Tử Lan, Tử Lan vội vàng bò dậy.

Sau khi Tử Lan dậy, Dương Tâm vừa mới nấu nước nóng, Tử Lan tới trước phòng bếp lấy nước rửa mặt cho Thạch nãi nãi, lại cầm lên một hộp nhỏ bột đánh răng cùng một cành liễu đưa cho Dương Tâm. Dương Tâm nhìn động tác của Tử Lan, học Tử Lan, dùng cành liễu dính ít bột đánh răng chà chà răng.

“Một đêm nằm ngủ, trong miệng có mùi là lạ, hơn nữa chà răng sẽ tránh hư răng.” Tử Lan giải thích.

Dương thị gạt đầu một cái, sau khi Tử Lan rửa mặt xong, hỏi Tử Lan làm món gì cho bữa sáng?

Tử Lan lấy ra một cái mâm bao bọc canh cá, nói: “Buổi sáng ăn một chút đồ là được, đun lại canh cá thôi a.”

Nấu nước thả cá vào, thêm chút rau muối cùng tinh dầu Tử Lan tự chế, lại thêm hai quả trứng gà, một nồi canh cá đã được nấu ngon lắm. Dương thị không để cho Tử Lan động thủ, chỉ hỏi Tử Lan cách làm như thế nào, Tử Lan liền chỉ dẫn.

Sau khi làm xong hết thấy, Thạch gia gia, Thạch Hữu Lương cũng đã dậy, Dương thị nhìn Thạch Hữu Lương cùng Thạch Lâm cũng đánh răng, nhớ tới đêm qua lúc Thạch Hữu Lương hôn nàng hơi nhú chân mày, nàng đỏ mặt nghĩ Thạch gia thật sạch sẽ a.

Thạch Hữu Lương mang theo Dương thị quỳ lạy rồi đưa lên lễ vật cho Thạch gia gia và Thạch nãi nãi, lễ vật là mỗi người một bộ y phục. Thạch gia gia cùng Thạch nãi nãi cũng tặng lễ trở về, một bao lì xì cùng một đôi ngân trâm. Sau đó Dương thị còn cúi lạy bái vị mẫu thân của Tử Lan, rồi đến phiên Tử Lan và đệ đệ hành lễ.

Tử Lan và Thạch Lâm dâng lễ vật đều là y phục, Tử Lan đưa lên là một đôi giày, Thạch Lâm đưa lên là khăn tay tỷ tỷ thêu.

“Ta và mẫu thân con trở về Thạch gia. Con dâu a...mọi việc trong nhà đều giao lại cho con.” Uống xong chén canh cá, Thạch gia gia liền nói.

Thạch Hữu Lương giữ Thạch gia gia và Thạch nãi nãi ở lại một lát, nhưng Thạch gia gia từ chối, mang theo Thạch nãi nãi rời đi. Chờ Thạch gia gia và Thạch nãi nãi đi rồi, bọn họ mới dọn dẹp phòng ốc bữa bãi, Tử Lan vội vàng cho gà ăn, cho bò ăn, năm trước heo đã bị thịt, qua hôn lễ gà cũng thịt một lượng, còn dư lại hai con gà mái, giữ lại để trứng ăn, Tử Lan tính toán sẽ mua thêm hai con heo sữa nữa, nuôi chút gà. Thạch Lâm bị đuổi về phòng học bài.

Dương thị bắt đầu dọn dẹp rửa chén dưới phòng bếp, Thạch Hữu Lương chờ nàng dọn dẹp xong, phải đi trả lại bàn ghế bát đĩa đi mượn, còn không ít đồ ăn và nguyên liệu nấu ăn còn dư, cho nên Thạch Hữu Lương cũng đem cho hàng xóm một ít.

“Ngạch,... mẫu thân, đây là chìa khóa hầm.” Chờ Dương thị dọn dẹp xong, Tử Lan mới lấy một chùm chìa khóa từ trong nhà mang ra, đưa cho Dương thị

Hầm này được Thạch Hữu Lương đào rất ròn, bên trong cũng rất phong phú, trong đó tràn đầy thực phẩm dự trữ. Vừa nhìn đã biết Thạch gia không thiếu cái ăn, gạo trắng rất nhiều. Trước khi Dương Tâm gả vào, Tử Lan liền đổ nhiều đồ vào trong hầm. Còn có một bình dầu nành lớn, còn có một vỏ nhỏ dầu vừng, cùng hai vỏ tương dấm. Còn có hột tiêu, hao tiêu, tỏi, gừng,... cũng rất nhiều.

Còn treo mấy khối thịt khô lớn, cùng hai cái chân giò hun khói thật to, hai chân giò hun khói này Tử Lan mới làm năm trước, tính toán phải hong gió hai ba năm nữa mới có thể ăn.

Tử Lan đem chìa khóa đưa cho Dương thị, bày tỏ những thứ này sau này đều do Dương thị trông nom, Dương thị thấp thỏm một chút, nhiều lương thực như vậy, nàng biết Thạch gia cũng dư giả, những không nghĩ sẽ giàu có tới như vậy.

“Phụ thân nói, cuộc sống trong nhà chúng ta trải qua tốt hơn nhiều nhà khác một chút, nhưng không thể tự khoe khoang ra ngoài, cho nên mẫu thân cũng đừng nói cho người khác biết.”

Điều gì nên dặn dò Tử Lan tự nhiên sẽ dặn dò cẩn thận, Dương thị nghiêm túc gật đầu, nhà bọn họ sống qua ngày cũng không có trở ngại, cũng không bị đói, cho nên trong lòng Dương thị âm thầm cao hứng.

Trong thôn một ngày chỉ ăn hai bữa cơm, nhưng vì Thạch Lâm thường tới học đường để học tập, cho nên trước khi hấn đi, Tử Lan liền lấy cho hấn một ít đồ ăn, Thạch Hữu Lương cùng Tử Lan đều ăn cùng hấn, thời gian dài, Thạch gia liền tạo thành thói quen ăn một ngày ba bữa. Cơm trưa rất đơn giản, ngày hôm qua thức ăn còn dư không ít, Thạch Hữu Lương mang hơn một nửa cho mấy huynh đệ trong nhà.

36. Chương 36: Làm Ăn

“Việc gia đình trước kia Tử Lan đã làm, để Tử Lan hướng dẫn nàng, chờ nàng thạo việc thì sẽ để nàng quản.”

Thạch Hữu Lương nói, tạo cơ hội cho Tử Lan có thể nói chuyện với Dương Tâm, Dương thị cũng có thể chủ động làm việc nhà. Ở nông thôn thì người lo việc nhà đều là phụ nhân trong nhà, tự nhiên Dương thị cũng không có dị nghị gì.

Nấu một khối thịt ba chỉ lớn, Tử Lan chỉ đạo liền làm thành món thịt hầm. Dương thị nhìn động tác của Tử Lan, có chút đau lòng, mặc dù vừa rồi Dương thị có nhìn qua hầm của Thạch gia có một hũ dầu nành lớn, tò mò cả ngày, nhưng Dương thị cũng không lên tiếng. Nhìn một nồi cơm trắng, Dương thị cảm thấy phụ mẫu nói không có sai, nàng có hậu phúc, sống ở Thạch gia cũng không kém địa chủ là mấy.

Tuy nói Thạch gia thường mua thịt, nhưng cũng phải bảy-tám ngày mới mua một miếng nhỏ, cơ hội ăn thịt thoải mái như vậy cũng không nhiều, quan trọng hơn là, Thạch Hữu Lương cho Tử Lan nói cho tân thê tử biết rằng Thạch gia không phải là một gia đình không có gì.

Về phần tại sao hầm có nhiều lương thực như vậy, Thạch Hữu Lương chỉ là người đàn ông trong nhà, chưa bao giờ quá để ý, chỉ cần nữ nhi nói là còn dư bao nhiêu, hấn sẽ không suy nghĩ nhiều.

Buổi tối ăn xong, cả nhà ngồi trong sân hàn huyên chuyện trong ngày, Thạch Hữu Lương chuẩn bị cho ngày mai. Rồi trở vào phòng nghỉ ngơi.

Lúc này mới tới giờ Tuất, là buổi tối sáu-bảy giờ vắng vẻ, nhưng trời thì đã tối hẳn rồi, Tử Lan nằm trên giường buồn bực đếm cừu một lát, liền nhanh chóng vào không gian thêu thùa một chút, thở dài, có chút chua xót, phụ thân không nên đun nước tắm cho nàng nữa.

Bởi vì trong không gian ngây ngô thật lâu, lúc dậy bị trễ, hôm sau là Thạch Lâm đánh thức Tử Lan.

“Tỷ, dậy thôi, phụ thân gọi tỷ mau dậy, nước tắm đã đun xong rồi, tỷ giặt xong còn phải cùng... cùng mẫu thân lại mặt đây.”

Nghe Thạch Lâm nói xong, Tử Lan chậm rãi đứng dậy, nghĩ thầm hôm qua ngày người làm gì chứ? Nhưng không quên mình ăn một hạt sen, cho đệ đệ ăn một hạt sen, đoán rằng tuổi còn nhỏ, độc tố cũng ít, hiện tại chỉ có Thạch Hữu Lương ăn xong hạt sen liền đau bụng, Tử Lan cùng đệ đệ chỉ ra chút mồ hôi, cũng không phải rất mệt, bình thường chỉ cần đi nhà cầu một chút.

Ăn hạt sen, đi qua nhà xí, Thạch Hữu Lương đã nắm rõ thói quen của Tử Lan, Tử Lan nhìn thùng nước tắm đã được đổ đầy, Tử Lan một thân mồ hôi, tắm một cái thấy thật thống khoái, đổi lại y phục, tâm tình thấy tốt hơn, bất kể sớm muộn, chỉ cần phụ thân còn nhớ rõ thói quen của nàng, nàng đều thấy thật hạnh phúc.

“Thường thì buổi tối tắm, tóc sẽ không khô được, nãi nãi nói nếu tóc không khô thì sẽ bị nhức đầu, sau này đổi thành tắm vào buổi sáng đi.” Chờ nữ nhi tắm xong, rót nước cho nàng xong, Thạch Hữu Lương liền nói.

Tử Lan vừa nghe, ánh mắt sáng lên. Nhưng ngay sau đó, nàng lại có chút thẹn thùng, mình thật giống đứa bé, chút chuyện này thật là không nên.

Tử Lan giặt xong, Thạch Hữu Lương lại đổ nước cho Dương thị, Dương thị ngồi trong bồn tắm, thán than, trượng phu sủng ái nữ nhi vượt qua tưởng tượng của nàng, nhưng chỉ tắm hai năm nữa là Tử Lan sẽ xuất giá thôi, Dương thị tự an ủi mình.

Làm gì có nhà nào nuông chiều nữ nhi như thế, Dương thị có chút nhức đầu, cảm thấy hôn sự của Tử Lan nên được giải quyết tốt, nhưng mẫu thân đã dạy bảo nàng, hiện tại nàng không thể thúc đẩy chuyện này, nên biết suy nghĩ của trượng phu thế nào đã.

Sau khi Dương thị giặt xong, Thạch Hữu Lương cùng nữ tử tắm xong, ăn cháo Dương thị mới nấu, chờ tóc khô, cho gà ăn, cho bò ăn xong, lúc này mới xách đồ về nhà Dương Đồ Phu.

Ở cùng một thôn, bây giờ mọi người mới ra cửa, Dương Thụ nghe nói Tử Lan đáng đáp tốt, trước kia mặc dù ra mắt, nhưng Tử Lan đều cố gắng biểu hiện khiêm tốn, nếu Dương Thụ sang Thạch gia học chữ, Tử Lan đều ở trong phòng nàng, rất ít ra ngoài.

Hôm nay đi cùng mẫu thân kể lại mặt, y phục mặc chỉnh tề, tóc chải gọn gàng, thẳng đầu uốn ngược đi, sau khi nhìn thấy Tử Lan, Dương Thụ nhìn không được mà thỉnh thoảng lại nhìn về phía Tử Lan, Tử Lan coi như không thấy, còn gọi một tiếng cừu cừu, Thạch Lâm cũng gọi theo tỷ tỷ kêu cừu cừu, lập tức làm cho Dương Thụ luống cuống, lại có một đứa nhỏ lớn như vậy gọi hẳn là cừu cừu.

Thạch Hữu Lương thấy Dương Thụ ngây ngốc nhìn nữ nhi của mình, quyết định sau này không nên để nữ nhi ra cửa, bên ngoài lang sói quá nhiều.

Mọi người Thạch gia tới Dương gia đều được nhiệt liệt hoan nghênh, Vương thị thấy dung nhan nữ nhi tươi tắn mà hài lòng, tia lo lắng nơi đáy lòng liền buông xuống, đồ Thạch Hữu Lương chuẩn bị lại mặt cũng không phải là nhẹ, mặc dù lúc Tử Lan gọi ông ngoại bà ngoại, hai người liền ngăn ngại một chút, nhưng vẫn nhiệt tình đáp ứng, cũng cho Thạch Lâm và Tử Lan bao lì xì.

“Đáng đáp Tử Lan thật thanh tú, không biết ai sẽ chiếm được tiện nghi đây?” Vương thị cảm khái, lôi kéo Tử Lan nói chuyện.

Tử Lan hí hóp mắt, cười nói: “Đại sư tại Tướng Quốc Tự nói nhân duyên con chậm hơn so với những người khác, phải đến sau cập kê sẽ tính tới hôn sự, thì cả đời mới thuận lợi.”

“A. Còn có chuyện như vậy sao?” Vương thị mặc dù có nghe thấy, nhưng không nghĩ đó là thật a.

Tử Lan gật đầu một cái, an tĩnh ngồi ở một bên, nghe Vương thị nói chuyện. Nghe người khác nói chuyện cũng cần kỹ xảo, cũng không thể để đối phương không còn lời nào để nói, cũng không thể đối phương nói quá nhiều, còn muốn đối phương cao hứng, còn có nên nói những điều cần thiết, hiển nhiên Tử Lan am hiểu sâu đạo lý này, Vương thị thấy ngoại tôn nữ khéo léo hiểu chuyện, càng nhìn càng yêu, có chút lo lắng cho nữ nhi của mình. Từ tướng mạo của Tử Lan cùng với việc nuôi dạy, không khó nhìn ra, mẫu thân của Tử Lan có thể là người xuất sắc, nữ nhi hồ đồ của bà sao có thể so sánh với chứ?

Hàn huyền một lát, mượn thời gian nấu nướng, Vương thị khuyên Tử Lan ở trong phòng nghỉ ngơi, còn kéo nữ nhi (Dương Tâm) đến phòng bếp, hỏi kỹ, biết Thạch Hữu Lương và hai đứa nhỏ đối tốt với Dương Tâm, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Càng dụng tâm với bữa cơm đầu tiên con rể tới nhà.

Gần đây Thạch Hữu Lương dạy Dương Thụ nhận thức chữ, cũng coi như nửa sư phó, Thạch Hữu Lương có kinh nghiệm phong phú, tán gẫu với Dương Đồ Phu, thậm chí còn nói tới, nếu Dương Thụ muốn tham gia bán đậu, đến mùa đông Thạch Hữu Lương sẽ dẫn Dương Thụ theo, Dương Đồ Phu càng hài lòng với Thạch Hữu Lương, nhìn ra thâm tò mò quan sát Thạch Lâm đang thịt heo, cũng rất hài lòng.

Dương Thụ đã đính hôn ba năm, nhưng tỷ tỷ Dương Tâm còn chưa lập gia đình, cho nên vẫn chưa làm hôn sự, lần này hôn sự của Dương Tâm đã xong xuôi, tiếp theo sẽ tới chuyện thành thân của Dương Thụ, mọi chuyện thuận lợi khiến tâm tình Dương gia không tệ, hiện tại nghe Thạch Hữu Lương nói như vậy, thì càng cao hứng, mặc dù Thạch Hữu Lương nói việc trồng đậu là bí mật của Thạch gia, nhưng Thạch Hữu Lương nguyện ý thu mua cây đậu của Dương gia, hơn nữa mang theo Dương Thụ đi ra ngoài để trải nghiệm, hơn nữa còn dạy Dương Thụ nhiều điều, Dương Thụ rất cảm kích Thạch Hữu Lương.

Nói đơn giản, mới hơn một tháng ngắn ngủi học chữ, Dương Thụ đã công nhận Thạch Hữu Lương là tỷ phu thân thiết.

Mọi người gặp nhau vui mừng, Thạch Hữu Lương nói chuyện tương đối hợp với Dương Đồ Phu, chờ lúc rời khỏi Dương gia, thì trời đã tối, về đến nhà thu dọn một chút, mọi người liền về phòng đi ngủ, mọi việc ngày mai lại khôi phục bình thường.

Thạch Lâm thì đi học, Dương thị cũng bắt tay vào làm việc trong nhà, chăm sóc vườn rau các loại, Tử Lan chuẩn bị hai ổ gà, còn mua thêm mấy con heo sữa về nuôi... Rất nhiều việc a.

Dương Đồ Phu làm nghề thịt heo, liền nhờ Dương Đồ Phu đi chọn heo sữa, sáng sớm hôm sau, Thạch Hữu Lương phải đi mua ba mươi con gà con, rồi mua trứng giống, bất kể Tử Lan muốn làm gì, Thạch Hữu Lương đều không ngại phiền toái, còn Dương thị nằng nuôi heo, còn việc nuôi gà, nằng cũng không quen nuôi. Không quá hai ngày, Dương Đồ Phu liền mang tới bốn con heo sữa, đưa cho Dương thị chiếu cố.

Sau khi có Dương thị, mỗi ngày Tử Lan có thời gian rảnh rỗi nhiều hơn, nhưng Tử Lan cũng không hoàn toàn thanh nhàn, dù sao thì sẽ không ai thích nha đầu lười, Thạch Hữu Lương không thích nữ nhi ra cửa, Tử Lan cũng không thích, đời trước Tử Lan đã nhìn chán cảnh sắc trong thôn rồi, với lại không ai thích một tiểu cô nương chưa xuất giá ra khỏi cửa chạy toán loạn, trừ khi vụ mùa cần người làm thì những tiểu cô nương ấy mới ra ngoài.

Mùa xuân vạn vật sinh sôi, có rất nhiều nấm hay rau dại, nhưng Thạch Hữu Lương đều không cho Tử Lan ra ngoài, nhưng Thạch Hữu Lương đã mang theo Dương thị lên núi hai lần, đối với Dương thị mà nói, đơn độc ở với trượng phu, trượng phu rất chiều cố nằng, trong lòng cực kỳ cao hứng, chủ động khuyên Tử Lan ở nhà, muốn cái gì thì nói cho nằng biết, nằng sẽ đem về cho Tử Lan.

Tử Lan cũng không sao, ở nhà thì thêu thùa, hoặc vào không gian xem sách một chút, cũng có chút đồ ăn, rất thoải mái tự tại. Còn về việc nói chuyện phiếm, thì thỉnh thoảng Tiểu Hoa Đào và Thạch nãi nãi tới tìm nằng nói chuyện.

Đoán chừng cũng do lớn tuổi, hoặc là nhi tử đã lấy vợ, tảng đá trong lòng Thạch nãi nãi cũng được gỡ bỏ, bây giờ cũng không cầu nhàu Tử Lan lãng phí nữa, lúc Tử Lan làm đồ ăn, Thạch nãi nãi còn giúp Tử Lan đang bận rộn nữa.

Tiểu Hoa Đào tới tìm Tử Lan, thường là cùng Tử Lan thêu thùa, chọn vải, không biết có phải Lưu thị quen không chuẩn bị đồ thêu thùa cho nữ nhi (Hoa Đào) không, thậm chí chút vải cùng một cái kim thêu đều không chuẩn bị.

Nhưng Tử Lan cũng thấy Hoa Đào không tệ, Tử Lan liền cho Hoa Đào chút đồ thêu, mặc dù vải chỉ là y phục mà Thạch Hữu Lương không mặc được cắt ra, chỉ thêu cũng là loại bình thường nhất, nhưng loại kim thêu thì tương đối tốt. Nhìn Hoa Đào cầm một đoạn vải để luyện tập, thỉnh thoảng Tử Lan lại chỉ điểm.

Học thêu cần kiên trì và chăm chỉ, Tử Lan không thể để Hoa Đào mới vừa bắt đầu học thêu đã để cho nàng dùng loại chỉ thêu tốt, cũng mặc kệ tâm tư của Lưu thị, đã học thêu thì Lưu thị cần chuẩn bị đồ thêu, Tử Lan chẳng qua chỉ là đường tỷ nên tự nhiên không thể quá chu đáo, nàng cũng không muốn tìm thêm một mối, dù sao cũng có mấy Đường tỷ nữa cơ mà. Không thể tốt : nặng bên này nhẹ bên kia được. Tử Lan tính toán đến lúc Hoa Đào luyện được châm pháp, liền để phụ thân nói với Nhị bá, không thể dạy ý thuật thêu cao nhất được. Về phần tính toán của Bá mẫu, Tử Lan không muốn nghĩ nhiều.

Tử Lan cùng Thạch nãi nãi làm đồ ăn (muanho: đồ ăn là một loại dịch thể sống sánh, muanho không biết gọi là gì), Tử Lan còn cho thêm gia vị đặc biệt, Thạch nãi nãi ăn rất vui vẻ, trừ việc cho thêm bột ngọt và cách làm bột ngọt ra, Tử Lan đều nói cách làm món ăn này cho Thạch nãi nãi, đến lúc Tử Lan nghe nói mấy bá mẫu dựa vào những thứ ăn vặt này để bán hàng rong, Tử Lan cũng không để ý. Sau khi Thạch Hữu Lương thưởng thức qua, cảm thấy không tệ, cũng quyết định mang theo Dương thị vào thành buôn bán cái này.

37. Chương 37: Mùa Thu Hoạch Lớn

Tử Lan điều chế hạt tiêu,, bột ngọt, vị tinh gà, buôn bán tốt hơn mấy bá mẫu rất nhiều, cộng thêm việc Thạch Hữu Lương chọn vị trí không giống mấy vị ca ca, Dương thị càng không phải là người nói nhiều, vì thế không gây ra việc phân tranh.

Hôn sự của Dương Thụ định vào tháng mười, còn vài tháng nữa là tới, Thạch Hữu Lương thấy Dương Thụ cũng không có nhiều việc, nhờ Dương Thụ giúp một tay, làm đồ ăn,.. Dương Thụ liền tới giúp một tay, bởi vì lượng công việc khá nhiều, Dương thị liền dứt khoát gọi mẫu thân của nàng tới giúp đỡ. Tử Lan dứt khoát xoay đầu làm thành bánh đúc đậu, nhà Tử Lan có xe bò có thể kéo đến chỗ xa hơn, làm nhiều thêm một chút đồ ăn cũng không quá nặng.

Cách làm bột ngọt, vị tinh gà, Dương thị từng lặng lẽ hỏi Tử Lan, Tử Lan nói là do mẫu thân truyền cho, không thể tiết lộ, nghe như vậy Dương thị cũng không thể hỏi nữa. Cả mùa hè đều bán những thứ đồ này, nhà Tử Lan liền thu vào hai mươi mấy tiền, trừ trong đồ ăn cho thêm chút bột ngọt, còn có những gia vị khác cho thêm vào, những thứ khác làm giống mấy bá mẫu, nhưng mùi vị lại ngon hơn, cho nên mùa hè qua đi, sau khi tính tiền vốn, nhà Tử Lan thu về hơn mười hai tiền là lợi nhuận.

“Nhạc mẫu, dù sao người và Tiểu Thụ đến giúp con một tay, người cầm lấy chút bạc đi a.” Tổng cộng thu về mười tám tiền, Thạch Hữu Lương đưa năm lượng bạc cho Vương thị.

Vương thị không muốn lấy nhiều như vậy, mới hai tháng chỗ tiền này vượt qua nửa năm tiền làm của trương phu mình, làm sao có thể cầm.

“Nếu không phải Tiểu Thụ cùng Nhạc mẫu giúp một tay, thì chúng con đâu kiếm được nhiều như vậy, Nhạc mẫu cứ cầm đi a.” Thạch Hữu Lương khuyên nhủ, Dương thị cũng nhân cơ hội khuyên mẫu thân nhận lấy.

Dương Thụ lại càng hưng phấn, nói chỉ chờ dọn dẹp xong việc trong nhà, sẽ tới giúp một tay, Thạch Hữu Lương cũng không cự tuyệt, nhà Thạch Hữu Lương có tám mẫu đất, lúa mạch, gạo, ngô,...

Thạch Hữu Lương một mình cũng không thu hết được, hắn cũng không tính toán để cho thê tử đi ra ruộng làm việc, trước mắt hắn rất hài lòng về Dương thị, bởi vì hắn không thể để nàng mang thai, đối với nàng như vậy là không công bằng, nếu như nàng đối tốt với hai đứa nhỏ, hắn sẽ càng đối tốt với nàng.

Thạch Hữu Lương nói mấy đứa cháu ở Thạch gia cũng tới giúp thu hoạch vụ mùa, còn Dương thị thì ở nhà nấu cơm, không muốn cho nàng ra ruộng làm việc. Dương thị nghe thế, trong lòng cực kỳ cao hứng.

Chờ rồi đi Dương gia, Thạch Hữu Lương lại lấy ra năm lượng bạc đưa cho Tử Lan, nói là nàng cất làm đồ cưới cho nàng, hai lượng bạc thì chuẩn bị cho nhi tử học tập, mua giấy bút sách mực. Sáu lượng bạc đưa cho Dương thị lo chuyện gia đình, còn dư lại chút tiền đồng, hẩn cầm mua chút rượu uống.

Tháng tám là sinh nhật của Tử Lan, hiện tại coi như đã mười ba tuổi, Dương thị biết lúc này cũng cần suy tính chuyện đồ cưới rồi, trước đó, Thạch Hữu Lương nói cho Dương thị hay, giá y bà ngoại Tử Lan đã chuẩn bị xong, hẩn thì vẫn không muốn gả nữ nhi đi. Lúc Thạch Hữu Lương nói chuyện của nữ nhi, lại nhìn bụng Dương thị một cái, Dương thị biết sau này nếu mình sinh nữ nhi, hẩn cũng chiếu cố như chiếu cố Tử Lan, mặc dù trong lòng có chút chua xót, nhưng cũng nghĩ thông suốt.

Thu hoạch vụ mùa là thời điểm người nông dân thấy hạnh phúc nhất, tự nhiên Tử Lan sẽ không keo kiệt hạt sen nàng có, có thể giúp một tay cho người trong nhà, lúc đưa nước đậu cho mọi người cũng cho ít bột sen vào, như vậy bản thân Thạch Hữu Lương, và cả những người tới làm sẽ không bị mệt nhọc, hơn nữa vì phải làm thủ công, mọi người sẽ ra mồ hôi nhiều, nên mọi người cũng không suy nghĩ nhiều.

Mà mỗi ngày hai lần được uống nước đậu ngọt ngào, mọi người đều rất mong đợi nước đậu. Dương Khang An vừa thu hoạch xong một mẫu đất nhà hẩn, cũng sang giúp Thạch Hữu Lương một tay, tự nhiên nước đậu Tử Lan làm cũng có tác động tới thân thể Dương Khang An, tinh thần lại càng tốt.

“Có phải thức ăn nhà Tứ thúc rất tốt hay không? Con cảm thấy chúng con phơi nắng mấy ngày nay, không đen đi mà còn trắng khỏe không ít?” Đại Sơn cười cười, chọt chọt gương mặt Thạch Lâm.

Thạch Hữu Lương gấp cho Thạch gia gia một miếng trứng gà chiên lớn, cũng gấp cho mình một miếng, vừa ăn vừa nói: “Ăn ngon thì mọi người ăn nhiều một chút, cái khác không nói, cơm ăn thì thức sẽ chuẩn bị đủ. Khang An cũng ăn nhiều một chút, Tiểu Lâm đã mang chút thức ăn sang cho Dật An rồi.”

“Tỷ tỷ, tỷ càng ngày càng nấu ngon a.” Dương Thụ cười hô vào trong phòng nói với Dương thị.

Dương thị, Tử Lan và Thạch nãi nãi ăn ở trong phòng, nàng cười cười, không nói gì, nghĩ thầm, nhiều mỡ, thịt nhiều, có thể ăn không ngon sao?

Có mọi người giúp một tay, rất nhanh, nhà Tử Lan đều thu xong lương thực, trừ tiền nộp thuế, nhìn lương thực chất đống đầy sân, không chỉ có Tử Lan, đám người Dương thị cũng vui vẻ mở rộng tầm mắt.

“Túi gạo này cho các người, nhà người không có ruộng nước, cái túi này cho nhà Khang An, dạ dày Dật An không tốt, nấu cháo cũng tốt. Thêm một túi gạo, hai túi lúa mạch, phụ mẫu lớn tuổi như vậy, hai ngày nay cũng vất vả không ít, phụ mẫu ăn nhiều một chút.” Thạch Hữu Lương nhìn lương thực chất đống đã được xử lý tốt, liền bắt đầu đem chia.

Dương Khang An sống chết không nhận, nhưng Thạch Hữu Lương nói Khang An đã giúp đỡ không ít, nếu như Khang An không muốn lấy gạo, thì hẩn phải lấy tiền, sau Tử Lan cũng khuyên hẩn suy nghĩ đến sức khỏe của Dật An, lúc này Khang An mới nhận, bắt quấ, mấy ngày sau lại tặng cho Thạch gia không ít con mồi.

Lúc đầu Dương thị không hiểu tại sao muốn đưa gạo cho Dương Khang An, mặc dù hẩn cũng họ Dương, cùng ở một thôn, nhưng nhà Dương thị cũng nhà Dương Khang An không có một chút quan hệ nào, ngày xưa là nhà Dương thị chạy nạn tới, chẳng qua là đúng dịp cùng họ mà thôi.

Sau đó dưới ý tứ của Tử Lan, Thạch Lâm hiểu chuyện giải thích cho Dương thị, ngày xưa Dương Bình- phụ thân của Dương Khang An có ơn cứu mạng đối với Thạch Hữu Lương.

Dương thị nghe thấy, nếu không có phụ thân của Dương Khang An, thì không còn Thạch Hữu Lương của bây giờ, trong lòng sợ hãi, đối với việc cho Dương Khang An gạo liền không nói gì nữa.

Qua thu hoạch vụ mùa, mùa đông sắp tới, Dương thị cùng Tử Lan lại làm đồ chua, ở nơi này lớn lên, Dương thị tất nhiên quen thuộc lên núi không kém gì Tử Lan, lên núi lấy rau dại, hái nấm, hái quả,... cũng rất tích cực.

Dương thị biết nàng cũng không tham ăn, chẳng qua là có thể cùng trượng phu đi lên núi, liền cảm thấy cao hứng. Kể từ sau khi lập gia đình, Dương thị cảm giác hài lòng, mặc dù trượng phu thiên vị hai đứa nhỏ, nhưng cũng rất tốt với nàng.

Trước kia lúc ở nhà, lúc bận rộn, nàng cũng phải ra ruộng làm việc, nhưng sau khi lập gia đình, mặc dù bận rộn thế nào đi nữa, trượng phu đều thương tiếc nàng, không để cho nàng ra ruộng làm việc, ra cửa mà mang theo đồ hơi nặng một chút, thì trượng phu đều mang cho nàng. Dương thị quả thật cảm giác nàng quá thư thả rồi.

Trần gia có nhi tử thi đậu tú tài, cưới cô nương nhà địa chủ, nhưng cũng không thoải mái như nàng, một đại gia đình dây dưa ở cùng một chỗ, cho dù có là nương tử của tú tài thì với hồi môn năm mẫu ruộng, tuy là nhiều người, Trần Tú cũng có vài huynh đệ tỷ muội, phụ mẫu cũng không để ý nhiều, tóm lại ở Trần gia cũng rất mệt mỏi, thỉnh thoảng lại gây náo loạn, tạo chuyện cho người ta xem náo nhiệt.

Lúc Dương gia nhìn náo nhiệt của Trần gia, Thạch Hữu Lương, Tử Lan đều không bày tỏ gì.

Năm nay, Thạch Hữu Lương sẽ không mua lương thực, năm sau tính toán làm cái ăn đi bán, lúc tính toán đồ trong kho, Tử Lan lại trộm để vào tăng thêm một chút, nhưng lượng không lớn, cho nên cũng không ai chú ý, nhìn lương thực đầy kho, thậm chí còn nhiều hơn không ít, mọi người trong nhà đều hạnh phúc.

Cày bừa qua đi, Thạch Hữu Lương lại đào một cái hầm chứa thức ăn cho vật nuôi, trong hầm chứa đầy cỏ cho bò, cho heo, sau đó Thạch Hữu Lương đi thăm dò địa hình, thuận tiện mang cho mọi người trong nhà không ít đồ này nọ.

Dương thị làm y phục cho Thạch Hữu Lương, tuy tay nghề của Dương thị kém xa Tử Lan, nhưng hẳn thấy vẫn rất đẹp, Tử Lan không làm được đáy giày, nhưng Dương thị làm được, cho nên Tử Lan nhờ Dương thị làm đáy giày, làm cho mỗi người một bộ đồ mới. Từ sớm Tử Lan đã làm áo bông, vì áo bông không cần thêu hoa, rất nhanh cả nhà đều có áo bông mặc.

Tử Lan cũng làm hai bộ y phục mới cho Dương thị và chính mình. Lần này thì Tử Lan cũng mất chút tâm sức, đơn giản thêu một chút, hình dạng mới mẻ, độc đáo, thêu hoa cũng thoải mái, lúc Dương thị nhìn thấy bộ đồ mới, kích động tới hốc mắt đều đỏ, nhưng khi nhìn thấy Tử Lan cũng có y phục tương tự, trong lòng hơi co lại.

Làm xong y phục và giày, còn dư lại chút vải, Thạch Hữu Lương đề nghị làm cho nhạc phụ nhạc mẫu mỗi người một bộ y phục mới, Tử Lan và Dương thị đều biết, trong lúc mua vải, Thạch Hữu Lương có ý tính mua cho cả nhạc phụ nhạc mẫu.

Tới tháng mười, Dương gia náo náo nhiệt nhiệt, rước dâu vào cửa, trên người Dương thị mặc bộ đồ mới, không ít người hôm đó cùng ghen tỵ, trong lòng Dương thị âm thầm đắc ý.

Dương thị mặc bộ quần áo mới sắc mặt hồng nhuận, Phu thê Dương Đồ Phu cũng mặc đồ mới cười không khép miệng. Thê tử của Dương Thụ cũng họ Vương, là một cô nương thanh tú, từ nụ cười của mọi người, Tử Lan biết mọi người rất hài lòng về cô nương này. Vì thế vui vẻ kéo đệ đệ, thật vui vẻ kêu “Mợ”, làm cho tân nương mách cỡ lại càng đỏ mặt hơn.

Kể từ khi cùng kết thân với Dương gia, Tử Lan phát hiện nàng không thiếu thịt heo cùng xương heo, Tử Lan làm đồ ăn, nhưng những thứ này bán không tốt, vì vậy Dương Đồ Phu liền cho nữ nhi mang tới, thuận tiện ném một chút thủ nghệ của ngoại tôn nữ, Thạch gia gia cũng được gọi tới, cùng ba người Thạch Hữu Lương, vui vẻ ăn cơm uống rượu.

Thạch nãi nãi nói vô số lần là không được lãng phí, nhưng mỗi lần nhà tiểu nhi tử thịt gà đều gọi bà, bà cũng chết nặng (quen, không nói gì nữa), cho đến khi biết nhi tử nuôi gà không phải kiếm tiền, mà là để ăn, cho nên trứng gà thu cũng ăn, thịt gà cũng ăn. Dương thị biết ba – năm ngày lại thịt gà rất lãng phí, nhưng thịt gà ăn rất ngon, cháo gà cũng ngon, từ từ cũng thành thói quen.

Theo thỉnh cầu của nữ nhi, Thạch Hữu Lương mua gà rồi mua thêm một lượng cánh gà lớn, thịt kho tàu, nước ngọt, hương cay, Tử Lan đã từng rất thích ăn cánh gà, nhìn Tử Lan gặm cánh gà ngon lành, Thạch Hữu Lương cảm thấy Tử Lan vẫn là một tiểu hài tử, hơn nửa tháng lại đi thu mua chút cánh gà cho Tử Lan. Lúc mới bắt đầu, Dương thị có lơ đãng nói đôi ba câu, kết quả, Dương thị cũng không ngu ngốc, cũng biết chỉ cần không dính tới hai đứa nhỏ, Thạch Hữu Lương sẽ rất dung túng nàng, lần trước nàng có nói là muốn ăn hoa quế cao, không quá hai ngày liền mua cho nàng.

Mặc dù trong lòng có chút chua xót, nhưng Dương thị cũng là người thông minh, cũng không muốn mất đi

những ngày thật tốt như bây giờ, với hành động Thạch Hữu Lương sủng ái nữ nhi, cũng mở một mắt nhắm một mắt, làm như không thấy, dù sao Tử Lan cũng không ở nhà được mấy năm nữa.

38. Chương 38: Chung Sống Thuận Hòa

“Món này làm khó không ?” Hôm nay Tử Lan làm canh chua cay, sau khi Thạch Hữu Lương ăn một lượng canh lớn, liền hỏi Tử Lan.

Tử Lan biết phụ thân không chịu được rảnh rỗi, cách lễ mừng năm mới hơn một tháng nữa, cũng không có chuyện gì, phụ thân lại không có thiên phú sẵn sẵn. Vì thế nói:

“Không phiền toái ạ, chẳng qua canh này nấu từ xương heo, muốn nấu phải nấu mất thời gian. Những phương diện khác, mì bún cũng không đắt, trong nhà có khoai tây, khoai lang, cũng có thể đem đi bán. Trước tiên nấu canh xong, đến lúc đó mang đi bán thì hâm nóng lên là được.”

Thật ra Tử Lan cảm thấy làm canh dê thập cẩm dễ dàng hơn, bò thì không thể làm thịt, vì ở thời đại này ăn thịt bò là phạm tội, muốn làm thịt bò, phải đi quan phủ lập giấy tờ xin phép, sau đó mới được giết mổ. Nhưng nếu mua cả con dê thì quá lãng phí, đột nhiên Tử Lan nghĩ tới phụ thân có nói tới trên trên cũng có quán canh thịt dê, có thể mua từ nơi đó, quán đó xa bọn họ một chút, cũng không ảnh hưởng gì.

Sau khi nói cho Thạch Hữu Lương, Thạch Hữu Lương liền đi lên trấn trên mua chút xương dê, tạp dê trở lại (muanho: tạp dê tạm hiểu là những bộ phận khác của con dê nha. Tạp: là hỗn tạp, thập cẩm. Muanho cũng đang lúng túng không biết giải thích sao ^^ các reader thông cảm), Tử Lan dùng xương dê nấu canh dê thập cẩm, mùi vị cũng không tệ, rất nhanh Thạch Hữu Lương liền quyết định buôn bán món này.

“Phụ thân đi buôn bán, con ở nhà một mình, con rất sợ, con phải làm thế nào?” Có thể là Tử Lan đã đến tuổi cập kê, hoặc là Thạch gia càng ngày càng có điều kiện, thường có người rảnh rỗi ở bên ngoài hò la náo nhiệt, Tử Lan vẫn rất lo lắng. Hơn nữa dựa vào phụ thân, cũng làm cho phụ thân vui vẻ.

Thạch Hữu Lương suy nghĩ một chút, để nữ nhi ở nhà một mình cũng không được tốt lắm, nhưng mẫu thân có thể giúp đỡ một chút, suy nghĩ một chút, liền nói với Thạch nữ nãi: “Mẫu thân, người cùng phụ thân đến đây đi. Thê tử của Tiểu Sơn mang thai, đại tẩu cùng thê tử Đại Sơn cũng bận rộn còn phải chiếu cố hai đứa nhỏ, không ai chiếu cố phụ mẫu, phụ mẫu cứ tới đây làm bạn với Tử Lan đi ạ?”

Năm nay lúc cày bừa vụ thu, đột nhiên Lý Nhị Ný không thoải mái, té xỉu trên mặt đất, kết quả khi mời đại phu tới là nàng đã mang thai, Lý Nhị Ný lập gia đình hơn ba năm, rốt cục mang thai, cơ hồ là đại hỉ, mấy bá mẫu được Tử Lan chỉ điểm cách làm bánh đúc đậu, liền nghĩ mang đi bán, cũng không mất nhiều tiền vốn, giá bán không quá đắt, có thể buôn bán.

Việc cho thêm mỡ hột tiêu Tử Lan cũng nói cho các bá mẫu biết, dù sao mùi kém đến quá nhiều, cũng không tốt, chẳng qua mấy bá mẫu thấy quá lãng phí mỡ, cho nên mỡ hột tiêu không cho vào như Tử Lan làm. Về phần bột ngọt, vị tinh gà, Tử Lan tuyệt đối sẽ không truyền cách làm ra ngoài, nàng đem nó cùng muối thô trộn lại với nhau, mài mài thành bột phấn, các nàng đều không biết.

Nhìn Thạch nữ nãi cau mày, Tử Lan càng thêm đáng thương lôi kéo tay áo của Thạch nữ nãi, nói: “Nãi nãi, nãi nãi cùng gia gia tới đây cùng con đi? Con sợ. Ngày ngày con sẽ làm đồ ăn ngon cho nãi nãi và gia gia, có được hay không?”

Bị cháu gái trưng ra bộ dáng đáng thương, bị ảnh hưởng không phải là Thạch nữ nãi, mà là Thạch gia gia nhu hòa, Thạch gia gia trực tiếp thuyết phục Thạch nữ nãi vẫn còn do dự. Sau khi Thạch nữ nãi đáp ứng, đêm đó liền mang theo chút đồ tới nhà Tử Lan. Tử Lan mừng rỡ, làm một bàn lớn thức ăn ngon.

“Không trách phụ thân lại muốn tới đây, ta cũng muốn lại đây ở ạ.” Đại bá Thạch Hữu Đức vuốt mấy sợi râu, cười nói, từ khi trong nhà bắt đầu buôn bán, dư dả không ít, còn có nửa tháng nữa có thể bán đậu, lại sắp có một khoản tiền nữa thu về rồi, tâm tình ai cũng tốt hơn nhiều, Thạch Hữu Đức cũng biết Thạch Hữu Lương đưa phụ mẫu tới đây, không phải là muốn làm cho mình bề mặt, nên cũng không để ý nhiều.

“Vậy ngày ngày đại ca liền tới đây, đệ sẽ để nha đầu nhà đệ hâm rượu nấu đồ ăn ngon, đại ca cùng phụ thân còn có chúng ta nữa, cùng nhau ăn cơm.” Thạch Hữu Lương cười nói.

Thạch Hữu Đức lắc đầu nói: “Huynh rất vội. Xuống gian hàng, trở lại cũng không còn sớm, còn phải làm bánh đúc đậu,... làm gì còn thời gian a.”

“Bạn rộn thật tốt a. Buôn bán thịnh vượng, ngày ngày sẽ càng tốt hơn.” Mấy huynh đệ đã sớm nói không có ở đây cùng nhau làm ăn, không để ảnh hưởng lẫn nhau, mặc dù không biết đối phương kiếm được bao nhiêu, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười của mọi người, cùng mấy tẩu tẩu đã an phận không ít, Thạch Hữu Lương cũng thấy thoải mái hơn nhiều.

Ngày hôm sau, chuẩn bị một chút, đi lên trấn trên mua thêm thùng sắt, cùng không ít đồ, Tử Lan bắt đầu chuẩn bị nấu nước canh xương, cũng gọi mẫu thân của Dương thị tới giúp một tay, Vương thị xử lý thịt dê, cũng chuẩn bị thành nguyên liệu nấu, Thạch Hữu Lương nghiền muối thô và bột ngọt thành bột mịn, dung xe bò để chở đồ đi.

Bởi vì nhà Dương thị có Tiểu Vương thị, Vương thị cũng yên tâm, liền ở nhà Tử Lan giúp một tay, tới ngày thứ ba, Thạch Hữu Lương, Dương thị cùng Dương Thị vội vàng cho nồi canh xương lên xe bò lên đường.

Vì làm rất nhiều, Tử Lan, Thạch gia gia, nãi nãi cùng đệ đệ uống canh dê cả ngày, mang một chút canh dê cho Lý Nhị Ny, Dương Đồ Phu, Vương thị, cũng mang một ít sang cho huynh đệ Dương Khang An. Dương Khang An cảm kích sự quan tâm của nhà Tử Lan, lúc lên núi săn thú, luôn đưa tới đây chút còn mồi, đã thành lệ thường.

Buôn bán canh dê thập cẩm không tệ, lúc đầu định dùng xương dê nấu, nhưng ở trấn trên bán canh thịt dê nói bọn họ cũng cần dùng, cho nên Tử Lan liền sửa một chút, dùng xương heo thay thế, Dương gia bán thịt, xương có rất nhiều, nhất là những xương to, dùng chế biến canh có mùi thịt nồng nặc, cộng thêm xử lý tạp dê, cùng với mì bún ngon miệng, cùng với mỡ hạt tiêu thơm nức tưới vào, còn có muối có xen lẫn bột ngọt, một mảnh rau thơm làm đẹp, cuối cùng hợp với bánh nướng, bán cũng không quá đắt.

Ngày thứ nhất buôn bán rất tốt, Thạch Hữu Lương cũng không phải đến quán mới nấu mà là đã nấu xong ở nhà, làm một cái bếp đun tạm thời đun lại. Mùi vị vẫn rất ngon, bán xong trở về nhà. Còn chiếu cố cả quán bánh nướng, tiểu tử bên quán bánh nướng thậm chí còn hơn hử nói lần sau tới phiên chợ buôn bán, hẳn sẽ giúp đỡ chiếm gian hàng.

Bán xong sớm, liền trở về nhà sớm, đám người Dương thị rất hưng phấn, Thạch Hữu Lương đếm năm mươi tiền đồng đưa cho Dương Thụ, khấu trừ tiền mua nguyên liệu, cùng với phí gian hàng, kiếm được hơn năm trăm văn. Người một nhà rất cao hứng, nói từ này sẽ chuẩn bị nhiều hơn.

“Hôm nay có người còn hỏi có nấu cả mì con không, lần sau chúng ta mang cả mì sợi đi bán xem thế nào?” Dương thị đề nghị.

Thạch Hữu Lương suy nghĩ một chút, lắc đầu một cái: “Quá khó khăn, sợi mì còn phải nấu, hôm nay bán bún, mà bạn rộn không nghỉ, nàng có nhìn thấy đệ đệ nàng ngay cả rửa bát cũng mệt mỗi không chịu nổi. Hơn nữa nấu mì thì quá mệt mỏi. Bán mấy lần nữa còn phải đi bán đậu đấy. Tiền có thể từ từ kiếm, người mệt quá sẽ không tốt.”

“Vậy cũng phải.” Dương thị nghe trương phu nói, tuy có chút tiếc nuối, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

Thạch Hữu Lương để Tử Lan lấy hai vò đậu, hẳn cùng Dương Thụ mang tới tửu lâu ở Ký thành bán, sau khi thỏa thuận xong, liền tính toán, đợi đến trời lạnh hơn chút, lúc không có gì ăn thì cách ba bốn ngày sẽ cung ứng một lần.

Nhà Thạch đại bá lao lực hơn chút, tính toán đi bán ở Vân Thành, Nhà Nhị bá và Tam bá lao lực ít hơn, quyết định bán ở Huyện Lương Tề, Thạch Hữu Lương có xe bò, một lần có thể kéo hơn, liền tính toán đi xa một chút, không muốn giành buôn bán với các huynh đệ, nếu không sẽ làm rối loạn sự hòa thuận hiện tại đã khó có được này.

Nhìn đệ đệ thoải mái ngồi trên xe bò mang đồ đi bán, mấy ca ca Thạch gia rất hâm mộ, nhưng bò dù sao cũng không phải trâu, Thạch Hữu Lương cũng không dám dùng sức sai sử, mấy huynh đệ đều có tính toán

mua bò, bò có thể cày ruộng, còn có thể đóng xe, hiện tại mấy nhà khế cần răng, cũng không phải không mua nổi.

Lúc này có thể có một đầu bò, sẽ trở thành tiêu điểm của người trong thôn, cho nên khi thấy mấy huynh đệ Thạch gia mỗi nhà dắt một con bò trở lại, đã làm oanh động toàn thôn. Nhưng bọn họ mua con bò quá nhỏ, đoán chừng phải năm sau mới có thể sử dụng, cho nên năm nay còn phải khổ sở mượn xe.

Gần tới tháng chạp, rau dưa ngày càng ít, người Thạch gia cũng bắt đầu đi bán đậu, mặc dù Thạch nãi nãi đã nói rất rõ ràng, nhưng mấy bá mẫu theo động tác Tử Lan đã làm, quan sát rồi trở về làm theo giống hệt, trừ việc Tử Lan trước khi tưới hai lần nước đã lặt bỏ rắc thêm chút bột sen để đảm bảo dinh dưỡng và sức khỏe cho cây đậu, những bước khác là hoàn toàn giống nhau.

Sau khi đậu đã lớn, có thể bán, tư sớm Thạch Hữu Lương cùng Dương Thụ đã đánh xe đến Ký thành, sau khi tới Ký thành, trời đã sáng choang, Thạch Hữu Lương tìm tới Tập quán, cho Dương Thụ một chén đồ ăn, cho hắn ăn trước, sau đó mang theo báo tứ phẩm Tử Lan đưa đến tứ trang (tiệm thuê) bán trước, sau đó mới trở lại cùng Dương Thụ mang đậu tới quán rượu bán.

Cuối cùng mới đánh xe đến khu dân cư lên tiếng rao bán hàng. Vào mùa đông, đậu được coi là món ăn mới mẻ, người nhà phú quý tự nhiên không thiếu ít tiền, cộng thêm đậu mà Thạch Hữu Lương bán cũng ngon, không nằm ngoài dự liệu của Thạch Hữu Lương, rất nhanh đã bán hết đậu.

“Chờ sang năm vợ đệ sinh con, mùa đông nhà đệ có thể bán canh, đến lúc đó để tỷ của đệ dạy đệ, năm nay đệ cứ học chăm chỉ đi đã.” Trên đường trở về, đột nhiên Thạch Hữu Lương nói với Dương Thụ, hai ngày trước tiểu Vương thị không thoải mái, sau đó mời lang trung, biết là nàng mang thai.

Dương Thụ cảm kích, vốn phụ thân nói hắn phải học mổ heo, nhưng người mua nổi thịt heo cũng không nhiều, trấn trên cũng có vài nhà có cửa hàng thịt heo, gian hàng nhà hắn bán thịt heo cũng không khá lắm, hơn nữa hắn không có thủ nghệ tốt như của phụ thân, cho nên đối việc bán thịt heo, Dương Thụ thấy rất mâu thuẫn, hiện tại tỷ phụ lại hướng cho hắn một con đường, Dương Thụ lại càng thêm ra sức giúp đỡ tỷ phụ.

Về nhà nói lại lời của Thạch Hữu Lương cho phụ mẫu nghe, Dương gia lại càng thêm cao hứng, bán đậu là việc của Thạch gia, như vậy việc bán canh liền chỉ có Dương gia làm, phụ thê Dương Đồ Phu càng cảm thấy nữ nhi của mình gả đúng người tốt, chỉ mong đợi nữ nhi mau chóng mang thai, sẽ đứng vững ở Thạch gia.

Tháng chạp không ít việc, cũng là thời điểm tốt để kiếm tiền, Thạch gia vội vàng kiếm tiền, ngay cả Hoa Đào cũng phải ở nhà cho bò, cho gà ăn, mấy ngày nay đều không thể tới nhà Tử Lan để học thuê.

Nhà Tử Lan có tới bốn con heo mập mạp, Thạch Hữu Lương liền đưa toàn bộ cho thân gia (nhà Dương thị) bán giúp, vì việc này mà Dương Đồ Phu càng hài lòng với con rể (muanho: con rể dùng cho hiện đại, thôi thì muanho dùng tạm, còn cổ đại dùng là “hiên tế” các nàng nhé), cả nhà đều gắng sức, đầu tiên là bán ba con heo kiếm bảy hai lượng bạc, Thạch Hữu Lương đưa cho Nhạc phụ một chút gọi là phí vận chuyển, còn dư lại một con heo, Thạch Hữu Lương tính toán giữ lại để mổ mừng năm mới, đến lúc đó một nửa đem đi bán, một nửa giữ lại làm đồ ăn.

39. Chương 39

Bởi vì bốn ngày bán đậu một lần, Thạch Hữu Lương tính toán chuẩn bị cho lễ mừng năm mới. Ngày hai mươi tháng chạp, Thạch Hữu Lương quả quyết dừng thu thập đồ mang bán, trừ đậu có thể tiếp tục mang bán ra, liền bắt đầu dọn dẹp phòng ốc, chuẩn bị lễ mừng năm mới.

Ngày hai mươi lăm tháng chạp, Thạch Hữu Lương nhờ nhạc phụ Dương Đồ Phu thịt giùm con heo kia. Do con heo này mập mạp, nhìn cái là ai cũng thích, mà Thạch Hữu Lương chỉ bán một nửa, cho nên chỉ một chốc đã bán hết thịt heo.

Năm ngoái Tử Lan làm món chân giò hun khói, mọi người ăn thấy không tệ, cho nên sau khi mổ heo, Tử Lan lại làm một ít. Gần ba trăm cân thịt heo, trừ đi nội tạng, đầu cùng hai chân, nửa miếng thịt heo còn hơn tám mươi cân, bên Thạch gia gia có nhiều người, cho nên tính toán đưa thêm mười cân, Nhị ca Thạch Hữu Nghĩa cùng Tam ca Thạch Hữu Tài mỗi nhà năm cân, cuối cùng đưa bên nhà ngoại của Dương thị năm cân, còn dư lại Thạch Hữu Lương tính toán để cả nhà làm đồ ăn...

“Bụng chúng ta lớn như vậy sao?” Tử Lan thở dài, nhìn một lượng thịt heo lớn trước mặt, cũng may mấy đời liên tiếp nàg không chỉ ngồi chờ ăn, làm bánh bao, nấu mỡ, thịt kho tàu, nấu canh,... Còn dư lại thì làm chút vằn thắn...

Tử Lan nghĩ có Dương thị giúp một tay, như vậy sẽ không quá mệt mỏi, nhưng làm xong hết thấy, Tử Lan cùng Dương thị đều mệt tới không còn hơi. Kế tiếp làm đồ cúng ngày Ông Công Ông Táo... nàg sẽ không phải làm, Tử Lan còn thêu chút đồ nữa, sau đó dạy đệ đệ và cùng luyện chữ với hần.

Trong nhà mọi việc đều tốt, Thạch Hữu Lương cũng không để cho nhi tử phải luyện chữ bằng nước, hay gạch sỏi, mà đã chuẩn bị giấy và bút, mực cho hần. Tử Lan không hy vọng, đệ đệ bị phụ tử trong trường học dạy chỉ biết nói những thứ thư sinh ngây ngô, dù cho có bận rộn tới đâu, cũng sẽ bỏ chút thời gian để dạy bảo đệ đệ, trong không gian Tử Lan có trọn bộ sách dạy tài, nàg sẽ dạy đệ đệ để hần học tập tiến bộ, Thạch Lâm chỉ thấy tỷ tỷ thật vạn năng, không có gì là không biết, hơn nữa giảng bài đặc sắc hơn cả phụ tử nữa.

Nhưng tỷ tỷ nói cuộc thi thì cần nghe phụ tử dạy, Thạch Lâm chỉ có thể tiếp tục vừa nghe tỷ tỷ dạy, vừa nghe phụ tử nói. Tử Lan không quan tâm tới việc khoa cử có khiến đệ đệ trở thành quan hay không, cái nàg quan tâm chính là bất kể đệ đệ trở thành cái gì thì hần đều phải sống sót.

Vì vậy ngày Thạch Lâm đi học, Tử Lan cũng không có giống Thạch Hữu Lương cho hần đi học, mà là giúp hần làm một ít đồ ăn, thậm chí khích lệ hần chơi đùa một chút, không phải Tử Lan không muốn đệ đệ học giỏi, thật sự giáo dục bây giờ quá cố chấp, dạy ra nhưng người chỉ biết suy nghĩ hạn hẹp “sách trung tự có Hoàng Kim Ốc, sách trung tự có Nhan Như Ngọc”, là kiểu khoe chữ của ngốc tử. Lúc Tử Lan kể chuyện xưa cho Thạch Lâm nghe, cũng sẽ để cho đệ đệ tự phân tích tình hình, cách ứng xử của các loại nhân vật lịch sử.

Cho tới giờ, Tử Lan với việc giáo dục đệ đệ mới hài lòng một chút, hiện tại Thạch Lâm ngày càng cơ trí hoạt bát.

Hai mươi chín tháng chạp, tính lại thu hoạch mấy năm qua, Thạch Hữu Lương lại đưa cho Tử Lan năm lượng bạc. Để cho nàg cất giữ, ngay cả mí mắt Dương thị cũng không nháy, với việc Thạch Hữu Lương thương yêu, quan tâm nữ nhi, Dương thị giờ đã không còn lực mà chú ý tới.

“Sang năm mua thêm hai mẫu đất nữa.” Sau khi kiểm kê xong, Thạch Hữu Lương phát hiện, hiện tại hần có tới hơn năm mươi hai tiền, liền nói.

Tử Lan nhún nhún vai, phụ thân từ trước đã có ý nguyện trở thành địa chủ, ban đầu lúc ở thôn trang, Thạch Hữu Lương đã từng nói, nếu hần có một thôn trang lớn như vậy thì thật tốt, cho nên phụ thân muốn mua thì mua đi. Dương thị cảm thấy có thêm đất cũng tốt chẳng qua có một nghi vấn. “Chúng ta có thể làm hết sao?”

“Làm không hết có thể thuê người.” Thạch Hữu Lương cười: “Kiếm tiền mua đất, ta sẽ trở thành địa chủ, đại lão gia. Sau này nhiều đất, nhiều tiền, trong nhà sẽ thuê mua nha hoàn, bà tử phục vụ nàg và hai đứa nhỏ.”

“Con cảm thấy nhà chúng ta hiện nay tốt vô cùng, dù sao con muốn ăn cái gì thì có cái đó, y phục cũng không phải không có y phục mới, có tiền thì có tiền, cả nhà đều ở đây cùng nhau, con cảm thấy thế này là đủ rồi.” Tử Lan lắc đầu nói.

“Tỷ, tỷ không muốn ước mơ sao? Đệ còn muốn thi đậu cử nhân, đất trong nhà đều không cần nộp thuế, tỷ cũng có thể tìm một hộ có điều kiện tốt để gả.” Thạch Lâm cảm thấy tỷ tỷ mình... sao lại không muốn cuộc sống giàu sang hơn ?

Tử Lan trợn mắt một cái, đầu ngón tay đâm đâm đầu đê đê, nhìn hấn nói: “Chờ đê thi đậu cử nhân, tỹ cũng đã trở thành gái già. Đến lúc đó không có ai muốn lấy tỹ, tỹ có thể gả đi được sao?”

“ Hứ. Đê đã đậu cử nhân, sẽ làm chỗ dựa cho tỹ, sao có thể không gả đi được chứ?” Thạch Lâm nhúc đầu, ở trong lòng tính toán một chút, cảm thấy tỹ tỹ nói cũng có đạo lý.

Thạch Hữu Lương để tiền lên bàn, không tức giận nói: “Phụ mẫu hai con còn ở đây, hai con nói cái gì đấy?”

Tử Lan cùng Thạch Lâm le lưỡi, im miệng.

Thật ra, mặc dù Thạch Hữu Lương đáp ứng nữ nhi, chờ sau khi nàng cập kê mới làm mai, nhưng dù sao nhà hấn cũng không phải nhà giàu có gia thế, chờ chọn người, cho nên cũng vụng trộm suy nghĩ tìm hôn phu cho nữ nhi. Tuy nói muốn nữ nhi gả cao, nhưng Thạch Hữu Lương cảm thấy chủ yếu là phải tìm được người tốt, trong nhà nghèo một chút cũng được. Vì muốn Tử Lan không quá vất vả ở nhà chồng, tốt nhất là tìm cho nàng một nhà tương đối đơn giản.

Vừa muốn bằng tuổi nhau, lại muốn phải trung hậu trọng tình trọng nghĩa, người nhà hấn phải thấu tình đạt lý, thành viên trong nhà cũng cần đơn giản, Thạch Hữu Lương nhìn từ đầu thôn cho tới cuối thôn, không thấy có nhà nào thích hợp, vì thế lại hỏi thăm những thôn lân cận, thật ra là Thạch Hữu Lương bắt đầu hỏi thăm, thì có khá nhiều nhà đã cho tên tuổi.

Đối với chuyện phụ thân đang làm, Tử Lan cũng không biết, mà nếu có biết, nàng cũng sẽ không để ý, chuyện lập gia đình, tạm thời Tử Lan chưa có suy tính, hay nói là nàng tin tưởng phụ thân sẽ không khiến nàng phải khổ, cho nên không để ý, hơn nữa bây giờ nữ nhi lập gia đình, phần lớn đều chưa thấy qua nhà trai, về phần tình cảm sau cưới cũng có thể bồi dưỡng, Tử Lan tin tưởng, chỉ cần nàng dụng tâm, nhất định sẽ trải qua những ngày tốt đẹp.

Thạch Hữu Lương muốn mua đất, nhưng cũng không tính làm luôn, hấn thấy nên khiêm tốn, cho nên trước mắt chỉ là tính toán, mà không phải là quyết định.

Dương thị cũng cảm thất Thạch Hữu Lương có tính toán mua đất là tốt, dù sao từ lúc vào cửa đến giờ, mới có hơn nửa năm, Thạch Hữu Lương đã cho nữ nhi Tử Lan hơn mười hai bạc ở trước mặt nàng, lúc này mới bao lâu, không nói tới trước kia, như vậy sau này Thạch Hữu Lương sẽ còn tiếp tục cho Tử Lan tiền, để nàng giữ chuẩn bị đồ cưới. Không phải oán giận Thạch Hữu Lương có hành vi này, dù sao Tử Lan cũng là nữ nhi của Thạch Hữu Lương.

Những nàng cũng phải tính toán cho chính nàng a. Sau này nhất định sẽ có hài tử, lúc đó sẽ tốn không ít tiền, giờ mua nhiều đất một chút, sau này con của nàng cũng có nhiều chút đồ.

Nói thật Tử Lan xinh đẹp, Thạch Lâm hiểu chuyện, Dương thị thấy ở chung với hai đứa nhỏ rất hòa thuận, không biết con nàng ra đời sẽ thế nào? Nữ nhi thì có xinh đẹp giống tỹ tỹ không, bé trai thì có thể thông minh hiểu chuyện giống ca ca không, mỗi lần nghĩ tới chuyện này, nàng liền vui vữ, cũng rất mong đợi.

Cuộc sống sau cưới, càng làm cho Dương thị muốn nàng phải có vị thế vững vàng tại Thạch gia, mà một nữ nhân muốn đứng vững ở nhà chồng thì phải có hài tử.

Chú ý tới thỉnh thoảng Dương thị sẽ nhìn sang phụ thân, Tử Lan âm thầm cao hứng cho phụ thân, kiếp trước, trước khi phụ thân mất, đều vẫn tưởng nhớ mẫu thân, Tử Lan không muốn phụ thân đau khổ như vậy, cho nên thấy bên cạnh phụ thân có một nữ nhân thật lòng với phụ thân, dù sao nàng cũng không thể ở bên phụ thân vĩnh viễn, mà đê đê thì một ngày nào đó sẽ có gia đình riêng của hấn, nàng không hy vọng phụ thân sẽ cô đơn, Dương thị có thể thích Thạch Hữu Lương, Tử Lan cũng không vì mẫu thân của nàng mà bất bình, bởi vì mẫu thân đã rời xa trần thế lâu rồi, nàng còn cao hứng cho phụ thân, hy vọng phụ thân và Dương thị có thể sống tốt ở bên nhau như bây giờ.

Từ đó, Tử Lan bắt đầu tôn trọng Dương thị từ trong tâm, thê nữ nhi ở chung hòa thuận, Thạch Hữu Lương cười càng nhiều.

Một năm nay vì Thạch gia bận kiếm tiền, cho nên thường ngày cũng không hay thấy nhau. Cho nên ngày ba mươi, đã tới nhà cũ Thạch gia từ sớm, bởi vì năm nay nhà nào cũng có chút ít, nên nguyên liệu nấu bữa cơm tất niên cũng rất phong phú, hơn nữa năm nay, tiền lì xì cho Thạch nãi nãi và Thạch gia gia cũng tăng lên, một nhà hòa thuận. Thạch gia gia cũng không từ chối, các con nguyện ý hiếu kính, đây là chuyện tốt a.

“Năm nay các con đều cố gắng, hiện Thạch gia chúng ta nhà nào cũng có bò, cũng chính là hy vọng, sau này càng ngày càng tốt hơn.” Trên bàn cơm, Thạch gia gia cao hứng nói.

Nhìn toàn gia cao hứng, Tử Lan phát hiện Đại bá mẫu cũng không khác bạc như trước kia nữa, trên mặt Tam bá mẫu cũng là tươi cười, Nhị bá mẫu cũng không lặng thinh như bình thường. Nghe bên ngoài phụ thân nói chuyện cùng mấy bá phụ đều rất cao hứng.

“Đại bá mẫu, qua năm nay Tiểu Trụ cũng sẽ đi học sao?” Tử Lan ăn xong miếng đậu, cười hỏi.

Lý Đại Nga gật đầu, sau đó có chút tiếc hận nói: “Sang năm Tiểu Trụ được năm tuổi, bất kể học tốt thế nào, nhận thức được chút chữ là tốt rồi, nghe nói có một gia đình trong thôn Tiểu Hàn, bởi vì không biết chữ, trong nhà thiếu tiền, vốn muốn đem đại cô nương đến nhà giàu làm nha hoàn, ký khế ước năm năm, kết quả bị lừa, ký khế ước bán thân, cô nương kia không biết bị bán đi đâu... Nếu biết chữ... ai...”

Tử Lan sững sốt, suy nghĩ một chút cũng đúng, chẳng qua là nhà kia cũng hồ đồ, liền hỏi: “Lúc ký khế ước, không biết chữ thì sao không đi hỏi người biết chữ đến giúp?”

“Trong nhà chính là thiếu tiền mua thuốc. Chưa kịp, kết quả... Bất kể nói thế nào, đều phải cho Tiểu Trụ đi học chữ, nhận thức chữ cũng tốt.” Giang Thúy Hoa vừa kêu vừa nhìn hai đứa nhỏ nói.

“Được rồi, không nói chuyện không vui, vợ Tiểu Sơn, con ăn nhiều một chút, phải bồi bổ thật tốt.” Thạch nãi nãi gấp đùi gà cho Lý Nhị Ny, cười híp mắt nói, hiển nhiên rất coi trọng hài tử trong bụng nàng.

“Bụng Nhị tẩu tử hình như lại lớn hơn một chút, Nhị Tẩu tử có bị mệt không?” Trong miệng Hoa Đào chứa thịt, hàm hồ hỏi.

Lý Nhị Ny ngại ngùng nói: “Không mệt, trước đây thật sự là ăn cái gì ới cái đấy, đoán chừng là đến lễ đón năm mới, hẳn cũng tham, cho nên không nháo nữa?”

“Vậy thì ăn nhiều một chút.” L

ý Đại Nga cũng gấp cho con dâu một ít thức ăn.

Lý Nhị Ny cảm nhận được quan tâm của bà bà, cao hứng tới hốc mắt cũng đỏ lên, có hài tử chính là bất đồng a. Tử Lan nhìn thấy vẻ mặt hâm mộ của Dương thị khi nhìn bụng của Lý Nhị Ny, nghĩ có đệ đệ hoàng muội muội cũng thật tốt a. Dù sao, có mình ở đây, Thạch Lâm vẫn có chỗ dựa, sẽ không làm sao cả?

40. Chương 40

Trên đường trở về, Dương thị lú lú nói chuyện Lý Nhị Ny và đệ muội Tiểu Vương thị mang bầu, trong lòng rất hâm mộ.

“Chuyện hài tử thuận theo tự nhiên, lúc nên tới, sẽ tới thôi.” Sắp tới của nhà, Thạch Hữu Lương liền nói.

Ánh mắt Dương thị tối sầm, đột nhiên cảm thấy trượng phu của nàng tựa hồ cũng không mong đợi nàng mang bầu. Nhưng vừa nghĩ tới ngày thường trượng phu rất quan tâm tới nàng, lại cảm thấy nàng tự nghĩ quá nhiều, đây là trượng phu an ủi nàng mà thôi.

“Phụ mẫu, hôm nay con sẽ dùng thịt heo và rau hẹ làm bánh chẻo nha? Vừa rồi đệ đệ nói muốn ăn món có thịt heo? Mẫu thân, năm nay có thật nhiều rau hẹ, có nên mang qua cho bà ngoại một chút không ạ?” Ăn xong cơm tất niên, Tử Lan chuẩn bị bánh chẻo cho ngày mai, Thạch Hữu Lương làm mấy cái hộp đựng trồng chút rau hẹ.

Thạch Hữu Lương gật đầu, cắt một chút rau hẹ, lại lấy mấy cọng tỏi non, liền mang sang Dương gia. Nhìn trượng phu không có một chút do dự, trực tiếp lấy rau hẹ mang sang cho phụ mẫu của nàng (Dương thị), Dương thị cười lắc đầu, lúc này nàng suy nghĩ nhiều rồi. Trượng phu đối tốt với nhà ngoại của nàng, không phải là vì nàng hay sao? Nàng còn mong mỏi gì chứ?

Dương thị cùng Tử Lan làm bánh chẻo, Thạch Lâm chọn những đồng tiền còn mới, Tử Lan nấu nước rửa sạch đồng tiền, động tác của hai người rất nhanh, trong chốc lát đã gói xong rồi, Thạch Hữu Lương rất

nhANH tới Dương gia, nhưng lại bị nhiệt tình giữ lấy, một lúc lâu mới từ Dương gia trở lại, thuận tiện mang chút bánh chẻo sang cho Dương Khang An.

Một năm cũ đã trôi qua, năm qua là một năm rất tốt, Tử Lan ngủ thiếp đi, trên mặt mang theo nụ cười. Sang năm sẽ như thế nào, Tử Lan cũng không lo lắng, Tử Lan tin tưởng một năm lại một năm mới sẽ tốt hơn.

Thời gian như nước chảy, hơn một năm trôi qua và trở thành quá khứ, cuộc sống không tệ, nửa tháng nữa là lễ cập kê của Tử Lan, cho dù Tử Lan không ra cửa, người nhìn thấy nàng cũng không nhiều, nhưng tài mạo của nàng vẫn bị truyền ra ngoài. Có không ít nhà muốn đánh chủ ý với Tử Lan.

“Phu quân có chuyện sao? Hai ngày nay sắc mặt của chàng không được tốt lắm?”

Không biết tại sao, mấy ngày nay Thạch Hữu Lương không vui, Tử Lan quan tâm hỏi, nhưng phụ thân đều không nói gì, Tử Lan cảm thấy không yên lòng, cho nên khi đi qua phòng Thạch Hữu Lương nghe được những gì Dương thị nói, lập tức dừng lại.

Thạch Hữu Lương không trả lời Dương thị, chỉ nhìn nàng một cái thật sâu, trên mặt thoáng qua một tia hối hận. Dương thị có chút kinh hoảng, rốt cuộc là thế nào? Ánh mắt như vậy là sao?

“Phu ... phu quân. Rốt cuộc là có chuyện gì?” Dương thị cà lăm hỏi Thạch Hữu Lương.

Thạch Hữu Lương nhắm mắt lại, thở dài nói: “Không sao cả, nàng đừng đoán mò.” Trầm mặc một lúc, Thạch Hữu Lương đột nhiên hỏi: “Hai ngày trước, Trần gia cho người đến nhà ngoại của nàng là có chuyện gì? Nàng biết không?”

Ánh mắt Dương thị lóe lên, nhưng Thạch Hữu Lương vẫn nhìn nàng chăm chăm một hồi, Dương thị không chịu nổi không khí như vậy, khẽ cắn răng nói: “Phu quân cũng biết, trước kia thiếp đính hôn với Trần gia, nhưng Trần gia đã từ hôn, sau đó kết thân với nhà địa chủ, cho nên làm hư thanh danh của thiếp.”

“Chuyện này ta biết, ta chỉ hỏi hai ngày trước bọn họ tới nhà nàng làm gì?” Thạch Hữu Lương nhin không được lại hỏi, chuyện này hẳn đã sớm biết, hẳn chẳng qua là không hiểu tại sao lại liên lụy tới cô nương nhà mình? Nghĩ tới hai ngày nay Đại quân gia nhà kia nói những lời đó với hắn, hắn liền thấy tức giận.

Dương thị cúi đầu, nàng biết trượng phu không muốn nàng tiếp xúc với Trần gia, nhưng lần này... nàng liền nói thật: “Đại công tử Điền gia chưa có vợ, coi trọng Tử Lan nhà chúng ta. Nhưng mà, phu quân à, phụ mẫu của thiếp đã cự tuyệt luôn rồi.”

Thạch Hữu Lương nắm chặt hai quả đấm, chầm chọc nói: “Cự tuyệt? Thật sự cự tuyệt sao? Nếu thật sự cự tuyệt rồi, tại sao Điền gia lại truyền ra ngoài như vậy, Đại tổng quản Điền gia còn tới chúc mừng ta, ta cũng không hiểu, Dương gia nhà nàng từ lúc nào đã có thể quyết định hôn sự của Tử Lan nhà ta. Coi ta như người chết sao?”

Dương thị chợt ngẩng đầu lên, nước mắt chảy xuống, có chút nghẹn ngào nói: “Tử Lan cũng gọi thiếp một tiếng mẫu thân, thì tại sao thiếp lại không thể quyết định hôn sự của nàng?”

“Hừ.” Thạch Hữu Lương cười lạnh nói: “Mẫu thân? Người chẳng qua là kế mẫu, là mẹ kế, cũng không phải là kết hôn. Nếu là đàn ông, thì vẫn còn có thể là mẫu thân, nhưng nếu nổi lên ý xấu, thì nhà chúng ta không chứa được đại phạt đâu.”

Lời nói của Thạch Hữu Lương cứa sâu vào lòng Dương thị, nàng khóc thất thanh, trong tiếng khóc xen lẫn không phục: “Thiếp... thiếp... thiếp... đã làm gì chứ? Không... Có người cầu hôn cô nương nhà ta... Điền gia như vậy... Sao nhà thiếp dám đắc tội chứ?”

“Không thể đắc tội, các người liền dám đáp ứng?” Thạch Hữu Lương tức giận, nữ nhi được hắn nâng niu trong lòng bàn tay, đừng nói làm vợ kế, ngay cả làm vợ cả, Đại thiếu gia Điền gia kia cũng không xứng, không nói hắn còn có di nương, con trai trưởng con vợ kế... Muốn Tử Lan, nằm mơ đi.

Dương thị lau nước mắt, bị Thạch Hữu Lương lớn tiếng dọa sợ, run lên, sau đó nói: “Không có, không có đáp ứng, chỉ nói đại sự đã nói qua mệnh của Tử Lan, không thể đính hôn trước cập kê.”

Tử Lan nghe đến đó thì yên lặng rồi đi, sinh thần mười ba tuổi đã qua, theo tập tục nơi này, lên mười bốn tuổi đã thành đại cô nương, trước đây nàng cũng có suy tính chuyện hôn sự của chính nàng, nhưng cảm thấy phụ thân sẽ không ủy khuất nàng, nhưng đến hôm nay nàng chợt phát giác, thật gia năng lực của phụ thân cũng có hạn, khuôn mặt nàng cũng có thể gây họa, cộng thêm đời này, phụ thân chuẩn bị nhiều đồ cưới cho nàng, cũng bị người dòm ngó.

Không muốn lập gia đình là không thể nào, nhưng nên chọn người như thế nào a? Trong lúc nhất thời Tử Lan cảm thấy mờ mịt, nói thật, mấy đời làm người, Tử Lan đã từng mơ ước tình yêu, mong đợi hôn nhân, nàng chỉ mong muốn có thể tìm một người mang cho nàng một cuộc sống an ổn, hơn nữa nam nhân ấy không có thể thiếp, như vậy thì đủ rồi. Nghĩ tới đây, trong đầu Tử Lan hiện lên khuôn mặt của Dương Khang An.

Đúng vậy? Dương Khang An. Tự nhiên Tử Lan xuất hiện một ý niệm, có lẽ gả cho Dương Khang An cũng là một chút ý tốt, mấy năm nay bởi vì thỉnh thoảng nàng lại làm cái ăn cho Dương Dật An, rõ ràng so với kiếp trước Dương Dật An khỏe hơn rất nhiều, nghe Thạch Lâm nói có thể đi lại ở trong sân rồi, thậm chí đi học, mặc dù vẫn còn yếu một chút, nhưng cũng không có vấn đề gì lớn, thậm chí nếu nàng mà chiếu cố hẳn thì hoàn toàn không có vấn đề gì

Hay nói thật ra gả cho Dương Khang An chính là lựa chọn tốt nhất, Dương gia không chỉ gần nhà, hai huynh đệ Dương Khang An – Dật An cũng không khó sống chung, gánh nặng lớn nhất của Dương Khang An chính là thân thể của Dương Dật An, có lợi khí của không gian, gánh nặng này không là vấn đề gì, không có bà bà, nam nhân sẽ để ý chăm nom nàng, hơn nữa có thể làm việc, lại trọng tình trọng nghĩa, quan trọng là gần nhà, nàng vẫn có thể chiếu cố phụ thân và đệ đệ. Chỉ là, không biết đời này nàng có cơ hội gả cho hắn không?

Trước kia, Tử Lan chỉ là muốn báo đáp ân tình kiếp trước, tận lực dưỡng thân thể cho đệ đệ hắn, cũng không suy tính về chuyện có thể gả cho Dương Khang An, nhưng hiện tại Tử Lan muốn suy nghĩ lại.

Chuyện Điền gia muốn tới cửa cầu hôn với Tử Lan, sau này Tử Lan thấy chân mày của phụ thân giãn ra, cũng biết chuyện đã được giải quyết, mặc dù không biết giải quyết như thế nào, nhưng khi nhìn thấy chân mày của phụ thân giãn ra, Tử Lan niềm quên luôn chuyện này.

Nhưng nàng lại cảm thấy Dương thị có chút bất mãn với nàng, Tử Lan cũng không thêm để ý. Hiện tại nàng chỉ thỉnh thoảng lên nhìn Dương Khang An mang con mỗi đến nhà nàng, năm nay hắn đã hai mươi ba tuổi, nhưng vẫn chưa lập gia đình, thậm chí còn chưa đính hôn, Tử Lan không biết hắn nghĩ như thế nào, dù sao sức khỏe của Dương Dật An đang từ từ tốt hơn.

Dương Khang An không biết tại sao, cảm thấy gần đây lúc tới Thạch gia, Tử Lan luôn nhìn hắn, hiện tại Tử Lan đã một đại cô nương, dung mạo thanh tú, mỗi lần Dương Khang An thấy Tử Lan chân tay cũng luống cuống, cho nên hắn sẽ dời đi ánh mắt, nhưng mấy lần không biết tại sao, nàng lại cứ nhìn hắn như vậy?

Nhìn Dương Khang An bị nàng nhìn tới chân tay luống cuống, nói chuyện bừa bãi, Tử Lan buồn cười, nàng đâu phải cợt mệ, đáng sợ như vậy sao?

Một năm trước Thạch Lê Hoa đã gả cho nhà một tiệm tạp hóa nhỏ ở trấn trên, trở thành nữ nhân Thạch gia xuất giá trải qua những ngày tốt nhất. Năm năm trước Thạch Tiểu Hồ cũng cưới vợ Hoàng thị, hai người trải qua cuộc sống như mật đường. Hiện tại Thạch Bích cũng lớn lên, lại được học chữ do Thạch Hữu Lương dạy, đã lên trấn trên học ở y quán.

Hai năm qua, Thạch gia trôi qua an bình, mấy nữ nhi xuất giá, cũng vì nhà ngoại từ từ có của ăn của để, mà ở nhà chồng cũng tốt hơn, trừ Thạch Liên Hoa, Thạch Liên Hoa hi vọng nhà mẹ đẻ nàng có thể cho nàng biết phương thức làm đậu bán kiếm tiền, nhưng dù nàng nói thế nào đi nữa thì phụ mẫu nàng đều không nói, vừa mới bắt đầu, phụ thân nàng còn thỉnh thoảng cho nàng chút tiền, nhưng thời gian dài sau đó, cũng không để ý nàng nữa, làm Thạch Liên Hoa giận tới thỉnh thoảng lại náo loạn một cuộc, hơn nữa còn tính toán lên lút đi học trộm, nhưng phụ mẫu nàng rất cẩn thận,

vì vậy quan hệ với nhà mẹ đẻ càng ngày càng kém, lúc Thạch Tiểu Hồ kết hôn, Thạch Liên Hoa còn tới náo loạn một trận, làm Thạch Hữu Nghĩa tức giận, lấy gậy đuổi nàng ra ngoài.

Những chuyện này cũng không ảnh hưởng tới Tử Lan, bây giờ mỗi ngày nàng có cái nàng muốn theo đuổi, có phụ thân có đệ đệ, lúc cao hứng có thể lớn tiếng cười đùa, lúc mất hứng thương tâm có thể khóc, không cần hao tâm tổn sức suy nghĩ tâm cơ của bất luận kẻ nào, mỗi ngày đều trải qua thật vui vẻ.

Hơn nữa đệ đệ cũng rất ngoan, cũng có người làm mai cho Dương Khang An, nhưng hắn vẫn cự tuyệt. Không biết vì cái gì hắn tôn trọng Thạch Hữu Lương, Tử Lan vừa nghi ngờ, lại vừa âm thầm vui mừng, chỉ cần hắn chưa đính hôn, nàng còn có hi vọng, không phải sao?

41. Chương 41: Chương 41

Nhưng Tử Lan không nói suy nghĩ của nàng cho phụ thân, bởi vì Tử Lan biết phụ thân rất thương nàng, nhưng cũng có chủ nghĩa nam tử (gia trưởng), không thích nàng có suy nghĩ này. Nhưng mà Tử Lan cũng không tính buông tay, thỉnh thoảng nàng ở bên Thạch Hữu Lương, nói Dương đại ca thật là lợi hại, hoặc là hắn thật trọng tình trọng nghĩa,...

Mấy năm nay trong nhà cũng không có đại sự gì, lễ cập kê của Tử Lan được Thạch Hữu Lương chuẩn bị cẩn thận, hơn nữa để nhà chồng sau này coi trọng Tử Lan, chỉ chờ sau cập kê, đối phương tới cửa cầu hôn, nhưng vì danh tiếng của nữ nhi, Thạch Hữu Lương cũng không nói với người trong nhà, chỉ có Thạch gia gia và Thạch nãi nãi thoáng biết một chút.

Đối với việc Tử Lan nói bên tai hắn Dương Khang An tốt thế nào, hay thế nào, Thạch Hữu Lương cũng không quá chú ý, vì hắn nghĩ nữ nhi tuyệt đối sẽ không coi trọng Dương Khang An, chắc vì hắn (Thạch Hữu Lương) không có thiên phú sẵn thú, nên có chút hâm mộ tài nghệ sẵn thú của Dương Khang An mà thôi.

Ngày cập kê, Thạch Hữu Lương mời mọi người Thạch gia tới, còn có nhà mẹ đẻ của Dương thị, cùng với những thân gia trong nhà có nhi tử vừa trúng tú tài- Vương gia, Tử Lan cũng không ngu ngốc, biết phụ thân tính toán gả nàng cho người này, Tử Lan khiếp sợ không thôi, như tượng gỗ nghe theo Thạch nãi nãi mà hành lễ, sau đó đứng ở một bên im lặng.

“Nha đầu nhà chúng ta là đang xấu hổ a.” Thạch nãi nãi cười híp mắt, nói với Trần thị- mẫu thân của tú tài.

Trần thị hài lòng gật đầu một cái, đã sớm biết cô nương này bộ dạng xinh đẹp, nhưng không nghĩ tới xinh đẹp như thế này, hơn nữa còn biết chữ, Thạch gia cũng giàu có, càng cảm thấy cửa hôn sự này rất tốt, nhìn ánh mắt của nhi tử cứ chăm chăm nhìn cô nương nhà người ta, trong lòng lại càng hài lòng.

Thạch Hữu Lương lại càng đặc ý, nói cho Vương Đại Cát, phụ thân của Vương tú tài, nói hắn thật cao hứng, nhìn nữ nhi lớn lên, chưa bao giờ bạc đãi nàng, cũng không cho ai ngược đãi nữ nhi... Thạch Lâm nhìn Vương tú tài chăm chăm nhìn tỷ tỷ mình, hắn biết người này muốn cướp tỷ tỷ của hắn, liền không cho Vương tú tài sắc mặt tốt.

Tử Lan mở miệng lại khép miệng, muốn mở miệng kêu phụ thân, nói cho phụ thân biết nàng không muốn, nhưng lại nói không ra miệng, nhiều người như vậy, phụ thân rất cao hứng, liền tính toán sau khi mọi người ra về, để phụ thân nói với nàng thì nàng sẽ cự tuyệt.

“Ai ui... Náo nhiệt ghê nha.” Đang lúc mọi người ăn uống cao hứng mừng lễ cập kê của Tử Lan, cửa Thạch gia bị đẩy ra, một bà tử ăn mặc lòe loẹt đi vào, đã lớn tuổi rồi mà lại mặc đồ đỏ, mắt Tử Lan không ngừng nháy nháy. Phía sau bà ta còn có mấy hán tử (nam nhân vạm vỡ= đầu gấu hiện đại đó các nàng).

Chắc chắn là có chuyện không tốt. Tử Lan nghĩ thầm, quả nhiên, bà tử này tự xưng là Vương bà mai tới làm mai cho Tử Lan.

“Cô nương Thạch gia đã có người, mời Vương bà mai về đi thôi.” Nhìn Tử Lan một cái, Vương tú tài liền đứng lên nói.

Wương bà mai cười càng tươi, ve vẩy cái khăn đỏ, lắc hông nói: “Trước kia nói trước cập kê, sẽ không nói chuyện kết hôn của Thạch cô nương, sao giờ lại nói thế? Lão nương cũng đã hỏi thăm kỹ càng, hôm nay là lễ cập kê của Thạch cô nương, còn chưa nghe thấy nhà nào tới cầu hôn đâu, người nói Thạch cô nương đã đính hôn, không sợ hư thanh danh của người ta sao?”

“Người... người... Sao có thể ăn nói thô tục như thế?” Mặt Vương tú tài đỏ lên, lớn tiếng nói.

“Lịch sự thì sao, thô tục thì sao. Có thể ăn cơm sao? Ta cho người biết, là Tân nhậm Thứ sử đại nhân muốn tới xin cưới Thạch cô nương làm thiếp, nếu sau này sinh con cho Thứ sử đại nhân, sẽ được lên làm di nương, nhị phu nhân, Thứ sử đại nhân là sao Văn Khúc hạ phạm, người nói đi...” Vương bà mai khinh bỉ nhìn vương tú tài, thao thao bất tuyệt nói.

Đúng lúc mọi người bị bà mai này làm cho khiếp sợ, Thạch Hữu Lương đứng lên, nghiêm mặt nói: “Cô nương nhà ta có ai hay chưa có ai, cũng không cần người không liên quan xía vào, Vương bà mai nên đi đi.”

“Ta nói này Lão Tứ Thạch gia, người ngu ngốc sao? Thứ sử đại nhân là ai? Ngay cả sính lễ ta cũng mang đến, sao...” Vương bà mai dừng lại, kinh ngạc nói với Thạch Hữu Lương.

Thạch Lâm tiến lên, ngắt đứt lời Vương bà mai: “Phụ thân nói mời người đi cho.”

“Lão Tứ Thạch gia a, các người đừng có hối hận?” Vương bà mai đang chuẩn bị một bụng ca từ khen ngợi, giờ phút này không nói ra được, thấy Lão Tứ Thạch gia này dám không cho nàng mặt mũi, gả đến nhà Thứ sử, là vinh dự trời ban, mất hạt châu đảo đi đảo lại, Vương bà mai nhìn Vương tú tài ở một bên, hừ lạnh nói: “Dám giành nữ nhân với Thứ sử đại nhân, ta xem người sống đến bao giờ.”

Trần thị vội vàng kéo nhi tử về phía sau mình.

“Cút.” Thạch Hữu Lương nhìn hành động của Trần thị, cau mày, quát Vương bà mai.

“Các người cứ chờ xem. Lão Tứ Thạch gia, đừng cho người chút mặt mũi mà không biết xấu hổ, đến lúc các người sẽ phải tới cầu xin ta. Hừ.” Bị Thạch Hữu Lương quát mà sợ hãi, Vương bà mai lùi hai bước, nói xong liền rời đi.

Ở trong phòng, Tử Lan nhìn đầy người trong sân, chỉ có phụ thân và Vương tú tài nói chuyện vì nàng, trong lòng như gương sáng, hai năm qua Thạch gia yên bình, là bởi vì không bị ảnh hưởng lợi ích, cho nên hòa thuận trên bề mặt mà thôi, cho dù Thạch nãi nãi rất thương nàng cũng không nói một câu?

Sau khi Vương bà mai rời đi, mọi người như bình tĩnh, từ Giang Thúy Hoa, Lý Nhị Ny, Thạch Liên Hoa đều nhìn Tử Lan vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Đoán chừng là bị lời nói của Vương bà mai hù dọa. Vương Đại Cát – phụ thân của Vương tú tài cũng khuyên Thạch Hữu Lương nên suy nghĩ lại, đám người Thạch gia gia cũng phụ họa theo lời của Vương Đại Cát, mặc dù mặt Vương tú tài đỏ lên, không muốn thỏa hiệp, nhưng lại bị mẫu thân lôi kéo gắt gao.

“Tử Lan nhà ta tuyệt đối sẽ không làm thiếp, đừng nói là Thứ sử đại nhân, cho dù là Thiên gia tới, ta cũng chỉ nói một câu, khuê nữ Thạch Hữu Lương ta tuyệt đối không làm thiếp.” Thạch Hữu Lương nhìn thẳng phụ thân, kiên định nói..

Hai năm qua, Thạch Hữu Lương vẫn biểu hiện rất ôn hòa, so với người khác hẳn có chút lịch lãm. Hẳn càng nói, những người khác cũng không nói gì, bữa tiệc cập kê tan rã trong sự không vui.

“Phụ thân, Thứ sử đại nhân là người nào a? Tại sao lại hồi hương tìm thiếp thị?” Mọi người vừa đi, Tử Lan liền hỏi.

Thạch Hữu Lương nghiêm túc nhìn Tử Lan, một chữ một chữ nói: “Phụ thân đáp ứng ông ngoại con, tuyệt đối không để con làm thị thiếp người ta.”

“Phụ thân, con cũng không ngu ngốc, làm thiếp thì tốt gì chứ? Chỉ là con muốn hỏi thăm Thứ sử đại nhân là ai, con muốn biết là ai sai sử người tới cửa cầu hôn, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vạn nhất đối phương không bỏ qua cho chúng ta, chúng ta nên nghĩ biện pháp tìm đường lui thì hơn.” Tử Lan nói ra tính toán của mình.

Thạch Hữu Lương nghĩ cũng phải, vì thế quyết định ra ngoài hỏi thăm một chút.

“Tỷ tỷ, đây là lễ vật mừng lễ cập kê của tỷ, Dương đại ca nhờ đệ đưa cho tỷ.” Lúc Tử Lan thu dọn, phát hiện có một cây ngọc trám hình dạng rất khác biệt, không biết là ai đưa, mặc dù cũng không phải ngọc tốt gì, nhưng cũng không phải là đồ tốt mà mấy bá phụ có thể đưa, lo lắng là Vương gia đưa, hỏi một tiếng, Thạch Lâm liền nói là Dương Khang An đưa, Tử Lan vui mừng, có thể đưa lễ vật quý trọng như vậy, hẳn

cũng không vô tâm với nàng đi? Sau đó Tử Lan lo lắng, nàng đã từng sống trong tranh đấu, làm sao không biết ý định của bọn họ đây?

Nhà nàng cự tuyệt cầu hôn, là làm họ mất hết mặt mũi, không biết bọn họ sẽ gây khó khăn gì cho nhà nàng đây? Lúc này, Tử Lan lại không muốn Dương Khang An dính vào nàng, nếu không hẳn sẽ bị liên lụy.

Tuy trong lễ cập kê, tuy chỉ có người nhà, nhưng chuyện Thứ sử đại nhân cho bà mai tới cửa cầu hôn vẫn bị truyền ra ngoài, mọi người đều nói Thạch Hữu Lương thật ngu ngốc, cho nên mới từ chối mối hôn sự tốt như vậy. Vương tú tài lại càng không nhắc tới chuyện hôn sự, Vương tú tài tuy không cam tâm, vẫn tới Thạch gia hai lần, nhưng lại bị Thạch Hữu Lương đuổi đi, hẳn muốn tìm một người thật lòng cho nữ nhi.

Sau khi nữ nhi cập kê, tất nhiên sẽ bị các bà mai tới đập hư cửa, nhưng kể từ khi chuyện phát sinh ở lễ cập kê tới nay, chưa có một ai tới cửa cầu hôn, sau lễ cập kê của Tử Lan khoảng nửa tháng, Vương bà mai tới một lần, thái độ phách lối hơn, Thạch Hữu Lương không đợi bà ta nói xong, liền cầm cái quạt đuổi bà ta ra ngoài.

Nhìn dáng vẻ đối phương sẽ không bỏ qua, Tử Lan có chút lo lắng, hiện tại ngay cả Thạch gia cũng khuyên Thạch Hữu Lương nên đáp ứng đi, dù sao cũng là thiếp, không bị tùy ý mua bán, hơn nữa nghe nói Thứ sử đại nhân còn chưa sinh hạ nhi tử, cho nên mối hôn sự này, trong mắt mọi người là phi thường tốt.

Mặc dù Thạch Hữu Lương không thể phát giận với phụ thân mình, nhưng dù có chết cũng không đồng ý. Hắn đã hứa với nhạc phụ nhạc mẫu là tuyệt đối không dựa vào nữ nhi để chiếm lợi, lại càng không để cho nữ nhi phải đi làm thiếp, vì làm thiếp thực sự rất khổ sở, hắn đã từng thấy qua, coi như sinh được hài tử, một tiếng mẫu thân cũng không được nghe. Cho dù Thiên Hoàng Lão Tử tới hắn cũng sẽ không đáp ứng.

Thái độ Thạch Hữu Lương kiên quyết làm cho rất nhiều người cảm thấy hắn không biết phân biệt tốt xấu, nhưng nữ nhi rất cảm kích phụ thân biết thông cảm cho nỗi khổ thân của mình, nhìn chằm chằm vô số người xem thường, có người không hiểu, có người có chút hả hê, Thạch Hữu Lương đau đớn nhìn nữ nhi, chỉ trách hắn là một phụ thân vô dụng, nếu không sẽ không bị người ta ép buộc thành bộ dáng này.

Hôm nay, Vương bà mai cho người truyền lời tới, năm ngày nữa Thạch Hữu Lương phải cho câu trả lời, nếu sau năm ngày... Uy hiếp không cần nói cũng biết.

Thạch Hữu Lương ngồi ở trong sân hút thuốc, suy nghĩ biện pháp giải quyết, hắn đã dò xét rõ ràng, Thứ sử đại nhân đúng là xuất thân từ Thám Hoa, xuất thân thế gia, hơn nữa còn được hoàng thượng coi trọng, thế nào thì Thạch Hữu Lương đều nghĩ không thông, người như vậy sao lại coi trọng nữ nhi nhà hắn, Tử Lan nhà hắn chỉ thanh tú một chút, so với những thế gia nữ nhi nhà hắn còn kém xa lắm, không nói đến cầm kỳ thi họa, khuê nữ nhà hắn chỉ biết chút chữ mà thôi, nữ nhi lớn lên thanh tú một chút, nhưng Thứ sử đại nhân có thể lấy được những cô nương xinh đẹp hơn nhiều.

Ngắn ngủi mấy ngày, Tử Lan nhìn phụ thân đã già nua không ít, trong lòng Tử Lan rất khó chịu, nhưng từ trong lời nói của phụ thân, nếu nàng thỏa hiệp, thì phụ thân sẽ càng thương tâm hơn, nàng chỉ có thể yên lặng làm những việc mà nàng có thể làm, lặng lẽ phụng bồi phụ thân.

Chuyện phát sinh sau này, Dương thị đã từng nói qua một câu mối hôn sự này không tệ, nhưng lại bị Thạch Hữu Lương mắng một trận, sau đó liền không nói gì nữa.

42. Chương 42

“Hữu Lương thúc, có việc gì cần cháu giúp không?” Đối với Tử Lan xinh đẹp, Dương Khang An không phải không có cảm giác gì, chỉ là hắn biết, hoàn cảnh của hắn không xứng với Tử Lan, cho nên biết Thạch Hữu Lương đã định người cho Tử Lan, cũng len lén đi nhìn qua Vương tú tài, biết hẳn cũng là người tốt, liền đau lòng lên nói đi sẵn, ngoài ý muốn sẵn được một con hươu sao, vì né tránh sự việc hắn không muốn nhìn thấy, Dương Khang An chuẩn bị để đệ đệ tự chiều cổ tốt bản thân, còn hắn thì đi ra ngoài bán hươu sao, khi trở về liền nghe được chuyện Thạch gia, vội vàng chạy tới.

Thạch Hữu Lương mờ mịt nhìn Dương Khang An một cái, lắc đầu nói: “Thức cũng không biết thức có thể làm cái gì? Con có thể giúp thức làm gì a?”

Dương Khang An cũng trầm mặc...

“Dương đại ca uống chút nước.” Tử Lan ở trong phòng thấy Dương Khang An, đột nhiên có chút xao động, nàng vừa muốn đến bù tiếc nuôi kiếp trước, sẽ đối đãi Dương Khang An hết lòng, nhưng ông trời thật sự muốn đối nghịch với nàng, có lẽ đời này nàng không thể đi cùng hắn.

Nhưng không muốn để cho mình có quá nhiều tiếc nuôi, Tử Lan cài trâm mà Dương Khang An tặng, xuống bếp bưng cho Dương Khang An một chén nước.

“... Muội muội, không có chuyện gì, có huynh... có Hữu Lương thức ở đây, ai cũng không khi dễ được muội, chúng ta không muốn cũng không nguyện ý, đừng quá lo lắng.”

Dương Khang An lên tiếng an ủi, Tử Lan suýt chút nữa rơi lệ, phụ thân đã nói, nếu bọn họ còn không buông tha ý tưởng muốn Tử Lan làm thiếp, phụ thân sẽ mang theo người nhà dọn tới nơi khác để sinh sống. Nhưng dù tới một địa phương khác, ai có thể đảm bảo sẽ không gặp chuyện tương tự nữa, Tử Lan thấy thật phiền não.

“Vâng.” Tử Lan ứng một tiếng xoay người rời đi.

“Khang An, con dám cưới Tử Lan nhà chúng ta không?” Thạch Hữu Lương nhìn nữ nhi bưng nước cho Dương Khang An, lại nhìn thấy cây trâm Tử Lan cài lên đầu, trong lòng vừa động, đột nhiên bật thốt lên.

Tử Lan vừa mới đi hai bước, nghe lời của phụ thân, nhất thời sợ ngây người, phục hồi lại tinh thần, con người đảo một vòng, lập tức giả vờ nói: “Phụ thân, sao người lại gây thêm phiền toái cho Dương đại ca, cũng không biết bọn họ sẽ dùng biện pháp gì đối phó với chúng ta đây? Cũng đừng liên lụy đến Dương đại ca.”

“Cháu ... cháu dám.” Tử Lan vừa nói xong, liền nghe Dương Khang An trả lời, trong lúc nhất thời Tử Lan không biết nên phản ứng thế nào.

“Hữu Lương thức, không đối gạt thức, quả thật con có tình cảm với Tử Lan muội muội, mấy năm nay con không thành thân, cũng là vì muốn Tử Lan muội muội, nhưng con biết con không xứng với Tử Lan, cho nên con vẫn đặt ở trong lòng không dám nói ra, lần này cũng vì né tránh việc muội muội đính hôn, nên con mới ra ngoài nửa tháng, nhưng con không nghĩ lại có nhiều chuyện xảy ra như vậy. Mặc dù Tử Lan muội muội gả cho con sẽ bị ủy khuất, nhưng con đảm bảo nếu có thể cưới được Tử Lan, đời này con sẽ đối với Tử Lan thật tốt.” Dương Khang An nghiêm túc nói.

Tử Lan nghe, nhin không được che miệng, nước mắt chảy dài, nàng chỉ muốn một cuộc sống an bình, nghĩ vì đền bù tiếc nuôi kiếp trước mà muốn gả cho Dương Khang An, nhưng không biết tại sao nghe thấy Dương Khang An bộc lộ tâm tình, nàng không nhin được mà khóc lên.

“Tử Lan, con có nguyện ý gả cho Dương Khang An không?” Thạch Hữu Lương nhìn nữ nhi khóc, cũng ghen ngào hỏi.

Tử Lan quay đầu lại, nhìn chằm chằm Dương Khang An, đây là lần đầu tiên nàng nghiêm túc nhìn hắn như vậy, thật ra đáng đáp hắn cũng không kém, mặc dù trên mặt có vết sẹo, nhưng cũng không quá nghiêm trọng, mày rậm mắt to, đôi môi mím chặt, chính là một người nghiêm túc, với cơ bắp bền chắc, trong đôi mắt hắn phát ra sự nghiêm túc, Tử Lan đưa tay lên lau nước mắt, hỏi:

“Huynh có thể đảm bảo sau này bất kể phát sinh chuyện gì, cũng sẽ vĩnh viễn tốt với muội, chỉ cần muội là thê tử của huynh sao?”

“Huynh đảm bảo.” Dương Khang An nghiêm túc trả lời.

Xoay người nhìn Thạch Hữu Lương, Tử Lan từ từ đi tới bên cạnh phụ thân, quỳ gối dưới chân hắn, Dương Khang An vừa nhìn thấy Tử Lan quỳ xuống, cũng vội vàng quỳ xuống, Tử Lan quay đầu nhìn Dương Khang An một cái, mới nói: “Phụ thân, con nguyện ý. Nguyện ý gả cho Dương đại ca, hơn nữa con có thể đảm bảo sau này chúng con tuyệt đối sống thật tốt, thật hạnh phúc.”

Thạch Hữu Lương xoa đầu Tử Lan, hướng về phía Dương Khang An gật đầu một cái, nói: “Trở về đem thiếp canh của con tới đây, thúc đồng ý gả Tử Lan cho con.”

Dương Khang An vừa nghe, nhất thời ngây ngô nở nụ cười, sau đó nghe tiếng hừ của Thạch Hữu Lương mà tỉnh lại, lập tức đứng lên, xoay người chạy về phía nhà hắn.

Không có người làm mai, Thạch Hữu Lương trực tiếp đưa thiếp canh của Tử Lan cho Dương Khang An, sau đó kêu hắn mau mang sính lễ tới cửa cầu hôn, sau đó xác định ngày kết hôn.

Thạch Hữu Lương liền loan tin tức hôn lễ của Dương Khang An và Tử Lan cho mọi người biết, toàn thôn càng thêm kinh hãi, Thạch gia gia cùng Thạch nãi nãi vội vàng chạy tới, hung hăng dạy dỗ Thạch Hữu Lương một trận, nói Dương Khang An không xứng với Tử Lan thế nào, thật là đáng tiếc, nhà bọn họ muốn cái gì cũng không có?

Trong nhà có một chút đất, còn có đệ đệ bị bệnh, cả nhà đều dựa vào con mồi mà Dương Khang An săn được mà sống qua ngày, Tử Lan có điều kiện tốt như vậy sao có thể gả cho hắn đây?

“Nãi nãi, Dương đại ca là người tốt, dưới tình huống này, vẫn dám cưới con, hơn nữa nhiều năm như vậy, bệnh Dương đệ đệ tốn rất nhiều tiền, Dương đại ca từ đầu tới cuối đều không bỏ rơi đệ đệ. Con cảm thấy huynh ấy là người trọng tình trọng nghĩa, không kém hơn con gì cả. Hơn nữa nhà huynh ấy không có trường bối, con gả qua đó, Dương đại ca bảo con cái gì có thể làm, cái gì không, có gì mà không tốt a?”

Tử Lan lôi kéo tay nãi nãi, giải thích.

Thạch nãi nãi thở dài nói: “Nãi nãi biết con và Hữu Lương đều có chủ ý riêng, không muốn con phải làm thiếp nhà người ta, nãi nãi cũng sai người nghe ngóng, Thứ Sử đại nhân cũng rất tốt, coi như con không muốn tới phủ Thứ sử, chờ một thời gian, chuyện này qua đi, có nhiều nhà tốt cho con lựa chọn, vì sao lại cố tình gả nhanh như vậy, trong nhà hắn chẳng có gì cả?”

“Chính là vì coi trọng Dương Khang An đại ca rất tốt, ban đầu con hỏi mẫu thân con vì sao lại coi trọng phụ thân, mẫu thân liền kể là bởi vì phụ thân con tốt. Dương Khang An đại ca cũng là người tốt.” Tử Lan trả lời.

Nghe bên ngoài, Thạch gia gia đang tức giận mắng, Thạch Hữu Lương không nói tiếng nào, Tử Lan lau nước mắt giúp Thạch nãi nãi, vừa lau vừa khuyên. Thạch nãi nãi cũng là nữ nhân, Tử Lan tiếp xúc với bà cũng một thời gian dài, nàng nói thật lâu, mới hết cả miệng, mới khuyên được nãi nãi.

Những người khác có thể không hiểu, nhưng Thạch Hữu Lương tuyệt đối không để nữ nhi phải đi làm thiếp, vì vậy hôn sự cực kỳ vội vàng, tựa như đang khiêu chiến với ranh giới cuối cùng của Vương bà mai, khi tới ngày thứ năm, ngày cuối cùng của kỳ hạn, Dương Khang An mới mời người đi làm mai mất mấy chục kim tiền, tại chỗ Thạch Hữu Lương liền đem hôn sự của Dương Khang An và Tử Lan định đoạt. Lễ kết hôn sẽ diễn ra vào một tháng sau.

Bởi vì định gấp ngày kết hôn, Dương Khang An phải vội vàng đi mua sính lễ ở trấn trên, hắn tốn không ít tiền, cũng coi như đầy đủ, Dương thị vốn định nói Dương Khang An mua thêm sính lễ một tấm vải đỏ để Tử Lan làm giá y, Tử Lan lắc đầu một cái, trực tiếp lấy bộ giá y tinh xảo mà bà ngoại đã làm cho nàng ra.

“Bộ giá y này không ít tiền a?” Bộ giá y này vừa được bỏ ra, tất cả ánh mắt đều sáng lên, Đại bá mẫu tròn to hai mắt, hưng phấn nói.

Tử Lan bĩu môi, cười nói: “Đây là bà ngoại làm cho con, để cho con truyền cho đời sau, bao nhiêu tiền con đều không bán.”

“Tức là bên thân gia làm, lưu lại cho Thạch Lâm lấy vợ cũng tốt.” Thạch nãi nãi đoán chừng trị giá bộ giá y này tuyệt không thấp, có chút xuýt xoa, dù thích cháu gái tới mấy, nàng cũng trở thành người nhà khác, nếu để lại cho cháu dâu, không phải vẫn còn ở nhà mình sao?

“Nào có chuyện cưới vợ lại đưa giá y, đây là của tỷ tỷ, con không cần đâu.” Không đợi Tử Lan nói chuyện, Thạch Lâm liền vội vàng bày tỏ thái độ, hiện tại hắn đã hiểu chuyện, tự nhiên biết hai ngày nay đã xảy ra chuyện gì, trong lòng âm thầm quyết tâm, phải học tập thật tốt, thi đậu công danh, đều là do phụ thân và hắn không có bản lĩnh, tỷ tỷ mới vội vàng xuất giá như vậy.

“Tiểu hài tử thì biết cái gì.” Thạch nãi nãi có chút xấu hổ.

Thạch Lâm đứng ở trước mặt Tử Lan nói: “Đây là giá y của tỷ tỷ, con thật sự không cần, con có phụ thân có mẫu thân có tay có chân, sao có thể tham lam đồ của tỷ tỷ chứ, nếu tỷ tỷ cứng rắn để lại cho con, con sẽ đốt nó.”

Phụ thân đã nói, nếu phụ thân và hắc (Thạch Lâm) có bản lãnh, thì tỷ tỷ đã không phải xuất giá vò vàng như vậy, mặc dù hai năm qua phụ thân vẫn chuẩn bị đồ cưới cho tỷ tỷ, nhưng vẫn còn rất ít, trước kia khi còn bé, lúc Chương gia gả nữ nhi đi, đã chuẩn bị rất nhiều rương lớn, cả đời một cô gái cần gì cũng đều làm đồ cưới cả.

“Phụ thân, đất năm ngoái mua, phụ thân cũng làm đồ cưới cho tỷ tỷ nhé.” Nhìn gương mặt Thạch nãi nãi rất không tình nguyện, không đợi người khác nói chuyện, con người Thạch Lâm đảo một vòng, liền nói.

Lần này tất cả mọi người đều kinh hãi, hết lần này tới lần khác Thạch Hữu Lương nghiêm túc suy nghĩ, năm ngoái mua hai mẫu ruộng nước, một mẫu ruộng tốt, cho nữ nhi cũng tốt, nhà Dương Khang An không có ruộng nước, thế cũng tốt, vì thế gật đầu một cái, vỗ vỗ đầu nói: “Xem đầu óc của phụ thân này, sao lại không nghĩ tới chuyện này chứ?”

“Lão Tứ, trừ nhà địa chủ, không có gia đình nào lấy đất đai làm đồ cưới cho khuê nữ cả. Người đừng để đầu óc bị ngớ ngẩn.” Thạch gia gia rống một tiếng. Thạch Hữu Lương vừa nói xong, mặt mũi Dương thị trắng bệch, nàng khổ cực giành tiền mua đất là vì cái gì? Len lén nhìn trượng phu, trượng phu nói nàng chẳng qua chỉ kể thê, ...

Mặt Thạch nãi nãi càng đen hơn, vẻ mặt mấy bá mẫu thì cực kỳ phức tạp, thậm chí có chút hối hận, mấy đường tỷ thì hiện lên thần sắc ghen tỵ.

Thạch Hữu Lương phản bác: “Con không phải là không có đất, vì cuộc sống tốt đẹp của nữ nhi sau này, coi như đem toàn bộ gia sản cho nữ nhi, con cũng cam tâm tình nguyện.” Mà thực ra hơn phân nửa chỗ tiền này là do nữ nhi kiếm được.

“Phụ thân. Được rồi, con không muốn đất, những thứ này cũng rất nhiều rồi, phụ thân đừng cho con thêm nữa, con lại không thể xuống ruộng, Dương gia lại ít người, phụ thân muốn làm một chết khuê nữ của người a.”

Tử Lan lúi lúi kéo tay Thạch Hữu Lương, nhẹ nhàng lay động, làm nũng nói. Bởi vì Tử Lan thích uống sữa tươi, Thạch Hữu Lương định đem con bò kia làm của hồi môn, nhưng bị Tử Lan lấy việc Dương gia không có chuồng bò để từ chối.

“Mỗi ngày phụ thân sẽ đem sữa tươi sang cho con?” Thạch Hữu Lương không cam lòng nói, Thạch Lâm cũng ở một bên khuyên Tử Lan,...

“Phụ thân, con gả đi cũng không vất vả, Dương đại ca cũng không phải người không hiểu tình lý, con và phụ thân vẫn ở cùng một thôn, muốn gặp liền có thể gặp, phụ thân đừng cho con nữa, nếu không con sẽ không gả nữa.” Tử Lan bĩu môi nói, tựa vào người Thạch Hữu Lương làm nũng.

43. Chương 43

Thạch Hữu Lương tuy không lỗ, vỗ vỗ đầu của nữ nhi, rồi cũng không nói gì nữa. Bởi vì còn chưa tra rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Tại sao Tử Lan lại được Thứ sử đại nhân coi trọng, Thạch Hữu Lương quyết định hôn sự phải làm thật nhanh chóng, tránh đêm dài lắm mộng.

Trước khi kết hôn một đêm, giáo dục trước khi cưới Thạch Hữu Lương để Dương thị làm, bộ mặt Dương thị đỏ bừng, chỉ lảm bảm nói một chút: đừng giãy giụa, chuyện này cũng sẽ đau một chút, nhịn một chút thì liền qua đi.

Nghe lời nói của Dương thị, đầu Tử Lan đầy vạch đen, đây là cái gì a? Giấy giũa, đau? Còn không bằng không nói. Làm bộ như thuận theo Dương thị, Tử Lan nằm trên giường dần dần chìm vào giấc ngủ, bất kể ngày mai thế nào, chắc chắn ngày mai sẽ không được ngủ ngon giấc, sờ sờ hai tiểu bánh bao trước ngực nàng, Tử Lan thầm thở dài ngày mai nó sẽ phải chịu tàn phá a. Thật ra đã nghĩ muốn gả cho Dương Khang An, nhưng không nghĩ sẽ xảy ra sớm như vậy.

Tử Lan nghĩ thế nào cũng không thông, tại sao nàng lại bị Thứ sử đại nhân coi trọng, thậm chí còn muốn cho nàng làm thiếp, thật không bình thường, đời này nàng vẫn cẩn thận, rất ít ra cửa, thỉnh thoảng khi ra cửa nàng luôn che mặt, còn cúi đầu, cho nên dù dáng dấp không tệ, nhưng còn chưa đến mức được Thứ sử đại nhân coi trọng, mệnh quan lớn như vậy, muốn nữ nhân nào mà không có?

Cho nên làm gì có chuyện từ một thôn cô được hấn cưới về được làm thiếp luôn, nói chi tới việc sinh hài tử cho hấn thì được coi như nhị phu nhân, hơn nữa nàng cũng không thông minh, chuyện này chắc chắn là có vấn đề, cho dù bà mai phóng đại cũng không dám phóng đại tới mức này.

Vội vàng xuất giá, chuẩn bị đồ cưới cũng rất vội vàng, hơn nữa cũng không có khách hứa tới, chẳng qua chỉ là toàn bộ Thạch gia, cùng với một số nhà có mối giao hảo với Thạch gia lo lắng tham dự, sau khi tiếng pháo vang lên, Tử Lan được Dương Khang An ôm ra khỏi nhà.

Không có kiệu hoa đỏ thắm, không có khách hứa náo nhiệt, thậm chí trên mặt người nhà đều căng thẳng, nói thật, Tử Lan cũng cảm giác lo lắng, từ sâu trong nội tâm thì thở phào nhẹ nhõm, gả cho Dương Khang An là mong muốn đời này của nàng, nàng cũng không biết sau này sẽ thế nào, nhưng bây giờ có thể cưới hấn, hấn cũng hứa hẹn đối tốt với nàng, không để cho nàng phải chịu uất ức. Bất kể sau này thế nào, tại thời điểm này, Tử Lan thấy rất vui vẻ.

Lạy thiên địa xong, ngồi ở trên giường hỉ, che khăn voan, dọc đường đi Tử Lan nghe người dân xôn xao bàn tán, có thể kết luận, hôm nay mình ra khỏi đầu to gió lớn, một thân hoa mỹ giá y, cùng giường mới, cùng những vật kiện lớn nhỏ do biểu ca biểu đệ mang tới, cũng làm người ta ghen tị đỏ mắt..

Hôm nay trên bữa tiệc có thịt heo, Là Dương Khang An mua từ nhà Tử Lan, thê tử Vương thị của Dương Đồ Phu hỗ trợ nấu cơm, còn có con mời Dương Khang An đánh được, rau dưa của Thạch gia, rất phong phú, mặc dù ít người, nhưng phần lớn là người thân, ăn cũng rất náo nhiệt.

Bởi vì ca ca lập gia đình, Dương Dật An cũng đổi y phục mới, mặc dù ngã bệnh lâu năm có chút tiêu tụy, nhưng việc chào hỏi khách hứa thì không có vấn đề, Tử Lan còn nghe có người cảm khái Dương Dật An thế là sống lại rồi, trước đây gầy gò cả xương, giờ thì tốt hơn rồi..

Không có phụ mẫu, được ca ca chiếu cố nhiều năm, Dương Dật An có tình cảm rất sâu với ca ca Dương Khang An, hấn chưa từng thấy Tử Lan, nhưng sau khi nghe nhiều lần Dương Khang An kể tới, hấn có thể đưa ra kết luận, Tử Lan là người ca ca yêu thương, cho nên từ đáy lòng ca ca rất cao hứng. Mà mấy năm nay Dương Khang An ăn không ít đồ ăn Tử Lan làm, vì thế rất hài lòng với vị đại tẩu này.

Về phần Tử Lan có thể mang đến tai họa, thì có sao chứ, nhà hấn cũng không có căn cơ gì, nếu như bị đánh bị chèn ép, những ngày nghèo khổ không phải chưa từng trải qua, nếu bị thảm thì cũng chỉ là cái mệnh mà thôi, hấn bệnh nhiều năm như vậy, sớm đã gần kề cái chết, mà ca ca nói nguyện hy sinh vì người ca ca yêu.

Đang lúc mọi người ồn ào, Dương Khang An xén khăn voan lên, nhìn chăm chăm Tử Lan, phát gốc đứng tại chỗ, Dương Dật An cũng khiếp sợ trước vẻ đẹp của đại tẩu, nhưng nhìn bộ dạng ngây ngốc của đại ca, chỉ còn biết thở dài, đá ca ca một cước, để đại ca nhanh đi ra ngoài chào khách nhân.

Trong lòng cũng hâm mộ ca ca thật tốt số, coi như người ngu ngốc có phúc của người ngốc đi. Dương Dật An suy nghĩ, nhiều năm như vậy, ca ca không bao giờ buông tha việc tìm đại phu chữa trị cho đệ đệ, đem hấn từ quỷ môn quan trở về, với người khác thì ca ca chính là một kẻ ngốc. Cưới một cô nương mà mọi người đều không dám cưới, cũng là kẻ ngu không phải sao?

Vương bà mai là một bà mai cho các phú hộ ở trấn trên, cũng không hiểu tại sao Phu nhân Thứ sử đại nhân muốn bà làm mai cho cô nương này làm thiếp, vốn nghĩ mọi chuyện sẽ thuận lợi, không nghĩ tới...

Cũng may lúc này phu nhân có chuyện, để cho bà chậm thêm một thời gian đáp lời, lúc này nàng mới cho Thạch gia thời gian thư thả, nhưng mới vừa rồi bà nghe nói hôm nay Thạch Hữu Lương gả nữ nhi ra ngoài?

Vương bà mai cảm thấy không ổn, phu nhân Thứ sử đại nhân đã cho rất nhiều tiền cũng sinh lễ, Vương bà mai đã tham ô một phần, trong lòng biết lần này không xong rồi, muốn đi tới náo hôn lễ, nhưng bây giờ trời tối rồi, đoán chừng những việc người ta cần làm thì đã làm rồi, dù giờ Vương bà mai chạy tới cũng không kịp nữa.

Vội vội vàng vàng gọi nhi tử cùng con dâu vừa mới đi ngủ, Vương bà mai yêu cầu phải gom đủ sinh lễ.

“Việc này... Trong nhà không có nhiều tiền như vậy.” Lý thị mặt nhăn nhó nói.

Vương bà môi cười lạnh: “Ta không biết người có hay không, đặc tội Thứ sử phu nhân, người còn có thể sống tốt hay sao? Không muốn bị tội thì gom đủ tiền cho ta, nếu không, kết quả, không cần ta nói, người cũng đoán ra đấy.”

“Mẫu thân, Thạch gia cũng có lá gan lớn đấy, dám đem nữ nhân mà Thứ sử đại nhân coi trọng gả ra ngoài, bọn họ không sợ đặc tội Thứ sử đại nhân sao?” Nhi tử của Vương bà mai- Vương Ma Tử, mặt không hiểu hỏi.

Vương bà mai trả lời: “Gan có lớn hay không ta cũng không biết, nhưng chắc chắn là đặc tội Thứ sử đại nhân rồi, phu nhân đã chọn thiếp cho Thứ sử đại nhân một thời gian rồi, hiện tại mất hết mặt mũi, tất nhiên bọn họ sẽ không được sống tốt, các người mau gom đủ sinh lễ cho ta, nếu không thì chúng ta sẽ gặp nạn đấy.”

Hiện không nói tới chuyện Vương bà mai vội vàng gom bạc, quay trở lại hôn lễ, tân khách đến mừng hôn lễ ồn ào, Tử Lan thấp thỏm ngồi ở mép giường, tuy đã sống tới lần thứ ba, nhưng đối với đêm tân hôn, Tử Lan vẫn có chút khẩn trương, hơn nữa Dương gia không có nữ quyến, nàng lại không thể động dậy, cũng không có ai bưng chậu rửa mặt lên cho nàng, Dương Khang An nhờ ai đó mang một bát cháo, mặc dù không đói bụng, nhưng Tử Lan muốn rửa sạch bột phấn bôi lên mặt đi.

“Nương tử, nàng thật xinh đẹp.” Sau khi tân khách đã rời đi, Dương Khang An trở về phòng nhìn Tử Lan chăm chăm, Tử Lan thì tâm tình lại buồn lòng, nhìn hẩn nín thật lâu mới thốt ra một câu nói, ngay cả mắt cũng lười chớp.

Nhìn hẩn cả nửa ngày vẫn ngu ngơ đứng ở nơi đó, Tử Lan nhìn không được nữa, há mồm nói: “Đồ ngốc, mau bưng cho thiếp chậu nước rửa mặt. Không nhìn thấy thiếp còn chưa tắm rửa sao?”

“Hả?” Nghe Tử Lan nói, Dương Khang An vội vàng đứng lên, liền đi ra ngoài, một đoạn đường ngắn ngủi, không đụng cái này thì lại đụng vào cái khác, Tử Lan lại càng không cảm thấy khẩn trương.

“Nhạc phụ nói nàng thích sạch sẽ, ta đã làm cho nàng một thùng nước tắm, hôm nay hơi trễ, trong nhà không còn nhiều nước, nàng dùng chút nước rửa mặt rửa chân... còn tắm nữa.” Trong chốc lát. Dương Khang An liền gánh hai gánh nước nóng đổ vào bồn tắm, bên trong liền đầy nước.

Thử độ ấm của nước, thấy ấm rồi, Tử Lan liền lấy vải để vào chậu rửa mặt, lại múc một lượng nước vào rửa mặt, sau đó thì tắm qua một chút, cầm lên chén nước đánh răng.

“Lo lắng gì vậy? Chàng cũng rửa mặt tắm qua đi thôi? Chàng chờ thiếp phục vụ sao?” Làm xong hết thấy, Tử Lan thấy Dương Khang An vẫn đứng tại chỗ nhìn nàng chăm chăm.

“Không cần, không cần.” Dương Khang An vội vàng khoát tay, dùng nước Tử Lan rửa mặt, tắm để rửa mặt và tắm, bưng lên chén nước Tử Lan chưa dùng hết, cũng đánh răng, mặt hồng lên, nếu không phải Tử Lan thấy lỗ tai hẩn đỏ lên, sẽ không phát hiện ra.

Sau khi tắm xong, đem nước dơ đổ đi, lúc này Dương Khang An mới thấp thỏm trở lại phòng. Hẩn đã đi làm binh hai năm, bởi vì bị thương mà trở lại, lúc làm lính dù tuổi còn nhỏ, cũng chưa trải qua thực tế, nhưng cũng biết, sau khi trở về thì đệ đệ bị bệnh, phụ mẫu lại mất ngoài ý muốn, mọi người thân thích cũng trở mặt, vị hôn thê thì từ hôn...

Sau này hẩn để ý Tử Lan, Tử Lan tuổi còn nhỏ, hẩn không xứng với nàng, vốn là không dám tơ tưởng, nhưng bây giờ đột nhiên...

Nói thế nào thì mộng đẹp đã trở thành sự thật. Dương Khang An vẫn cảm giác như mơ, không thể nào tin được, chỉ đành nhìn chăm chăm thê tử mới cưới, ngây ngốc nhìn nàng, cái gì cũng không dám làm, chỉ sợ

tỉnh mộng, lại không thấy bóng dáng nàng nữa.

Rửa mặt xong, Tử Lan tháo búi tóc, trải chăn đệm, cởi giá y, tũ mĩ treo lên, lúc này mới mặc trung y màu đỏ chui vào chăn, quay đầu nhìn Dương Khang An: “Phụ thân thiếp nói, không thể tắt nến hồng, chàng còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì, đi ngủ đi thôi.”

Nhìn Dương Khang An tay chân luống cuống, thiếu chút nữa Tử Lan đã bật cười.

Đóng kỹ cửa, bò lên giường, buông màn xuống, Dương Khang An căng thẳng, cùng giường cùng chăn, Dương Khang An cảm nhận được nhiệt độ của Tử Lan, vì thế càng khấn trượng hơn.

‘Ba...’ Thật lâu Dương Khang An cũng không nhúc nhích, Tử Lan trợn mắt một cái, nghiêng người, trực tiếp khoác tay lên người Dương Khang An, âm thanh thẹn thùng truyền tới tai Dương Khang An: “Chàng nhẹ một chút, nghe nói sẽ đau.” Vừa nói, tay vừa luồn vào trong áo Dương Khang An...

(Muanhobaybay: Tử Lan tỷ tỷ, tỷ có còn là con gái biết e thẹn hay không vậy... Tử Lan: ta là một sắc nữ a...Muanhobaybay: Em thua...)

Dương Khang An cảm giác như muốn nổ tung, trong đầu oanh một tiếng, thân thể không tự chủ vén chăn lên, lật người đè Tử Lan ở phía dưới.

Một tay bắt lấy cánh tay đang đốt lửa trên người mình, một tay vội vàng cởi y phục của Tử Lan... Vội vàng hôn lên môi, hôn lên mặt, hôn lên người Tử Lan...

Nam nhân cảm dục nhiều năm. Là nam nhân chộc không nổi. Tử Lan bị Dương Khang an ôm chặt ở trong ngực, cắn cắn, mắt chứa lệ. Tuy đã trải qua mấy lần, lần đầu đau muốn chết a. Lại còn đụng phải một nam nhân không có kinh nghiệm...

(Muanhobaybay: Tỷ tỷ à, tỷ tỷ muốn người có kinh nghiệm sao??? ... Tử Lan: tất nhiên là không...)

Nam nhân mới nếm thử trái cấm, một loại bản năng tự nhiên, là không thể kiềm chế, dù biết thê tử của mình tuổi còn nhỏ, nhưng mà tay và thứ kia đều không chịu khống chế, hận không thể khảm vọt vào người.

Làm ba lượt, trừ lần đầu tiến sớm tiết ra ngoài, sau lại thêm hai lần làm cho Dương Khang An say mê, mơ màng màng, không để ý tới Tử Lan yếu ớt kháng cự, theo bản năng hoạt động.

Nhìn hiệp ba vừa mới dừng lại, tay hấn lại không thành thật sờ qua sờ lại, Tử Lan chịu đựng cả người đau nhức, dùng chút khí lực cuối cùng, nhắc chân đá Dương Khang An một cước: “Chàng còn chưa thấy đủ sao, chẳng lẽ muốn dùng huyệt, sau này không cần dùng nữa?”

Dương Khang An bị một cước, nhìn dáng vẻ khó chịu của thê tử, liền tỉnh táo lại, vội vàng mặc quần áo cho mình và thê tử, sau đó ôm thê tử vào trong ngực, nhắm mắt lại.

Nghe thấy tiếng ngáy đều đều, Tử Lan nghĩ thầm: cũng biết kết hôn thật sự rất tiêu hao thể lực a...

44. Chương 44

Khi Tử Lan tỉnh lại, trời đã sáng rõ, Tử Lan âm thầm thấy may mắn vì không có công công bà bà (Cha mẹ chồng), nhớ lúc Dương thị cùng phụ thân mới lập gia đình, Thạch nãi nãi lôi kéo tay nàng chờ Dương thị dậy, mới dậy theo.

Trốn vào không gian, dùng nước hồ sen rửa mặt tắm qua một phen, ăn được thảo tránh thai nàng tự chế trong không gian, lại nghỉ ngơi một lát, mới ra ngoài mặc quần áo vào, búi tóc, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Hôm qua tân khách cũng không nhiều, nhưng trong sân là một mảnh hỗn độn, Tử Lan nhìn thấy Dương Khang An đã múc nước, dọn dẹp bát đĩa, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, hấp dẫn sự chú ý của Dương Khang An, đi lên phía trước nói: “Đê thiếp làm cho.”

“Đừng, cũng sắp xong rồi, nàng đừng đụng vào lại bồn tay.” Dương Khang An ngăn cản động tác muốn rửa bát của Tử Lan.

Không rửa thì không rửa, dù sao nàng cũng không thích rửa bát, mới vừa quay đầu, đã nhìn thấy Dương Dật An mở cửa phòng đi ra, lúng túng hướng hẳn gập đầu một cái, Tử Lan chui vào phòng bếp, để cho tiểu thúc thấy ngày đầu tiên đại tẩu dậy trễ, dù da mặt Tử Lan có dày thế nào đi nữa, cũng cảm thấy xấu hổ.

Người trong nhà ít, lại không nuôi heo, mấy con gà rừng nhốt ở trong lồng tre, Dương Khang An đã cho ăn rồi, cho nên những món ăn hôm qua còn dư, Dương Dật An đã phân chia tốt lắm, trong phòng bếp không nhiều đồ lắm, nhưng lại lớn, từ phòng bếp có thể nhìn thấy sân phòng của Tử Lan và Dương Khang An, giờ cũng khá muộn rồi, Tử Lan đun nước nấu cháo, hâm bánh bao, lựa thịt trong món ăn còn dư, thu thập lại một chút, nấu chút canh rau, liền làm xong bữa cơm.

Tử Lan đi ra hỏi: “Tướng công, ăn cơm ở đâu vậy?” Hiện tại Dương gia có ba người, không biết nàng và Dương Khang An ăn cùng nhau, hay là để hai huynh đệ Dương gia ăn với nhau? Về phần cả ba người ăn chung với nhau, nàng không suy tính đến, tuy tiểu thúc tuổi còn nhỏ, nhưng cũng hơn bảy tuổi rồi, vẫn nên kiêng kỵ thì hơn?

“Đệ sẽ ăn trong phòng đệ.” Dương Dật An không đợi ca ca trả lời, vội vàng nói.

Trong sân, Dương Khang An đã rửa xong bát đĩa, cất dọn xong xuôi. Xoa xoa tay, Dương Khang An nói: “Đem thức ăn cho Dật An, chúng ta trở về ăn trong phòng.”

Tử Lan gập đầu, lại vào phòng bếp, đem đồ ăn của Dật An cho hắn, lại thêm hai cái bánh bao.

“Tẩu tẩu, đệ... đệ ăn không hết nhiều như vậy, một lát đệ còn phải uống thuốc nữa.” Dương Dật An thấy Tử Lan múc cho hắn một tô cháo to, còn hai cái bánh bao lớn, mặt tái nhợt liền đỏ lên.

Tử Lan suy nghĩ một chút, cầm lại một cái bánh bao, nghiêm túc nói với Dương Dật An: “Thuốc bao giờ cũng có ba phần độc, ăn ít cơm thì sao đệ có sức chứ, cùng lắm thì đợi một lát hãy uống thuốc, nhưng cơm thì không thể ăn ít.”

“Đạ.” Dương Dật An xấu hổ gập đầu, ca ca biết sức ăn của hắn, cho nên Dương Dật An chỉ nói hắn ăn ít cơm, sau đó thì không nói thêm gì nữa, tính toán sau khi ăn cơm liền đi bộ một lát cho tiêu cơm. Nghĩ đến Thạch Lâm đệ đệ của đại tẩu mang dáng vẻ mập mạp, Dương Dật AN liền lo lắng, chẳng lẽ đại tẩu cũng muốn nuôi béo hắn?

Chờ Tử Lan mang cơm cho đệ đệ trở lại, Dương Khang An giúp Tử Lan bưng thức ăn trở về phòng của hai người.

“Nương tử, nàng ăn nhiều một chút.” Dương Khang An nhìn Tử Lan bưng một bát nhỏ, một cái bánh bao nhỏ cũng chỉ ăn được một nửa, nhú mày một cái, gấp một khối thịt lớn vào bát của Tử Lan.

Nhìn miếng thịt lớn, Tử Lan cảm thấy buồn nôn, gấp miếng thịt để vào trong bát của Dương Khang An, nói: “Thiếp thích ăn thịt nạc, không thích ăn thịt mỡ, quá ngấy.”

Dương Khang An cau mày nhìn mấy miếng thịt trong mâm, đều là thịt mỡ, không nghĩ nữa, liền gấp một khối thịt lên, cắn đi thịt mỡ, đem miếng thịt nạc thả vào trong bát của Tử Lan.

Tử Lan cũng không cự tuyệt ý tốt của hắn, liền cắn ăn.

Nhìn thể tử ăn thịt, Dương Khang An cười cười, thuận tiện ăn luôn miếng thịt mỡ còn dư, đem thịt nạc để lại cho Tử Lan. Thật ra bây giờ mọi người đều coi thịt mỡ là thịt ngon, dù Dương Khang An không hiểu tại sao thể tử của hắn lại không thích ăn thịt mỡ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, theo bản năng giữ lại cho nàng những thứ Tử Lan thích, hơn nữa từ nay về sau hắn sẽ ít ăn thịt nạc.

Ăn cơm xong, Dương Khang An không muốn Tử Lan phải đi rửa bát, hắn liền đem bát đi rửa, sau đó Dương Khang An mang bát đĩa đã mượn đem trả, thuốc của Dương Dật An cũng là do hắn nấu, không cần Tử Lan phải động thủ.

Tử Lan thu dọn đồ cưới, sau đó mở rương đựng y phục của Dương Khang An ra, thu dọn quần áo cho hắn. Y phục của Dương Khang An không nhiều lắm, nhưng Tử Lan nhìn thấy có nhiều y phục không thể mặc,

chỉ có hai bộ y phục mới chuẩn bị cho hôn lễ, trong lòng đoán y phục của Dương Dật An chắc cũng thế này đây.

Từ trong đồ cưới của mình, Tử Lan lấy ra y phục và giày mà nàng đã làm cho huynh đệ Dương gia, đây giày thì Tử Lan phải mua. Lại xem cái nào có thể sửa không, dùng vải sửa lại, còn cái nào không sửa được nữa, đem giặt và phơi lên, có thể dùng để vá chần.

“Tướng công đem bộ y phục này sang cho tiểu thúc cất vào trong rương. Lấy toàn bộ y phục của tiểu thúc qua đây để thiếp xem một chút. Có phải sửa lại không.” Sau khi Dương Khang An trở lại, Tử Lan chỉ những y phục đã hỏng ở trên bàn, đưa cho hắn một bộ y phục mới nói.

Mắt Dương Khang An đỏ lên, sau khi phụ mẫu qua đời, vẫn chưa có người nào làm y phục mới cho hắn và đệ đệ. Huống chi đây là của hồi môn của thê tử hắn.

“Chàng làm gì thế?” Đang đưa lưng về phía Dương Khang An, Tử Lan thu dọn đồ đạc, đột nhiên bị Dương Khang An ôm một cái, nàng sợ hết hồn.

“Thê tử, nàng thật tốt.” Đầu Dương Khang An chôn ở cổ Tử Lan, thấp giọng nói.

Tử Lan cười cười, không lên tiếng, để mặc hắn ôm một lát.

“Chàng mau đưa y phục cho tiểu thúc đi.” Cảm thấy cái tay ôm nàng càng ngày càng không thành thật, Tử Lan nhẹ đẩy cánh tay hắn đang làm loạn ra, nhẹ trách mắng.

Cây bông không thể rửa, mang phơi nắng trong sân. Giặt y phục cho hai huynh đệ Dương gia, Tử Lan có chút mệt mỏi, cho nên liền ngâm y phục vào trong nước, tính toán nghỉ ngơi một chút rồi giặt. Dương Khang An nhìn thê tử mệt mỏi, nắn nắn thắt lưng, không nói gì, trực tiếp tự mình đi giặt, Tử Lan nhìn hắn giặt gì đó, chờ hắn giặt xong, cảm thấy nghỉ cũng được một lát rồi, nàng giặt lại lần nữa.

Giặt xong, Tử Lan nhìn thời gian cũng không còn sớm, để Dương Khang An gọi Dương Dật An ra ngoài đi bộ một chút, cả ngày buồn bực ở trong phòng, dù là người khỏe mạnh cũng bị buồn bực làm cho mệt mỏi, thừa dịp mặt trời còn chưa lặn, vẫn còn nhiệt độ, ra ngoài phơi nắng một chút, cả ngày buồn bực ở trong phòng thật sự không tốt.

Cơm tối Tử Lan ngại phiền toái, cho cơm, cùng khoai tây, đậu hũ, lạc vào hấp cách thủy. Cho cả ít thịt khô vào hấp, mùi vị cũng không tệ lắm, nhìn tần suất ăn của Dương Khang An là có thể nhìn ra.

Buổi tối, Tử Lan ăn một viên hạt sen, đi nhà xí xong, nàng ngồi vào trong bồn tắm mà Dương Khang An mới làm cho nàng, tắm một cái, Dương Dật An cũng được ca ca đun nước cho tắm, tắm rửa sạch sẽ. Sau khi nàng tắm xong, Dương Khang An không đổ nước nàng tắm đi, mà tắm luôn vào đấy.

Tử Lan hoài nghi, hôm nay nam nhân này dùng nước nhiều, lười. Tử Lan cảm thấy may mắn, bây giờ trên người nàng cũng không có nhiều mồ hôi, trên người nàng có ít độc tố, ăn xong chỉ xuất chút mồ hôi, không ra tãp chất.

“Cái này nàng cầm đi.” Sau khi Dương Khang An tắm xong, Tử Lan lau tóc cho hắn, đột nhiên hắn móc ra một cái hộp dưới đáy giường, đưa cho Tử Lan.

Tử Lan mở ra nhìn, ‘a’ hơn phân nửa hộp là tiền bạc, tính toán một chút, bạc có hai mươi ba, đồng tiền có một ngàn sau trăm văn. Tử Lan nghĩ thầm: Của cải cũng không ít đâu. Hai ngày nay mua heo, mua sính lễ, còn có trăm cái trên đầu nàng, đoán chừng cũng phải mười mấy bạc, xem ra Dương gia không nghèo như nàng và mọi người nghĩ.

“Thê tử, mỗi tháng tiền thuốc cho Dật An là ba lượng bạc, nàng yên tâm, sau này ta sẽ kiếm thật nhiều tiền, quyết không để nàng phải chịu khổ.” Dương Khang An chờ Tử Lan đếm xong, đảm bảo nói.

“Đã có tiền, tại sao chàng không mang tiểu thúc đi vào trong thành tìm đại phu xem bệnh?” Tử Lan không biếu Dương Dật An bị bệnh gì, nhưng cũng đã sáu- bảy năm rồi, nên đến gặp đại phu xem bệnh mới tốt.

Dương Khang An thở dài nói: “Nàng không thấy sao? Trước khi ta giải ngũ trở lại, phụ thân liền mang hắn đi mọi nơi khám bệnh, lúc ấy trong nhà còn có chút tiền của, chỉ là xem bệnh cho hắn một thời gian,

xài hết tiền để dành trong nhà, sau đó ta giải ngũ trở lại, cũng không rõ hần bị bệnh gì, chỉ nghe đại phu nói, cho hần uống thuốc bổ...”

Tử Lan lấy tiền của nàng ra, hai năm qua Thạch Hữu Lương cứ lẻ tẻ cho nàng, tổng cộng được hai mươi ba lượng bạc. Cộng thêm tiền bán tú phẩm, rồi tiền trong không gian tám mươi lăm lượng bạc, Tử Lan đem hơn mười hai bỏ vào hộp tiền của Dương Khang An, lại đem tiền đồng đổ ra, thả vào trong lon.

Dương Khang An cảm thấy thật tự ti...

“Tiền của nàng, nàng cứ giữ riêng,, tiền nuôi gia đình ta có thể kiếm được.” Dương Khang An lấy bạc Tử Lan bỏ vào lấy ra, kiên định nói.

Tử Lan nhìn hần nghiêm túc nói ra ý nghĩ của mình: “Thiếp không phải chàng, người một nhà chàng đừng nói thành hai nhà như thế. Hiện tại việc khẩn cấp nhất là đưa tiểu thúc đi xem kỹ bệnh, tuy nói là uống thuốc bổ, nhưng cũng uống nhiều năm như vậy, uống thuốc cũng có ba phần độc, hôm khác chàng lên trấn trên mua cho thiếp chút đồ, có câu nói thuốc bổ không bằng thực bổ, thiếp muốn làm đồ ăn bổ cho tiểu thúc, tránh cho mỗi lần tiểu thúc uống thuốc xong đều ăn không ngon. Hơn nữa thiếp không biết Vương bà mai kia sẽ nói gì với Thứ sử đại nhân, cho nên thời gian này chàng đừng lên nói, ở nhà đi, không thiếp sẽ sợ.”

“Vậy ta sẽ không lên núi, tiền này coi như là ta mượn của nàng, sau này nhất định sẽ trả lại.” Dương Khang An suy nghĩ một chút, nhà hần cũng chỉ có bốn bức tường, trước kia thờ ơ, hiện tại không thể thê tử phải theo hần chịu khổ? Nhưng mà, tiền này hần nhất định sẽ trả lại.

Chờ tóc khô, hai người nằm lên giường, Tử Lan ngăn cản hành động xuất dục của Dương Khang An, không tức giận nói: “Sáng mai còn phải dậy lại mặt đây.”

Dương Khang An vừa nghe, nhất thời ử rừ, ôm Tử Lan thật chặt, một lúc lâu sau mới nói: “Vậy tối mai nàng phải cho ta nhé.”

“Tương công, thương lượng với chàng chuyện này được không?” Tử Lan không trả lời Dương Khang An mà hỏi ngược lại.

Dương Khang An ngửi mùi thơm từ cơ thể thê tử, cố gắng an ủi bộ vị không nghe lời của mình, buồn bực nói: “Chuyện gì, nàng nói đi.”

“Chàng biết đấy, từ nhỏ thiếp sinh ra đã thiếu dinh dưỡng, kém khí lực hơn các cô nương khác, hơn nữa năm nay thiếp mới vừa mười lăm tuổi, thân thể còn chưa phát triển hoàn toàn, cho nên trong vòng ba năm, tốt nhất là không nên mang thai.” Tuy có hạt sen thần kỳ, nhưng Tử Lan không muốn mạo hiểm, trước kia mười tám mang thai đã sứt chết. Thân mình nàng mềm yếu, không chịu được.

“Sao?” Dương Khang An kinh ngạc.

Tử Lan nói tiếp: “Trước kia lúc thiếp còn là nha hoàn, nghe thái y xem bệnh cho phủ thái thái nói, thân thể qua yếu đuối tốt nhất không nên mang thai sớm, nếu mang thai sớm có thể một xác hai mạng, hơn nữa nếu có may mắn sinh hạ nhi tử, hài tử cũng sẽ rất yếu ớt.”

Dương Khang An bị dọa sợ, hài tử có thể có muộn, nhưng thê tử không thể gặp nguy hiểm, lập tức gật đầu đáp ứng.

45. Chương 45

Tử Lan nghe lời của hần, trong lòng lại âm thầm may mắn bà bà đã đi trước, chỉ nhìn đơn thuần hai năm trước, Nhị đường tẩu chậm chạp chưa có thai, Đại bá mẫu cùng Thạch nãi nãi đối đãi Nhị đường tẩu rất lạnh nhạt, trái tim liền băng giá.

Sau đó thật vất vả mang thai, thái độ cũng tốt rất nhiều, kết quả vì sinh nữ nhi, hiện tại vẫn bắt sinh nhi tử. Ngay cả Hoàng thị- thê tử Thạch Tiểu Hồ, mới lập gia đình được nửa năm, cũng bắt đầu bị hỏi khi nào thì có hài tử...

Thậm chí Dương thị chậm chạp chưa có thai, cũng bắt đầu xin đại phu thuốc uống, Thạch nãi nãi cũng không hòa ái như trước với Dương thị, không để ý phụ thân đối với chuyện lần này có oán hận gì.

Sáng sớm hôm sau, Tử Lan thức dậy, đầu tiên là tới phòng bếp, làm bánh bao thịt mọi người thường thích ăn, tối qua đã chuẩn bị tốt, Dương Khang An cũng rời giường giúp Tử Lan đem thịt làm tốt, sau đó làm xong hết thấy thì bọc lại.

Lúc Tử Lan nhìn túi bánh bao, nhìn Dương Khang An vòng tới vòng lui không biết hẳn nên làm cái gì, vì vậy nói: “Tướng công, chàng đi mài chút bột gạo nếp đi? Thiếp thấy trong nhà còn chút gạo nếp.”

“Ai.” Dương Khang An vội vàng gạt đầu, liền mang đá mài trong nhà ra lau sạch sẽ, sau đó nghe Tử Lan phân phó, mài gạo nếp thành bột.

Bởi vì buổi sáng Tử Lan có thói quen uống mật ong, Thạch Hữu Lương còn đặc biệt thả một vò mật ong nhỏ vào trong đồ cưới của Tử Lan, Tử Lan dùng bột gạo nếp, đường trắng, mật ong làm hoa quế cao cho mọi người, ngoài ra Tử Lan còn dùng chút hoa quế pha trà uống.

Sau khi chưng hoa quế cao ở trong nồi, Tử Lan nhanh chóng múc một súp lơ canh, sau đó múc cho Dương Dật An một chén canh, cầm bánh bao thịt, Tử Lan suy tính lượng ăn của Thạch Hữu Lương cùng Dương Khang An, làm bánh bao cái nào cũng lớn, nhưng tính tới lượng ăn của mình cùng Dương Dật An thì nàng làm nhỏ hơn một chút.

Chờ Dương Khang An ăn xong hai cái bánh bao lớn, uống hết chén canh, đem cây bông hôm qua còn chưa phơi xong cất đi, hoa quế cao cũng chưng tốt lắm, cắt thành khối, Tử Lan giữ lại hai khối lớn cho Dương Dật An, chuẩn bị đầy đủ cho Dương Dật An xong, liền chuẩn bị lại mặt.

“Tỷ... tỷ...” Còn chưa ra khỏi cửa, Tử Lan liền nghe thấy thanh âm đệ đệ gọi nàng.

“Tỷ tới đây.” Trả lời một tiếng, Tử Lan để Dương Khang An công theo giỏ đồ, chuẩn bị trở về Thạch gia, Dương Khang An không muốn để Tử Lan về nhà mẹ đẻ khó coi như vậy, liền bắt bốn con gà rừng xách theo, còn vào phòng hẳn lấy ra điểm tâm cũng vải vóc hẳn chuẩn bị từ trước mang theo.

Có cả thấy sáu con gà rừng, mập mập chỉ có bốn con này, nhưng mang sang nhà mẹ đẻ mình, Tử Lan cũng không nói gì.

“Nữ nhi, con gầy đi.” Sau khi nghe Thạch Hữu Lương nói, Tử Lan hết ý kiến, mới đi được hai ngày, sao phụ thân có thể nhìn thấy nàng gầy đây?

Thạch Hữu Lương nói xong còn trợn mắt nhìn Dương Khang An một cái, Dương Khang An mang đồ tới Thạch Hữu Lương cũng không nhận, trực tiếp kéo nữ nhi vào cửa.

“Phụ thân để cho mẹ con hâm nóng sữa tươi, bên trong còn thả chút bột hạnh nhân, thêm chút đường, con uống một chút cho ấm người.” Mới vừa ngồi xuống, Thạch Hữu Lương liền bưng một chén sữa tươi, đưa cho Tử Lan.

Tử Lan uống hai hớp, sau đó nói: “Phụ thân, buổi sáng con có chưng bánh bao cùng hoa quế cao, còn rất nóng hổi. Mọi người còn chưa ăn điểm tâm đi, mọi người mau ăn chút.”

Gắp bánh bao thịt nữ nhi làm, Thạch Hữu Lương nói với Tử Lan: “Phụ thân sai người nghe ngóng, Thứ sử đại nhân tân nhiệm ở Thanh Châu đang ở Ký thành, đích xác là Thám hoa, chẳng qua là lập gia đình đã mười năm mà chưa có con, Thứ sử phu nhân là ấu nữ của Vương thừa tướng, từ nhỏ sinh ra đã được chiều chuộng, điêu ngoa thành tính, quản lý hậu việc vô cùng nghiêm khắc, hiện tại Vương thừa tướng đã lớn tuổi, Thứ sử phu nhân không áp chế được Thứ sử đại nhân nữa, cho nên Thứ sử phu nhân không dám cường ngạnh giống như trước, bọn họ vừa mới tới nơi nhậm chức, Thứ sử phu nhân đã nghĩ tìm một cô nương có gia thế trong sạch, lớn lên xinh đẹp, thân phận lại không cao, để sau này...”

“Người kia liền tìm tới con, Ký thành cũng không gần đây mà?” Tử Lan cau mày hỏi, thân phận không cao, gia thế không có, người nhà không dám ra mặt, đoán chừng Thứ sử phu nhân muốn đánh đuổi mẫu lưu lại tử (Muanho : giải thích tạm cho câu ‘đánh đuổi mẫu lưu lại tử’: Khi thiếp sinh nhi tử thì Thứ sử phu nhân sẽ nhận nhi tử đó làm con nuôi, còn mặc kệ người thiếp kia ,có thể tự sinh tự diệt, có thể bị hại chết nữa).

Thật là một chủ ý tốt a. Nhưng lẽ ra Thứ sử phủ có không ít nô tỳ xinh đẹp, tại sao không chọn từ Thứ sử phủ đây?

“Dáng dấp xinh đẹp, có thể lập tức dâng vào cửa cô nương xinh đẹp cũng không nhiều lắm. Nữa là cô nương đó còn chưa đính hôn mà cập kê rồi. Cộng thêm một năm trước phụ thân đã từng nói, con không nên đính hôn quá sớm, cứ tuyệt Vương bà mai này, Vương bà mai có một tỷ tỷ chính là thê tử quản gia Điền gia, con cũng biết phụ thân cứ tuyệt hôn sự Điền gia. Quản sự bị địa chủ mắng một trận to, cho nên liền đem oán khí phát tới nhà chúng ta. Phụ thân nói nữ nhi nhà ta không thể làm thiếp, không làm kế thị, lúc ấy phụ thân nói rất kiên quyết, thậm chí còn thề...” Hiện tại Thạch Hữu Lương giận dữ đầu cũng không hết, mọi thứ đều từ Điền gia giở trò quỷ.

Wang bà mai cùng mấy bà mai khác cũng nhận ủy thác của Thứ sử phu nhân, kể quả Vương bà mai liền phóng đại tình huống của Tử Lan, Tử Lan điều kiện tốt, dáng dấp hảo, gia thế trong sạch, gia cảnh đơn giản, căn cơ không sâu, cho nên liền bị Thứ sử phu nhân coi trọng.

Những thứ này đều là Thạch Hữu Lương tốn không ít tiền hỏi thăm được, cũng may là Thứ sử đại nhân vừa nhậm chức, căn cơ không sâu, Thứ sử phủ còn chưa bị quản lý nghiêm, cho nên mới có thể nghe ngóng được.

Thật ra còn bận rộn xử lý chuyện bên trong rồi xử lý thỏa đáng chuyện bên ngoài, Thứ sử phu nhân cũng không có ý định chen ép Tử Lan, nói thẳng đem sinh lễ tới nhưng không nói thời gian vào cửa, cứ hai – ba tháng sau hãy nói tiếp.

Wang bà mai cứ nghĩ chuyện này là ván đã đóng thuyền, ai biết Thạch Hữu Lương không chịu nhận sinh lễ, Vương bà mai rút ít tiền sinh lễ, tự cấp thời điểm trả lời Thứ sử phủ, phóng đại chuyện Thạch gia cứ tuyệt, làm cho Thứ sử phu nhân cảm thấy cực kỳ mất mặt.

Trong lòng Tử Lan có chút bất an, phu nhân bị người trêu đùa như vậy, trong lòng có thể thoải mái sao? Còn là thiên kim tướng phủ điều ngoa tùy hứng,... Nhưng không muốn để phụ thân lo lắng, liền khuyên nhủ:

“Bọn họ vừa tới, nói vậy mặc dù không cam lòng, nhưng cũng sẽ không gây huyên náo quá lớn, mà con cũng đã gả đi rồi, nếu làm ảnh hưởng tới danh tiếng Thứ sử phủ, nếu tìm thì phải tìm Vương bà mai. Dù sao điều kiện cầu hôn phụ thân đã nói cho Vương bà mai biết nhưng bà ta lại không nói cho Thứ sử phu nhân hay.”

Thạch Hữu Lương ăn xong bánh bao, nhận chén nữ nhi đưa tới, nhấp một hớp sữa tươi, nhiều chuyện phức tạp hẳn cũng không muốn cho nữ nhi biết, nhưng vẫn có chút không yên lòng, hẳn gặt đầu một cái nói: “Hy vọng là như thế.”

Nhìn Thạch Hữu Lương còn chưa vui vẻ, Tử Lan lại khuyên nhủ: “Phụ thân đừng quá lo lắng, con nghe Hồ Tử ca nói Thứ sử đại nhân là một vị quan tốt, bây giờ chuyện tình là do Thứ sử phu nhân làm, sẽ không dám làm càn. Mà nàng là một phu nhân cho dù có bản lĩnh thông thiên, hiện tại nàng ta lại không có con, chẳng lẽ lại không sợ Thứ sử đại nhân nổi lên quan ngại hay sao?”

Nữ nhi quan tâm như vậy, trong lòng Thạch Hữu Lương liền thoải mái, hưng hăng trợn mắt nhìn hiền tế ở trong sân, nhìn đi, thật là... trong lòng không cam lòng nói: “Vẫn là phụ thân vô dụng, ủy khuất con a.”

“Phụ thân, sao người lại nói vậy? Con không bị ủy khuất a.” Tử Lan đứng lên, đi tới bên Thạch Hữu Lương, quỳ trên mặt đất, mặt chôn ở đầu gối của hắn, dịu dàng nói:

“Sao lại có phụ thân đau lòng nữ nhi như phụ thân chứ? Từ nhỏ phụ thân đã thương con, trong nhà có cái gì tốt đều cho con, đừng nói phụ thân vô dụng, người là phụ thân của con, đây chính là phúc phận ông trời ban cho con. Hơn nữa con thật sự không bị ủy khuất, mặc dù tướng công không nói, nhưng trong tâm hắn luôn có con, cũng thương con. Trước kia bà ngoại cũng nói qua, cả đời nữ nhân thật không dễ dàng, nhưng có một tướng công toàn tâm toàn ý với mình, tựa như ông ngoại, tựa như phụ thân, chính là phúc khí cả đời của một nữ nhân. Cuộc sống sau này còn dài. Hẳn có cái gì không tốt, phụ thân có thể dạy dỗ, không phải rất tốt sao?”

Đưa tay xoa đầu nữ nhi, Thạch Hữu Lương nhìn hiền tế ở bên ngoài không ngừng làm việc, nghĩ thầm, cho là dạy dỗ, cũng là hiền tế, cũng không có gì phải hối hận, chỉ cần cả đời hắn chiếu cố Tử Lan thật tốt, thật

ra cũng không có gì không tự nhiên, ...

Hai phụ tử lại nói chuyện một lát, Tử Lan cùng Dương thị vào bếp chuẩn bị cơm trưa, Thạch Hữu Lương đuổi Thạch Lâm đi ra phía sau chơi, hấn cùng Dương Khang An tiến hành một phen trao đổi sâu sắc.

Ở nhà vợ ngây ngô không lâu, ăn cơm trưa, Tử Lan liền rời đi, trong nhà còn chưa thu dọn xong. Lúc tối, Dương Khang An con tới một cái giỏ, với mấy con gà rừng, lúc trở về, Thạch Hữu Lương chuẩn bị một xe bò gì đó, Tử Lan cố gắng cự tuyệt, nhưng không ngăn cản được sự kiên quyết của phụ thân, gạo, dầu, muối, còn có hai con gà mái cùng không ít rau dưa, trời đã bắt đầu lạnh, Thạch Hữu Lương nói Dương gia có rất ít đồ ăn, nữ nhi mình lại am hiểu làm dưa chua, đồ chua, cho nên dứt khoát đem bình rau dưa cho nữ nhi mang về, sợ nàng mùa đông thiếu đồ ăn.

Sau khi nữ nhi rời đi, Thạch Hữu Lương mới phát hiện bên cạnh ly trà Dương Khang An uống để lại ba lượng bạc, tức giận vứt ly trà, mắng: “Thằng nhóc.” Hồi lâu, mới thu bạc vào, thật ra hấn cũng hiểu ý định của Thạch Hữu Lương, vì ý định này hấn cũng từng nghĩ qua.

Trên đường trở về, Tử Lan len lén nhìn Dương Khang An, phát hiện hấn không mất hứng, mới coi là yên lòng, dù sao thì hiện tại, nhạc phụ vẫn trông nom quá nhiều, có chút nghĩ hiền tế không có bản lĩnh.

Sau khi về tới nhà, bỏ đồ xuống, Tử Lan nhìn thấy tướng công cầm cuốc bắt đầu đào hầm, nàng nhún nhún vai.

Tử trước tới giờ mỗi lần Thạch gia cho hấn đồ, đều tính ra giá tiền, trả lại bằng hoặc nhiều hơn, trừ cây nhân sâm kia, hấn cũng dò hỏi giá trị, theo tiệm thuốc nói, đại khái trị giá mười hai lượng bạc, hấn cũng biết Tứ thúc Thạch gia, bây giờ chính là nhạc phụ, bởi vì tâm tính thiện lương, biết đệ đệ hấn cần nhân sâm để bồi bổ, nên mới suy nghĩ cho hấn, đem nó thu vào. Bây giờ Tử Lan đã là thê tử của hấn, Dương Khang An cảm thấy việc chiếu cố thê tử là việc nên làm, cho nên lúc này mới cầm bạc để lại cho Thạch Hữu Lương.

Cơm trưa thì Dương Dật An đã hâm nóng bánh bao, hoa quế cao, và chén canh trứng gà còn dư lại từ buổi sáng. Buổi chiều, từ trong bếp Tử Lan lấy cái chảo đã lâu chưa dùng, Tử Lan muốn rang thức ăn lên, đun chút nước rửa qua cái chảo, bắt đầu rán bánh rồi rang thức ăn.

Xào trứng với khoai tây, cắt đồ chua, xào lại chút đồ ăn còn dư từ tiệc cưới, nấu chút mì sợi.

Tử Lan ăn một cái bánh rán, rồi một chút thức ăn cũng đã no rồi, Dương Dật An ăn nhiều hơn Tử Lan một chút, ăn được thêm nửa tô mì nhỏ nữa, Tử Lan làm cũng không nhiều, còn dư lại Dương Khang An liền ăn hết. Nhìn Dương Khang An ăn nhiều như vậy, Tử Lan liền suy nghĩ ăn nhiều như vậy rồi cuộc đã đi nơi nào a? Cũng không thấy bụng nhô ra nhiều.

“Thê tử, nàng phải ăn nhiều thêm chút nữa, nàng nói Dật An ăn ít, ta xem nàng còn ăn ít hơn cả Dật An.” Sau khi ăn xong, Dương Khang An thu dọn xong xuôi, nói với Tử Lan.

Tử Lan nhìn bụng mình một chút, nói: “Bụng thiếp cũng không lớn như vậy, có thể ăn được bao nhiêu?” Vừa nói Tử Lan vừa đưa tay đâm đâm bụng Dương Khang An.

Sự thật, ăn no phát dục, Tử Lan vạn vạn không nghĩ tới, một cái đâm kia, liền đem mình đâm tới trên giường...

“Chàng thật đáng ghét, mang thai thì làm sao bây giờ? Lúc nào lên trấn trên chàng nhớ mua thuốc tránh thai nhé?” Tử Lan bắt đầu dĩ nói với Dương Khang An, trong không gian cũng có thuốc tránh thai, nhưng không tiện lấy ra.

Dương Khang An dịch góc chăn cho Tử Lan, nhàn nhạt nói: “Nhạc phụ đã nói cho ta biết chuyện này, còn cho ta chút thuốc, một tháng ăn một viên là được.”

“Phụ thân có thuốc tránh thai sao?” Tử Lan kinh ngạc, trong lòng suy đoán, ba năm nay Dương thị còn chưa mang thai, chắc là vì phụ thân ngừa thai?

Lời tác giả: Dương thị không có thai, không chỉ vì Thạch Hữu Lương có vấn đề, thật ra chính Dương thị cũng có vấn đề...

46. Chương 46

Dương Khang An kinh ngạc nhìn Tử Lan, mặc dù hắn đã hỏi nhạc phụ giữa thai như thế nào, nhạc phụ mới nói, dù sao thì phụ thân đã không còn, dù hắn cũng ngại ngần, nhưng chỉ có thể hỏi nhạc phụ. Nhìn đáng vẻ kinh ngạc của thê tử, mặt hắn đỏ lên một chút, cũng không nói gì nhiều:

“Ừ, nhạc phụ nói ăn xong một tháng sẽ không mang thai, cho ta một bình nhỏ. Phụ thân nói bình này là hai ngày trước nhạc phụ đi trần trên mua về.”

Nhất thời, Tử Lan không biết trong lòng mang tư vị gì, phụ thân đối với nàng quá tốt, lúc này Tử Lan càng hy vọng phụ thân có thể trôi qua những ngày thư nhàn.

“Đừng lo lắng nữa, hơn nữa,... Nhạc mẫu không có thai, cũng không phải do phụ thân, ngay cả lang trung cũng nói... Ta không nói rõ ràng được. Bây giờ nhạc mẫu còn đang uống thuốc nữa.” Từ trên mặt Tử Lan, Dương Khang An nhìn ra suy nghĩ của nàng, vì thế mở miệng an ủi nàng.

Như vậy cũng tốt. Tử Lan nhìn ra được Dương thị rất quan tâm phụ thân, cũng không muốn vì chuyện hài tử mà hai người có mâu thuẫn. Về phần Thạch Lâm, nàng vẫn có thể chiều cố hân.

Cuộc sống tân hôn, Tử Lan cảm thấy ngọt ngào như mật. Dương Khang An thật sự đem nàng để ở trong lòng, mặc dù hắn không nói những lời ngon tiếng ngọt, việc trong nhà, hơn phân nửa là hắn cướp làm.

Cứ như vậy Tử Lan an bình mà hạnh phúc sống qua hơn nửa tháng, khi Thạch gia cùng Tử Lan cho là mọi chuyện đã qua đi, thì Thạch gia xảy ra chuyện.

Đầu tiên là Thạch Bích đang học tập ở y quán, bị người ta nói là lấy nhầm thuốc, làm hại người ta sứt chút nữa mất mạng, bị bắt vào tù, sau đó quan phủ nói là chính đồn lại đường phố, tất cả việc buôn bán của Thạch gia đều không thuận lợi.

Ban đầu, Thạch gia còn không nghĩ chuyện liên quan tới Tử Lan, chỉ cảm thấy mình xui xẻo, ai biết Thạch Liên Hoa hã hê nói một câu, nói là Tử Lan gây ra tai họa. Thạch Liên Hoa nhẹ nhàng nói: “Sao chúng ta lại xui xẻo như vậy? Không phải Thứ sử phủ chính đồn chúng ta hay sao?”

“Người nghĩ Thứ sử đại nhân rảnh rồi giống người sao, chỉ vì chuyện nhỏ mà mất nhiều công sức vậy sao? Thứ sử đại nhân là người làm đại sự.” Thạch Hữu Lương phản bác.

Mặc dù mọi người không nói gì, nhưng trong lòng đều đồng ý với câu nói của Thạch Liên Hoa, hết thấy mọi việc đều phát sinh sau khi Tử Lan cự tuyệt hôn sự Thứ sử phủ.

“Tử Lan, bá mẫu van cầu con, cầu xin con cứu đệ đệ con đi. Tiểu Bích là nhi tử duy nhất của nhà ta a.” Tam bá mẫu Vương thị tuyệt vọng, lời kéo cánh tay Tử Lan, khóc lóc van xin.

Dương Khang An đem Tử Lan kéo ra phía sau hắn, cau mày nói: “Muốn Tử Lan cứu thế nào? Nghe nói Tiểu Bích đệ đệ bị bắt là do bốc nhầm thuốc, khiến người ta trọng thương mới bị giam, Tử Lan làm thế nào để cứu hắn đây?”

“Vậy tại sao trước kia, không có việc chính đồn đường phố?” Đại bá mẫu Lý thị phản bác.

“Hừ. Lúc làm ra tiền thì không để ý đến Tử Lan nhà ta, lúc xảy ra chuyện thì đổ hết lên nhà chúng ta? Việc chính đồn đường phố cũng quy lên người Tử Lan nhà ta, ta nói đây, làm người thì phải có lương tâm.”

Thạch Hữu Lương cười lạnh nói, thật ra nếu khó chịu với hắn, hắn có thể chịu, nhưng tuyệt đối không thể làm khó hai đứa nhỏ nhà hắn.

Thạch Hữu Lương nói xong, mấy huynh đệ vẫn không phục, vì vậy cãi vã. Mấy đứa cháu trước kia nhận ân tình của Thạch Hữu Lương, không dám dính líu tới Thạch Hữu Lương, chỉ ở một bên nhỏ giọng khuyên nhủ phụ mẫu, ...

Nhìn các con làm loạn, Thạch gia gia dùng sức vỗ bàn, quát: “Được rồi, bình tĩnh một chút, lão Tam, người đi hỏi thăm xem, người bị trọng thương kia bị thương tới mức nào, xem lấy chút bạc ra có thể hóa giải được hay không?”

Từ Thạch gia trở lại, hai ngày nay thân thể Dương Đồ Phu không được khỏe, Dương thị lo lắng, Thạch Hữu Lương để nàng về thăm một chút, Thạch Hữu Lương gọi phu thê Tử Lan vào trong nhà, nói :

“Hiện tại, dù có chuyện gì xảy ra, cũng sẽ đổ thừa lên đầu các con, theo ta thấy, Khang An, con mang theo Tử Lan đi ra ngoài tránh đi một chút, đi làm công, một năm sau hãy trở về, dù muốn nhắm vào nhà chúng ta, náo như vậy cũng đủ rồi.”

“Chúng con đi, phụ thân làm thế nào bây giờ? Vạn nhất bọn họ còn chưa bỏ qua thì sao?” Tử Lan cau mày hỏi.

Thạch Hữu Lương khoát tay nói: “Hiện tại quan trọng là hai con, không biết đầu óc Thứ sử phu nhân bị bệnh gì, hay là phu thê bọn họ có vấn đề, mới vừa nhậm chức Thứ sử được hai tháng, liền vội vàng gây chuyện, như vậy mà cũng được coi là quan phụ mẫu hay sao, thật là sự sỉ nhục cho Thanh châu chúng ta.”

“Phụ thân, con cảm thấy con và tướng công đều không thể rời đi, nếu chúng con đi, liền biến thành chạy án, coi như chúng con vô tội, cũng thành chúng con có tội.”

Tử Lan cảm thấy, gặp chuyện mà rời đi, thật sự là hạ sách. Bây giờ không giải quyết được sự việc, nàng phải đi tìm bà dì (Tỷ muội của bà ngoại) , cầu xin giúp đỡ, mặc dù cuối cùng không biết bà dì và biểu cữu có thấy chết không cứu hay không, nhưng còn một cọng cỏ nàng cũng phải nắm chắc.

Chuyện tìm người, Tử Lan thấy nên giao cho nam nhân thì tốt hơn, vì vậy mở miệng nói: “Phụ thân, chúng ta không thể vẫn bị động như vậy, con nhớ trước kia bà ngoại còn sống, có nói cho con biết, nói vạn bất đắc dĩ có việc không giải quyết được, phải đi tìm muội muội của bà ngoại, cũng chính là bà dì của con và Thạch Lâm, lúc ấy con năm tuổi, ông ngoại và bà ngoại mang con và mẫu thân đi nhìn, năm kia Trạng nguyên đi dạo phố, đã từng nói Thám Hoa kia chính là nhi tử của bà dì. Mà Thứ sử đại nhân cũng là Thám hoa, đoán chừng có thể biết biểu cữu, phải đi xin giúp đỡ, đừng làm cho âm hồn Thứ sử không tiêu tan.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều kinh hãi, mặc dù Thạch Hữu Lương biết nhạc mẫu của hắn xuất thân từ đại gia, nhưng không nghĩ có thân thích xuất chúng như vậy. Tử Lan vừa nói như thế, hắn liền có ấn tượng, nhớ có lần nhạc mẫu nhạc phụ đưa quần áo mới tới, mang theo thê tử cùng nữ nhi đi ra ngoài một vòng, bởi vì bận rộn mà hắn không đi được, thật lâu không thấy bọn họ trở lại, hại hắn còn rất lo lắng.

“Tỷ tỷ, sao đệ không được đi a?” Thạch Lâm chu mỏ hỏi.

Tử Lan điểm điểm trán hắn, cười nói: “Đi, có đi, lúc ấy đệ ở trong bụng mẫu thân đấy.”

“Tử Lan còn nhớ rõ tên của biểu cữu sao?” Thạch Hữu Lương hỏi, có thân thích phú quý như vậy, nhưng nhạc phụ nhạc mẫu vẫn không đi tìm thân thích, chỉ sống cuộc sống bí mật bình bình đạm đạm, hiện tại nếu không vì không có biện pháp nào khác, Thạch Hữu Lương cũng không muốn đi tìm bà dì, gây phiền toái cho người ta.

Tử Lan cau mày suy nghĩ, nói: “Lúc đó con mới năm tuổi, ... Long Khánh năm thứ mười bảy, một năm kia là khoa cử Long Khánh thứ năm, biểu cữu họ Trần, tên con không nhớ rõ, bà ngoại họ La, khuê danh là Thanh Nhã. Bà dì là muội muội ruột thịt của bà ngoại, tên cũng có từ Thanh là tên đệm, gọi là Thanh Uyển. Con liền chỉ nhớ được như vậy. Di ông ngoại (trượng phu của bà dì) tên gọi là Trần Vũ Tường.”

“Họ Trần? Long Khánh năm mười bảy? Thám hoa? Sao lại quen thuộc như vậy?” Thạch Hữu Lương tự lẩm bẩm một lát, mở to hai mắt, nói: “Thứ sử tân nhậm không phải là họ Trần, thám hoa từ mười năm trước sao? Tử Lan năm nay mười tám tuổi, mười năm trước không phải con chỉ có năm tuổi, là năm Long Khánh thứ mười bảy hay sao?”

Không phải trùng hợp như vậy chứ? Tử Lan ngây ngẩn cả người, nghĩ thầm... Thật là quá cầu huyệt đi. Nàng lại bị biểu cữu muội (phu nhân của biểu cữu) coi trọng, muốn nàng làm tiểu thiếp của biểu cữu, ...

Đầu óc Tử Lan vẫn quay cuồng, về đến nhà, nằm ở trên giường, cảm thấy thật quá cầu huyệt.

“Tướng công, thiếp thấy ông trời là cố tình an bài chúng ta ở bên nhau, cố tình tạo ra chuyện?” Phục hồi lại tinh thần, Tử Lan thấy an tâm, nằm trên thân thể Dương Khang An, điểm điểm lên ngực Dương Khang An nói.

Thần sắc của Dương Khang An cũng không tốt lắm, giọng nói ảm đạm: “Thê tử, biểu cữu của nàng là đại quan, nàng cũng coi như là thiên kim tiểu thư, nàng có hối hận vì gả cho ta hay không?”

Tử Lan ngẩng đầu há hốc cắn cắn hần một cái, thở phì phò nói: “Chàng nói ngu ngốc gì đó. Thiếp... Cuối cùng thì thiếp vẫn muốn gả cho chàng, nếu không muốn thiếp hối hận, chàng phải đối với thiếp thật tốt, nếu không... hừ.”

“Ta sẽ đối nàng thật tốt thật tốt, nếu không thể cho nàng những ngày giàu có, nhưng ta đảm bảo với nàng, cả đời này tuyệt đối tốt với nàng.” Dương Khang An vội vàng bảo đảm, hần từng nghe nữ nhân Thạch gia nói chuyện với nhau, lúc đầu con rể mà Thạch Hữu Lương nhìn trúng không phải hần, mà hần cũng không xứng với Tử Lan, hiện tại lại càng không xứng.

“Mẫu thân của thiếp tức nói, gả cho phụ thân, mẫu thân rất hạnh phúc. Lúc bà ngoại còn tại thế, trước khi lâm chung cũng nói với ông ngoại, bà ngoại có thể ở chung một chỗ với ông ngoại, đời này là đáng giá. Cho nên, tướng công, thiếp không quan tâm chàng có tiền hay không, lại càng không quan tâm chàng có bao nhiêu bản lĩnh, thiếp chỉ hy vọng chờ một ngày thiếp già rồi, đi không được, cũng không còn đẹp nữa, chàng vẫn như cũ, cưng chiều thiếp, bên cạnh thiếp, yêu thiếp, như vậy đời này thiếp thấy rất đáng giá.” Cảm nhận được Dương Khang An không tự tin, Tử Lan nhỏ giọng nói bên tai hần.

Hồi lâu, Dương Khang An mới ‘ừ’ một tiếng, nghe câu trả lời của hần, Tử Lan nhắm hai mắt lại.

Dù biết nàng cùng Thứ sử phủ có quan hệ thân thích, tâm tình lo lắng của Thạch Hữu Lương cũng buông xuống, dù nói thế nào, khi Thứ sử đại nhân biết có quan hệ thân thích với Tử Lan, sẽ bỏ qua cho nữ nhi, Tử Lan sẽ được sống yên ổn. Về phần giàu sang của bọn họ, nhạc phụ từng nói với hần, phải bằng bản lĩnh của mình thì mới lâu dài, còn nhờ sự trợ giúp của người khác chỉ là nhất thời, không ai giúp được mình cả một đời.

Thạch Hữu Lương cầm chuỗi Phật châu để nhận thức thân thích mà Tử Lan đưa, thu dọn lương thực rau dưa trong nhà một chút, từ hầm lấy ra một chút thịt khô, chân giò hun khói, liền vội vàng lên xe bò, lên đường.

Sau khi Thạch Hữu Lương đi, ba ngày sau vẫn chưa có tin tức gì, Tử Lan sốt ruột, nàng chưa từng thấy qua biểu cữu, kiếp trước lúc đi ông ngoại tìm được nàng, hần (biểu cữu) đã chết, nghe nói là trên đường hồi kinh biểu cữu gặp phải bọn cướp, biểu cữu, cùng thê tử và bà dì đều bị giết. Có người nói biểu cữu đi du hồ không cẩn thận rơi xuống nước, sau đó chết, thân thể bà dì cũng không tốt, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, thương tâm mà chết...

Tóm lại nhà phú quý rất hay chết kiểu này, ban đầu Tử Lan ở Trần gia mấy tháng, bọn hạ nhân sợ đi ông ngoại khổ sở, vì vậy tự truyền xuống khẩu lệnh, cả Trần gia không được nhắc đến biểu cữu, bà dì. Mà Tử Lan thấy bọn họ cũng chết rồi, cũng không để ý qua. Cho nên giờ không có tin tức của phụ thân, Tử Lan thấy rất lo lắng.

“Nàng đừng nóng vội, ngày mai ta sẽ đến Ký thành hỏi thăm một chút.” Nhìn thê tử ở trong phòng đi qua đi lại, Dương Khang An an ủi nói.

Tử Lan gật đầu nói: “Vâng. Chàng đi tìm hiểu một chút xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Hai phu thê đang nói, đột nhiên truyền tới một trận gõ cửa dồn dập, Dương Khang An đi ra mở cửa, chỉ thấy thần sắc Dương thị tiêu tụy, bước nhanh về phía Tử Lan nói: “Tử Lan, người để cho phụ thân người đi làm cái gì? Phụ thân người bị bắt rồi.”

47. Chương 47

“Phụ thân con bị bắt?” Tử Lan kinh hoàng lùi về phía sau một bước, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chỉ là nhận thức thân thích mà thôi, sao lại bị bắt? Nhớ tới kiếp trước, thái độ của di ông ngoại với nàng, sẽ không thể xảy ra chuyện?

“Rốt cuộc phụ thân người đi làm cái gì, nghe nói vừa tới Ký thành thì bị bắt. Rốt cuộc là chuyện gì?” Thái độ của Dương thị không hề tốt, Tử Lan cũng không để ý, hiện tại trong bụng nàng nóng như lửa đốt.

Vừa đến Ký thành thì bị bắt, tức là chưa nhận thức được thân thích, vì thế nói với Dương Khang An: “Tướng công, chúng ta liền đi xem là việc gì. Vì sao lại bắt phụ thân, có còn vương pháp hay không?” Vừa nói, Tử Lan vừa thu thập một chút, chuẩn bị ra ngoài.

“Tử Lan, phụ thân người đối với người là chân tâm, người phải nói rõ cho ta, phụ thân người đi đâu làm gì, vì sao lại bị bắt? Có phải là vì chuyện của người hay không?”

Dương thị trầm mặc hồi lâu, lúc Tử Lan và Dương Khang An chuẩn bị rời đi, đột nhiên túm lấy cánh tay của Tử Lan.

Hiện tại trong lòng Tử Lan cũng rất rối loạn, lại bị Dương thị ngăn trở, tâm tình thật không tốt, ngẩng đầu nhìn Dương thị chầm chậm nói: “Người là người bên gối phụ thân ta, người cũng không biết phụ thân ta đi làm gì, mà ta lại biết sao? Hiện tại ta chỉ muốn đi cứu phụ thân, người buông tay cho.”

“Không được, người phải nói cho rõ, nếu không ta sẽ không cho người đi.” Dương thị quyết không bỏ qua, trong miệng lẩm bẩm: “Đều là người yêu tinh hại người, nếu không phải vì chuyện của người, Thạch gia sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, tướng công sẽ không bị bắt.”

“Đủ rồi.” Tử Lan hất tay, tránh Dương thị lôi kéo, nói: “Ta mong muốn Thạch gia gặp chuyện không may sao? Phụ thân ta nói đúng, lúc làm ra tiền, không ai nói ta tốt, vừa xảy ra chuyện thì đổ hết lên đầu ta. Kể từ khi Thạch gia xảy ra chuyện, ngày ngày người về nhà cha mẹ. Không phải sợ bị dính lú lên người sao? Hiện tại ta liền nói cho người biết, người yên tâm, bất kể phụ thân ta thế nào, ta như thế nào... Người sẽ không gặp phải chuyện gì, nếu bây giờ người không yên lòng, ta để cho Thạch Lâm thay phụ thân ta viết thư, người không phải chịu ủy khuất nữa.”

(Muanhobaybay: Do đoạn này cả Dương thị và Tử Lan đều đang bức xúc, thả hết tâm tình nên muanho để xưng ta-người nha.)

“Người... người... thật càn rỡ, ta là mẫu thân của người, người tại sao có thể nói chuyện với ta như vậy?” Mặt Dương thị đỏ lên, quát: “Ta chỉ hỏi một chút phụ thân người đi làm gì. Ngay cả việc này ta cũng không thể hỏi sao?”

“Người còn biết ta gọi người là mẫu thân sao? Vậy hiện tại ta muốn đi cứu phụ thân ta, người đừng cản đường được không?” Lúc này tâm tình Tử Lan thật sự không tốt, cho nên nói chuyện với Dương thị cũng không tốt lắm.

Nói với Dương Dật An một tiếng, Dương Khang An mang theo Tử Lan ra ngoài, lúc ra cửa còn gặp người Thạch gia biết tin tức tới đây thăm hỏi, Tử Lan nhìn vẻ mặt hoảng sợ của bọn họ, đây là lo lắng Thứ sử phủ trả thù nàng.

Bởi vì còn chưa nhận thức thân thích, cũng không biết chuyện gì xảy ra, Tử Lan sẽ không nói cho bọn họ biết quan hệ thân thích của nàng với Thứ sử phủ, chỉ nói với bọn họ là đi xem chuyện gì xảy ra, nhờ Thạch Tiểu Hồ chiếu cố Dương Dật An và Thạch Lâm, vội vàng lên đường.

“Tỷ tỷ, chờ đệ một chút, chờ đệ một chút.” Ước chừng đi được một khắc đồng hồ, đột nhiên Tử Lan nghe tiếng Thạch Lâm ở phía sau, dừng một chút, quả thật thấy Thạch Lâm ôm bọc nhỏ chạy theo.

“Đệ tới làm gì? Mau trở về đi.” Tử Lan cau mày nói với đệ đệ.

Thạch Lâm đã chạy tới, thở hổn hển nói: “Tỷ, đệ muốn đi cùng tỷ. Chúng ta cùng đi cứu phụ thân.”

Hốc mắt Tử Lan đỏ lên, nhưng biết phải đi không ít ngày đường, vì thế nói: “Đệ yên tâm, phụ thân nhất định sẽ không có chuyện gì, tỷ với tỷ phu đệ rất nhanh sẽ mang phụ thân trở về.”

“Không. Tỷ, phụ thân nói ban đầu là tỷ che chở đệ, đệ mới có thể còn sống rời khỏi Chương gia, đệ đã đáp ứng phụ thân, bất kể phát sinh chuyện gì, cũng không thể để tỷ tỷ phải đối phó một mình, chúng ta là tỷ đệ, cùng nhau đối mặt. Đây là ông ngoại dạy cho phụ thân.” Thạch Lâm kiên định nói.

“Đệ là tiểu tử ngốc, tỷ sao lại đi một mình chứ? Rõ ràng còn có tỷ phu nữa mà?” Tử Lan kéo đệ đệ, không giận nói.

Vốn Tử Lan cho là đệ đệ còn nhỏ mang theo sẽ liên lụy, nhưng không nghĩ tới mới đi hơn một canh giờ, nàng liền không đi nổi nữa.

Trong lòng có chút óan thần, thật sự nàng được nuông chiều quá rồi, ngay cả đi đường cũng đi không nổi.

Bị phụ thân nuông chiều thành thân thể tiểu thư, nhưng mệnh là mệnh nha hoàn, Tử Lan vụng trộm tự giấu bản thân.

Nhìn thế tử không đi nổi nữa, Dương Khang An liền công Tử Lan, ở một bên Thạch Lâm vô cùng hâm mộ, nghĩ thầm nếu hắn lớn lên một chút, cũng không cần tỷ phu công tỷ tỷ, hắn cũng có thể công.

Lưng Dương Khang An rất rộng, rất thoải mái, Tử Lan nằm trên đó, nói hai ba câu với Thạch Lâm, ngủ thiếp lúc nào không hay, ngủ thẳng tới huyện Lương Tề, đến huyện thành, bà người ăn điểm tâm ở gian hàng buổi sáng ngoài chợ, sau đó Dương Khang An mua một chút đồ ăn, liền thuê một chiếc xe bò, ba người ngồi trên xe bò tới Ký thành, đến Ký thành cũng đã chạng vạng tối.

“Đi tới Khách điểm nghỉ ngơi một đêm, ngày mai vào ngục thăm phụ thân, hỏi xem chuyện gì xảy ra?” Lúc này vào ngục thăm phụ thân không được, Dương Khang An liền nói.

Ba người tùy tiện giải quyết bữa tối, rồi đi nghỉ ngơi sớm. Buổi tối, Dương Khang An hỏi khách điểm muốn nước nóng, giúp Tử Lan rửa sạch chân, nhìn hai lòng bàn chân Tử Lan nổi lên năm bọng nước, đau lòng không dứt, cầm kim hơ qua lửa nóng, chọc những bọng nước cho Tử Lan, rồi rửa chân cho nàng, rồi chạy tới một tiệm thuốc không xa mua chút thuốc bột và chút vải trở lại, rắc thuốc lên vết thương, đem vải quấn lại.

Ở một bên, Tử Lan nhìn hắn đau lòng xử lý bọng nước cho nàng, trong lòng tràn đầy ấm áp, dễ chịu.

“Phụ thân, chuyện gì xảy ra vậy?” Ngày hôm sau, Tử Lan tốn năm lượng bạc, mới có thể vào thăm Thạch Hữu Lương, mà lại chỉ được một người vào gặp, để Thạch Lâm cùng Dương Khang An chờ ở bên ngoài, Tử Lan cầm bánh bao vừa mới mua vào, vừa nhìn Thạch Hữu Lương, đầu tóc rối bù, Tử Lan liền khóc lên.

Bây giờ Thạch Hữu Lương cực kỳ chật vật, y phục trên người rách nát, xộc xệch, có một vài vết thương, cả người bẩn thỉu, Tử Lan còn thấy trên mặt phụ thân có thương tích.

“Sao con lại tới đây, đây là địa phương con nên tới sao?” Thạch Hữu Lương vừa nhìn thấy nữ nhi, đầu tiên là vui mừng, sau đó cau mày, muốn nàng rời đi mau.

“Phụ thân, người là bị làm sao? Có phải người bị đánh không, có đau lắm không?” Tử Lan nhìn dáng vẻ của phụ thân, chảy nước mắt, đau lòng hỏi.

Thạch Hữu Lương đi tới lan can chỗ Tử Lan đứng, đem Phật châu đưa cho Tử Lan, nói: “Nhanh đi về đi. Phụ thân không sao. Chỉ là đánh nhau với mấy tên côn đồ, không sao cả, bị bắt giam hai ngày liền được thả ra thôi.”

Mặc dù Thạch Hữu Lương nói rất nhẹ nhõm, nhưng Tử Lan vẫn rất đau lòng, nàng đưa bánh bao cho phụ thân, nói: “Phụ thân yên tâm, con nhất định sẽ cứu người ra ngoài, phụ thân hãy chờ con.”

Thạch Hữu Lương gật đầu, phát tay để Tử Lan đi ra ngoài, ngục tù không phải là một địa phương tốt đẹp gì, dáng dấp nữ nhi hắn lại xinh đẹp, nếu cai ngục nổi lên ý xấu, dù hắn muốn khóc, cũng không làm được gì.

“Tướng công, chàng đi hỏi thăm xem Thứ sử phủ ở đâu, chúng ta mua chút lễ phẩm đến bái kiến.” Đi ra khỏi tù, Tử Lan đỏ mắt, nói với Dương Khang An.

Dương Khang An gật đầu, đưa Tử Lan cùng Thạch Lâm trở về khách điểm, hắn thì đi nghe ngóng.

Tử Lan lấy ra một bức tú phẩm bà ngoại để lại cho nàng, hình thù là một đôi phu thê, nam đánh đàn, nữ viết chữ, còn có tỷ muội ở một bên chơi đùa, trong hình, muội muội nhỏ hơn tỷ tỷ rất nhiều, ngược đầu đưa tay, giống như muốn cướp một hộp có khóa hình hoa mai trong tay tỷ tỷ.

Hình ảnh trong bức tú phẩm cực kỳ ám áp, Tử Lan biết bà ngoại thù chính là cảnh tượng bà ngoại đã từng trải qua, cầm lẽ vật này đi tìm bà dì, bà dì sẽ không thể không tin.

Đem tú phẩm cất cẩn thận, Tử Lan gọi tiểu nhị tới, bảo hắn đi mua cho nàng một hộp có khóa hình hoa mai trở lại.

Chờ mua xong những thứ đồ này, Dương Khang An cũng trở lại, hắn hỏi thăm được địa chỉ của Thứ sử phủ, đồng thời dò hỏi được hôm nay Lão phu nhân Thứ sử phủ đi Vạn An tự dâng hương, trong lòng Tử Lan vui mừng, Tử Lan ôm bọc quần áo tú phẩm, còn Dương Khang An ôm hộp khóa hình hoa mai, tay dắt đệ đệ, đi tới Vạn An tự, nàng cùng Dương Khang An cảm thấy tìm lão thái thái sẽ dễ dàng hơn.

Đến Vạn An tự, đi vào mới biết, thì ra Phật Đường lão thái thái đang bái Phật, không cho phép người khác ra vào. Mà lão thái thái đang một mình lễ Phật ở bên trong, Tử Lan cùng trưởng phu và đệ đệ đều chờ ở bên ngoài điện, bởi vì biết lão thái thái ở bên trong, tâm Tử Lan cũng an tĩnh trở lại.

Nàng ngẩng nhìn bốn phía, thời này chế độ khá giống Đường triều Trung Quốc, có châu huyện, có huyện lệnh, huyện thừa, huyện chủ bộ, cùng huyện úy.

Cho dù không phồn hoa và phát triển như Đường triều... cũng có sự phát triển riêng, lúc ấy lúc phụ thân dựng nhà sàn nhà hay bậc thang đều lau nước bùn, còn gương cùng thủy tinh giá tiền rất cao, nhà nông không thể có đủ tiền để làm, lúc Tử Lan lập gia đình, Thạch Hữu Lương đặc biệt cho nàng một khối gương làm của hồi môn.

Hơn nữa ở thời đại này, Phật giáo rất thịnh vượng, kinh thành có Tướng Quốc tự, Vân Châu có Vạn Phật tự, Kế châu có chùa Bạch Mã, ba tòa Tự Miếu nổi danh, còn ở Thanh Sơn châu cùng Ký thành có Vạn An tự là ngôi chùa lớn nhất, nhưng cũng chỉ thuộc chùa chiến hàng thứ hai.

Chờ ở ngoài cửa chính điện, Tử Lan cùng mấy người không ngừng bái Phật, Tử Lan mặc dù không tin thần Phật, nhưng nàng đã trải qua nhiều điều không thể tin, trong lòng vẫn chứa một tia kính sợ, cửa chính điện bị nha hoàn bà tử Thứ sử phủ vây quanh, muốn đi vào cũng không dễ, Tử Lan đang suy nghĩ biện pháp có thể đến gần lão thái thái, lại không chú ý ở ngoài điện có một lão bà bà chừng hơn năm mươi tuổi đang nhìn chăm chú tỷ đệ Tử Lan.

“Xin hỏi cô nương tới lễ Phật sao?” Lão bà bà nhin không được, đi tới hỏi thăm.

Tử Lan cảm thấy lão bà bà có chút quen mặt, nhưng bây giờ nghĩ không ra là đã gặp ở đâu, lại nhìn y phục bà đang mặc, suy đoán là người đặc lực bên lão thái thái, vị vậy hơi khom người, lễ phép nói:

“Thực không dám dấu diếm, tiểu phụ nhân tới đây không phải vì lễ Phật, mà là vì có chuyện cần bái kiến lão phu nhân Thứ sử phủ, mong bà bà thông báo một tiếng.”

Bà bà lại nhìn Thạch Lâm một chút, suy nghĩ một chút mới nói: “Ta nhìn tiểu nương tử có chút quen mặt, không biết đã gặp qua ở đâu, nhưng không biết tiểu nương tử cầu kiến lão phu nhân là có chuyện gì?”

Tử Lan tháo chuỗi Phật châu ở cổ tay đưa tới, nói: “Nếu bà bà có thể mang chuỗi Phật châu này vào cho lão phu nhân, sẽ biết đây là chuỗi Phật châu tổ truyền, mong rằng bà bà đem vào cho lão phu nhân nhìn.”

Bà bà nhận lấy chuỗi Phật châu, nhìn một chút, đột nhiên nhìn thấy phía sau Phật châu nhô ra chữ “La”, nhất thời sắc mặt đại biến, cầm Phật nhanh bước nhanh vào chính điện..

Sau đó không lâu lắm, từ trong đại điện đi ra một vị bà bà tóc ngân sương (tóc ngân sương: chính là có tóc bạc a), trên mặt cũng có không ít nếp nhăn, một lão phụ nhân xuất hiện trước mắt Tử Lan.

Nhưng khi Tử Lan nhìn thấy lão phụ nhân, nước mắt liền rơi xuống, lão phụ nhân có bảy phần tương tự với bà ngoại, chẳng qua là nhìn phúc hậu hơn. Mà bà ngoại vì cả đời khổ cực, gầy và đen hơn lão phụ nhân.

Tử Lan che miệng, chảy nước mắt, cứ ngây ngốc nhìn lão phụ nhân từng bước từng bước đi tới phía nàng.

48. Chương 48

“Chuỗi Phật châu này... là ai đưa cho con...” Lão phụ nhân đi tới trước mặt Tử Lan, bình tĩnh nhìn một lúc, mới run run hỏi.

Tử Lan hé miệng, nhận khăn tay Dương Khang An đưa tới, lau lau nước mắt, lúc này mới cung kính trả lời: “Thưa lão phu nhân, Phật châu này là bà ngoại đưa cho con trước khi lâm chung, nói là vật tổ truyền.”

“Lâm chung...” Lão phụ nhân nghe thấy chuyện không thể tiếp nhận, tự lẩm bầm lui về phía sau hai bước, sau đó đột nhiên tiến lên, lôi kéo tay Tử Lan hỏi: “Con có biết... tục danh của nàng không?”

“Bà ngoại của tiểu phụ nhân chính là trưởng nữ của La gia ở Minh Thành, khuê danh là Thanh Nhã.” Tử Lan trả lời từng chữ từng chữ.

“Ồ... ô...” Lão phụ nhân một tay cầm Phật châu, một tay cầm chặt tay Tử Lan, khóc thất thanh: “Là tỷ tỷ... tỷ tỷ...”

Tử Lan vội vàng đỡ lão phụ nhân, cũng rơi rất nhiều lệ.

“Lão phu nhân, đừng thương tâm, tìm được biểu tiểu thư, phải cao hứng mới đúng. Ngài xem, ngài cứ khóc như vậy, biểu tiểu thư rất thương tâm, nói thật, vừa rồi lão nô mới nhìn thấy biểu tiểu thư, đã thấy biểu tiểu thư cùng lão phu nhân ngài năm đó và Đại tiểu thư như cùng khuôn mẫu đúc ra?” Lão bà bà vừa giúp Tử Lan vào thông báo, cũng lau nước mắt, khuyên nhủ chủ tử nhà mình.

Tử Lan ngừng khóc, giúp lão phu nhân Trần La thị lau nước mắt, sau đó nói: “Bà dì, người đừng khóc, lúc bà ngoại ra đi cũng cười, bà ngoại còn có lễ vật tặng cho người a.”

Trần La thị vẫn cầm chặt tay Tử Lan không buông, nhưng cũng từ từ ngừng nước mắt, những năm gần đây, lão phu nhân không ngừng tìm kiếm tỷ tỷ của nàng, nhưng nhiều năm như vậy vẫn không có kết quả, nhưng khi biết tỷ tỷ đã không còn, càng cảm thấy thương tâm, tâm đau đến không chịu được.

“Bà dì, đây là tướng công của con, đây là đệ đệ con, Thạch Lâm.” Chờ Trần La thị ngừng khóc, lúc này Tử Lan mới giới thiệu Dương Khang An cùng Thạch Lâm đứng phía sau nàng, lại quay đầu nói với bọn họ mau hành lễ: “Tướng công, Lâm tử, mau dập đầu với bà dì, Lâm Tử, không phải đệ thường hay hỏi tỷ tỷ, bà ngoại có hình dáng thế nào sao? Bà ngoại cùng bà dì có dáng dấp giống nhau như đúc.”

Dương Khang An cùng Thạch Lâm nghe Tử Lan nói, quỳ xuống, dập đầu, Trần La thị gạt đầu một cái, nghẹn ngào nói mấy chữ tốt, sau đó ánh mắt xẹt qua Dương Khang An, nhìn Thạch Lâm, một lúc lâu mới hỏi: “Huệ Tâm, người xem, tiểu Thạch lâm lớn lên có giống Thanh nhi nhà chúng ta không?”

Lúc này Tử Lan mới phát hiện, Huệ Tâm chính là tên lão bà bà đã thông báo giúp nàng.

Huệ Tâm bà bà tiến lên nhìn Thạch Lâm một chút, sau đó gạt đầu nói: “Đúng là có năm phần giống lão gia nhà chúng ta. Chỉ cần nhìn biểu tiểu thư cùng biểu thiếu gia một cái có thể nhìn ra là người nhà của lão phu nhân. Nếu không lúc đó sao lão nô có thể nhận ra, mà lỗ mãng tiến lên hỏi biểu tiểu thư chứ?”

“Đứa bé ngoan, đứa bé ngoan, đều là những đứa bé ngoan, giống con cháu La gia chúng ta.” Trần La thị lôi kéo Thạch Lâm, sờ sờ khuôn mặt hắn, vừa khóc vừa cười.

Nhìn Trần La thị đứng yên thật lâu, cũng khóc lâu rồi, Huệ Tâm bà bà lại khuyên Trần La thị, cùng đám người Tử Lan vào thiện phòng nghỉ ngơi, Trần La thị nhìn gương mặt Thạch Lâm một hồi, liền đáp ứng.

Đến thiện phòng, Trần La thị liền hỏi Tử Lan, bà ngoại mất khi nào, ông ngoại là người phương nào, lại hỏi tuổi của Tử Lan cùng Thạch Lâm, hỏi Tử Lan gả từ khi nào, Thạch Lâm có đi học không, lại kêu Dương Khang An ăn điểm tâm...

Bởi vì thấy bà dì giống với bà ngoại, Tử Lan càng cảm thấy thân thiết, liền kể cho bà dì cuộc sống nhiều năm qua của mình, đối với chuyện không tốt, kể hời hợt sơ lược, cường điệu những chuyện thú vị, nói bà ngoại dạy nàng biết chữ, thêu hoa, mẫu thân dạy nàng làm đồ ăn... Còn nói về phong cảnh đẹp đẽ trên đường hồi hương, rồi nói những ngày hạnh phúc ở trong thôn...

Biết được tỷ tỷ mình gả cho con của người đã từng làm quản gia của La gia, nghĩ tới việc tỷ tỷ từng làm thiếp thị của người ta, sau đó được gả cho quản gia, coi như cũng có một kết quả thỏa đáng. Sau đó, nghe Tử Lan nói lúc mẫu thân nàng qua đời, bà dì đau lòng muốn khóc.

Nghĩ tới tỷ tỷ càng cảm thấy đau lòng, lôi kéo tay Tử Lan không buông. Thạch Lâm trắng mặt hiểu chuyện, Trần La thị cũng yêu thương không dứt, nhìn Thạch Lâm, Trần La thị tựa như thấy nhi tử khi còn bé.

Nhưng bà dì rất không thích Dương Khang An, nhưng cũng dè xuống sự không thích trong lòng, hỏi thăm một chút, dù nói thế nào, hẳn cũng đã là hôn phu của Tử Lan, coi đáng đáp không tốt, cũng không có tiền tài, tài hoa gì, nhưng ván đã đóng thuyền, nhân phẩm là rất quan trọng.

“Bà dì, bà ngoại có lẽ vật cho người đấy.” Đợi Trần La thị ngừng khóc, Tử Lan vội vàng lấy bọc quần áo từ chỗ Dương Khang An, cùng hộp khóa hoa mai.

Trần La thị đưa tay sờ sờ hình ảnh trong tú phẩm, lại sờ hộp khóa hoa mai, lại muốn rơi nước mắt, Tử Lan vội vàng khuyên nhủ.

Bởi vì khóc lâu, Trần La thị có chút mệt mỏi, sau khi mấy người Tử Lan dùng cơm chùa, liền buồn ngủ, Tử Lan mấy lần muốn nói chuyện tình của phụ thân, nhưng nhìn bà dì mệt mỏi như vậy, nhất thời không thể hé miệng, liền chờ bà dì tỉnh ngủ thì nói.

Nhưng hiện tại Trần La thị đã lim dim vẫn cầm chặt tay Tử Lan không buông, Tử Lan liền rót một ly trà cho bà dì, nâng liền cho thêm chút xú bột sen vào, Trần La thị uống trà, đi tịnh phòng (nhà xí a) một lần, đổi y phục, liền lôi kéo Tử Lan ngủ cùng bà.

Có thể là bột sen phát huy hiệu quả, Trần La thị ngủ một lát thì tỉnh lại, tinh thần cũng rất tốt, nhìn Tử Lan nằm ở bên cạnh, trong lòng Trần La thị mềm xuống, đây là cháu gái của tỷ tỷ? Tỷ tỷ vì cứu bà mà bán mình lấy tiền, con cháu của tỷ tỷ a.

Trần La thị nhẹ nhàng sờ khuôn mặt của Tử Lan, cẩn thận nhìn, thật ra Tử Lan không giống tỷ tỷ như đúc, vừa nhìn thì thấy rất giống, nhưng mặt của Tử Lan tinh xảo hơn chút, nghĩ đến Tử Lan nói truyện rất có trước sau, thanh âm dễ nghe mà cảm động, có thể nhìn ra nàng được nuôi dưỡng rất đài hoàng, Tử Lan có thể gả cho người đáng giá hơn a...

Tử Lan nhìn Trần La thị, phảng phất thấy được bà ngoại trong trí nhớ, liền nhếch miệng, gọi một tiếng “bà ngoại”, thậm chí còn cọ cọ lên người Trần La thị, nhìn kỹ lại là Trần La thị, Tử Lan liền thanh tỉnh, vội vàng ngồi dậy, ngưỡng ngừng nói: “Bà dì, ngài cũng bà ngoại quá giống, trong lúc nhất thời con nhận lầm.”

“Đứa bé ngoan, liền kêu bà ngoại, bà ngoại là tốt rồi.” Trần La thị hòa ái nói.

Sau khi ngủ dậy, tinh thần đã tốt hơn nhiều, Trần La thị nhớ lại mọi chuyện, nhìn mấy hài tử nói chuyện có nháy mắt nhau, biết bọn họ có chuyện không giải quyết được, lúc này mới tìm đến bà. Thật ra bà cũng biết, vị trí hiện tại của nhi tử, quả thật có không ít người muốn dựa vào, nhưng mặc kệ người khác, nếu mấy hài tử này cầu xin chuyện không phạm pháp, nàng nhất định sẽ giúp một tay.

Phỏng đoán mấy đứa nhỏ có chuyện khó giải quyết, Trần La thị cũng không muốn vòng vo, hỏi thẳng ra ngoài.

Trần La thị vừa hỏi, thời gian này Tử Lan chịu không ít áp lực, mấy ngày nay trong nhà vì chuyện Thứ sử phủ cầu hôn mà tâm tình không tốt, nàng phải vội vàng xuất giá, phụ thân luôn tự trách, ngay cả Thạch Lâm cũng trầm mặc không ít, cộng thêm việc phụ thân vào tù làm nàng sợ hãi vô cùng, Dương thị lại gây sự, làm Tử Lan có chút không chịu nổi, nước mắt thì nhau rơi xuống, nàng liền đem mọi chuyện nói ra.

“Súc sinh. Đồ bất hiếu, nghĩ ta đã sống quá lâu sao?” Trần La thị càng nghe càng tức giận, bà chưa bao giờ nghĩ tới nhi tử của bà lại ép một nhà Tử Lan rơi vào đường cùng, thậm chí ép được hài tử nhỏ như vậy lập gia đình...

Khi nghe tới Trần La thị nói con bất hiếu, trong nháy mắt Tử Lan tỉnh lại, mới tỉnh ngủ, đầu óc nàng còn chưa linh hoạt, trong lúc nhất thời, nàng coi bà dì thành bà ngoại thân thiết, cho nên quên Thứ sử đại nhân chính là biểu cữu của nàng, thấy Trần La thị tức giận như vậy, Tử Lan vội vàng ngưỡng ngừng khuyên nhủ đôi câu, nói có lẽ biểu cữu cũng không biết chuyện này, cho nên Trần La thị đừng tức giận.

Trần La thị nghe xong, lại càng tức giận, nói: “Chuyện trong nhà còn chưa chấn chỉnh, là chuyện đại kỵ của nhà quan, còn nữa nếu hấn hoàn toàn không biết, như vậy thì là một mình Vương thị làm ra, thành thân gần mười năm, không có một mụn con, chính là bất hiếu. Ta cũng không ngờ biểu cữu của con lại hồ đồ đến mức này.”

Tử Lan nghe Trần La thị nói, trong lòng lo lắng, bởi vì nếu mẫu nhi bất hòa, đến lúc đó không biết biểu cữu sẽ làm gì, có thể oán giận nàng hay không.

Trần La thị đã trải qua cuộc sống nhiều hơn Tử Lan, nhìn vẻ mặt lo lắng của Tử Lan, liền đoán được suy nghĩ của nàng, vỗ vỗ tay nàng, Trần La thị an ủi nói: “Bà còn muốn đa tạ con, sớm cho bà biết chuyện này, làm quan sao có thể không cẩn thận như vậy, con yên tâm, cữu cữu của con, ta mà giận hấn, hấn cũng không dám oán giận con đâu.”

Trần La thị kêu Huệ Tâm bà bà vào, nói: “Đây là lão nhân La gia chúng ta trước kia, với ông ngoại con cũng có quen thân, con liền kêu Huệ bà bà là tốt lắm..”

“Huệ bà bà khỏe.” Tử Lan nhìn về phía Huệ bà bà gật đầu một cái.

Huệ bà bà từ ái nhìn Tử Lan, lau nước mắt nơi khóe mắt, nghẹn ngào nói: “Cuối cùng cũng một nhà đoàn tụ, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện nhiều năm của lão thái thái.”

“Được rồi, được rồi, người đừng chọc tới ta, đừng khóc. Ta có việc phân phó cho người đi làm đây.” Trần La thị có chút thương cảm, nhưng bộ dạng lo lắng cho phụ thân của Tử Lan, liền vội vàng: “Mau phái người mời lão gia đến đây, chuyện gì cũng không nói, liền nói cho hấn biết, nếu hấn không đến, ta sẽ không trở về Thứ sử phủ. Còn có, mau cho người tới đại lao của châu nha, lệnh cho bọn họ không được làm khó Thạch Hữu Lương, dù ai ra lệnh bắt hấn, cũng phải bảo vệ hấn cho ta.”

49. Chương 49

Trần Văn Thanh đang xã giao với những đồng liêu (đồng liêu: đồng nghiệp, ý là những người cùng trong chốn quan trường), tuy nói hấn là quan lớn nhất châu Thanh Sơn, nhưng một xã hội có quá nhiều vấn đề, cần có quan hệ tốt với cả những cấp dưới, nếu không bọn họ mà quấy rối, thì hấn cũng chẳng làm được việc gì, vừa nói vừa bàn chuyện, hấn lơ đãng thoáng nhìn ra bên ngoài, lại thấy nhi tử của Huệ mama ở đây, trong lòng nghĩ thầm: Không phải mẫu thân đi bái Phật sao? Lưu Quý này không đi theo mẫu thân, ở đây làm gì? Chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra?

Rốt cuộc vẫn là người quyền cao chức trọng, nói một câu xin lỗi phải cáo lui không tiếp chuyện được, Trần Văn Thanh đi ra ngoài cửa hỏi chuyện gì đã xảy ra?

Lưu Quý được Trần La thị dặn dò, tất nhiên không dám nói nguyên nhân, chỉ nói: “Lão gia, lão thái thái cho nô tài truyền lời, ngài mau đi Vạn An tự một chuyến, nếu ngài không đi, lão thái thái liền ở đó, không trở về Thứ sử phủ.”

Trần Văn Thanh cau mày hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Lưu Quý chỉ có chút thương hại nhìn Trần Văn Thanh một cái, lúc mẫu thân hấn nói ó mang theo chút thương hại, cộng thêm khẩu khí của lão thái thái, cũng biết không phải chuyện tốt lành gì, nhưng đã được dặn dò là không thể nói, chỉ nhìn Trần Văn Thanh rồi lắc đầu: “Lão thái thái không cho nói.”

Nghe khẩu khí và vẻ mặt hấn, Trần Văn Thanh cũng biết không phải chuyện tốt, nghĩ thầm chẳng lẽ lần trước mẫu thân phát sinh mâu thuẫn với phụ thân, đợt này hấn đi nhậm chức, chắc trận hỏa này còn chưa có dập?

Hoặc là Vương thị làm chuyện gì chọc giận tới lão thái thái rồi? Nhưng dù thế nào, trong lòng Trần Văn Thanh rất lo lắng cho mẫu thân, cho nên đi vào nói cáo từ vì có chuyện gấp, sau đó cưỡi ngựa chạy tới Vạn An tự.

Kiếp trước, kiếp này đây là lần đầu tiên Tử Lan thấy biểu cữu, dáng dấp biểu cữu tuấn lãng, đột nhiên Tử Lan mong đợi sau này đệ đệ lớn lên, không cần ngũ quan quá tinh xảo, nhưng có mấy phần tương tự là tốt rồi, chắc cũng không quá kém.

“Mẫu thân tìm nhi tử có chuyện gì vậy?” Trần Văn Thanh vừa vào Vạn An tự, sớm có người chờ sẵn, dẫn hắn tới thiên điện mà Trần La thị nghỉ ngơi.

Trần La thị đang nói chuyện vui vẻ với Tử Lan, đột nhiên nhìn thấy nhi tử xốc màn lên, nhất thời cả giận, bà quát lên: “Quỳ xuống!”

Trần Văn Thanh sợ hết hồn, nhưng không muốn chọc mẫu thân thương tâm, nghe theo mà quỳ xuống, liền hỏi: “Mẫu thân, có ai làm mẫu thân tức giận sao? Người đừng giận, sao lại phát giận lên người nhi tử vậy? Mẫu thân cũng đừng để mình ngã bệnh.”

Trần La thị nhìn hắn vẫn còn cợt nhả, trực tiếp cầm lên ly trà ném đi. Tử Lan có chút đau lòng, nước trà này nàng đã thêm bột sen vào, nàng cũng không có nhiều hạt sen, dùng một chút, lại ít đi một chút, hiện tại lại không tiện vào không gian, liền ngậy ngốc nhìn lá trà trên mặt Trần Văn Thanh.

Thấy bộ dạng này của Tử Lan, Trần La thị tưởng là hành động của bà đã hù dọa Tử Lan, vội vàng nói: “Biểu cữu của con cần đánh đòn, từ nhỏ để lớn đều là ta đánh hắn, không đánh thì hắn không nhớ được. Nhìn hắn... làm chuyện hồ đồ, ta cũng thấy đau đầu.”

Tử Lan há miệng muốn nói, con không ngại, bà cứ đánh càng nhiều con càng vui vẻ. Nhưng nàng đều không nói ra, chỉ là xấu hổ núp sau lưng Trần La thị, làm bộ xấu hổ, không để người ta nhìn thấy nét hờ hững trên mặt nàng.

“Biểu cữu? Sao mẫu thân lại làm xấu mặt nhi tử trước người ngoài chứ? Dù gì con cũng là quan phụ mẫu? Đi ra ngoài con biết giấu mặt ở đâu a. Nhi tử đã phạm vào lỗi gì, mẫu thân nói đi a. Nếu là Chân Chân phạm sai lầm. Con nhận lỗi không được sao?”

Trần Văn Thanh thấy mẫu thân thực sự tức giận, dù sao nước trà cũng không nóng, bị ném một ly trà cũng thờ ơ, chẳng qua là từ đâu mà hắn có một cháu gái nhà ngoại vậy?

Trần La thị vừa nghe hắn nói đến chuyện này, hỏa khí lại càng vượng hơn, chỉ tay vào mũi hắn, một tay túm quả trứng đứng lên, đi tới phía hắn, nhắc quả trứng lên đánh xuống. Trần Văn Thanh nhìn tình huống này, vội vàng tránh đi, may mắn không bị đập trúng.

“Mẫu thân, người sao vậy? Nhi tử đã chọc ngài chuyện gì vậy?” Bây giờ Trần Văn Thanh vẫn không biết chuyện gì xảy ra, nghĩ thầm ai có thể nói cho hắn biết rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

“Lão thái thái, biểu thiếu gia, và biểu cô gia tới đây a.” Huệ bà bà thương hại liếc nhìn lão gia còn quỳ trên mặt đất, nghĩ thầm lần này lão thái thái thực sự tức giận, một chút thể diện cũng không giữ lại cho lão gia a.

Sau khi Dương Khang An cùng Thạch Lâm đi vào, nhìn thấy một nam nhân quỳ trên mặt đất, cũng sợ một chút, bởi vì nam nhân kia còn mặc quan phục đấy. Vừa định hành lễ, liền nghe Trần La thị nói: “Đem mọi chuyện nói rõ ràng cho hắn nghe, ta muốn xem một chút, hắn còn mặt để ngẩng lên không?”

Trần Văn Thanh nhìn người tới, hai người này hắn cũng không biết, nhưng đứa nhỏ nhìn rất quen mắt, cảm thấy như gặp qua ở đâu rồi, lại nhìn tiểu phụ nhân đứng sau mẫu thân đứng lâm lâm cho mẫu thân, đột nhiên linh động, đứa nhỏ này có dáng dấp tương tự hắn hay sao?

Thạch Lâm còn nhỏ tuổi, coi như hiện tại bà dì nói là hắn cứ nói không có chuyện gì, trong lòng đối với biểu cữu chưa từng thấy qua này, hắn thấy rất ghét, Thạch Lâm nhìn chằm chằm Trần Văn Thanh, liền đem mọi chuyện nói ra rõ ràng, bởi vì Thạch Hữu Lương từ chối hôn sự, người trong thôn liền nói xấu tỷ tỷ, còn vì chuyện tỷ tỷ xuất giá vắng lạnh mà thương cảm...

Thạch Lâm vừa nói vừa thương tâm, trong lòng còn có kính sợ với người làm quan, cảm thấy mọi chuyện đều do nam nhân trước mắt này mà ra, hung tợn nhìn chằm chằm Trần Văn Thanh, nói đến chỗ thương tâm, nước mắt cũng rơi xuống.

Trần Văn Thanh trợn tròn mắt,... Phu nhân của hắn quả thật có nói muốn dâng cho hắn một thị thiếp, nghe nói là nữ nhân nhà đẳng hoàng, lại có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhưng hắn cũng không để ý, chẳng qua là sau này Vương thị cũng không nhắc tới nữa, hắn coi như Vương thị hối hận?

Nói thật Vương thị ở hậu viện ngây ngô một mình, những nữ nhân khác có thể sống sao? Đừng tưởng rằng hắn không biết Vương thị nhỏ mọn, không phải muốn mẫu đi tử lưu (Vương thị muốn nhận con nuôi đó) sao?

Sau đó Vương thị không nói, hắn cũng không để trong lòng nữa, thật không nghĩ tới sau đó có nhiều chuyện như vậy, mấy tháng nay hắn vội vàng xử lý cục diện rối rắm mà quan tiền nhiệm lưu lại, chính là lấy nha môn làm nhà...

Thạch Lâm khóc, Tử Lan cũng khóc, Dương Khang An đau lòng cho thê tử, lau nước mắt cho thê tử, cũng cảm thấy rất đau đớn, Trần La thị nhìn hai đứa cháu thương tâm như vậy, nhặt lên quả trứng, đánh hai cái lên người nhi tử. Nhưng lúc này, Trần Văn Thanh ngoan ngoãn không nhúc nhích, để mẫu thân đánh hả giận. Nói gì thì nói, hắn là nguyên nhân, tạo thành cục diện hiện tại, cháu gái phải gả cho măng phu... (măng phu: ý tạm thời ở đây là gả cho người không xứng với Tử Lan đó.)

“Phúc tử, người đi đại lao tri phủ xem Thạch Hữu Lương một chút, rốt cuộc hắn bị bắt vì tội gì? Nếu không phải việc lớn... Thì sử dụng quan hệ Thứ sử phủ chúng ta, liền đưa hắn ra ngoài. Thuận tiện dò xét xem ai là người đứng đằng sau sai khiến bắt hắn, biết không?” Rồi khỏi thiện phòng, Trần Văn Thanh liền phân phó gã sai vặt. Hiện tại mọi chuyện đều nghe tỷ đệ Thạch gia nói, sự thật thế nào thì hắn cần điều tra lại một cái.

50. Chương 50

Đối với quan hệ của Vương thị với bà dì, Tử Lan rất kinh ngạc, thời nay lấy đạo hiếu làm gốc, ngay cả hoàng đế đối với Thái hậu cũng phải hảo hảo đối đãi. Sau này Thái hậu mất, giữ đạo hiếu, lễ nghi cúng tế rất long trọng, thậm chí còn phong tước cho người nhà thái hậu.

Tử Lan không rõ tại sao Vương thị lại có thái độ như vậy với bà dì? Rõ ràng biểu cữu rất hiếu thuận a? Nàng như vậy là không để ý tới cảm thụ của trượng phu sao?

Thiết kế trong Thứ sử phủ tương đối tinh mỹ, đều là đèn đài đình các tinh xảo, Thạch Lâm nhìn ngắm bốn phía một phen, Tử Lan thì mắt nhìn thẳng, đi theo Trần Văn Thanh, Dương Khang An cũng không nhìn loạn, chỉ có chút khấn trương nhìn chằm chằm nương tử của mình. Trần Văn Thanh nhìn biểu hiện của mấy người, hơi hơi giương môi.

Đám người Tử Lan vừa vào Thứ sử phủ, chỉ dựa vào dung mạo của Thạch Lâm có mấy phần tương tự Trần Văn Thanh, đặc biệt là một ít lão nhân Trần gia, nhìn Thạch Lâm mập mạp cơ trí, liền nhất thời khiếp sợ, nếu nói đứa nhỏ này không có quan hệ với lão gia, thì sẽ không có ai tin tưởng, bởi vì Thạch Lâm, mọi người đang chăm chú nhìn hắn tìm tòi nghiến cứu, Tử Lan liền lôi kéo đệ đệ để hắn đi theo sát phía sau nàng.

Hôm nay muốn tới nhận thức người thân, mấy người Tử Lan mặc dù không mặc y phục đắt tiền, nhưng y phục sạch sẽ, cự tuyệt yêu cầu đi rửa mặt thay quần áo, Tử Lan đi theo Trần La thị vào trong phòng, Trần Văn Thanh mang theo Dương Khang An và Thạch Lâm đến thư phòng nói chuyện.

Sau khi Vương thị nghe Trần Văn Thanh nói thân phận của mấy người Tử Lan, chờ nhóm người Trần Văn Thanh rời đi, Vương thị nhìn Tử Lan một lát, cũng làm bộ có chuyện phải rời đi.

“Con không hiểu thái độ của Vương thị phải không?” Thấy vẻ mặt nghi ngờ của Tử Lan, Trần La thị cười hỏi.

Tử Lan gật đầu một cái, rất kinh ngạc.

“Xuất thân của bà không cao, bà được gả ra ngoài, coi như là đồ cưới phong phú, nhưng dù vậy, thân phận của bà có chút thấp, lại là nữ cô nhi, cho nên dựa vào bản lĩnh của mình mà phu thê hòa thuận, nhưng trong nhà có lão thái thái lại không thích bà.”

Trần La thị nhớ lại nói, ban đầu cũng không phải bà không muốn giúp tỷ tỷ, nhưng những ngày bà trôi qua cũng không tiện, chờ tới khi bà đứng vững trong nhà, tỷ tỷ đã bị độc phụ kia bán ra ngoài, bà cũng không có tin tức của tỷ tỷ.

Tử Lan vươn tay, cười nói: “Năm ấy con năm tuổi, có một ngày, bà ngoại thật cao hứng, mặc quần áo mới cho con, cùng ông ngoại mang theo con và mẫu thân đang ôm đệ đệ đứng trong đám người, nhìn biểu cửu cười một con ngựa cao lớn.

Lúc ấy bà ngoại nói với con, đó là biểu cửu của con, còn nói giờ thì bà ngoại đã an tâm, bà di cũng coi như hết khổ, nhi tử đã có tiền đồ sáng lạn.”

Trần La thị cầm khăn lau khóe mắt, nói tiếp: “Từ nhỏ, tỷ tỷ luôn luôn vì bà. Cả đời bà, trừ biểu cửu con ra, một biểu di đã xuất giá, còn có hai đứa nhỏ nữa, nhưng không giữ được. Nữ nhân mà mất đi hài tử là chuyện tổn thương cỡ nào?

Cho nên sau này biểu cửu con lấy vợ, định sẽ không làm khó nàng, bà cũng coi trọng một cô gái tương đối tốt, gia thế cũng khá, biểu cửu con cũng rất thích.

Nhưng hết lần này tới lần khác, lúc biểu cửu con trúng Thám hoa, bị Vương thừa tướng coi trọng, đầu tiên là cô nương kia bị buộc gả đi xa, sau đó Vương thị liền vào cửa.

Lúc đó lão thái thái vẫn còn sống, Vương thị rất biết ăn nói, làm lão thái thái rất thích nàng,, còn bà thì lão thái thái vẫn không thích vì thân phận thấp hèn, vì chuyện này, Vương thị không thèm để mẹ chồng là ta đẩy vào mắt, biểu cửu con không ít lần to tiếng nhắc nhở nàng ta, nhưng nàng ta không hề thay đổi.

Vương thị là một người điêu ngoa, mỗi lần to tiếng với biểu cửu con thì đem người làm ra để xả giận. Không chỉ là thánh thượng ban hôn, mà còn có một Thừa tướng quyền cao chức trọng nữa không thể hù.”

“Bà cũng đoán được ý định của Vương thị, hai năm qua Vương thừa tướng từ từ già nua, con trai độc nhất mới bắt đầu vào quan trường, mà biểu cửu con ngày càng có địa vị, cho nên Vương thị có chút sợ, nàng ta không có hài tử, trước kia nàng ta không cho bất kỳ nữ nhân nào nói chuyện với biểu cửu con. Còn oanh oanh liệt liệt nói sẽ cưới thê thiếp cho biểu cửu con, lại không ngờ sẽ hại đến con.”

Trần La thị vẫn rất khó chịu với việc Tử Lan phải vội vàng gả cho Dương Khang An..

Tử Lan vội vàng nói: “Bà bà, bà đừng khổ sở, tướng công thật sự rất tốt, chàng đối với con rất rất tốt, nói ra thì thật ngại ngùng, thật ra từ sớm con đã muốn được gả cho chàng, cho nên bà đừng khổ sở. Mặc dù, những ngày trôi qua không quá giàu có, nhưng tướng công thật sự yêu thương con, con thật sự cao hứng khi được gả cho chàng.”

“Nhưng là... con nhìn ... nhìn mặt hấn xem...” Trần La thị nhớ tới vết sẹo trên mặt Dương Khang An.

Tử Lan thấy không sao cả nơi: “Con không quá thích dáng dấp tuần tú, vì như vậy cảm thấy không đáng tin.”

“Thật ra hiện tại Vương thị cũng biết nhiều năm như vậy nàng ta thật quá đáng, biểu cửu con luôn không chấp nhận được Vương thị, nên tình trạng ngày càng trầm trọng thêm, hài tử, con yên tâm, vốn bà còn muốn tìm cho biểu cửu con một cô nương tri thức hiểu lễ nghĩa, về phần Vương thị thì mặc nàng ta, cũng không làm Vương thị khó khăn, nhưng nhìn thái độ bây giờ của Vương thị, biểu cửu con còn chưa ngồi vững vị trí, nàng ta vẫn còn dùng quyền thế gây chuyện, sau này cần hảo hảo giáo huấn nàng ta, áp chế cái ngồng cuồng của nàng ta xuống.”

Trần La thị thấy thái độ Vương thị lúc gặp gỡ Tử Lan, càng thêm không ưa Vương thị.

Tử Lan không nói gì nữa, Vương thị sẽ bị tổn thương, nhưng đây chính là kết quả mà chính nàng ta tự tạo ra, Tử Lan không phải là ác nhân, nhưng không phải kẻ ngu lấy đức báo oán, đời trước có chuyện của Chương Vân Kiệt, cũng đủ để nàng nhớ rõ vấn đề.

Tử Lan xoa xoa cánh tay Trần La thị, đổi đề tài, không nói những chuyện này nữa, chỉ nói những chuyện lý thú trong nhà, nói đến chuyện bọn họ lượm cục đá ở bờ sông để sao cây đẽ, nàng cùng đệ đệ ăn no bụng. Còn có chuyện phụ thân biết nàng thích ăn nấm, sau cơn mưa liền sớm lên núi, hái một đồng nấm lớn cho nàng, còn có, nàng dùng quả làm rượu trái cây có mùi vị ngon như thế nào.

Tử Lan nói một phen, làm Trần La thị nhớ lại chuyện tình khi còn bé, tán gẫu với Tử Lan rất vui vẻ.

“Bà bà, năm đó bà ngoại làm đồ chua đặc biệt ngon, chờ con trở về, con sẽ lấy một chút đồ chua cho bà, bà ngoại nói, từ nhỏ bà đã thích nó vì giòn giòn chua chua.” Tử Lan nhớ lại ngày trước bà ngoại dạy nàng làm đồ chua, bà ngoại đã cảm khái như vậy..

Trần La thị nhìn Tử Lan thật vui vẻ, vì thế lôi kéo tay Tử Lan nói thật nhiều chuyện, trong lòng càng cảm thấy Tử Lan giống tỷ tỷ, đều có thể đem những ngày bình thường trôi qua thật thú vị.

Lúc này bên ngoài truyền tới tiếng huyền oán, Trần La thị để Huệ bà bà sai một nha đầu ra ngoài xem một chút.

“Lão thái thái, lão gia, quản gia cùng Lý quản sự trừ phòng, cãi vã với phu nhân.” Trong chốc lát, Huệ bà bà đi vào bẩm chuyện.

Trần La thị hừ một tiếng: “Đã biết nên xử lý sớm những tên gia hỏa không biết tôn ti này, lão gia của các người không xử lý, lão bà này nhất định không tha cho bọn hắn. Đúng rồi nói cho lão gia, đừng bỏ qua lòng dạ hiểm độc của nhà địa chủ kia, nhất định không phải là đồ tốt.”

Huệ bà bà cười nói: “Người không rõ lão gia sao? Làm sao sẽ để cho người thất vọng chứ? Những năm này cũng là người không cho lão gia vì người mà phát sinh tranh chấp với phu nhân.”

“Còn không phải ta vì lão gia nhà người hay sao?” Trần La thị tức giận nói: “Hắn cùng Vương thị mà oán lên, Vương thị liền khóc đòi về nhà mẹ tổ cáo, cuối cùng không phải hắn sẽ chịu khổ hay sao? Nếu không phải vì Vương thị, Văn nhi đáng thương của ta sao lại phải buộc gả tới nơi xa xôi? Cái gì mà thân càng thêm thân, Vương gia bọn họ chẳng tốt đẹp gì.”

“Một lòng lão thái thái nghĩ cho lão gia, làm sao lão gia không để trong lòng chứ? Người cũng biết từ nhỏ lão gia đã đau lòng vì người, ban đầu liều mạng đi học cũng bởi vì xin phong vị cho người không phải sao?”

Tất nhiên Huệ bà bà biết tình cảm thâm hậu của mẫu tử Trần La thị, cho nên vội vàng khuyên nhủ.

Tử Lan tựa đầu lên vai Trần La thị, cười nói: “Huệ bà bà, bà di nhất định không tức giận biểu cữu đâu. Biểu cữu hiếu thuận, trong lòng bà còn đang vui vẻ đấy.”

“Tiểu nha đầu con thì biết cái gì chứ. Đây chính là vì cho con hả giận đấy. Chúng ta đều không để ý, để cho bọn họ đi oán loạn, xem có thể oán ra cái gì, ban đầu bà đoán Vương thị là người không biết hối cải, kết quả còn chưa kịp trông nom, nếu hắn không trông nom thì thật sự đã tạo phản rồi.”

Trần La thị nhìn tiểu nữ Tử Lan, càng thêm yêu mến nàng, điểm điểm đầu nàng, cười mắng.

Lần này Vương thị không làm oán loạn với Trần Văn Thanh, Trần Văn Thanh nói thẳng, nếu hắn không quản được những nô tài điều ngoa này, Vương thị liền mang bọn hắn hồi kinh đi thôi, Trần gia chỉ là miếu nhỏ, không chứa nổi đại Phật, lần này, ngay cả bà vú của Vương thị cũng bị Trần Văn Thanh tìm lấy lý do bất kính, bị đập một cước, rồi phạt hai mươi trượng.

“Bổn quan không biết nàng trông coi nhà như thế nào, nhưng từ hôm nay chuyện của Thứ sử phủ nếu truyền đi chút xiu, nếu tra ra được, bổn quan sẽ truy cứu không chỉ một người, ai liên quan đều sẽ phải chịu trừng phạt.”

Trần Văn Thanh vừa nói ra, thể diện uy phong, từ miệng Dương Khang An mới biết được, tin tức Thứ sử phủ bị truyền đi, nhất thời nhận thấy nguy cơ, trông lòng càng bất mãn với Vương thị, điều ngoa tùy hứng, lại còn không sinh được hài tử, thật sự là quá đáng.

Vương thị nhìn bà vú bị đánh chỉ còn một hơi, thiếu chút nữa là hôn mê bất tỉnh, nhìn chằm chằm Trần Văn Thanh nói: “Nếu phu quân muốn mạng của thiếp, người cứ nói đi. Làm gì phải làm thế này?”

51. Chương 51

Trần Văn Thanh cười lạnh đi tới bên cạnh Vương thị, nhẹ giọng hỏi:

“Là ai? Nàng có biết trước đó, người nàng tìm làm thê thiếp cho ta là ai sao? Chính là cháu bên ngoại của ta... Người ta không muốn thì thôi, vì sao còn bôi nhọ danh tiếng của ta bởi những thứ bẩn thỉu kia, Vương thị, mặc dù ta không thích nàng, nhưng đối nàng cũng không tệ, nhưng nàng đối với ta thế nào?”

Bất kính với mẫu thân ta, còn muốn đem muội muội ta kết hôn với đệ đệ ngu xuẩn của nàng, giờ còn học được dùng danh nghĩa của ta vẽ đường cho hươu chạy ở bên ngoài?”

Đầu óc Vương thị có chút rối loạn, nhìn lại một chút, nàng chính là Thứ sử phu nhân đã phái người đi cầu hôn, Thạch gia lại dám từ chối? Phái người đi dạy dỗ bọn họ là chuyện bình thường, thì sao chứ? Vừa nhớ tới, Trần Văn Thanh nói cháu bên ngoại, Vương thị mở to hai mắt, nghĩ thầm, nữ nhân vừa này...

Nhìn toàn thân Vương thị tăng thêm lệ khí, Trần Văn Thanh lắc đầu một cái, nữ nhân này không cứu được, rõ ràng Thừa tướng là một lão hồ ly xảo hoạt, sao lại sinh ra một nữ nhân ngu xuẩn như vậy.

Vương thị đã gả cho hắn hơn mười năm, trước kia lúc tổ mẫu còn sống, vì đại ca, cho nên phải che chở thê tử kéo chân hắn, hiện tại, lão thái thái không còn nữa, phụ thân còn thương yêu hắn, thật vất vả mới được Tam hoàng tử giúp đỡ, sao còn để nữ nhân này nắm hắn trong tay. Trần Văn Thanh nhìn nữ nhân trước mắt, càng nhìn càng chán ghét.

Tử Lan nghe bà dì nói biểu cữu đang tính toán áp chế Vương thị, vừa lúc chuyện này phát sinh, sẽ không bỏ qua cơ hội này, đến buổi tối, bà dì an bài sương phòng cho Tử Lan, Dương Khang An và Thạch Lâm xong, liền nghe nói Vương thị bị cảm lạnh, cho nên cần tĩnh dưỡng, ngày mai mấy người Tử Lan không cần đi thỉnh an.

“Hài tử, con nhìn xem có thích không? Nếu thích liền cho con.”

Chạng vạng, mặc dù Trần La thị đã an bài phòng khách cho mấy người Tử Lan, nhưng Trần La thị vẫn chưa muốn rời Tử Lan, cứ giữ Tử Lan lại để nói chuyện, một hồi mệt nhọc, cuối cùng bà nghỉ ngơi một chút, Trần La thị liền sai người đưa cho Tử Lan một hộp trang sức, mở ra cho Tử Lan tùy tiện chọn mấy cái.

Tử Lan ngăn cản hành động đeo trang sức cho mình của Trần La thị, nói:

“Bà bà, tử Lan biết bà bà thương con, nhưng thật sự con không cần những thứ đồ này, vật này ở lại nơi này của bà, hoặc là của các biểu tẩu, có thể tặng thêm màu sắc, nhưng cho con thì lại trở thành tai họa.

Tử nhỏ phụ mẫu đã nói cho con, có bao nhiêu đầu, mang bao nhiêu mũ, con không muốn bởi vì bà yêu thương con, mà nuôi thành tính tình tham lam.

Ở dưới quê, con chỉ là một nông dân, gả cho một nhà nông, chúng con mặc dù không giàu có, nhưng cũng không đói khổ, chúng con làm lụng từ đôi bàn tay để có ăn có mặc, rất tự tại. Con tới đây chỉ muốn cùng bà bà nói chuyện, những thứ khác con đều không muốn.”

Thật ra Tử Lan cũng không phải không thích vàng ngọc, nhưng nàng biết cái gì là quan trọng với nàng. Nàng gả cho Dương Khang An, đã khiến chàng tự ti. Nếu nàng có nhiều hơn, chàng sẽ thế nào đây?

Thật ra bây giờ Tử Lan cảm thấy rất hạnh phúc, muốn ăn cái gì, muốn uống cái gì, đều có để ăn để uống, cần gì phải theo đuổi những thứ phù phiếm đó chứ?

Trần La thị nghe Tử Lan nói, càng thêm hài lòng, không tự ti, không tham lam, biết cái gì là đủ, thật sự là một đứa bé ngoan. Nếu nhận thân thích sớm hơn, bà có thể tìm một mối hôn sự tốt hơn cho Tử Lan, không để hài tử phải khổ cực như vậy.

Lúc trở lại phòng, Dương Khang An chờ đã lâu, kể từ khi nương tử nhận thân thích, hắn liền cảm thấy khủng hoảng, Thứ sử lớn như vậy.

Mọi người làm đều cung kính gọi nương tử hắn một tiếng “biểu tiểu thư”, thân phận cao quý hơn rất nhiều, vừa rồi hắn cũng nghe người làm nói chuyện với nhau, biểu tiểu thư xinh đẹp và hiếu lễ nghĩa saolại gả cho một người như vậy?

Hắn không xứng với Tử Lan, hắn đã sớm biết, trước kia hắn sớm đã thích Tử Lan, cũng biết Thạch Hữu Lương thúc sớm đã chọn đối tượng cho Tử Lan, nhưng sau vì chuyện xảy ra mà gả Tử Lan cho hắn, hắn biết mình rất không xứng với nương tử tốt như vậy, cho nên càng tốt với nàng hơn, tuyệt đối không muốn nàng phải chịu khổ, nhưng sau khi thấy Thứ sử phủ xa xỉ, Dương Khang An cảm giác dù hắn cố gắng thế nào đi nữa, cũng không thể cho nàng những ngày tốt như vậy.

“Tướng công, chàng làm sao vậy?” Sau khi trở lại phòng, Tử Lan nhìn Dương Khang An buồn bã không vui.

Dương Khang An nhìn Tử Lan thoát giày, nghỉ mấy ngày nay nàng đi quá nhiều, cho nên vội vàng đặt chân nàng lên chân hắn, xoa bóp chân cho nàng. Xoa chân được một lúc, có người báo đã chuẩn bị xong nước tắm cho Tử Lan.

Tử Lan lười biếng nhìn Dương Khang An, Dương Khang An vội vàng đi giày vào cho Tử Lan, Tử Lan cười cười vui vẻ, quả nhiên là nam nhân thương tiếc thê tử, lấy tay ôm cổ hắn, hôn lên mặt hắn một cái, sau đó mở cửa đi sang phòng cách vách tắm rửa.

Cho nhà hoàn lui ra ngoài không cần hầu hạ nàng tắm rửa, Tử Lan ăn một viên hạt sen, tự mình tắm rửa sạch sẽ, dù sao đồ tắm cũng được chuẩn bị đầy đủ, còn có cả hương liệu, mùi rất thơm còn là hương tốt nhất.

Mặc bộ đồ mới được chuẩn bị cho nàng, Tử Lan nghĩ thầm, không thoải mái bằng áo lót làm nàng. Nàng mặc rất thoải mái, tất cả áo lót đều là đồ vá, còn dùng vải bông làm, mặc cái đó rất thoải mái. Hiện giờ mặc bộ này đẹp hơn với nhiều bộ đồ của nàng, cảm thấy không thích ứng lắm.

Nha hoàn được phái tới hầu hạ tên là Tiểu Anh, để nàng giúp Tử Lan mặc y phục. Quay trở lại phòng, Dương Khang An cẩn thận lau tóc giúp Tử Lan, Tử Lan liền nói chuyện mặc y phục không thoải mái thế nào, Dương Khang An không có cảm giác này, mặc dù hắn mặc bộ đồ mới do người Thứ sử phủ đem tới, có một chút cộm, nhưng không đến nỗi không thoải mái như thế tử nói.

Đau lòng cởi tất ra cho thê tử, nhìn những vết phỏng do ngâm nước mà trắng bệch, Dương Khang An liền lấy thuốc bột, nhẹ nhàng thoa lên vết thương cho Tử Lan, sau đó đi tất vào cho Tử Lan...

Lúc mới bắt đầu là giúp thê tử nói lông y phục do đầu sợi dây mài vào da thịt có chút ngứa ngáy, kết quả, cởi cởi nhện một chút cũng nhện không được...

Nhìn thê tử ngủ say dựa vào ngực mình, Dương Khang An cẩn thận kéo chăn đắp lên cho nàng, da thịt hai người dán chặt không chút khoảng cách, giờ phút này Dương Khang mới thấy an tâm, bất kể thế nào, hiện tại nàng vẫn còn ở trong lòng hắn, hắn nhất định phải cố gắng phấn đấu, nhất định phải cho nàng cuộc sống tốt hơn.

Yêu thương vuốt ve da thịt trắng nõn của thê tử, chỉ bởi vì những loại vải lẽ khiến thê tử không thoải mái, liền bộc phát kiên định thê tử đáng giá được đối đãi tốt hơn, Dương Khang An vẫn có ranh giới cuối cùng của hắn, hắn nhìn thê tử trong lòng, hạnh phúc của nàng sẽ do hắn tự mình cố gắng, hắn nhất định phải cố gắng gấp bội, để cho nàng những ngày thật thoải mái.

“Thanh nhi, con cho người đi nhìn một chút, xem có thể đưa phụ thân Tử Lan đến gặp ta một chút hay không, ta muốn trông thấy hắn.”

Sáng sớm hôm sau, Tử Lan, Dương Khang An, Thạch Lâm tới phòng của Trần La thị, cùng nhau ăn điểm tâm, bởi vì Trần La thị thấy thật vất vả bà mới tìm được thân nhân, cho nên hai ngày nay đều ăn cơm với mấy người Tử Lan.

Sau khi ăn xong, Trần La thị dùng trà súc miệng, phân phó cho nhi tử, lúc ăn cơm, tuy ba người Tử Lan có chút thiếu sót, nhưng vẫn đầy đủ lễ nghi, vì thế Trần La thị liền có thiện cảm với con rể của tỷ tỷ- Thạch Hữu Lương, một nông phu, nhưng có thể nuôi được một nữ nhi hiếu chuyện như thế, lại không thô tục, cũng không có tính bủn xỉn, đối với vật trang trí tinh mỹ tại Thứ sử phủ này, mặc dù cũng có thưởng thức, nhưng trong mắt không hề có một tia tham lam nào, là một hài tử tốt khó tìm được.

Lúc Thạch Hữu Lương được đưa tới, Tử Lan thấy phụ thân khác hẳn ngày hôm qua, mặc quần áo mới, chải chuốt sạch sẽ gọn gàng, Thạch Hữu Lương cũng có dáng dấp không tệ, lại được ông ngoại Tử Lan dạy dỗ nhiều năm, trừ lúc mới vào thấy Trần La thị liền khiếp sợ mà có chút thất lễ, những lúc khác cũng thỏa

đáng, nói chuyện thật thà, không tự ti, không mệt mỏi, hành động cử chỉ phù hợp lễ nghi, Trần La thị hài lòng gật đầu, nghĩ thầm, trừ nghèo một chút, nhưng cũng là một người hiểu lễ nghĩa.

Trần La thị hỏi thăm cuộc sống của Thạch Hữu Lương, Thạch Hữu Lương có chút xấu hổ bày tỏ, hần tay không tới đây, phải nhờ Trần Văn Thanh hỗ trợ, mới có thể ra khỏi lao ngục, lại nói thêm hần tính khí nóng nảy, mới phát sinh tranh chấp với mấy tên côn đồ kia, không hề trách cứ Trần Văn Thanh.

Trần La thị trợn mắt nhìn nhi tử một cái, lúc này mới thanh thanh cổ họng, hỏi chuyện tình của bà ngoại Tử Lan.

Lúc Thạch Hữu Lương còn trẻ, cũng do ông bà ngoại Tử Lan chiều cố lớn lên, nói chuyện của bọn họ, cặn kẽ hơn Tử Lan nói nhiều, Trần La thị chăm chú lắng nghe, những lúc kể tới thời điểm gian khổ, Trần La thị lấy khăn xoa xoa nước mắt, nghe tới chuyện lý thú không nhịn được cũng nở nụ cười...

Lúc Trần Văn Thanh tới phủ nha, Thạch Hữu Lương đang nói, lúc buổi chiều trở lại, thấy hần vẫn còn nói chuyện, Tử Lan càng thêm đau lòng, thỉnh thoảng thay nước trà cho phụ thân, cuối cùng, trước cơm tối, Thạch Hữu Lương cũng nói hết tất cả mọi chuyện, sau khi hiểu rõ cuộc sống nhiều năm của tỷ tỷ, Trần La thị càng cảm thấy thân thiết với một nhà Thạch Hữu Lương.

Bởi vì phụ thân nói chuyện cùng Trần La thị, Tử Lan vẫn ngồi yên, không tán gẫu, hỏi nhà hoàn phòng bếp ở đâu, được Trần La thị đồng ý, làm một bàn lớn món ăn. Có thịt kho, đồ luộc, cá om dưa, gà quay khối, miến xào, ... Bởi vì trời lạnh, Tử Lan dùng nguyên liệu trong bếp chế biến được một bàn như vậy.

Lúc thấy một bàn món ăn, ánh mắt Trần La thị nhìn Tử Lan càng thêm phức tạp, một mặt hài lòng nàng có thể làm, một mặt lại đau lòng nàng đã biết làm. Tám món ăn, một canh, một bánh, hơn nữa còn cơm, sáu người ăn thật ra cũng không nhiều, nhưng ở Trần gia cũng có chút khó coi, TRẦN La thị cũng không cho người làm thêm bất kỳ món ăn nào, nhìn biểu tình mẫu thân, đột nhiên Trần Văn Thanh cũng cảm thấy mắt có chút cay cay...

“Tử Lan có thể làm món ăn ngon hơn đầu bếp nhà chúng ta rồi, mẫu thân, mẫu thân có bao giờ thấy con ăn được ba bát cơm, lần này hồngбет, ăn xong ngay cả đi đường cũng không nổi.”

Sau khi ăn xong, Trần Văn Thanh liền nói đỡ mẫu thân vui vẻ, mà cũng không phải là lời nói dối, mặc dù không phải là món ăn phú quý, nhưng mùi vị cũng không tồi, mà càng tiếp xúc, hần càng cảm thấy người Thạch gia cũng rất biết lễ nghĩa, cho nên cũng thoáng mở cánh cửa lòng, coi họ như người mình.

52. Chương 52

Bởi vì vấn đề cũng đã được giải quyết, trong nhà cũng không thể bỏ không mãi, Thạch Hữu Lương liền lên tiếng cáo từ, Tử Lan cùng Dương Khang An cũng thuận thể nói muốn rời khỏi.

Nghe lời này, Trần La thị sắc mặt biến đổi, gắt gao lột kéo tay Tử Lan cùng Thạch lâm, cảm tức nhìn Thạch Hữu Lương nói:

“Người phải đi thì đi đi, hai đứa bé nhất định phải ở lại với ta, vốn nghĩ rằng người tốt, không nghĩ người là tới mang Tử Lan và Thạch Lâm đi, bốn mươi năm, thật vất vả ta mới có tin tức của tỷ tỷ, có chút niệm tưởng, người liền muốn mang bọn họ đi, người có nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Tử Lan lúng túng nhìn phụ thân bị mắg, lại nhìn Dương Khang An quỳ bên cạnh phụ thân, liền đặt tay lên vỗ nhẹ cánh tay Trần La thị, dịu dàng nói:

“Mồmồ, trong nhà Tử Lan còn có chuyện chưa xử lý xong, lần này tới đây không nói cho người trong nhà, mồmồ, hiện tại chúng ta đã nhận người thân, còn nhiều thời gian mà?”

Đệ đệ cần phải đi học, chờ Tử Lan xử lý việc nhà thỏa đáng, lúc đó sẽ mời mồmồ đến chơi? Sau này, người ở trong Thứ sử phủ thấy bức bối, hoan nghênh mồmồ đến nhà Tử Lan, Tử Lan liền ngày ngày làm đồ ăn ngon cho mồmồ.”

“Đều là tại biểu cữu con, nếu không phải hấn trị gia không nghiêm, hấn tử đáng thương của ta làm sao lại phải lập gia đình sớm như vậy.” Trần La thị buông Thạch Lâm ra, ôm Tử Lan khóc rờn nói.

Tử Lan nhìn tướng công mộ cái, thấy Dương Khang An quỳ trên mặt đất, tay nắm chặt y phục, Tử Lan rúc vào lòng Trần La thị:

“Mồ mồ, tướng công rất tốt, hướng chi nhà con cách nhà ngoại gần, sau này ngài có thể giúp con giám thị chàng, chàng phải tốt với con cả đời, không được sao?”

“Ta biết, nhưng ta không bỏ được con. Đúng rồi, con nói sẽ may cho ta mấy bộ y phục. Chờ khi con làm xong y phục cho ta hăng đi, tướng công con cũng ở lại chỗ này.” Trần La thị kể Tử Lan nói thế nào, chính là không buông tay.

Trần Văn Thanh có chút nhức đầu nhìn mà sinh lý từ biệt này, hấn bắt đắc dĩ mở miệng:

“Tỷ phu chậm đã, theo đệ thấy, tỷ phu và mấy đứa nhỏ tạm ở đây hai ba ngày, đợi Tần ngự y qua đâu, đệ xin Tần ngự y bắt mạch cho mẫu thân, thuận tiện bắt mạch cho tỷ phu cùng mấy đứa nhỏ, chẳng phải là tốt sao?”

Hướng chi tỷ phu cũng vừa bị thương, vẫn nên nhìn một chút, như vậy mẫu thân mới có thể yên tâm, về phần trong nhà, đệ sẽ phái người đi thông báo.”

Tử Lan cảm thấy vui mừng, vừa lúc có thể hỏi chút bệnh tình của Dương Dật An, vì vậy hỏi: “Biểu cữu, trong nhà phu gia Tử Lan còn có một tiểu thúc, nhiều năm qua đại phu đều nói cần điều dưỡng, nhưng đã nhiều năm như vậy, hấn tử vẫn uống thuốc, có thể xin ngự y đại nhân xem cho hấn một chút không?”

“Được, ta sẽ phái người đón hấn tới đây. Chẳng qua là Tử Lan con đã gọi mẫu thân một tiếng mồ mồ, thì dứt khoát gọi ta là cữu cữu cho thân thiết một chút.”

Trần Văn Thanh lập tức đáp ứng, hấn phát hiện cháu gái này cũng là một người biết quan tâm toàn gia, không hề có ý xấu.

Dương Khang An cũng thấy rất vui mừng, bệnh tình của đệ đệ vẫn là chuyện hấn lo lắng bao năm nay, nhìn thê tử càng thêm nhu hòa, hấn nói với Trần Văn Thanh: “Thật sự rất cảm tạ người, không cần người phái người đi đón, để cháu tự trở về đưa hấn tới đây.”

“Ta cũng đi theo cùng nhau trở về, chuyện trong nhà còn chưa xử lý thỏa đáng, mà thân thể của ta giờ khỏe rồi. Không cần ngự y bắt mạch.”

Thạch Hữu Lương suy nghĩ ngự y bắt mạch cho nữ nhi một chút cũng tốt, đêm qua nữ tử nói với hấn, Dương thị chạy đi giáo huấn nữ nhi, làm hấn có chút không thoải mái, nhưng nữ nhi cũng không oán trách một câu, nhưng mà hấn cũng không thể mặc kệ Dương thị.

Hấn ăn thuốc tuyệt dục, một đại phu bình thường có thể không nhìn ra, nhưng ngự y thì chắc chắn có thể nhìn ra, tốt nhất là không bắt mạch, không làm nữ nhi nghĩ ngợi nhiều.

Tử Lan mới không để ý tới Thạch Hữu Lương cự tuyệt, cười nói: “Phụ thân, có ngự y bắt mạch, có tổn thất gì đâu. Không bắt mạch không rõ, người ở trong ngục vài ngày đấy, người cứ để ngự y xem một chút, thế mới làm con an tâm được.”

“Đúng đó phụ thân.” Thạch Lâm clập tức nói.

Nữ nhi cứ quẩn quít kiên trì, Thạch Hữu Lương đành gật đầu chấp nhận, thấy kết quả như thế, lúc này Trần La thị mới nở nụ cười.

Sáng sớm hôm sau, Trần Văn Thanh phái người đưa Dương Khang An trở về đón đệ đệ, Thạch Hữu Lương đáp ứng nữ nhi sẽ trở lại, nhưng cảm thấy phải nói với người trong nhà một tiếng, hơn nữa hấn muốn đưa chút lễ mọn cho Trần gia, nên cần chuẩn bị một chút.

Đáp ứng sẽ để ngự y bắt mạch, lúc này Tử Lan mới để phụ thân rời đi, bởi vì nếu phụ thân đã hứa với nàng rồi sẽ không nuốt lời.

Sau khi Thạch Hữu Lương trở về, thế mới biết, sau khi hấn ra ngục không lâu, Thạch Bích cũng được thả ra ngoài, bởi vì đối phương bệnh nặng, cũng không phải do thuốc, mà là nguyên nhân từ bệnh nhân.

Thạch Hữu Lương được xe ngựa Thứ sử phủ đưa về, hơn nữa còn có người làm Thứ sử phủ đi theo, xe ngựa vừa vào trong thôn, cả thôn liền kinh hãi.

Nhìn tỷ đệ Tử Lan cũng không trở lại, vì vậy bắt đầu suy đoán, nói là Dương Khang An đem vợ cho Thứ sử đại nhân làm thiếp, cô nương Thạch gia đáng đẹp xinh đẹp, cho nên Thứ sử đại nhân rất hài lòng...

“Nói loạn cái gì?” Lưu Quý được Tử Lan dẫn dò, nhất định phải mang phụ thân đi quay lại Thứ sử phủ để Ngự y bắt mạch, cho nên nghe người trong thôn đoán mò nói lằng lúng tung, phần nộ quát:

“Các người cũng dám nói xấu Thứ sử phủ sao? Rõ ràng cô nương Thạch gia là cháu gái bên ngoại của Thứ sử đại nhân- lão gia nhà ta,, là biểu tiểu thư trong phủ chúng ta, các người lại dám loạn ngôn sao?”

Nghe Lưu Quý nói xong, tất cả mọi người đều dừng lại, biểu tiểu thư Thứ sử phủ, cháu gái bên ngoại của Thứ sử đại nhân? Chẳng lẽ lão Tứ Thạch gia có vợ trước là tỷ muội của Thứ sử đại nhân?

Thạch Hữu Lương liền nói toàn bộ mọi chuyện cho toàn gia nghe, tất cả đều do Vương bà mỗi lần, người ta là tới tìm thân thích, kết quả bị hiểu nhầm thành cầu hôn.

Mọi người nghe xong, lúc này mới nghĩ thâm, đáng thương, không trách được, Thạch Hữu Lương sẽ cự tuyệt nghiêm khắc như vậy, Thứ sử đại nhân là biểu cửu của nhà đầu Tử Lan a. Nào có chuyện biểu cửu cưới cháu gái bên ngoại chứ?

Thật là bà mai làm bậy. Lần này không chỉ đắc tội Thạch gia mà còn đắc tội thêm cả nhà Thứ sử phủ.

Thạch Hữu Lương vội vàng gả nữ nhi ra ngoài, cũng là bởi vì sợ bà mai lòng dạ hiểm độc làm hư danh tiếng cô nương nhà người ta, nếu không sẽ bị mọi người soi mói coi thường?

Tâm tình lúc này của Dương thị không biết nên gọi là tư vị gì, nàng không hiểu tại sao Thạch Hữu Lương không nói hết thật cho nàng biết, hại nàng lo lắng không thôi, bên kia cũng rất khẩn trương, khẩn trương nàng gả cho hấn ba năm, nhưng vẫn chưa có tin vui gì, mà giờ lại là thân thích với Thứ sử phủ, hấn có nổi lên ý định khác hay không?

Dương thị cảm thấy hối hận một chút, biết Thạch Hữu Lương lo lắng cho nữ nhi, nàng lại nói những lời đó với Tử Lan... Thậm chí còn gọi nàng là yêu tinh hại người, không biết Tử Lan có nói cho Thạch Hữu Lương biết hay không...

Giờ phút này sao Thạch Hữu Lương để ý được tới tâm trạng lo lắng bất an của Dương thị, vội vàng dọn dẹp nhà cửa một chút, mang theo chút thịt khô, chân giò hun khói, đồ chua, còn có gạo, mang lên xe ngựa.

Còn Dương Khang An thì về nhà, nấu nước tắm cho đệ đệ, đổi một thân y phục mới, đem hai con gà rừng còn sót lại trong nhà, một chút hoa quả khô mang đi.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì? Nhiều người tới như vậy, cũng không biết chuẩn bị một ít thức ăn sao?” Lúc chuẩn bị gần xong đồ đạc, nhìn Dương thị vẫn ngây ngốc đứng một bên, Thạch Hữu Lương có chút cảm tức nói.

“Biểu cô gia, mọi người đều không đói, không vội không vội.” Lưu Quý vội vàng nói, đã chạy hai canh giờ, lại đợi một thời gian dài như vậy, không đói bụng mới lạ, nhưng dù sao thì, phụ nhân này còn là biểu cô gia kế thị, tuy là nông phụ, nhưng... Sớm biết mang chút lương khô theo sẽ không bị chết đói.

Thạch Hữu Lương quát lớn, lúc này Dương thị mới vội vàng chạy tới phòng bếp nấu cơm, lúc này, Thạch gia nghe được tin tức, toàn gia liền chạy tới, mấy vợ cùng tôn tức cũng vội vàng vào bếp giúp một tay.

Mặc dù Thạch Hữu Lương có chút thất vọng về thái độ của phụ mẫu huynh đệ đối với Tử Lan lúc trước, nhưng vẫn phải nói với Thạch gia vài lời, Thứ sử phủ là tới nhận thân nhân chứ không phải tới cầu hôn, chẳng qua là Vương bà mai hiểu lầm.

Có mọi người giúp một tay, thức ăn rất nhanh liền làm xong, đám người Thạch Hữu Lương ăn xong, Lưu Quý bận rộn đốc thúc Thạch Hữu Lương trở về, lúc đi lão thái thái có dặn dò để biểu cô gia trở về sớm.

“Hữu Lương, các người là muốn làm gì?” Thạch gia gia nghi ngờ hỏi nhi tử.

Thạch Hữu Lương sững sốt, vừa định nói, nhưng việc ngự y xem bệnh cho mấy người bọn hắn đều rất hiếm thấy, tốt nhất đừng nói, đừng làm mọi việc thêm phiền toái, vì vậy nói:

“Bởi vì Tử Lan vội vàng xuất giá, đối với người trong nhà Dương Khang An, dĩ nhiên chưa biết, cho nên để cho Dương Khang An mang Dương Dật An đi qua gặp dĩ một chút, lần trước lúc tặng lễ vật, gặp phải cơn bão xảy ra tranh chấp, lễ vật bị mất, cho nên trở lại chuẩn bị một chút, dù sao chuyện lúc trước cũng không liên quan tới Thứ sử phủ, Thứ sử đại nhân lại giúp con giải vây, cái gì cũng không mang tặng, trong lòng liền băn khoăn.”

Thạch gia gia gật đầu một cái, nói: “Đây là phải làm, nhà chúng ta tuy nghèo, nhưng lễ nghĩa thì không thể thiếu.”

Nếu Thứ sử phủ tới nhận thân thích, như vậy chuyện lúc trước hơn phân nửa là trùng hợp mà thôi... Ai... Lúc trước chọc tới lão Tứ, may nhờ lão Tứ không đồng ý cộc hôn sự đó, nếu không, liền thành trò cười.

“Tiểu thúc, người cùng Thứ sử đại nhân là thân thích, thế nào trước kia không nói a?” Thạch nãi nãi có chút bất mãn với nhi tử đã giấu giếm chuyện này, liền hỏi.

Thạch Hữu Lương nhàn nhạt nói: “Con cũng không biết rõ gia sự nhà mẹ Tử Lan.”

“Có thân thích hiển hách như vậy, Tử Lan bị gả ỷ khuất rồi. Chẳng qua là, không biết Thứ sử đại nhân có ý kiến gì với hôn sự này hay không?”

Thạch nãi nãi nghĩ tới diện mạo của Tử Lan, rất khéo léo hiểu chuyện, thật sự Tử Lan bị thua thiệt quá nhiều, liếc nhìn người làm Thứ sử phủ đang nói chuyện với Dương Khang An, nhớ tới thái độ người trong nhà trước kia đã truyền tới tai Thứ sử đại nhân, không biết sẽ tức giận thế nào đây?

“Mang thê tử của người đi cùng đi, tuy là kẻ thị, nhưng cũng đã gả cho người, đi thỉnh an trưởng bối là chuyện thường tình.”

Thạch Hữu Lương liếc nhìn Dương thị một cái, suy nghĩ một chút rồi gật đầu, cũng để cho nàng tới nhận thức Thứ sử phủ yêu thương hai đứa nhỏ như thế nào một chút, để xem sau này nàng còn dám đụng tới hai đứa nhỏ không...

53. Chương 53

Trần La thị chỉ coi trọng tỷ đệ Tử Lan, Trần Văn Thanh đã lập nghiệp, nhưng đến nay còn chưa có con, mấy người Trần gia, ... con của vợ kế, bao gồm đại ca hắn được tổ mẫu cất nhắc, ở trong lòng hắn những người hắn coi là thân nhân chỉ có phụ mẫu cùng muội muội, muội muội có hai nữ nhi, nhưng đến nay hắn cũng chưa thấy tận mắt hai đứa nhỏ.

Tỷ đệ Tử Lan xuất hiện, cộng thêm không dính dáng tới lợi ích, Thạch Hữu Lương cũng là người biết điều, nguyên nhân cũng từ Trần Văn Thanh hắn mà Tử Lan mới phải gả cho Dương Khang An, cộng thêm Tử Lan biểu hiện rất biết lễ nghĩa, làm Trần Văn Thanh càng thấy áy náy, trong lòng có mấy phần tính toán đề huề.

Mà hai đứa nhỏ đáng đáp thật tốt, vừa nhìn là đáng vẽ người trong nhà, khiến cho Trần Văn Thanh không tự chủ được mà càng thêm thân cận.

Sáng sớm, sau khi xử lý công sự xong, Trần Văn Thanh đặc biệt gọi Thạch Lâm vào thư phòng, hỏi tiến độ học tập của Thạch Lâm, dù trường học cũng bình bình, nhưng do Tử Lan cũng khai thông đệ đệ nhiều, nên cho dù Thạch Lâm đọc sách không nhiều lắm, nhưng cũng hiểu biết, điều này làm cho Trần Văn Thanh có chút vui mừng, cứ theo đà này, tăng thêm hướng dẫn, thi Cử nhân cũng không có vấn đề gì.

Dĩ nhiên không phải Trần Văn Thanh coi thường Thạch Lâm, mà là tư chất Thạch Lâm có hạn, cộng thêm nguyên nhân không có danh sư chỉ bảo, tuy Tử Lan có dạy bảo Thạch Lâm, nhưng năng chỉ chú trọng bồi dưỡng tính tình dè dặt, cho nên tạo nên Thạch Lâm bây giờ.

“Tuy nói người là người đọc sách, nhưng luyện chữ cần chăm chỉ, mỗi ngày luyện tập năm chương lớn.” Về tổng thể Trần Văn Thanh cũng hài lòng Thạch Lâm, bất kể thế nào, dù có học tới chết, cũng chưa chắc đã hiểu được triệt để cuốn sách, cần phải cố gắng nhiều hơn.

Thạch Lâm được Tử Lan phân tích nhiều lần, hiện tại biết trước kia việc tới cửa cầu hôn không phải do biểu cửu làm, nhưng vẫn có chút khinh bỉ đối với Trần Văn Thanh, cảm thấy hèn, ngay cả một nữ nhân mà cũng không quản được, có chút mất mặt.

Nhưng mà Thạch Lâm vẫn bội phục Trần Văn Thanh, Thạch Lâm học theo tỷ tỷ, hèn chỉ học hỏi một chút từ biểu cửu, không học làm người: Chưa biết ý định của hèn, Thạch Lâm đã nói: “ Công khóa đều do tỷ tỷ con dạy, học lý tiên sinh chỉ hướng dẫn làm bài thi thôi.”

“Tỷ tỷ người dạy người?” Trần Văn Thanh kinh ngạc, đối với cháu gái nhà ngoại, hèn không biết nói gì nữa, hoàn toàn không giống một cô nương thôn dã, hành động cử chỉ, cách nói chuyện, cũng làm cho người ta cảm giác đó không phải là một cô nương nông thôn.

Thạch Lâm đặc ý nói: “Đúng vậy, đều là tỷ tỷ con dạy, chữ của tỷ tỷ con đẹp hơn con viết rất nhiều. Bán đậu, bán thịt dê, ngày trước đều là tỷ tỷ làm. Phụ thân nói lúc con sinh ra, đại phu nói con rất khó nuôi khó sống, kết quả tỷ tỷ nuôi con thành bộ dáng hiện tại, mỗi ngày đều làm đồ ăn cho con. Tỷ tỷ còn có thể trồng tỏi vào mùa đông, dùng hộp gỗ chứa đất trồng được rau hẹ. Tỷ tỷ con dạy con, cách tính toán vừa nhanh vừa chuẩn.”

Trần Văn Thanh nhìn bộ dáng đặc ý của Thạch Lâm, vì vậy thuận miệng hỏi đôi câu, kết quả càng hỏi càng kinh ngạc, hèn dứt khoát lấy ra sổ sách, cùng một tính toán, coi xong một tờ, kết quả Thạch Lâm vừa báo con số, giống kết quả hèn tính như đúc.

“Mẫu thân, cháu ngoại đâu ạ?” Hỏi Thạch Lâm cách tính, Thạch Lâm nói lâu nhưng hèn vẫn không hiểu, nói thẳng tỷ tỷ sẽ đến rất nhanh, Trần Văn Thanh có chút đứng ngồi không yên, vì vậy trực tiếp đến phòng mẫu thân, vẫn an xong liền hỏi.

Trần La thị kỳ quái nhìn nhi tử một cái mới nói: “Đứa nhỏ Tử Lan thấy khẩu vị của ta không tốt, đi nấu canh cho ta, chắc phải một chút nữa mới lên đây. Con tìm Tử Lan có chuyện gì?”

Trần Văn Thanh đem chuyện Thạch Lâm nói ra, còn nói hèn rất tò mò với cách tính toán này.

“Này thì có cái gì làm con phải vội vàng vàng chạy tới, đợi một lát nữa cơm nước xong xuôi con hỏi nàng là được. Chẳng qua ta muốn nói với con vài câu, nha đầu Tử Lan có thể thông tuệ hơn nữa, cũng đã lập gia đình, con cũng có chút chức vụ, con giúp vị hôn phu của Tử Lan một chút, ta muốn cho hài tử chút tiền bạc, để bọn họ cả đời không lo, nhưng mà đứa nhỏ này nói, trước đây tỷ phu dạy phụ thân hèn đã nói, lấy cá của người khác không bằng tự mình bắt được cá, nếu để ý kỹ, nữ nhân mạnh mẽ không cần dựa vào nam nhân để sống?”

Hai ngày nay Trần La thị đã nghĩ thông suốt, nếu đã gả Tử Lan cho Dương Khang An, Dương Khang An cũng là người tốt, hôm trước bà đặc biệt để cho một nha hoàn thùy mị cố tình liếc mắt đưa tình với hèn, nhưng thủy chung ánh mắt hèn đều chú ý nơi Tử Lan.

Nếu như thế, để nhi tử giúp đỡ Dương Khang An một phen, dù sao cũng là con cháu của tỷ tỷ.

Trần Văn Thanh không nói gì liền gật đầu một cái, hai ngày nay hèn đã suy nghĩ chuyện này.

Dù Tử Lan ăn mặc thôn quê, nhưng mà cả Thứ sử phủ này bây giờ không còn có người dám xem thường nàng, ai cũng biết nguyên nhân căn bản Vương thị bị giam, vì vậy mọi người đều nhìn theo quần sự bà tử mà hành sự, tất cả mọi người đều một mực cung kính.

Tử Lan nói muốn nấu cơm, nhưng mọi người đều làm phần lớn việc. Ăn cơm trưa xong, bởi Trần La thị ngủ một giấc, tỉnh lại liền phân phó bắt một con gà mái và một con vịt, sau đó làm sạch cho vào nồi nấu lên, bỏ thêm chút thuốc bắc vào nấu. Để cho bọn họ không ngừng đun nấu.

Đợi đến lúc ăn cơm tối, Tử Lan mới tới xem, thịt đã nhừ, sau đó Tử Lan còn hướng dẫn đầu bếp thêm các bước nấu canh cầu kì nữa để nấu tiếp. Cuối cùng khi nấu xong, để đầu bếp múc bát canh rồi mang lên bàn ăn.

(Đường phân cách: thật ra đoạn này miêu tả Tử Lan nấu canh rất cầu kì, cơ mà mưa nhỏ, sức lực có hạn, không hiểu mô tê ra sao để edit nên các bác thông cảm.....)

Đây chính là món Khai thủy Bạch Thái, Tử Lan dùng làm món chính, những món khác phần lớn là món ăn gia đình,...

“Mồ mỗ, mau nếm thử canh khai thủy Bạch Thái con chuẩn bị cho người.” Nhìn thấy Trần La thị, dung nhan quen thuộc, Tử Lan liền tươi cười.

Trần La thị cười nhìn Tử Lan, sau đó chú ý khay trong tay nàng, hoàn toàn không chú ý tới nhi tử, dáng vẻ kinh ngạc của hần, Trần La thị cười càng thêm rực rỡ, mở nắp ra, Trần La thị có chút sững sờ, món khai thủy Bạch Thái?

Nhìn ánh mắt chờ đợi của Tử Lan, bà cầm cái muỗng múc rồi thả vào trong miệng, mắt liền sáng lên. Tử Lan liền nói cách làm phức tạp của món ăn này, Trần La thị ăn rất vui vẻ.

“Cũng múc cho ta một chén.” Nhìn mẫu thân không ngừng nói rồi ăn, Trần Văn Thanh cũng ngồi không yên, nói thẳng.

Lúc này Tử Lan mới nhìn thấy Trần Văn Thanh ngồi ở đây, kinh ngạc hỏi: “Cửu cửu người tới lúc nào vậy?” Trần Văn Thanh đã nói từ lần tới thấy hần thì gọi cửu cửu, cho thêm thân thiết.

Trần Văn Thanh bĩu môi, nhìn mẫu thân đang cười trộm: “Con nói canh khai thủy Bạch Thái gì đó, múc cho ta một chén đi.”

“Cửu cửu, vì không dám dùng Bạch Thái lãng phí, cho nên con chỉ làm một chén, còn dư lại dùng Bạch Thái Diệp Tử thay thế, một lúc nữa ăn cơm con liền bưng lên.” Tử Lan tròn mắt vô tội nói.

Một hơi Trần Văn Thanh bị mắc ở cổ họng, hần rất muốn nói hần không quan tâm mấy con gà mái, mấy viên Bạch Thái, nhưng nhìn trên đầu Tử Lan cài trâm đơn giản, ăn mặc giản dị, hần liền không nói ra.

“Cầm chén không tới đây, ta múc cho lão gia mấy muỗng, hần cứ trơ mắt nhìn ta như vậy, ta ăn cũng không vô nữa.” Trần La thị cười phân phó nha hoàn.

Không lâu lắm, nha hoàn cầm lên một chén canh cũng một cái muỗng, Trần La thị múc một nửa chén canh khai thủy Bạch Thái cho nhi tử, Trần Văn Thanh cũng không ngại ngần, trực tiếp nhận lấy múc ăn, vừa ăn vừa khen ngon.

Ăn xong, Trần Văn Thanh mới hỏi Tử Lan làm thế nào mới gọi là toán học mà nàng đã dạy Thạch Lâm.

Tử Lan không nghĩ tới Trần Văn Thanh lại hỏi nàng vấn đề này, đời thứ nhất, ở cô nhi viện, hài tử lớn hơn phải trông nom hài tử nhỏ, việc nhẩm tính nhanh là chuyện bình thường, kiếp trước là do dạy cho Chương Vân Kiệt, nhưng cũng không dùng bao nhiêu, không nghĩ tới Trần Văn Thanh sẽ chú ý tới cái này, vì vậy hàm hồ nói là do ông ngoại dạy, nhưng vì Trần Văn Thanh không hiểu khẩu quyết tính nhân, Tử Lan dạy thêm phép trừ tính nhẩm cho hần, thật ra là phép tính được ghi nhớ trong đầu, luyện được thành độ thành thực, vốn không có bí mật gì.

Trần Văn Thanh ngheo đầu, choáng voáng hồ hồ thử đem tính toán ghi tạc trong đầu, kết quả đơn giản hần vẫn tính rất chậm, vì vậy bỏ qua.

“Cửu cửu, con chỉ theo ông ngoại học, lúc Thạch Lâm còn nhỏ đã được còn rèn luyện, ông ngoại nói lúc đó là dễ ghi nhớ nhất, cho lên luyện nhiều là tốt rồi.” Tử Lan bình tĩnh nói.

Trần Văn Thanh thở dài, hần còn tưởng đây là phương pháp gì? Cũng chỉ là luyện nhiều mà thôi, sau này hần có hài tử, phải huấn luyện nhiều một chút. Bây giờ nhìn Tử Lan, Trần Văn Thanh cảm thấy rất áy náy, vừa có tài hoa, vừa biết tiến lùi, chỉ vì hần mà phải gả cho người nhà nông. Quá là đáng tiếc.

Nhưng nếu đã như vậy rồi, Trần Văn Thanh hạ quyết tâm phải giúp Dương Khang An tốt lên, nếu không đoán chừng đời này hần cũng không thể an lòng, về phần Vương thị, trong lòng Trần Văn Thanh đã xử từ

chung thân (muanhobaybay: anh ơi, à quên... chú à.. phải xử tử ý chứ...), đời này đừng nghĩ tới việc nhúng tay vào chuyện nhà nữa.

Chờ cơm nước xong xuôi, biết được món ăn có mùi thơm mà lại rất ngon đó là do Tử Lan làm, Trần La thị cùng Trần Văn Thanh càng nhìn Tử Lan càng hài lòng, chú ý tới Tử Lan thích ăn tôm, Trần Văn Thanh còn cho người đem tôm đến trước mặt nàng.

Dùng xong cơm không bao lâu, nhóm người Thạch Hữu Lương trở lại, biết Dương thị đi theo tới, Tử Lan khẽ nhú chân mày, biểu tình này bị Trần Văn Thanh chú ý thấy, liền cười nói: “Hôm nay mẫu thân mệt mỗi một ngày, cũng không cần tới đây thỉnh an.”

Trần La thị gật đầu một cái, bà cũng không thích Dương thị, bất kể này nữ nhân này tốt hay xấu, nhưng mà vẫn không thể quan tâm tới cháu gái bà bằng mẹ ruột của nó, bà chính là không thích.

Cho nên cũng không tính toán che giấu, liền lôi kéo Tử Lan cùng Thạch Lâm, không để hai hài tử đi gặp, muốn hai đứa nhỏ trò chuyện cùng bà, để Thạch Hữu Lương cùng Dương thị tự đi nghỉ ngơi.

54. Chương 54: Chương 42.1

Không gặp phu thê Thạch Hữu lương, nhưng lại gặp huynh đệ Dương Khang An, tâm Dương thị liền trầm xuống, mất đi vui sướng khi mới tới phủ Thứ sử. Cúi đầu, Dương thị không dám nói gì, liền đi theo Thạch Hữu Lương tới phòng khách nghỉ ngơi.

Dọc theo đường đi, không thiếu nha hoàn xinh đẹp ăn mặc hoa lệ, cúi chào Thạch Hữu Lương và kêu một tiếng “biểu cô gia”, Dương thị càng như bị ăn hoàng liên, cúi đầu nhìn nàng tuy không ăn mặc rách, nhưng trang phục quá ư là quê mùa, mà mấy ngày đi trên đường nàng còn chưa có gội đầu, Dương thị có chút xấu hổ không đất dung thân.

Không gặp Dương thị làm cho Tử Lan thở phào nhẹ nhõm, sau khi Dương thị gả tới Thạch gia, nàng đối Dương thị cũng không tệ, nhưng khi Dương thị nói nàng là yêu tinh hại người, điều này làm cho Tử Lan thật không biết đối mặt với mẹ kế này như thế nào.

Dương Dật An dù cơ thể yếu, nhưng cũng thông minh không kém Thạch Lâm, cộng thêm hẳn biết nhìn thần sắc của huynh trưởng và tẩu tẩu, trong mắt ẩn chứa ân cần, Trần La thị hài lòng gật đầu một cái, tỉ mỉ dặn dò nha hoàn chiếu cố hẳn thật tốt, không thể chậm trễ.

“Tuy nói gia cảnh không tốt, nhưng nhìn rất sáng sủa, chính trực.” Sau khi nhóm người Tử Lan rời đi, Trần La thị liền nói với nhi tử.

Trần Văn Thanh gật đầu, chỉ cần không phải người gian tà linh tinh, có một người thân nông thôn cũng không ngại. Đột nhiên vừa rồi nghe Lưu Quý nói Thạch Hữu Lương cùng Dương Khang An đưa lễ, liền cười nói:

“Nhìn nhà chúng ta thật lâu không mua lương thực, gạo và mì cũng không thiếu món ăn, tỷ phu quả là người thành thật.”

“Nhưng thê tử của Thạch Hữu Lương kia thật là nhìn không được, mới vừa rồi... sao lại có mùi thối như vậy?”

Đang nói chuyện, Trần La thị liền ngửi thấy trên người mình có mùi chua, không chỉ nhú chân mày, sai người chuẩn bị cho bà tắm rửa thay quần áo.

Mẫu thân vừa nói, đột nhiên Trần Văn Thanh cũng cảm thấy trên người hẳn có chút mùi chua, như thể hai ngày không tắm rửa, cũng vội vàng trở về phòng tắm rửa thay quần áo.

Lúc này Tử Lan còn không biết, nàng dùng bột sen cho vào canh khai thủy Bạch Thái đã có tác dụng, cho nên cũng không để ở trong lòng, chẳng qua là trở về cười nói ôm tướng công, hỏi phản ứng của người trong nhà.

(muanhobaybay: hóa ra Trần La thị và Trần Văn Thanh ăn canh có bột sen nên ra mồ hôi, đào thải chất độc... => mùi hôi.... Chưa chưa...)

“Tuy nói là thân thích, mỗ mỗ cữu cữu cũng là vì thế mà cất nhắc chúng ta, nhưng thiếp sẽ không dựa vào bọn họ mà làm cái gì.”

Chuyện này cần nói rõ ràng, chuyện là thân thích với Thứ sử phủ đã bị truyền ra, cho nên đến lúc đó nhất định không ít người sẽ đến cầu nhà nàng làm việc, loại chuyện như vậy vạn vạn không thể đáp ứng.

Dương Khang An gật đầu một cái, sau đó cau mày nói: “Hôm nay cái Thứ sử... Cữu cữu đột nhiên nói muốn cho ta đi theo Văn thị vệ học võ, nói thể chất tốt, có thể lên chiến trường, cho nên cần luyện tập một chút.”

“Vậy tướng công nghĩ sao?” Tất nhiên Tử Lan biết ý định của mỗ mỗ cùng cữu cữu, cho nên muốn hỏi tính toán của Dương Khang An.

Dương Khang An cau mày, suy nghĩ một chút nói: “Ta muốn học, chẳng qua là không muốn học ở nơi này. Cuối cùng đây vẫn không phải là nhà của chúng ta, ở đây không thỏa đáng.”

“Cái này không là vấn đề học võ cần kiên trì, chỉ cần học chiêu thức, trở về mình luyện thêm là được. Thiếp hiện tại chỉ mong sáng mai Tần ngự y coi bệnh của tiểu thúc, để cho hắn khỏe mạnh an khang, như vậy cũng coi như đạt được tâm nguyện của chàng, tiểu thúc có thể cùng đọc sách với tiểu Lâm, không cần cả ngày ở trong nhà.”

Tử Lan nghĩ tới bởi vì bọn ba trên đường, khuôn mặt Dương Dật An tái nhợt, so với khuôn mặt hồng hào khỏe khoắn của Thạch Lâm, đúng là đau lòng.

55. Chương 55: Chương 42.2

Lời Tử Lan nói chính là lời trong tâm khảm của Dương Khang An, nhìn dáng vẻ nhã nhặn lịch sự của thê tử ngồi chải tóc trước bàn trang điểm, Dương Khang An có chút chật vật xoay người, muốn cắn đầu lưỡi, chờ cảm giác đau đớn này lan truyền, xác nhận đây là sự thực, mới quay đầu lại, tiến đến cầm lấy lược gỗ trong tay thê tử, nghiêm túc cẩn thận chải tóc cho nàng.

Tử Lan không nghĩ tới hắn sẽ có hành động lãng mạn như vậy, nhưng nhìn qua gương, thấy trong mắt hắn là nghiêm túc cùng quý trọng, trong lòng thấy ngọt ngào, nàng cảm thấy có thể gả cho Dương Khang An là qua tốt rồi, cuộc sống như vậy là đủ rồi, bởi vì trong lòng hắn có nàng, sẽ quý trọng nàng.

Về phần nàng có yêu hay không, nàng chưa bao giờ nghĩ tới, chẳng qua, giờ khắc này, nhìn hắn nghiêm túc vì nàng mà chải đầu, Tử Lan chợt thấy tim nàng mềm nhũn.

Vươn tay cầm tay không cầm lược của Dương Khang An, kéo xuống, dính vào trên mặt nàng, nhắm mắt lại, giờ khắc này Tử Lan cảm nhận được tâm linh an bình.

Bàn tay hắn chạm vào khuôn mặt nhu nộn của thê tử, tuy nói sau khi thành thân, thê tử không phản đối hắn thân thiết, nhưng chủ động mở lòng như vậy, làm cho Dương Khang An không biết làm sao, trong lòng hắn mừng như điên, hắn có thể vì nàng mà xoa bóp chân cho nàng, có thể vì nàng mà ngâm chân cho nàng, nhưng đều là hắn chủ động.

Vốn cho rằng vì hắn là tướng công của nàng, mà nàng may vá y phục, nấu cơm, gọi hắn là tướng công, cười với hắn, mặc cho hắn vuốt ve thân thể nàng, đã đầy đủ hạnh phúc.

Nhưng không nghĩ tới còn có một loại thỏa mãn như lúc này. Đêm qua bởi vì giúp nàng xoa chân, nàng còn hôn lên mặt hắn, còn giờ phút này lại lôi kéo tay hắn, dán lên mặt nàng, điều này làm Dương Khang An phảng phất như nắm bắt được cái gì, giống như hắn đối nàng tốt hơn, thì sẽ nhận được hồi báo vậy.

“... Nương tử, chúng ta nên nghỉ ngơi thôi,... sắc trời không còn sớm...”

Bởi vì hồi lâu, Tử Lan không nhúc nhích, Dương Khang An cũng không nhúc nhích, nhưng dù sao cũng đã canh hai, cũng không phải nhà mình, để có thể ngủ nướng.

Tử Lan mở mắt, nhìn hấn bật cười, miễn cưỡng nói: “Thiếp không muốn động, chàng ôm thiếp lên giường đi.”

Dương Khang An bị nụ cười của nàng mê hoặc, có chút không được tự nhiên,... nhưng rất nhanh vươn tay, ôm thê tử lên giường.

Lần này Tử Lan chủ động ôm cổ hấn, đem môi dăng lên, cùng Dương Khang An hôn môi, Tử Lan nhẹ nhàng hút môi hấn, sau đó đưa đầu lưỡi ra thăm dò vào trong miệng của hấn, Dương Khang An bị thê tử trêu đùa lửa dục khó nhịn, cảm nhận được một loại ngọt ngào, ...

Thí nghiệm chứng minh, ở phương diện này nam nhân có thiên phú học tập, rất nhanh Dương Khang An liền nắm giữ điểm mấu chốt, tựa như tìm được món đồ chơi yêu thích, hôn đến không biết mệt mỏi.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Dương Khang An đã không có ở đây, Tử Lan ngồi dậy cảm giác có chút tê tê đau nhói, mặc quần áo tử tế đi tới trước gương, vừa nhìn vào gương, có chút buồn bã gầm nhẹ một tiếng, nhìn đôi môi sưng đỏ nhất thời có chút tự làm tự chịu, trốn vào không gian,

đầu tiên Tử Lan ăn một hạt sen, sau đó dùng khăn tay thấm nước trong ao dề lên môi, sau đó lấy một lá bạc hà đập nát ghé vào trên môi, bạc hà thanh thanh lạnh lạnh làm Tử Lan hơi run rẩy... Giãng co thật lâu, Tử Lan mới thấy nàng có thể đi gặp người rồi.

“Mồ mỗ, ông ngoại lúc nào mới đến ạ?” Tử Lan ngồi ở bên người Trần La thị, nhẹ giọng hỏi.

Trần La thị nhăn mặt cau mày nói: “Trông nom ông ấy tới lúc nào làm gì, ta hỏi con, kể thị của phụ thân con có từng làm khó con cùng Tiểu Lâm không?”

56. Chương 56: Chương 42.3

Tử Lan lắc đầu, trừ sự kiện kia, Dương thị tuy nhỏ mọn, nhưng cũng không làm khó nàng, mà bây giờ nàng cũng không muốn phụ thân phải phiền lòng, vì thế nói: “Dương thị cũng không làm khó chúng con, phần lớn chuyện trong nhà phụ thân đều làm chủ, cho nên mồ mỗ, người cứ an tâm.”

“Nếu như vậy, ta có thể gặp một lần, nếu có cái gì không tốt, ta nhất định sẽ không gặp nàng ta.” Trần La thị gật đầu nói.

Trần La thị uy nghiêm ngồi ở ghế chính, rất tùy ý nói chuyện với Dương thị chút việc nhà, nhưng mồ hôi trên trán Dương thị lại chảy càng nhiều, hiển nhiên Dương thị rất khẩn trương lo sợ. Đây là lần đầu tiên Dương thị nhìn thấy vị lão phu nhân tôn quý như thế, tay chân có chút luống cuống, hơn nữa Trần La thị tựa hồ nói chuyện bình thường với nàng, lại làm cho nàng nói ông nói gà bà nói vịt, nhìn thấy bộ dáng này của Dương thị, Trần La thị cười cười, phụ nhân ngu ngốc như vậy, tự nhiên sẽ không tạo uy hiếp gì cho hai đứa nhỏ.

“Ai, ngoại sinh nữ số khổ của ta (Mẫu thân của Tử Lan), liền rơi xuống hai đứa nhỏ đáng thương, Tử Lan cùng Tiểu Lâm, mỗi lần nhớ tới đây, tâm ta liền đau, hôm nay thấy người, ta cũng yên lòng, hảo hảo tốt với hai đứa nhỏ, hai đứa nhỏ cũng không phải người bạc tình, sau này người tự có thể hưởng vô tận phú quý. Nhưng người cũng đừng chê lão bà ta lắm chuyện khó nghe, hai hài tử này có lão bà ta che chở, còn có cữu cữu của chúng, người chú ý chiều cố bọn nhỏ thật tốt.” Trần La thị nhìn Dương thị từ từ nói.

Dương thị vội vàng gật đầu, tất nhiên khẳng định sẽ chiều cố hai đứa nhỏ thật tốt. Đêm qua Thạch Hữu Lương cũng đã nói với nàng, hai đứa bé mới là người có quan hệ với Thứ sử phủ, nếu hai đứa nhỏ có cái gì không ổn, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua, hiện tại trong lòng Dương thị cực kỳ hối hận, nàng vô cùng sợ hãi Tử Lan nói chuyện ngày đó cho mọi người, nàng đã mắng Tử Lan, nhưng Tử Lan rúc vào người Trần La thị, cười cười nhìn Dương thị, không có nửa điểm chán ghét, tất nhiên Dương thị có chút buồn lòng.

Buổi trưa qua đi, xe ngựa Trần Lão thái gia mới vào Ký thành, Trần Văn Thanh mang theo Thạch Lâm, Dương Khang An đến cửa thành nghênh đón, lúc thấy Thạch Lâm, Lão thái gia có chút kinh ngạc, hỏi han. Trần Văn Thanh liền nói thân phận của Thạch Lâm, Lão thái gia yêu thích dáng vẻ mượt mà (muanhobaybay:

miêu tả gì mà như miêu tả nữ nhân vậy J) của Thạch Lâm, điều này làm ông nhớ lại nhi tử khi còn bé, thân mật để hân ngồi vào trong kiệu của ông, cùng nhau trở về phủ.

Kiếp trước của Tử Lan, Trần Vũ Phi đối với nàng rất từ ái, Tử Lan liền nghĩ tới hiền lành trưởng giả, liền nấu một bàn món ăn mềm, làm món canh hầm thịt gà mà phụ thân và Dương Khang An mang tới. Thịt kho nấu một canh giờ, mùi hương bay ra khiến mọi người nuốt nước miếng. Dưa chua cá, cái này kiếp trước nàng làm cho di ông ngoại, di ông ngoại rất thích ăn. Thịt kho tàu, tương ớt giò heo, bí đỏ xào,...

Dọc theo đường đi phong trần mệt mỏi, vừa tới nơi này, thì có thức ăn ngon nóng hổi, Trần lão thái gia vui mừng nói mấy chữ tốt, nghĩ thầm, lão thái bà nhất định đã không vì thê tử lão đại mà tức giận, trong lòng càng cao hứng hơn. Chắc là lão bà để ý ông, một lát nữa ông chắc chắn nói cho bà (trần La thị) biết chính ông đã giúp bà chút giận, muối muối của thê tử lão đại không có trở thành chi thứ hai của Thanh nhi, mà trở thành chi thứ hai của lão đại, không phải ông muốn gia đình nhi tử mình không yên, nhưng thật sự nhi tử này của ông quá hoa tâm, lại thêm giống tính tình của mẫu thân, vốn ông không thích, nhưng bị biểu muội thiết kế mới có hài tử, cảm thêm như thế nên tức chết thê tử chưa cưới, ông làm sao có thể thích cơ chứ?

57. Chương 57: Chương 43.1

“Vẫn là tỷ tỷ có tâm thương chúng ta, dọc theo đường đi thức ăn sao ngon miệng như thế này chứ?” Sau khi ăn xong, Tần Thiên Dương vuốt vuốt chòm râu hoa râm, hài lòng nói.

Trần Vũ Phi cười đắc ý, vừa muốn mở miệng, Trần Văn Thanh đột nhiên nói: “Tần thúc, phụ thân, bữa cơm hôm nay là biểu ngoại sinh nữ (cháu gái bên ngoại- Tử Lan) của con tự mình xuống bếp làm.”

“Khụ... khụ... quả là một cô nương tốt.” Trần Lão thái gia lúng túng cầm ly trà lên uống một hớp.

Tần Thiên Dương liếc mắt nhìn Trần lão thái gia, lắc đầu một cái, thật khó khi không chê cười người bạn già của ông, chỉ nói: “Vừa là thân nhân gặp nhau, cũng khó được, lão phu hôm nay cần hảo hảo chúc mừng tỷ tỷ, cuối cùng cũng đạt được ước nguyện nhiều năm.”

“Tần thúc, ngoại sinh nữ lại mang mệnh khổ, mẫu thân mất sớm, đệ đệ còn bé, phụ thân mặc dù thương nàng, nhưng vẫn là tâm thô, hiện đã xuất giá, phu quân cũng thành thật chăm chỉ, nhưng lại có một tiểu đệ yếu ốm, hàng năm thuốc không rời miệng, ngoại sinh nữ không đành lòng nhìn tiểu thúc tuổi còn nhỏ ốm đau, nên muốn cầu xin ngài giúp đỡ chữa bệnh một chút, người thấy sao?” Trần Văn Thanh cung kính nói với Tần Thiên Dương.

Tần Thiên Dương gật đầu, không do dự, lập tức gọi tiểu đồng mang hộp đồ của ông tới, vừa rửa tay vừa nói: “Nếu như thế, coi như là có duyên, liền đưa bệnh nhân dẫn tới đi.”

Tử Lan kéo Trần La thị, phía sau có Thạch Lâm, Dương Khang An, Dương Dật An, sau khi vào cửa, Trần La thị vỗ vỗ tay Tử Lan, nói: “Đây là di ông ngoại của con, đây là Tần gia gia, đều là người trong nhà, để cho Tần gia gia xem bệnh cho Dật An một chút, nếu Tần gia gia đã ăn cơm của con, nhất định Tần gia gia sẽ cố gắng chữa khỏi bệnh cho Dật An.”

“Ông ngoại, Tần gia gia, làm phiền các ngài vì Tử Lan mà phí tâm, lại thêm phiền toái cho các ngài rồi.” Tử Lan phúc phúc thân, dịu dàng nói.

Tần Thiên Dương cùng Trần Lão thái gia đều sững sốt, ngay sau đó Tần Thiên Dương cười nói: “Quá giống. Năm đó Trần Đại ca cùng tỷ tỷ đại hôn, lão phu từng có may mắn tham dự, hôm nay nhìn thấy cháu gái, thật là như nhìn thấy tỷ tỷ lúc lần đầu gặp mặt.”

“Hôm nay thấy ngoại tôn nữ cùng ngoại tôn, nàng cũng coi như mãn nguyện tâm niệm nhiều năm.” Trần lão thái gia vui mừng nhìn lão thái bà thấp giọng nói.

Trần La thị nhìn Tử Lan, chậm rãi gật đầu. Mới vừa rồi ở bên ngoài, nhóm người Thạch Lâm dădập đầu, Tần Thiên Dương nói cùng Tử Lan, để cho Dật An đi tới trước mặt Tần gia gia, sau đó giúp hân xem mạch...

Một hồi lâu, Tần Thiên Dương mới chậm rãi nói: “Huyết khí chưa đủ, đến nỗi bệnh thiếu máu, can thận âm hư, ngũ tạng hao tổn... Có thể từ dạ dày bổ sung khí huyết, hóa sinh chi nguyên, không phải bệnh nặng gì.”

Nghe nói không phải bệnh nặng, Tử Lan thở phào nhẹ nhõm, cẩn thận suy nghĩ một chút, Tử Lan cảm thấy cái này giống thiếu máu ở hiện đại, không sai khác mấy, vì vậy hỏi: “Tần gia gia, có phải có thể dùng thuốc thiện điều lý? Đương quy, táo đỏ, hoa sinh, a giao, hoàng kỳ, cây long nhãn đều bổ huyết? Là thuốc thì có ba phần độc, hàng năm uống thuốc, sẽ kéo theo suy sụp thân thể, Tần gia gia, ngài muốn nói là cái này sao?”

Tần Thiên Dương gật đầu, vuốt ria mép, cười nói: “Cháu nói có lý, để lão phu kê đơn, năm ngày, một ngày hai lần, mười ngày sau liền tạm dừng, con nấu thuốc thiện điều lý cho hần, chưa tới ba tháng sẽ có chuyển biến tốt.”

“Cảm ơn Tần gia gia, cho dù không cần gấp gáp, con cùng tướng công cũng yên lòng.” Tử Lan không nghĩ tới nàng nói vậy mà đúng rồi, trong lòng nhất thời cảnh báo.

58. Chương 58: Chương 43.2

Dương Khang An cũng Dương Dật An cảm kích đập đầu trước Tần gia gia, sau đó kích động nhìn Tử Lan.

“Sao cháu gái biết phương thuốc thiện?” Tần Thiên Dương biết Tử Lan là một nông phụ, nhưng qua nói chuyện, cảm thấy nàng cũng không đơn giản, vì vậy quyết định hỏi dò.

Tử Lan ngượng ngùng nói: “Tử Lan không biết phương thuốc gì thuốc thiện, nhưng là canh đương quy gừng thịt dê, cháo trắng táo đỏ, canh hạt sen long nhãn, cháo gà hoàng kỳ đương quy, không phải đều là bổ huyết sao? Những thứ này so với thuốc thì dễ ăn hơn.”

Tần Thiên Dương có chút kinh ngạc nhìn Tử Lan, sau đó cười nói: “Cháu gái quả thật thông tuệ hơn người, lão phu cảm thấy không có đất dụng võ. Tỷ tỷ, hôm nay khó gặp, tiểu đệ xin xem mạch cho tỷ, được không?”

Trần La thị trù mền nhìn Tử Lan, gật đầu, sau đó đi lên trước, ngồi vào đối diện Tần Thiên Dương, đưa cánh tay ra.

“Theo như lời cháu gái,... thuốc thiện kia, hàng ngày tỷ tỷ có thể dùng một chút, rất tốt cho tỷ tỷ.” Tần Thiên Dương xem mạch xong, không phát hiện thấy dị trạng, chẳng qua là tuổi cao thì cơ thể dễ ốm yếu, cần tẩm bổ, cho nên không khai phương thuốc.

Xem xong cho Trần La thị, Tần Thiên Dương dứt khoát xem mạch cho mọi người trong nhà, Tử Lan phe phẩy cánh tay Trần La thị, để cho bà mở miệng kêu phu thê Thạch Hữu Lương đi vào.

“Văn Thanh. Người nên học hỏi tỷ phu người một chút, người ta khỏe mạnh hơn người nhiều.” Lúc bắt mạch cho Thạch Hữu Lương, Tần Thiên Dương cười nói, sau đó vui mừng nói: “Xem ra cháu gái quả là có nghiên cứu về thuốc thiện, nhà bọn họ dù cha con, thân thể đều cực tốt, rất khỏe mạnh.”

Nhưng khi bắt mạch cho Dương thị, Tần Thiên Dương hỏi Dương thị có rất nhiều vấn đề, sau đó khẳng định hỏi: “Phu nhân có phải đã từng bị nhiễm lạnh phải không?”

“Nhiễm lạnh? Ta... Ta không có. Ta chỉ là một phụ nhân bình thường, sao có thể nhiễm lạnh đây.” Dương thị vội vàng lắc đầu nói.

“Không phải, nói thế này, những năm gần đây, phu nhân có bị ngã trong nước lâu bao giờ không?” Tần Thiên Dương lại hỏi.

Dương thị đỏ mặt, Thạch Hữu Lương thúc giục hồi lâu, Dương thị mới nói: “Bốn năm trước vào mùa đông, ta vô ý ngã xuống sông, nhưng rất nhanh sau đó được người nhà cứu lên...”

“Thế thì đúng rồi. Mặc dù nhìn qua thân thể phu nhân không có gì đáng ngại, trong cơ thể phu nhân bị hư hàn, vì vậy rất khó có con.” Tần Thiên Dương thương hại nói, đời này của phu nhân, đoán chừng...

Dương thị bối rối, thật lâu mới hiểu câu nói của Tần ngự y, lúc đó bị Trần gia từ hôn, nhất thời không cam lòng mà nhảy sông tự vẫn, sau được phụ thân cứu lên, bởi vì vào buổi tối, chuyện này trừ người nhà thì không có ai biết? Nàng không chết? Người ta nói đại nạn không chết ắt sẽ có phúc hay sao? Tại sao....

Dương thị cảm thấy hết thảy đều là giả, nàng nghĩ, Thứ sử phủ vì tỷ đệ Tử Lan nên mới cố ý bảo ngự y nói vậy, rõ ràng mẫu thân nàng đã mang nàng tới xem lang trung, lang trung nói không nghiêm trọng, có thể điều dưỡng là tốt, nàng không tin, nàng không nàng không có hài tử... Không được, nàng muốn tìm lang trung...

Nhìn Dương thị gần như điên cuồng chạy ra ngoài, mọi người trong nhà trầm mặc, Tử Lan cắn cắn môi, nói: “Mẫu thân chỉ có chút khó khăn khi tiếp nhận chuyện này, không phải cố ý thất lễ.”

59. Chương 59: Chương 43.3

Trần la thị lắc đầu, nhìn Tử Lan, trong lòng có chút thả lỏng, nói thế nào thì chuyện Dương thị không thể sinh con không liên quan tới bà, nhưng mà không sinh là tốt nhất, như vậy sẽ không có ý xấu với tỷ đệ Tử Lan... Nhưng vẫn là một thôn phụ ngu ngốc, sao bà phải tìm một ngự y để lừa gạt nàng ta cơ chứ? Thật là buồn cười.

Hiện tại Tử Lan nói cũng không rõ, Dương thị không thể có con là tốt hay xấu? Mặc dù bởi vì chuyện lúc trước, nàng có chút ý kiến với Dương thị, nhưng Dương thị quan tâm tới phụ thân, Tử Lan có thể nhìn ra được, Dương thị không có con, cũng tốt cho Thạch Lâm, như vậy địa vị trong nhà của Thạch Lâm sẽ không bị lay chuyển, nhưng không thể có con đối với một nữ nhân mà nói, tựa hồ có chút tàn nhẫn, nhưng cũng may bởi vì nguyên nhân kia mà Dương thị không thể có con, làm cho trong lòng Tử Lan không nói ra được tư vị gì.

Chạy ra khỏi Thứ sử phủ, Thạch Hữu Lương nhìn Dương thị điên điên, tát cho Dương thị một cái, đem nàng đánh tỉnh, Dương thị chảy nước mắt lời kéo ống tay áo Thạch Hữu Lương, nói: “Tuống công, ngự y đó đang gạt người phải không, chúng ta có thể có hài tử phải không?”

Thạch Hữu Lương thở dài, mặc dù hắn sớm biết Dương thị giả cho hắn chắc chắn sẽ không mang thai, nhưng hiện tại bởi vì nguyên nhân từ nàng, khóc lóc một hồi, Thạch Hữu Lương có chút mềm lòng, vì vậy nói: “Bất kể có hài tử hay không, nàng vẫn là nương tử của ta, nàng cứ yên tâm đi.”

“Không thể mang thai, còn là nữ nhân sao?” Dương thị trợn to hai mắt, khóc ròng nói.

“Vậy chúng ta tìm lang trung khác xem sao?” Thạch Hữu Lương thấy bố dướng dướng thương của Dương thị, thở dài nói. Mặc dù hắn nhận định đây là sự thật, sau khi Tần ngự y xem mạch cho hắn xong, hắn toan muốn cắt đứt lời Tần ngự y để Tần ngự y không nói ra việc hắn uống thuốc tuyệt dục, nhưng không nghĩ tới Tần ngự y lại nói thân thể hắn rất khỏe mạnh, làm Thạch Hữu Lương có chút nghi ngờ. Nhưng hắn tuyệt đối tin tưởng y thuật của Tần ngự y... Năm đó ở Chương gia, hắn đã nghe qua danh tiếng của Tần ngự y, đoán chừng Tần ngự y không hẳn đoán bên ngoài, là Tần ngự y giúp hắn sao? Nhưng mà Dương thị không có con, làm cho hắn cảm thấy đây chính là thiên ý, cuối cùng hắn cũng chỉ có hai đứa nhỏ là Tử Lan Thạch Lâm.

Mang theo Dương thị đi hết các y quán ở Ký thành, phần lớn đều là không phải không thể có con, tuy nhiên sẽ rất khó khăn. Mặt Dương thị trắng bệch, như du hồn đi theo Thạch Hữu Lương trở lại Thứ sử phủ, chỉ là sau đó nàng liền ngã bệnh.

Tìm lúc không có người, Thạch Hữu Lương tới tìm Tần ngự y, cảm tạ Tần ngự y giúp hắn giấu diếm. Kết quả, Tần Thiên Dương nghi ngờ nói: “Lão phu không nói dối, là nói thật, có gì cần cảm tạ?”

Thạch Hữu Lương liền nói chuyện hắn ăn thuốc tuyệt dục ra.

Tần Thiên Dương sững sốt, lại xem mạch cho Thạch Hữu Lương lần nữa, nói: “Bây giờ thân thể của người hoàn toàn khỏe mạnh, nếu người nói như vậy chỉ có thể có 2 hướng, một là người ta lừa người cho người thuốc khác, hai là thuốc đã giảm bớt phân lượng, chỉ có thể đảm bảo tuyệt dục trong thời gian ngắn, thuốc người vừa nói chính là thuốc tuyệt dục, nhưng người chưa ăn xong đi.”

Thạch Hữu Lương thờ người, hắn vẫn biết nhạc phụ cho hắn thuốc tuyệt dục, nhưng hiện tại Tần ngự y lại nói là hắn không có ăn... Nghĩ đến trong quá khứ nhạc phụ nhạc mẫu hòa ái nhân từ, Thạch Hữu Lương rơi lệ đầy mặt, trong lòng cảm động và nhớ nhung nhạc phụ nhạc mẫu, thuốc là hắn ăn, nhất định nhạc phụ không đành lòng, cho nên liền giảm lượng thuốc...

60. Chương 60: Chương 44.1

Sau khi Tần Thiên Dương rời đi, Thạch Hữu Lương vẫn rất hoảng hốt, trở lại trong phòng, nhìn Dương thị vẫn còn ngồi thừ trên đất, cơm nước bị nàng hất xuống đất, trước kia có chút áy náy với Dương thị, bây giờ liền không còn nữa.

“Người rốt cuộc muốn làm gì? Không thể sinh thì không sinh, ta không trách người, người ở đây phát khí gì? Đây là nơi người có thể phát giận sao?” Thạch Hữu Lương kéo Dương thị lên.

Dương thị hơi co người lại, sau đó hoảng sợ nhìn Thạch Hữu Lương nói: “Tướng công, trong thức ăn này có thuốc. Thật, không thể ăn. Người nơi này không muốn thiếp sinh con...”

Thạch Hữu Lương quát lên: “Người nói những nói cuội gì thế?”

“Tướng công, thiếp nói thật...” Dương thị đỏ mắt, thanh âm từ thấp lên cao, cuối cùng biến thành gào thét.

Thạch Hữu Lương cau mày nhìn bộ dáng Dương thị, nhiều nữ nhân không thể sinh con, trách nhiệm đều đẩy lên người người khác sao, liền nói: “Người đừng điên nữa, không ai hại người, là người rơi xuống nước vào mùa đông, trách được ai chứ?”

“Thiếp... thiếp...” Dương thị phát run, nàng sợ Thạch Hữu Lương biết chuyện nàng muốn tìm chết mới nhảy xuống nước, cuối cùng kết quả thành thế này, trong lòng càng khổ sở, nửa ngày không nói ra một chữ.

Thạch Hữu Lương không nhìn nàng nữa, nhìn thức ăn hỗn độn trên mặt đất, dù là nhà phú quý, cũng không thể lãng phí thức ăn a? Hơn nữa đây cũng không phải nhà mình.

“Dương thị, ta nói với nàng một lần cuối cùng, nguyên nhân gì mà nàng không thể sinh con, ta sẽ không truy cứu, không trách người. Nhưng mà nếu nàng ta nổi điên lên, ta tuyệt đối sẽ không tha cho nàng, nàng nên hiểu rõ là tốt nhất.” Thạch Hữu Lương nói xong liền rời đi.

Tử Lan không biết làm sao, nhìn phụ thân đang ăn ở trước mặt, nàng có chút đau lòng.

“Phụ thân, có lẽ có cách chữa trị?” Bây giờ Tử Lan đã hoàn toàn thất vọng về Dương thị, nhưng nàng không muốn thấy phụ thân khổ sở.

Thạch Hữu Lương lấy chiếc khăn từ trong ngực ra, chiếc khăn màu xanh lam được thêu rất đẹp, lau miệng một chút, rất nghiêm túc nói với Tử Lan: “Đời này có con và Thạch Lâm, phụ thân đã thỏa mãn, vì thế con đừng suy nghĩ nhiều.”

Lời của Tần ngự y có tác dụng, biết đệ đệ có thể khỏe lại, cứ sáng sớm Dương Khang An đi theo Văn thị vệ tập võ, buổi chiều đi theo Lương Quân sự học tập, thời gian rảnh rỗi, cũng không nghỉ ngơi, nếu đủ khả năng hắn sẽ giúp một tay, Tử Lan có chút đau lòng, nhưng cũng không ngăn cản.

Dương Khang An làm đồ gỗ không tệ, theo như bản vẽ của Tử Lan, làm một cái xích đu trong sân, Trần lão thái gia, Tần ngự y đều thích, ngay cả Trần La thị cũng thích ngồi trên đu, phơi nắng..

Thời gian mười ngày thoáng cái đã trôi qua, Thạch Hữu Lương liền mang theo Dương thị rời đi, nhưng Thạch Lâm thì bị Trần Văn Thanh lấy cớ muốn dạy hắn học văn, cho nên đành ở lại. Sau khi Dương Dật

An uống thuốc xong, Tần Thiên Dương liền báo có thể dừng uống thuốc, Tử Lan liền mang theo mọi người chuẩn bị cáo từ về nhà. Bắt đầu mùa đông, trong nhà còn có rất nhiều chuyện phải làm, dù ở Trần gia ăn mặc không lo, còn có thể sai sử nha hoàn bà tử, nhưng Tử Lan không cảm thấy thư thả.

61. Chương 61: Chương 44.2

Mấy ngày nay Tử Lan nói chuyện cùng Trần La thị, làm nũng với Trần La thị, còn làm quần áo thức ăn cho bà, tuy trong nhà bà không thiếu những thứ đồ này, nhưng Trần La thị cảm thấy sự thật tâm thật lòng trong đó. Trần La thị không chịu cho Tử Lan rời đi, lôi kéo tay Tử Lan không buông, ai nói cũng không được.

“Mồ mỗ, thật sự con phải trở về thôi, con còn muốn đưa cho người thêm chút Bạch Thái cay đấy? Không phải mồ mỗ thích món đó sao? Còn có, trong nhà còn có rất nhiều chuyện cần con về làm. Mồ mỗ cũng thấy, nhà con trôi qua ở đó cũng tốt vô cùng, mồ mỗ không cần lo lắng, chờ đến mùa xuân, ngày ấm, đến lúc đó, con đón mồ mỗ tới nhà con, làm đồ ăn ngon cho mồ mỗ, mồ mỗ có chịu không?” Tử Lan kiên nhẫn khuyên.

“Không được.” Trần La thị lắc đầu, vẫn không chịu buông tay.

Nhìn mẫu thân tính trẻ con như vậy, Trần Văn Thanh có chút nhức đầu, mọi người đều nói nhất định phải đi, hơn nữa cô nương đã gả đi không thường ở lại nhà người khác, cũng không thỏa đáng, vì vậy nói: “Mẫu thân, hiện tại người mẫu thân cũng gặp rồi, nhà cũng biết ở nơi nào? Nếu muốn gặp, chỉ cần đi đến là được. Qua thời gian tới con sẽ làm một thôn trang nhỏ gần nơi ở của nhà Tử Lan, đến lúc đó mang mẫu thân cùng phụ thân tới nghỉ ngơi ở đó, có được hay không?”

Trần La thị cầm khăn lau nước mắt, nói: “Con chỉ nói dối ta thôi, các người đều không muốn, đã nhiều năm như vậy, thật vất vả mới có một người ở bên cạnh ta, xoa bóp thắt lưng cho ta, làm đồ ăn ngon cho ta, còn nghe ta cầu nhau, là cháu gái của tỷ tỷ ta, ...”

Mồ mỗ, trước kia không tìm được mồ mỗ, hiện tại tìm được, con bỏ đi không được, thật sự trong nhà có rất nhiều chuyện, con rất không yên lòng ở đây, mồ mỗ cho con trở về đi thôi. Con đảm bảo, sau này con sẽ thường xuyên tới thăm mồ mỗ.” Tử Lan nhìn lão thái thái chơi xấu, có chút bất đắc dĩ.

Trần Vũ Phi ho nhẹ một tiếng, nói: “Đầu mùa xuân, liền cho người đi xây thôn trang, thê tử Thanh nhi bị bệnh, chuyện cả một gian hàng vẫn chờ bà xử lý đấy. Chắc chắn sẽ để bà thường xuyên thấy hai đứa nhỏ.”

Nhóm người Tử Lan lại khuyên một lúc lâu, Tử Lan liên tục bảo đảm mình nhất định sẽ thường xuyên đến thăm bà, mới làm cho Trần La thị đồng ý, nhưng bà liền tặng không ít đồ cho Tử Lan. Vải vóc, điểm tâm, vì Dương Dật An bị bệnh cần tắm bổ, tặng thêm chút dược liệu quý, thuốc bổ. Ngoài ra còn tặng không ít đồ dùng... Mặc dù Tử Lan hết sức cự tuyệt, nhưng bà còn cứng rắn đưa cho Tử Lan một sấp ngân phiếu dày, cuối cùng để nhi tử phải người đi đưa.

“Lão gia, nói hay lắm, xây thôn trang cho ta, nếu không xây, ta sẽ tự bỏ tiền của ta ra xây, Dĩnh nhi gả xa, hai đứa nhỏ dưới gối ta cũng chưa từng thấy qua, ngược lại đứa nhỏ này (Tử Lan) thật tâm với ta, ta thật sự không bỏ được.” Nhìn Tử Lan ngồi xe rời đi, Trần La thị lau nước mắt nói với Trần lão thái gia.

Trần lão thái gia gật đầu, liền đáp ứng, nhiều năm như vậy ý định của Trần La thị sao ông không biết chứ, cả đời này ông khiến bà chịu không ít ủy khuất, cho nên liền đáp ứng.

Lúc đi, một nhà Tử Lan chật vật xuất hành, thậm chí ngay cả công cụ thay đi bộ cũng không có, lúc trở lại, là Thứ sử phủ phái ba chiếc xe ngựa cùng mười mấy hộ vệ đưa về, nhóm Tử Lan cảm thấy như là vinh quy trở về.

62. Chương 62: Chương 44.3

“Nương tử, chúng ta thật sự đã trở về nhà?” Ngồi trong xe ngựa, Ôm thê tử trong ngực, Dương Khang An có cảm giác rất vi diệu, thiếu chút nữa đã lệ nóng quanh tròng.

Tử Lan tựa vào ngực Dương Khang An, gật đầu một cái, ngáp nói: “Về nhà, thiếp muốn ăn hạt dẻ.”

“Được, trở về ta liền đi nhặt hạt dẻ cho nàng.” Dương Khang An vội vàng nói.

“Thiếp sẽ lên núi với chàng, trước kia phụ thân nói thiếp chưa lập gia đình không thể ra cửa, hiện tại thiếp đã gả cho chàng, chàng liền dẫn thiếp đi lên núi chơi nha...” Quả nhiên không ở đâu thoải mái như trong ngực tướng công, Tử Lan cảm giác buồn ngủ.

Lão thái thái Thứ sử phủ thương yêu Tử Lan, bất mãn với hần, lúc đấy hần cứ tưởng hần sẽ mất đi nương tử, hiện tại nương tử vẫn dựa vào trong ngực hần, Dương Khang AN liền cảm thấy thỏa mãn, Tử Lan dù muốn hần làm gì muốn gì hần đều đáp ứng. Nhìn thê tử ngủ thiếp đi, Dương Khang An bận rộn chỉnh tư thế ngồi, để cho nàng ngủ thoải mái, thuận tiện hôn trộm lên mặt nàng một cái. Cảm xúc mềm mại, khiến hần thiếu chút nữa là làm chuyện xấu, thê tử có lực hút quá lớn cũng khiến hần rất đau đớn.

“Lưu quản gia, cảm ơn người, trở về liền thay ta nói tiếng cảm ơn với bà bà nhé.” Sau khi về tới Dương gia, nhìn dáng vẻ Dương gia, Lưu quản sự cùng nhi tử Lưu Quý đưa tiễn một nhà Tử Lan về, cự tuyệt lời mời cơm của Dương gia, lúc ở Thứ sử phủ, Tử Lan làm cơm chỉ có các chủ tử mới có thể ăn, hiện tại dù cho bọn họ có cơ hội, bọn họ cũng không dám tiếp nhận, nữ tử này, địa vị ở trong lòng chủ nhân không thấp, nghiêm chỉnh coi nhóm Tử Lan như chủ nhân, bọn họ đem đồ mang xuống xe ngựa liền cáo từ.

Tiến hành đem mọi thứ vào trong nhà Dương gia, chờ mấy người Lưu quản gia rời đi rồi, Tử Lan mới nói với Dương Khang An: “Tướng công, cữu cữu tặng không ít sách, còn có giấy bút, thiếp giữ lại một chút cho tiểu thúc, còn dư lại, còn có mấy xấp vải, cùng thuốc bổ, chàng giúp đỡ Thạch Lâm lấy về, thiếp dọn dẹp nhà cửa một chút.”

Dương Khang An gật đầu, nhìn xung quanh một chút, cũng có chút nhức đầu, nói: “Nương tử, nàng nghỉ ngơi một chút đi, phân loại đồ đạc, để ta đưa đi là được.”

Tử Lan gật đầu, dù biểu hiện trước đây của Thạch gia khiến trái tim nàng băng giá, nhưng bây giờ cũng không phải lúc xé rách mặt nạ, chẳng qua là đáy lòng không còn như trước đây mà đối đãi Thạch gia gia nãi nãi.

“Vải vóc thì một nhà một xấp, cho Thạch gia gia và nãi nãi thêm hai xấp, một nhà một hộp điểm tâm, túi thuốc bổ này thì đưa qua cho Thạch nãi nãi, liền được rồi.” Tử Lan lựa chọn rồi đưa ra, những thứ khác thì cầm vào nhà, kết quả vừa mới vào nhà, nàng lại cầm hộp điểm tâm ra ngoài nói: “Cái này chàng mang tới trong nhà lớn, nói là điểm tâm Thứ sử phủ đưa tới cho cả nhà ném thử một chút. Ông ngoại muốn xây thôn trang ở chỗ này, đến lúc đó không thể thiếu sự giúp đỡ của mọi người.”

Dương Khang An gật đầu một cái, liền bận rộn. Đầu tiên là lấy nước đầy bể, sau đó liền đi các nhà để tặng lễ...

Trong thôn nhìn một nhà Tử Lan trở lại, có mấy người chạy vọt tới cửa nhà Tử Lan, nhưng nhìn Tử Lan vội vàng dọn dẹp phòng, không có thời gian nói chuyện phiếm cùng các nàng, liền ngượng ngùng rời đi, hiện tại người trong thôn không ai không biết Tử Lan là cháu gái bên ngoại của Thứ sử đại nhân. Nào dám đắc tội nàng.

Nửa tháng không ở nhà, Tử Lan quét dọn qua loa phòng ốc một vòng, cũng đã không còn sớm, bởi vì bọn họ vừa trở về, Thạch Hữu Lương lo lắng nhà Tử Lan chưa ăn, mang một chút thịt cùng trứng gà tới cho Tử Lan.

Tử Lan cũng mệt mỏi, lười phải làm phức tạp, dùng gạo trắng nấu cháo, sau đó tráng chút trứng, một nhà cơm nước xong, chờ Dương Khang An tắm xong, người một nhà liền chuẩn bị ngủ.

“Tiểu thúc, thân thể đệ mới chuyển biến tốt, không thể để quá mệt mỏi, đệ cần nghỉ ngơi sớm.” Sắp sửa xong, sau khi rửa mặt rồi, Tử Lan thấy đèn dầu phòng Dương Dật An vẫn còn sáng, vì vậy cách cửa mà dạn dò một câu.

63. Chương 63: Chương 45

Bởi vì hôm trước dọn dẹp phòng ốc một mẻ, khi Tử Lan tỉnh lại, trời đã sáng hẳn, quay đầu mới phát hiện Dương Khang An đã sớm không có ở đây, bên cạnh trên gối đầu có một tờ giấy, là Dương Khang An để lại, hẳn nói mình đi lên núi, lúc cơm trưa sẽ trở lại.

Tử Lan cầm tờ giấy, cảm thấy để cho hắn luyện chữ vẫn có chỗ tốt, tối thiểu khi hắn không ở nhà chính mình cũng biết được hắn đi đâu.

Tử Lan vội mặc y phục đi ra sân, lại phát hiện trong sân đã được quét dọn sạch sẽ, quần áo đã phơi trên dây, ga giường ngày hôm qua đã được đổi, cửa phòng bếp để không ít củi đốt vừa chặt thật chỉnh tề, trong chum đã đầy nước, bếp lò nhỏ còn có cháo trắng đang bốc hơi nóng, trên bàn còn có sẵn một ít đồ chua.

Bùm bùm, Tử Lan chỉ cảm thấy tim của mình đập cuồng loạn, mặt nóng lên. Tử Lan múc nước đánh răng rửa mặt xong thì tắt lửa, múc một bát cháo ăn với đồ chua.

Ăn xong điểm tâm, Tử Lan cầm một túi nhỏ đậu nành đến viện, chọn những hạt đậu nành đầy đặn, chuẩn bị làm mầm đậu.

“Đại tẩu, lấy nhiều cây đậu như vậy làm gì?” Dương Dật An từ bên ngoài trở lại, thấy đại tẩu mình bày trước mặt một đồng đậu nành, tò mò hỏi.

Tử Lan ngẩng đầu nhìn hắn, nay gương mặt hắn đã hồng nhuận hơn, trên trán cũng đổ không ít mồ hôi, chứng tỏ hắn mới vừa rồi là theo yêu cầu Tần ngự y đi ra ngoài vận động. Tử Lan cầm một khăn tay từ cọc treo đồ, đưa lên nói: “Ta muốn chuẩn bị mầm đậu, tiểu thúc, hiện tại trời lạnh, người nhanh lau mồ hôi, trở về nhà đổi quần áo khô đi! Coi chừng cảm lạnh.”

“Ừ!” Dương Dật An nhận lấy khăn tay, gật đầu một cái trở về phòng.

Đang lúc chuẩn bị mầm đậu, Giang Thúy Hoa, Lý Nhị Ný, còn có nàng dâu của Thạch Tiểu Hổ - Hoàng Hiểu Mai, ba chị em bạn dâu cười cười nói nói đến đây.

“Tam đường tẩu, người mau ngồi xuống, cẩn thận một chút, bụng lớn như vậy. . . .” Nhìn bụng lớn của Hoàng thị, Tử Lan cũng có chút kinh hãi, thật không rõ thời gian này chính là ngày dự sinh của nàng rồi, thế nào còn chạy ra ngoài, nếu là không cẩn thận có gì ngoài ý muốn thì phải làm sao?

Hoàng thị cười cười nói: “Không có gì, Lang trung nói nên đi vòng vòng một chút mới dễ sinh.”

“Vậy thì tốt.” Tử Lan gật đầu một cái, sau đó hướng hai vị đường tẩu khác nói: “Đại đường tẩu, nhị đường tẩu, các người cũng ngồi.”

Giang Thúy Hoa cùng Lý Nhị Ný cũng cười tự mình ngồi xuống, Giang Thúy Hoa chọc chọc Lý Nhị Ný, Lý Nhị Ný nhún mày một cái, tuy vậy vẫn bày ra khuôn mặt tươi cười hỏi: “Tử Lan, sao còn phải làm những việc này?”

“Sao lại không thể làm, đây vốn là việc ta nên làm mà, không phải sao?” Tử Lan vừa tiếp tục việc lựa đậu vừa nói, thời gian trước mấy bá mẫu đối với mình không hề khách khí, mấy biểu tẩu tuy rằng là bởi vì mấy biểu ca nên không trực tiếp chỉ trích mình, tuy vậy cũng không có giúp mình.

Giang Thúy Hoa bĩu môi, sau đó cười nói: “Không phải, Nhị tẩu tử ngươi không phải nói chuyện này, ý của nàng là ngươi bây giờ không phải là cháu ngoại gái của Thứ Sử đại nhân sao, vậy về sau có tính toán gì không?”

Tử Lan dừng lại, sau khi nhận thức nhà bà ngoại, có một số việc họ đã cân nhắc qua rồi, vì vậy nói: “Ngay cả nhà Tế Tướng cũng có mấy cửa nghèo thân thích, coi như Thứ Sử lão gia là biểu cữu của ta, còn không phải là hiện tại nên sống như thế nào thì sống như thế ấy hay sao?”

“Nhưng là. . . .” Giang Thúy Hoa định nói, lại bị Hoàng thị kéo lại, Hoàng thị vuốt bụng, cười nói: “Chính là cái lý này, chỉ là chúng ta cũng đối với Thứ Sử Đại Nhân tương đối hiếu kỳ, Tử Lan ngươi nói cho chúng ta một chút được chứ? Ta đây gặp qua vị quan lớn nhất chính là lý chính. Những thứ ngươi đưa cho chúng ta như vải vóc thật trơn thật mềm nha! Điểm tâm cũng ăn rất ngon, Thứ Sử Đại Nhân trông như thế nào? Trong phủ là bộ dạng gì a?”

Tử Lan lắc đầu một cái, cố làm ra vẻ đàng hoàng nói: “Biểu cữu mẫu giống như không thích chúng ta cho lắm, cho nên ta vẫn sống bên cạnh bà dì, hơn nữa dù sao nam nữ hữu biệt, ta cũng ít gặp được biểu cữu, mặc dù bà dì đối với ta rất tốt, nhưng là nàng không quá trông nom chuyện tình của biểu cữu. Cũng bởi vì bà dì lớn tuổi, ta ở lại nơi đó chỉ là vì biểu cữu muốn ta theo bà bởi chuyện phiếm mà thôi.”

Ba chị em bạn dâu hỏi không ra nguyên do, mà Tử Lan thì luôn bận rộn, không phải chọn đậu, thì là thêu thùa may vá, mãi cho tới lúc nấu cơm, Tử Lan hỏi các nàng có muốn hay không ở lại chỗ này ăn cơm, họ mới rời đi.

“Tỷ tỷ, trong nhà nhiều người, cha để cho ta đến đây đọc sách.” Tử Lan đang làm cơm thì Thạch Lâm cầm sách đi vào.

Tử Lan hỏi ra mới biết, thì ra là kể từ khi Thạch Hữu Lương cùng Dương thị sau khi trở về, thì người trong thôn không ngừng tới cửa hỏi thăm, hỏi chuyện tình phủ thứ sử, từ tối hôm qua đến sáng nay, sau khi Thạch Lâm về nhà, thì có không ít người muốn làm quen với hắn, khiến Thạch Lâm phiền chết đi được, Thạch Hữu Lương để cho nhi tử tới nhà nữ nhi, nhà Tử Lan rất ít qua lại với người trong thôn, ngoài ra huynh đệ Dương Khang An không có thân thích, hơn nữa cùng người trong thôn quan hệ cũng không nhiều, vì vậy Thạch Hữu Lương để Thạch Lâm tới nhà Tử Lan, người trong thôn sẽ không tùy tiện tới cửa.

“Vậy hôm nay ở nhà tỷ tỷ ăn cơm, người đi tìm Dật An đi, chờ tỷ phụ người trở lại, thì có thể ăn cơm rồi.” Tử Lan gạt đầu một cái, hôm nay ngoài cửa có người đi tới đi lui, nhưng ngược lại không có tới cửa, đoán chừng là còn đang quan sát.

Thạch Lâm đáp một tiếng, đi tìm Dương Dật An, hai người bằng tuổi nhau, nên chơi rất là vui vẻ.

Một lát sau Dương Khang An công sau lưng 1 cái sọt lớn trở về, sắc mặt có chút không tốt, Tử Lan tò mò hỏi một câu, Dương Khang An lắc đầu không nói gì. Hắn sớm đã đoán được người trong thôn sẽ bàn tán chuyện này, khoảng thời gian Dật An bị bệnh, cha mẹ hắn đều qua đời, hắn bị nói xấu nói mất không ít. Ngay cả lúc hắn cưới vợ, ban đầu tất cả mọi người đều không coi trọng hắn, hiện tại nương tử hắn có thân phận bất đồng với hắn, bọn họ tự nhiên cũng liền. . . . Chỉ là, biết thì biết, nhưng là đối mặt những người đó nói bóng nói gió, hắn dù không vui, cũng không muốn nàng phiền não cùng với hắn.

“Chàng không phải đã đồng ý với ta để chúng ta cùng nhau vào núi sao?” Sau khi ăn xong, lúc Dương Khang an dọn dẹp bát đĩa, Tử Lan nhìn thấy hạt dẻ trong sọt, vì vậy đi tới phòng bếp hỏi.

Dương Khang An đem bát đĩa rửa sạch sẽ để qua một bên, giải thích: “Hiện tại càng ngày càng lạnh rồi, trên núi gì đó rất ít rồi, ta thấy nàng quá mệt mỏi, nên muốn đi trước xem một chút.”

“A!” Tử Lan sáng tỏ gạt đầu, nàng cũng chỉ muốn hỏi mà thôi.

64. Chương 64: Chương 46

“Tử Lan tỷ, tỷ phụ, Thạch Lâm, Dật An, tới mau vào đi, mọi người đang chờ các người!” Vừa tới nhà Thạch gia gia, Thạch Bích đã ra nghênh tiếp.

Tử Lan nhìn hắn một chút, từ lúc Thạch Bích được thả ra, nàng còn chưa gặp qua hắn, vì vậy hỏi: “Sự tình đã sáng tỏ chưa? Ở trong tù không ai khi dễ người chứ?”

“Không có việc gì!” Thạch Bích lắc đầu một cái nói: “Sư phụ đã bắt mạch cho ta rồi, nói không sao! Trong tù chỉ là quá lạnh, địa phương quá nhỏ, còn thì chưa bị ăn khổ.”

“Vậy thì tốt, xem ra, sư phụ người đối với người rất coi trọng, cần phải cùng người ta hảo hảo học bản sự a?” Tử Lan vừa nghe hắn nói như vậy, cũng coi như yên tâm, mặc kệ nói thế nào, Thạch Bích lần này quả thật bị dính líu là do mình.

“Hai tỷ muội nói gì thế?” Tam bá mẫu Vương thị nhìn nhi tử cùng Tử Lan vừa nói vừa cười, một bộ dạng hài lòng cười hỏi.

Tử Lan liếc mắt nhìn bộ mặt tươi cười của Tam bá mẫu, mắt khép hờ, nói: “Không nói gì, chính là hỏi một chút đường đệ ở trong tù có phải chịu khổ hay không thôi”

“Sao lại không khổ?” Thạch vương thị đau lòng lắc đầu một cái nói: “Tử Lan, ngươi cũng không biết, đệ đệ ngươi vô cớ bị tội, Đại Lao nơi đó là địa phương tốt lành gì, nhìn hẩn gầy, đau lòng ta đây a! Cho đến bây giờ vẫn còn rất đau nha.”

Thạch Bích có chút xấu hổ nhìn vẻ mặt khoa trương của mẫu thân, vội vàng nói: “Thật không khổ. Mẹ, ngài đừng nói ahhh... Không phải nói chờ Tử Lan tử bọn họ tới liền ăn cơm sao? Ta đói bụng.”

“Vậy mau vào đi thôi! Thức ăn cũng chuẩn bị xong, tất cả mọi người đang chờ !” Giang Thúy Hoa bưng một bàn món ăn từ phòng bếp trong ra ngoài, đi lên phòng trên, vừa lúc nghe Thạch Bích nói đói bụng, liền vội vàng nói.

Trên bàn cơm, Tử Lan cùng Thạch nãi nãi và nhóm nữ quyến ngồi chung một chỗ, Dương thị bởi vì từ phủ thứ sử trở lại liền bị bệnh, còn chưa khỏe, cho nên không tới. Mọi người đối với Tử Lan thái độ hòa ái khác thường, Thạch nãi nãi còn gấp cho Tử Lan vài đĩa thức ăn, ngay cả Lý Đại Nga cũng hòa ái nhìn Tử Lan, liền tiếp khuyên nàng ăn thịt, còn động thủ gấp cho nàng hai khối.

Tử Lan nhìn hai khối thịt béo ngậy trong chén, gấp một khối cho Thạch nãi nãi, lại đem một khối khác gấp cho Hoàng thị, nói: “Đại bá mẫu, ngày hôm nay cơm trưa ta ăn trễ, thịt này mềm, bà nội ăn tốt hơn, còn có Tam Tẩu Tử cũng nên hảo hảo bồi bổ, tẩu cũng đừng gấp cho ta, ta có thể tự dùng bữa”

“Mấy đứa bé trong nhà, ta nói không có một người nào hiếu thuận hơn được Tử Lan, các người còn nói ta bất công, khuê nữ động lòng người thương như vậy, ta không thương nàng thì thương ai a?” Thạch nãi nãi hài lòng ăn thịt Tử Lan gấp cho mình cười nói.

Giang Thúy Hoa vội vàng phụ họa nói: “Đúng a! Nhà chúng ta Tử Lan là tốt nhất, Đại Sơn đều nói trong mấy muội muội thì Tử Lan có tâm nhất.”

Tử Lan mặc dù trên mặt tuy cười, nhưng biểu hiện lúc trước của Thạch nãi nãi và mọi người đã làm nàng thất vọng, coi như lúc ban đầu là vì phụ thân, mới kết giao cùng bọn họ, nhưng dù sao nàng cũng bỏ ra tình cảm của mình. Khi tất cả mọi người chỉ trích mình, mặc dù nàng biết đây là chuyện đã định, nhưng vẫn là có chút tổn thương, còn có chút khiến phụ thân đau lòng. Cho nên nàng quyết định hiện tại đối với họ chỉ là mặt ngoài, vì mối quan hệ thường ngày không tiện xé rách mặt, cùng Thạch nãi nãi bồi chuyện, cùng tẩu tẩu muội tử nói đùa, chỉ là ngoài cười trong không cười mà thôi.

“Tử Lan tử, mẹ ta nói người tặng vải cho ta, để ta làm quần áo mới !” Sau khi ăn xong, tất nhiên không có ai để cho Tử Lan phụ giúp dọn dẹp một tay, Tử Lan cũng không khách khí, tiếp tục ngồi bên cạnh Thạch nãi nãi, nói chuyện nhà với bà, Hoa Đào giúp một tay cầm chén đĩa bưng đến phòng bếp, bị mẹ nàng đuổi ra ngoài nói chuyện với Tử Lan .

Tử Lan phụ họa nói: “Tốt lắm a! Màu sắc sáng rõ, người mặc vừa đúng!” Nhưng không có giống như trước nói như vậy phải giúp nàng may quần áo.

“ Tử Lan tử. Nhưng là mẹ ta làm. ” Thạch Hoa Đào bĩu môi, lôi kéo ống tay áo Tử Lan làm nũng nói.

Bình tĩnh mà xem xét, trong mấy người tử muội Tử Lan đối với Hoa Đào tốt nhất, một là vì tuổi nàng còn nhỏ, hai là vì Hoa Đào người này cũng không phức tạp, nếu không phải là vì thái độ của Nhị bá mẫu Lưu thị, mình sẽ vì nàng làm quần áo, nhưng là hiện tại. Tử Lan như không có chuyện gì xảy ra nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn nàng, điểm một cái vào trán của nàng, cười nói: “Chính ngươi còn không biết? Bà dì ta nói, dù là khuê nữ nhà ai thì nữ công của nữ nhi phải thật tốt, ta cũng đã dạy ngươi một thời gian dài, ngươi tự làm cho mình đi nha!”

“Tỷ tỷ của ngươi nói đúng!” Thạch nãi nãi cười nhìn hai cháu gái bộ dạng thân mật nói: “Hoa Đào, ngươi cũng đến tuổi định hôn rồi, nếu còn không biết may xiêm y, người nhà nào sẽ chịu lấy ngươi?”

Hoa Đào còn muốn nói gì đó, Tử Lan lại phát hiện Hoàng thị có cái gì không đúng, vội vàng hỏi: “Tam tẩu, ngươi làm sao vậy? Bà nội, ngươi xem Tam Tẩu Tử. ”

Hoàng thị hiện tại đầu đầy đều là mồ hôi đứng ở cửa, dưới váy ướt một mảng lớn.

“A! Chẳng lẽ là muốn sinh?” Thạch nãi nãi cũng sợ hết hồn, liền kêu Nhị bá mẫu tới đây, bởi vì Hoàng thị sắp sanh, vốn là ở bên ngoài trên bàn cơm các nam nhân vẫn còn đang ăn uống cũng bị hù cho giật mình, trong nhà nhiều nữ nhân đã từng sanh, cho nên phái Thạch Tiểu Hồ đi gọi Tam Thần bà sát vách thường hay đỡ đẻ cho người ta, nấu nước nấu nước, chuẩn bị chuẩn bị, cũng không có nhiều hốt hoảng.

Chỉ là Thạch nãi nãi ghét bỏ người trong nhà nhiều, càng thêm sợ dọa đến Tử Lan cùng Hoa Đào, liền đuổi Tử Lan trở về. Dương Dật An nghe Thạch Lâm nói trong nhà có sách hấn muốn xem, vì vậy nói một tiếng với Dương Khang An cùng Tử Lan hôm nay hấn muốn ở cùng Thạch Lâm, sau khi được đồng ý thì cùng Thạch Lâm chạy mất. Nhìn đệ đệ cùng Thạch Lâm vừa chạy vừa chơi, Dương Khang An miệng mồm chặt hơn, nhìn về phía Tử Lan ánh mắt càng nhu hòa hơn.

Ở nông thôn nữ nhân sinh sản là chuyện thường xảy ra, Tử Lan nhìn mọi người đem Hoàng thị đến phòng chứa củi, cảm giác có chút không thích ứng, mặc dù khi Giang Thúy Hoa cùng Lưu Nhị Ný sinh, cùng những người phụ nữ khác trong thôn đều sinh trong phòng củi, đợi sinh xong mới được chuyển về phòng, Tử Lan rất buồn bực, nhìn Dương Khang An một cái, cảm thấy về sau không thể để cho hấn làm như vậy với mình.

“Nương tử, đừng sợ.” Nhìn thấy nương tử mình có chút hoảng hốt, Dương Khang An cho là nàng bị chuyện mới vừa rồi hù sợ, cũng không cố kỵ còn ở ngoài đường, mặc dù chưa về tới nhà, vội vàng cầm tay của nàng an ủi.

Tử Lan lắc đầu một cái, rất nghiêm túc nói: “Tướng công, về sau nếu chúng ta có hài tử, ta không muốn ở phòng chứa củi sinh.”

“Được” Dương Khang An vui mừng, nương tử chịu vì mình sanh con, còn có cái gì không tốt, cố dè xuống cảm xúc mừng như điên trong lòng, nói: “Nhất định sẽ không để cho nàng ở phòng chứa củi sanh con.”

“Tướng công, người cái gì cũng không cho ta làm, người ta sẽ nói người cưới một nàng dâu lười” Về đến nhà, bởi vì Tử Lan muốn tắm, cho nên Dương Khang An vội vàng giúp nàng nấu nước, Tử Lan đứng ở ngưỡng cửa phòng bếp, nhìn Dương Khang An bận bịu, nói xin lỗi. Tuy nhà nghèo, nhưng là Dương Khang An đối với nàng thương yêu là thật lòng thật dạ.

Tắm xong, trở lại trong nhà, Tử Lan nhìn thấy Dương Khang An, đặt bút nghiêm túc luyện chữ, cũng không quấy rầy hấn. Dương Khang An luyện chữ xong, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Tử Lan tựa tại bên giường, trong tay cầm một khối vải bông, đang nghiêng đầu lau tóc, tóc đen tán loạn, làn da trắng nõn dưới ngọn đèn dầu mờ tối, khe phỉm nhu quang, lông mi thật dài, đôi môi đỏ thắm khe cong lên, cho dù mặc áo ngoài hơi rộng, nhưng theo hô hấp của nàng, cũng có thể nhìn ra được thân hình của nàng thuột tha như thế nào, dẫn người mơ màng, đặc biệt là sau khi tắm xong, trong không khí tán phát ra mùi thơm ngát nhàn nhạt.

“Xong rồi, tóc ta cũng đã khô, chàng cũng đi tắm một chút.” Khăn lau tóc đột nhiên bị lấy đi, Tử Lan cười ngắc đầu, lời vẫn chưa nói hết, liền bị hấn ôm thật chặt vào trong ngực.

Dương Khang an đến nay đều không thể tin tưởng mình sẽ lấy được Tử Lan, hấn cho là mình chỉ cần thỉnh thoảng xa xa nhìn nàng như vậy là đủ rồi, nhưng là cho tới bây giờ hấn vẫn cảm thấy chưa đủ, chỉ có đem Tử Lan ôm thật chặt vào trong ngực, mới để cho hấn có một loại cảm giác thỏa mãn khó có thể nói hết. Hấn hiện tại không nghĩ tới mình sẽ thích một người như vậy, thích đến mức muốn điên, hận không thể lúc nào cũng để nàng nâng trong lòng bàn tay, không đành lòng thấy nàng có một chút phiền não.

“Nương tử, người thật là thơm!” Ôm nàng, Dương Khang An hít hà, cảm khái nói.

Tử Lan bật cười đầy đủ hấn, nói: “Ta thì thơm, chàng thì hôi, còn không nhanh tắm một cái, cẩn thận hun đến ta?”

“Ừ! Chờ ta một lát, lập tức sẽ trở lại.” Dương Khang An ôm lấy nàng một lần nữa, mới ở trên mặt Tử Lan hôn một cái, sau đó đặt nàng xuống, đi rửa mặt.

Không lâu lắm, Tử Lan mới vừa đem đầu tóc sơ thuận, hấn đã trở lại .

“A!” Tử Lan đang trải giường chiếu, Dương Khang An đột nhiên từ phía sau ôm lấy nàng. Đem Tử Lan để trên đùi mình, Dương Khang An hơi mang theo chút lo lắng, đối với Tử Lan nói: “Nương tử, ta sẽ đối với nàng thật tốt, nhất định sẽ không để cho nàng chịu uất ức, cũng sẽ không khiến nàng chịu khổ sở.”

“Ừ! Ta tin chàng.” Người trong thôn nói bóng nói gió, nàng ít nhiều cũng biết một chút, cọ cọ trên mặt Dương Khang An, Tử Lan nói: “Ta là nương tử của chàng, chàng không đối tốt với ta, thì đối với ai tốt nhất? Nắm tay cả đời bên nhau đến già, tương công, chúng ta sẽ thật hạnh phúc, cho nên người ngoài nói cái gì cũng không quan trọng, quan trọng là trong lòng chàng có ta, cái này đủ rồi.”

“Có!” Dương Khang An vội vàng nói: “Trong lòng ta có nàng, vẫn luôn có, mỗi lần đi đến nhà nàng, ta luôn muốn nhìn nàng một cái, mặc dù ta biết mình không xứng, nhưng ta vẫn muốn nhìn một chút.”

Nhìn hai lỗ tai hắn nhanh chóng đỏ bừng, Tử Lan ác ý há mồm ngậm nó, nam nhân làm sao chịu được nữ nhân khiêu khích như vậy, kết quả miệng mới vừa ngậm tai trái đỏ bừng của hắn, một giây kế tiếp, Tử Lan liền bị hắn đặt tại trên giường.

Mặc dù hắn không gọi đầu, nhưng mồ hôi trên trán nhỏ giọt xuống mặt của Tử Lan, vội vàng trước nay chưa từng có, giống như muốn chứng minh cho Tử Lan thấy, Dương Khang An thành kính hôn Tử Lan mỗi một tấc da thịt, nhưng lại không vội tiến vào thân thể của nàng, Tử Lan bị hắn làm cho cả người ngứa ngáy, liền ngón chân cũng không nhịn được co lại.

“Tương công, ta là của chàng, một mình chàng” Tâm nhột khó nhịn, vạn bất đắc dĩ, Tử Lan ngẩng đầu ở bên tai Dương Khang An nói lời dụ hoặc.

Những lời này oanh một cái truyền vào đầu Dương Khang An, nhìn thân thể mềm mại khẽ giãy dụa phía dưới hắn, cặp mắt mê ly nhìn mình, hắn gầm nhẹ một tiếng, Dương Khang An động thân, tiến vào thân thể thơm mềm phía dưới.

“Nương tử, nàng là của ta, một mình ta,” Vừa luật động, Dương Khang An vừa lẩm bẩm trong miệng, thậm chí còn thỉnh thoảng yêu cầu Tử Lan cũng nói theo mình.

“Ta là của chàng, một mình chàng” Tình nồng dâng lên, Tử Lan trực tiếp sử dụng hành động đại biểu lời nói của mình, nàng há mồm chặn lại lời của Dương Khang An, lè lưỡi chen vào trong miệng của hắn, khiến hắn hoàn toàn chìm đắm trong tình yêu, nơi nào còn bắt chấp thì thà cái gì nàng hay ta.

65. Chương 65: Chương 47

Được Tử Lan cho ăn Định Tâm Hoàn, kể từ đêm nay đi qua, Dương Khang An vốn là có chút buồn bực liền hoàn toàn tiêu tán. Đối với Tử Lan càng thêm đau đến tận xương tủy, việc trong nhà có thể làm thì hắn sẽ giúp đỡ làm, mỗi lần nhìn hắn bận trước vội sau, Tử Lan muốn giúp một tay tuy nhiên đều bị hắn ngăn trở.

“Tương công, chàng qua đây!” Kêu hắn mấy lần, hắn đều đang bận rộn, không phải vội vàng sửa cái ống khói, thì là vội vàng sắp xếp lại các thứ trong sân, hoặc là làm gì đó Tử Lan hắc tuyến đầy đầu, mình dù có lưỡi, nhưng cũng đã là vợ người ta, làm sao có thể cứ như vậy nhìn tương công mình vội mà mình cái gì cũng không giúp được một tay đây?

Tử Lan nghiêm mặt, hét một tiếng, Dương Khang An ngoan ngoãn buông xéng trong tay, đến bên Tử Lan.

“Ngồi xuống!” Tử Lan chỉ cái băng ngồi bên cạnh mình, Dương Khang An nhìn nương tử một cái, nhìn trên mặt nàng không có nụ cười, cảm thấy nàng tức giận, mặc dù không biết tại sao nàng tức giận, nhưng vẫn làm theo lời nàng nói.

Nhìn hắn ngồi xong, Tử Lan mới rút khăn từ trong ngực, giúp hắn lau sạch sẽ mồ hôi trên mặt, đau lòng nói: “Việc nhà nơi đó một ngày là có thể làm xong sao? Chàng một ngày luyện võ còn phải luyện chữ, chàng chỉ biết là yêu thương ta, không để cho ta làm việc, chẳng lẽ ta không đau lòng chàng? Cũng không biết nghĩ một chút nếu quá mệt sinh bệnh thì làm sao bây giờ?”

“Nương tử, ta rất khỏe, không có chuyện gì!” Nhìn Tử Lan không phải là tức giận, chỉ là đau lòng mình, Dương Khang An nhếch miệng mà cười cười, không để ý nói. Dương gia phòng ốc cũng coi như tốt, chỉ là nhiều năm như vậy là hắt cùn cùn hai người ở thì không sao, cũng không cần dọn dẹp nhiều, cho nên nhìn có chút cũ rách, hiện tại cưới nàng dâu rồi, Dương Khang An muốn sửa cho tốt một chút, tuy nói hiện tại không có năng lực khiến nương tử ở phòng ở mới, nhưng là cũng không thể khiến nàng ở phòng rách nát a?

Tử Lan trừng mắt nhìn hắt, nam nhân này quả thật quá khiêu chiến sự chịu đựng của mình rồi, nói thẳng: “Không được, hôm nay không cho phép làm.”

Dương thị ngã bệnh, làm kẻ nữ, Tử Lan cùng Dương Khang An đặc biệt đi thăm một chút, chỉ là không thấy người, bà (Dương thị) đang ngủ.

Thạch Hữu Lương nói với nữ nhi: “Mấy ngày nay để Thạch Lâm đến nhà người học bài đi, Phu Tử bị bệnh, hắt không phải đến học đường”

Tử Lan gật đầu một cái, nếu không phải là bởi vì gần đây Trần Văn Thanh tương đối vội, cũng sẽ không để Thạch Lâm trở lại, Trần Văn Thanh rất để ý việc học của Thạch Lâm, đầu gì cũng là hắt (Trần Văn Thanh) đã công nhận người thân, tự nhiên hi vọng hắt (Thạch Lâm) về sau trôi qua tốt hơn chút. Cho nên ở lúc trở lại, đã thương lượng qua, nói Thạch Lâm không được bỏ bê bài tập.

“Cha, mẹ bị bệnh, trong nhà có cái gì may may vá vá gì đó thì để cho con làm, muốn ăn cái gì cũng nói cho con biết, con cho người mang đến đây.” Tử Lan nhìn phụ thân từ ái của mình, dịu dàng nói.

Thạch Hữu Lương gật đầu một cái, sau đó đối với Dương Khang An nói: “Tử Lan nói nàng phát mầm đậu, qua ít ngày, người theo ta cùng đi bán, nay đang đông ta không muốn bày quầy. Chờ ra xuân, ta nghĩ muốn mở một cửa hàng.”

Dương Khang An cũng nghĩ tới chuyện sau này, Tử Lan cũng đề nghị qua muốn mở quán cơm nhỏ, thủ nghệ của nàng cũng không tệ lắm, chỉ là Dương Khang An không muốn nàng bị mệt, cho nên cự tuyệt, vì vậy Thạch Hữu Lương vừa nói, hắt liền đồng ý. Minh (Dương Khang An) chỉ có một người, có thể giúp nhạc phụ một chút, cũng tốt.

Rất cuộc đả kích quá lớn, Dương thị lúc này ngược lại bệnh cũng không nhẹ, thật ra thì lúc trở về nàng vẫn chưa hết hy vọng, đại y quán trấn trên cũng nhìn rồi, kết quả cho ra kết luận giống nhau, về phần lúc trước nàng xem bệnh vốn cũng không phải là đại phu thật tốt, nhiều nhất chính là người học hai năm y thuật rồi hồi hương hành nghề, quá tuyệt vọng, Dương thị liền thật ngã bệnh.

Thạch Hữu Lương một đại nam nhân, chăm sóc cũng không tỉ mỉ, vì vậy liền kêu nhạc mẫu tới đây chăm sóc, thật ra thì sau khi về nhà, hắt mới từ trong miệng người khác hiểu được Dương thị đối với Tử Lan nói những lời quá đáng kia, trong lúc nhất thời đối với Dương thị không có sắc mặt tốt.

“Con ngày sau nhớ lấy không thể lại như vậy, đối với hai đứa bé kia phải khá hơn chút, mặc dù bởi vì chuyện của con, con về tất nhiên sẽ không thể vui vẻ, nhưng hắt rất cuộc là người phúc hậu, ngàn vạn đừng làm ra chuyện hồ đồ gì, biết không?” Dương vương thị mặc dù đau lòng khuê nữ, nhưng là cũng không thể khiến nàng hồ đồ, ngộ nhờ con về giận, bỏ nàng, thì ngay cả lý do đều không cần tìm nha!

Dương thị khóc có chút thở không ra hơi, nàng không nghĩ ra mình tại sao lại có báo ứng như vậy, Tử Lan, Thạch Lâm hai đứa bé mặc dù nhìn không tệ, nhưng rất cuộc không phải là đứa bé của mình, hơn nữa bọn họ cũng đã lớn như vậy, mình cũng đã đắc tội Tử Lan, tướng công mình lại yêu thương bọn chúng như vậy, mình không thể sinh, vậy sau này cuộc sống không phải sẽ càng tệ hơn ư? Tướng công thân phận như hiện tại bất đồng với trước kia, nhà mình (Thạch Hữu Lương) cũng không thiếu tiền, này về sau ngộ nhờ hắt có tâm tư khác, mình rất cuộc nên làm cái gì?

“Mấy ngày nay con về tâm tình không tốt, con ngàn vạn lần không thể hồ đồ, biết không?” Dương vương thị nhìn dáng vẻ của nữ nhi, liếc qua mặt của nàng, chống lại ánh mắt của nàng, vội vàng lại dằn dò. Con về không có đem nữ nhi đưa về nhà, còn cho bản thân mình đi đến chăm sóc con mình, mình ngàn vạn lần không thể để cho đứa nhỏ ngốc này phá hư chút tình cảm cuối cùng của con về.

Dương thị lúc này mới gật đầu một cái, so với tình cảnh của nàng hiện tại, nàng càng thêm không muốn rời đi Thạch gia, rời đi Thạch Hữu Lương.

Nghĩ thông suốt rồi, chờ qua hai ngày, khi Tử Lan lại đến nhìn bà, bà đã tốt hơn rất nhiều, nói chuyện với bản thân mặc dù còn có chút lúng túng, nhưng tối thiểu thái độ đã khá hơn nhiều. Thấy bà có thể nghĩ thông suốt, Tử Lan cũng yên lòng, mặc kệ như thế nào, nàng đều không hi vọng phụ thân mình lại bị giằng co (giữa con và vợ).

Trời mùa đông ngày càng lạnh, núi lớn có chút tiêu điều, một mảng lá cây khô màu sắc ảm đạm, bước chậm ở chỗ sâu trong núi lớn, Tử Lan nhìn tướng công mình đang mở đường trước mặt, không khỏi có chút hài lòng, nàng quần quít chặt lấy hần rột cuộc ép hần đồng ý mang nàng vào núi.

Bởi vì Tử Lan mãnh liệt yêu cầu, Dương Khang An lại nhìn ánh mắt khát vọng của nàng, lòng mềm nhũn, đành phải đồng ý, mặc dù vừa đến sâu trong núi hần liền hối hận, không muốn đi vào trong, nhưng là đáng về say mê cuồng nhiệt kia của Tử Lan khiến hần không thể mở miệng ngăn nàng.

Hiện tại mùa này vào núi rất ít người, cho nên cỏ dại cũng rất nhiều, Dương Khang An trước dùng chân, tiện tay dậm khảm đao phát cỏ mở đường nhỏ cho Tử Lan.

“Tướng công, có phải hay không có thác nước, ta nghe đến tiếng nước chảy thật là lớn.” Tử Lan tự nhận là mình hiểu nơi này, đó là bởi vì kiếp trước thời điểm nàng thường lên núi hái quả dại, rau dại linh tinh để ăn. Thế nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nàng đi sâu vào bên trong núi như vậy, núi lớn không hổ là một khối trăn bảo trời xanh ban tặng, mặc dù là mùa đông, nhưng vẫn truyền đến tiếng kêu của động vật, còn có gió thổi qua rừng cây, trong hoàn cảnh như vậy, Tử Lan cảm thấy rất bình lặng, cho nên đột nhiên nghe được tiếng nước chảy càng lúc càng lớn, vui mừng suy đoán.

Dương Khang An gật đầu một cái ừ một tiếng, hần chính là biết không xa nơi này có một thác nước nhỏ, mới có thể mang nàng dâu tới đây, nhìn dáng vẻ nàng vui mừng, Dương Khang An biết mình làm đúng rồi.

Thác nước cũng không lớn, nước chảy trong suốt, nó là những dòng nước nhỏ từ kẽ núi chảy hội tụ mà thành.

Thấy trong đầm nước phía dưới thác nước thỉnh thoảng có cá nhỏ nhảy lên, Tử Lan càng thêm vui mừng, đồng thời cũng hiểu tại sao Dương Khang An muốn mang túi lưới vào núi rồi.

“Nơi này, nơi này, chỗ này có cá lớn!” Tử Lan nhảy nhót chỉ huy Dương Khang An bắt cá, vốn là hần định xắn ống quần lên, chuẩn bị xuống nước mò cá, Tử Lan lo lắng hần bị đông lạnh, nên không cho hần xuống nước, vì vậy hần dùng khảm đao từ trong núi vót một cây còn gỗ, lại bện cỏ dại thành một hình tròn, đem túi lưới cột vào phía trên (đoạn này ta chém!). Cách bắt cá như vậy phải có kỹ thuật, lúc đầu chỉ toàn bắt được cá nhỏ, may mắn Dương Khang An cũng có chút thiên phú bắt cá, cho nên dần dần nâng tay nghề lên.

“Nương tử, đủ chưa! Đã mười mấy con rồi, nhiều hơn nữa sẽ không đựng được.” Dương Khang An nhìn Tử Lan ở một bên gọi tới gọi lui, hai gò má cười ửng hồng, bắt đắc dĩ nói.

Tử Lan le lưỡi, nhìn Dương Khang An cầm một túi cá đang còn nhảy lách tách, nhất thời ngượng ngùng, dường như mình chơi quá hưng phấn.

Mang một mẻ cá lớn về nhà, Tử Lan lúc này mới có chút ngại ngùng cả người, nàng khiến Dương Khang An đưa đến cho nhà bà nội một ít, bởi vì ngày hôm qua em dâu của Dương thị sinh con, Dương thị trở về nhà mẹ rồi, trong nhà không ai nấu cơm, liền thuận tiện khiến Dương Khang An gọi phụ thân cùng đệ đệ đến nhà mình ăn cơm, nàng tính toán làm cái lẩu đầu cá với cải chua.

Mùa đông lạnh lẽo, lẩu nóng hầm hập, thật ra thì đồ ăn cũng không có nhiều, Tử Lan chuẩn bị cải trắng, la bặc, đậu hũ, khoai tây, rau chân vịt, miến, còn có thịt phiến cùng mì sợi, nhưng là người một nhà ăn cực kỳ thỏa mãn.

“Nương tử, cái này có dễ làm không?” Sau khi ăn xong Dương Khang An đột nhiên hỏi.

Tử Lan không rõ chân tướng, cho là hần thích lại ngại phiền toái, gật đầu nói: “Không khó khăn, chỉ cần nắm giữ tốt gia vị là được.”

Thạch Hữu Lương cũng nói ra một chút suy nghĩ của mình: “Vậy chúng ta có thể thử bán xem sao.”

“Mọi người muốn mở quán lẩu ư?” Tử Lan đột nhiên nhớ tới đời sau phố lớn ngõ nhỏ có thể tùy ý thấy được lẩu điểm, vì vậy nói: “Thật ra thì có rất nhiều loại, có đầu cá nấu cải chua, có ma lạt, còn có canh suông, còn có tây hồng Thực”

“Cái đó quá nhiều, ta chỉ là muốn làm một cái nồi lớn, bán món ăn đã nấu xong, như vậy có thể bán cho từng người.” Dương Khang An ước chừng tiền tài trong nhà một chút, vì vậy nói.

Tử Lan hơi suy tư một cái nói: “Cũng có thể, mức ra tô, đem món ăn cùng thịt hầm xong, để trong canh cho nóng, thêm một chút dầu vừng, hạt Tiêu, còn có muối cùng Gà tinh. Ủ. Lại thêm một chút tương vừng, mùi vị tuyệt đối không sai, tính tiền cũng dễ dàng, một tiền đồng là thức ăn chay, hai tiền đồng là món ăn có thịt. Miến cùng mì sợi thì thêm hai tiền đồng.”

Thạch Hữu Lương nghe nữ nhi tính toán tốt, vì vậy nói: “Ngày mai thử làm một chút, nếu là ăn ngon, chúng ta sẽ bán cái này”

Ngày kế Tử Lan làm, mọi người cùng nếm, cũng nói ăn ngon, Dương Khang An dựa theo lời lượng của Tử Lan, rất nhanh liền bắt đầu, làm cũng không tồi.

Nói làm liền làm, trước một ngày Tử Lan ở nhà hầm tốt canh xương, giúp đỡ Dương Khang An đem món ăn rửa sạch, ngay cả Dương Dật an cùng Thạch Lâm cũng phụ giúp không ít, ngày thứ nhất bán, cộng thêm bởi vì là mùa đông, ít món, nên Tử Lan đem đậu hũ đặt ở ngoài phòng đông lạnh thành đậu phụ đông, lạp xưởng cắt miếng, cộng thêm rau dưa hiện có cùng thịt chuẩn bị coi như phong phú.

“Như thế nào? Như thế nào? Buôn bán như thế nào?” Ngày thứ nhất lúc chạng vạng, Thạch Hữu Lương cùng Dương Khang An trở lại, Tử Lan vội hỏi.

Cha vợ và con rể hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó lắc đầu một cái, Tử Lan đuổi cổ nhìn, trong nồi món ăn đã hết? Vậy tại sao còn nói không tốt nhỉ?

66. Chương 66: Chương 48

“Không biết.” Dương Khang An nhìn thê tử giải thích: “Hôm nay ta theo nhạc phụ tới trấn trên, vừa lúc gặp phải quán sữ trong phủ biểu cửu, thì ra là biểu cửu ở trên trấn có một quán cơm, nhìn đến chúng ta, kết quả nói giờ cơm mấy ngày gần đây không có món gì mới, cho nên muốn lấy mấy món ăn đặc sắc hôm nay của chúng ta đem bán, còn không đợi chúng ta bày quây, để cho người đem đồ vật cũng tháo đi, cho ta cùng nhạc phụ tiền, chúng ta không có muốn, chỉ nói coi như gửi bán, được tiền lời phân một nửa cho chúng ta cũng được. Thậm chí còn đặt hàng giá đỡ nhà chúng ta, nói bọn họ toàn bộ đều lấy, ở Ký Thành, Vân Thành to như vậy đều có khách sạn, để cho chúng ta cũng không cần bán cho nhà khác. Còn dự chi mười lượng bạc.”

Tử Lan há hốc mồm, thật không biết nói gì rồi, nghe qua lời của Dương Khang An, Tử Lan liền suy đoán, là cửu cửu cùng Mỗ Mỗ nói cái gì, nếu không một quán sữ sẽ không nhiệt tình như vậy, cũng không làm chủ được như vậy, chỉ là bọn hắn không thể dựa mãi vào phủ thứ sử a! Cửu cửu ba năm sau mãn nhiệm kỳ, liền vô cùng có khả năng rời đi, đến lúc đó bọn họ nên làm cái gì? Người vĩnh viễn không thể dựa vào người khác, còn phải dựa vào chính mình a!

“Thôi, chọn đậu nành cho tốt, đem giá đỡ ươm tốt, sau đó bán cho bọn họ, chúng ta cũng không coi là chiếm tiện nghi.” Tử Lan nghĩ thật lâu, mới nói.

Dương Khang An cùng Thạch Hữu Lương gật đầu một cái, biết người ta là có tâm giúp mình, dùng loại phương pháp này chính là tránh cho mình khỏi suy nghĩ nhiều, cho nên tạm thời liền như vậy đi!

Dương thị cũng học ươm giá đỡ, nhưng là Thạch Hữu Lương cảm giác nữ nhi làm tốt hơn, bởi vì là phủ thứ sử đặt hàng giá đỡ, Thạch Hữu Lương để cho nữ nhi tới ươm. Dương Khang An ở trong nhà bận rộn rất nhiều ngày, đem tường viện, còn có nóc nhà, có thể thu thập toàn bộ thu thập, còn ở sau nhà chỉnh một khối đất không nhỏ, lại đặc biệt trên mặt đất vây một vòng hàng rào xung quanh.

“Thật không dễ cho ta đi?” trời ngày càng lạnh, hai ngày trước bầu trời còn có tuyết rơi nhẹ, Dương Khang An năm trước lúc này đã lên núi mấy lần rồi, nhưng là năm rồi đón dâu nên không đi, cho nên mới vừa vào tháng chạp, Dương Khang An liền chuẩn bị lên núi, lần này Tử Lan nói thật lâu, hắn cũng không trả lời.

Dương Khang An thu thập xong, liền trấn an đối với Tử Lan cười cười nói: “Đừng lo lắng, ta sẽ mau trở lại.”

Đối với bản lãnh săn thú của Dương Khang An, Tử Lan cũng không lo lắng lắm, cho nên chỉ có thể gật đầu một cái, nhìn hắn rời đi, nàng cũng biết nếu là mình còn đòi đi theo, căn bản là lãng phí thời gian cùng tinh lực của hắn.

Sau 4, 5 lần vào núi, Dương Khang An tổng cộng bắt được mười một con gà rừng, 16 con thỏ hoang, cùng hai đầu lộc. Tử Lan còn chưa được ăn thịt hươu, đời trước đã từng có cơ hội, nhưng lúc đó bởi vì chuyện trưng phu cưới vợ bé nên trong lòng không thoải mái, cho nên cũng chưa có ăn. Bây giờ nhìn này đó trước mặt mình, Tử Lan tưởng tượng trong đầu các kiểu món ăn, chính là thịt hươu kho tàu, thịt hươu nướng than.

Dương Khang An nhìn nàng dâu trong mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm hươu trên đất, còn nuốt một ngụm nước bọt, liền quyết định năm nay con mỗi đều không bán, để nàng dâu mình ăn đủ đi!

Đem thịt một con hươu khác cùng với hai con gà rừng, hai con thỏ hoang làm quà tết đưa đi phủ thứ sử, còn dư lại trừ đưa đi một chút thịt hươu cho Thạch Hữu Lương cùng Thạch gia gia, Thạch nãi nãi, những thứ khác thì lưu lại.

Lần đầu tiên sau khi thành thân, Dương Khang An cảm thấy năm nay là năm hắn trôi qua hạnh phúc nhất sau nhiều năm như vậy trừ khi còn bé. Đệ đệ thân thể tốt lên rồi, thê tử dịu dàng xinh đẹp, còn có một cái bàn lớn thức ăn ngon, Dương Khang An mềm lòng rồi tỉnh rồi ngủ. Sau khi ăn xong, lúc Tử Lan làm sủi cảo, Dương Khang An thậm chí còn học bao bánh.

“Tướng công, chàng đừng bao nữa, chàng bao xấu!” Nhìn Dương Khang An dáng vẻ vụng về, một cái (rách) chia nửa thành hai trên thớt, rất buồn bực nói, sủi cảo như vậy thì ăn làm sao!

Dương Khang An ngượng ngùng buông sủi cảo trong tay, sau đó cười ngồi ở bên cạnh nàng dâu, nhìn động tác nàng thành thạo bao một cái lại một cái sủi cảo, hai năm trước Thạch gia đem ba mươi cũng sẽ đưa sủi cảo cho mình, mỗi lần đến đêm 30, hắn cùng đệ đệ ăn xong cơm tất niên mùi vị cực kỳ lạnh lẽo, mong đợi nhất chính là sủi cảo Thạch gia đưa tới, đã từng hắn cảm thấy đó là thứ ăn ngon nhất trên đời.

“Tướng công, đừng đứng ngốc như vậy, mau nói tiểu thúc thay bộ đồ mới mà ta may, còn có đem khối giấy đỏ làm mấy bao tiền lì xì, đem phòng dọn dẹp sạch sẽ, đem đồ bỏ đi đi vứt, từ mừng một đến đầu năm là không thể từ trong nhà ra bên ngoài ném đồ, nếu không sẽ hư tài vận. Còn có trời lạnh, để cho hắn đi ngủ trước khi đốt pháo! Thân thể hắn tuy đã tốt, nhưng chịu không được giày vò.” Dù là người da mặt dày, bị người luôn nhìn chăm chăm, Tử Lan cũng phải ngượng ngùng.

Dương Khang An ‘ai’ một tiếng, dựa theo Tử Lan nói một chuyện một chuyện làm.

Tử Lan nhìn bóng lưng Dương Khang An bận rộn, không nhận được lắc đầu một cái, chính hắn một tướng công a! Thật sự rất ngại ngùng.

Đầu năm mừng một buổi sáng đốt pháo, ăn xong sủi cảo, Dương Dật An mặc quần áo mới giày mới thật đẹp, chúc tết ca ca, tẩu tẩu, còn nhận được hai bao tiền lì xì. Dương Dật An hốc mắt có chút hồng, sau đó cúi đầu, cẩn thận đem bao tiền lì xì bỏ vào trong ngực, nói một tiếng liền chạy theo Thạch Lâm cùng nhau chơi đùa.

“Còn phiền nương tử thận trọng, mấy năm này ta đều quên chuẩn bị hồng bao cho Dật An.” Dương Khang An tất nhiên thấy dáng vẻ kích động của đệ đệ, không khỏi có chút đau lòng, những năm này cho hắn xem bệnh uống thuốc, lại quên hắn còn là đứa bé, lễ mừng năm mới muốn được mặc bộ đồ mới thu bao tiền lì xì.

Tử Lan tựa vào người Dương Khang An, ngáp một cái nói: “Về sau cho thêm hắn là được, tướng công, hôm qua buổi tối bên ngoài quá ồn, ta ngủ không ngon, chàng ôm ta đi lại ngủ một lát thôi, ta lưỡi nhúc nhích.”

Đầu năm mừng hai là ngày về nhà mẹ đẻ, sáng sớm, Tử Lan liền thu thập xong gì đó để về nhà mẹ đẻ, kết quả cùng Dương Khang An vừa đem cửa mở ra, ở bên ngoài thấy một chiếc xe ngựa, cùng bên cạnh xe ngựa là Lưu Quý cùng mấy hộ vệ.

“Lưu quản sự, người cái này là?” Tử Lan đối với hắn đến có chút kinh ngạc, vì vậy hỏi.

Lưu Quý vội vàng hướng Tử Lan làm cái vái, sau đó nói: “Ngày hôm nay là ngày lại mặt, lão thái thái để cho ta tới đón Tôn tiểu thư cùng Biểu thiếu gia, nói là Di phu nhân không có ở đây (đã mất), nên để các người coi phủ thứ sử như nhà ông bà ngoại, đi trước sớm tụ họp một chút. Ta tới đón Tôn tiểu thư, biểu cô gia cùng Dật An thiếu gia, Lý quản sự đi đón cô gia cùng Tôn thiếu gia, còn có Thạch phu nhân.”

Tử Lan gật đầu một cái, bày tỏ đã biết, sau đó nói Dương Khang An đi gọi Dương Dật An, vốn là tự mình đi về nhà mẹ, Dương Dật An không phải đi, phủ thứ sử đã mời, hắn không thể không đi, bởi vì qua năm, cứ cứ mời phu tử cho Thạch Lâm sẽ tới, Tử Lan tính toán muốn Dương Dật An cùng Thạch Lâm cùng nhau đi học.

“Lưu quản sự, nói vậy người buổi sáng cũng còn chưa ăn đâu, đây là bánh bao nhân đậu, vẫn còn nóng lắm, mấy người các người cũng ăn chút đi!” Nhìn một nhóm người như vậy, đứng ở trong tuyết, Tử Lan cũng có chút không đành lòng, vì vậy trở về phòng bếp, đem bánh nhân đậu chưng tốt để trong rổ mang tới đây, đưa lên.

Lưu Quý vội vàng nhận rồi, luôn miệng nói tạ, Tử Lan nói: “Ta trở về phòng thu thập một chút, còn có một chút quà tặng cho Mỗ Mỗ và mọi người, chờ.”

Lễ vật của mình, nếu là Thạch gia thì là đủ rồi, nhưng là đi phủ thứ sử, liền không tốt nhìn, Tử Lan vội vàng trở về phòng đem quần áo trước đó vài ngày làm cho Mỗ Mỗ, ông ngoại, cứ cứ mang ra ngoài, lại mang cả quần áo cho mấy người Thạch Hữu Lương. Rồi hướng gương sửa sang lại kiểu tóc mình một chút, cầm ngọc trầm mà Mỗ Mỗ đưa.

Đến phủ thứ sử, xuống xe ngựa, Tử Lan mới biết Dương thị bởi vì bị phong hàn, cho nên không tới, chỉ có Thạch Hữu Lương mang theo Thạch Lâm cùng nhau đến.

“Tới thì tới, còn mang cái gì vậy? Trong nhà sự tình nhiều, không mệt đến người” Chúc tết, dập đầu, phát xong bao tiền lì xì, Tử Lan tặng quà của mình, Trần La thị rất là hiếm lạ vuốt ve quần áo Tử Lan đưa cho bà, đau lòng nói.

Tử Lan cười nói: “Cháu trong ngày thường cũng không có yêu thích khác, chính là thích thêu thùa hoa lá, cho nên một ít cũng không phiền hà, Mỗ Mỗ mau thử một chút, có vừa người không?” Vật liệu may mặc cũng là Trần La thị cho lúc trước, dạng thức càng thêm làm cũng là vừa phải mới mẻ độc đáo, thích hợp lão nhân, ống tay áo cổ áo viền lông thỏ, mặc vào cực kỳ thoải mái.

Trần La thị mặc vào liền trầm trồ khen ngợi, sau đó không cởi ra nữa. Mợ Vương thị nghe nói người còn bệnh, cho nên bất tiện tiếp khách, Tử Lan cùng Trần La thị nắm tay, nói lời thân mật, Trần lão thái gia mang theo nhi tử cùng Thạch Hữu Lương, Dương Khang An và nhóm nam nhân ở bên ngoài nói chuyện phiếm.

“Mỗ Mỗ ngày gần đây có chuyện gì vui? Khí sắc nhìn rất tốt.” Trần La thị sắc mặt rõ ràng so với trước đây thấy tốt hơn nhiều, tinh thần cũng không tồi, trước mình len lén dùng phấn hạt sen giúp bà điều lý, cũng không có thần sắc tốt như vậy, vì vậy cười hỏi.

Trần La thị nụ cười trên mặt căn bản là không có biện pháp che giấu, bà cười nói: “hai ngày trước, nhận tin di người, nói là lại được một đứa con, di người gả xa, chúng ta cũng lo cho nàng, bây giờ nhìn nàng dưới trướng có một gái hai trai, liền biết nàng ở phu gia cũng coi như đứng chân vững vàng, mặc dù không gặp mặt, nhưng là biết nàng trôi qua tốt, ta đây an tâm, nên cũng không lo lắng như trước.”

“Vậy thì thật là thiên đại chuyện vui, di phu làm quan, nhất định sẽ có thời điểm hồi kinh, đến lúc đó ngài cùng di chắc chắn gặp nhau.” Tử Lan cười nói, trong trí nhớ di đối với mình rất là hòa ái, Tử Lan đối với bà ấn tượng cũng không tệ lắm.

Trần La thị cười híp mắt mà gật gù đầu, vuốt tay Tử Lan, cười nói: “Cũng mong chờ ngày đó! Bây giờ tìm đến người cùng Thạch Lâm, vốn là ta tính toán, mợ người tính khí bướng bỉnh nhưng vẫn là người tốt,

đến lúc đó nhất định sẽ hợp với người, như vậy sau này dù là ta không có ở đây, nàng cũng có thể chăm sóc người, nhất định không làm cho người ta tùy tiện khi dễ người.”

“Mồ Mồ nói cái gì đó! Ngài chắc chắn sống lâu trăm tuổi, Tử Lan vẫn chờ hiếu kính ngài!” Tử Lan lắc lắc ống tay áo Trần La Thị, nghĩ thầm hai năm về sau, mặc kệ nguyên nhân là gì, khiến Mồ Mồ cùng cừu cừu nguy hiểm đến tánh mạng, mình cũng nhất định phải cẩn thận che chở bọn họ.

67. Chương 67: Chương 49

“Đứa nhỏ ngốc, người đều có một ngày như vậy. Thôi, không nói cái này. mẹ kể người mấy ngày nay có đang hoảng không?” Trần La thị cười cười, sau đó đổi đề tài.

Tử Lan lắc đầu một cái, nói: “Không có, thật ra thì bà trước sau như một cũng không có làm khó qua tỷ đệ chúng cháu, lần trước đến cùng là bị kích thích quá lớn, Cho nên có chút luống cuống.” Dương thị bây giờ căn bản đã không có biện pháp ép buộc ai.

“Vậy thì tốt!” Trần La thị vui mừng nhìn Tử Lan, đứa nhỏ này không chỉ có là ngoại tôn nữ của tỷ tỷ, còn là một đứa bé ngoan biết tri ân, hợp duyên với mình, dĩ nhiên là nghĩ thay nàng tính toán nhiều một chút.

Tử Lan cùng Trần La thị trong phòng nói chuyện thân mật, Trần lão thái gia ở bên ngoài cùng đám người Thạch Hữu Lương lại nói tới chuyện bán món ăn trước đây của bọn họ, Trần lão thái gia bày tỏ mùi vị rất tốt, bán rất tốt, cho nên có thể gửi tiệm bán thời gian dài, không cần phải bán bên ngoài bị gió thổi nắng chiếu .

“Chỉ là gia vị này là cái gì?” Trần Văn Thanh chỉ vào một ít cái đĩa đựng vị tinh mà Tử Lan tự chế hỏi.

Dương Khang An lắc đầu một cái, đây là nàng dâu mình làm, nhưng là rốt cuộc là cái gì, hẳn thật không biết. Thạch Hữu Lương nhìn một chút, nói: “Đây là Tử Lan tự chế vị tinh, cách làm chỉ có Tử Lan biết.”

“Gia vị này vô cùng tiện dụng, ta thử qua mặc kệ là rang thức ăn hay là nấu canh, bỏ vào một chút, mùi vị sẽ tốt hơn rất nhiều.” lúc quản sự mang vật này tới hỏi Trần Văn Thanh , hẳn cũng có chút để ý, nhưng hẳn không có tính toán chiếm tiện nghi, chỉ là muốn hỏi một câu, nhìn có cần hay không mình giúp một tay mở rộng.

Cổ đại không có phương pháp bảo quản, cho nên Gà tinh cùng vị tinh cũng không thể để lâu, lúc Trần Văn Thanh hỏi Tử Lan, Tử Lan cũng nói ra, đồ tuy không khó chế luyện, nhưng là không dễ giữ, cao lắm chỉ được 10 ngày.

Trần Văn Thanh vừa nghe, nhíu mày một cái.

Tử Lan xem bọn hắn đúng là muốn giúp nhà mình, cộng thêm hai vị gia vị này cũng không phải là phức tạp như thế, chỉ cần là đối với người có mùi vị bén nhạy, nghiên cứu một đoạn thời gian, cũng có thể đoán ra được đại khái, vì vậy nói: “Trong nhà chỉ có thể dùng cái này làm vốn buôn bán nhỏ, nếu là cừu cừu có hứng thú, Tử Lan bán bí phương cho cừu cừu như thế nào?”

Trần Văn Thanh cười nhìn Tử Lan, cũng biết trong 2 nhà Thạch Dương thì cháu ngoại gái hẳn đầu óc cơ trí, có thể nhanh như vậy đoán được ý đồ của mình, vì vậy nói: “Cừu cừu cũng không muốn chiếm tiện nghi của cháu, 2 bí phương này cừu cừu mua của cháu, ta nghe phụ thân cháu nói, cháu có mấy bí phương nấu lẩu, cũng đều cho cừu cừu, ý định của ta ở trong kinh mở một lẩu điểm, bí phương này coi như cho cháu nhập cổ phần, đến lúc đó phân cho cháu 2 thành lợi tức, như thế nào?”

“Vậy cũng không cần, Tử Lan không cầu giàu có, tiểu Phú tức an.” Tử Lan lắc đầu mà cự tuyệt, muốn mở tiệm nhất định phải tự mình mở, cùng người khác kết phường nàng sẽ không làm.

Lập tức, Tử Lan liền liên tiếp làm lẩu tê cay, lẩu hương cay, lẩu canh sông, lẩu dã khuẩn, lẩu đầu cá nấu cải chua, thậm chí còn không có giấu riêng phương thức điều chế trám tương. Chỉ bằng Mồ Mồ hòa ái như bà ngoại, Tử Lan cũng biết bọn họ sẽ không bạc đãi mình.

Quả nhiên, Tử Lan đem cái lẩu sau khi làm xong, lúc sai người bưng lên, Trần La thị hung hăng trợn mắt nhìn nhi tử một cái, bà tất nhiên biết chuyện tình mấy ngày trước đây phụ thân Tử Lan cùng vị hôn phu đi bày quây .

“Cháu ngoại gái chính là có khả năng, nếu như thế, cậu liền cùng cháu mua bí phương, này tính như thế nào?” Trần Văn Thanh sau khi ăn xong, trong lòng lại càng hài lòng rồi, chỉ là trăm tương điều chế sẽ rất khó làm cho người ta bắt chước, cộng thêm Gà tinh cùng vị tinh, hẳn đã có thể thấy được sinh ý lớn sau khi khai trương, vì vậy cười híp mắt đưa ra một đầu ngón tay.

“Này không còn sai biệt lắm, một vạn lượng cũng coi như công bằng.” Trần La thị sau khi nghe xong, đột nhiên nói.

Tử Lan khụ một cái, nghĩ thầm Mỗ Mỗ thật đúng là sẽ thay mình nói giá, lắc đầu một cái, cười nói: “Mỗ Mỗ, nhìn từ lập trường kinh doanh, cháu không muốn chiếm tiện nghi của cữu cữu, một vạn lượng cữu cữu năm nào mới có thể hồi vốn a? Năm trăm lượng như vậy đủ rồi.”

“” Trần Văn thanh có chút nhúc nhích đầu nhìn mẫu thân một cái, nghĩ thầm mình thật không có tính toán cháu gái, hẳn định cho một ngàn lượng, chẳng qua nếu như mẫu thân vui mừng, một vạn lượng liền một vạn lượng đi! Vốn chính là hẳn cũng muốn kết giao với nhà bọn họ. Vì vậy phụ họa lời nói của Trần La thị.

Tử Lan kéo kéo ống tay áo của tướng công đang có chút ngốc điệu, sau đó đối với hắn dùng ánh mắt, bày tỏ để cho hắn nhanh mở miệng.

Dương Khang An gật đầu một cái, sau đó cùng Tử Lan cùng nhau vội vàng cự tuyệt, cuối cùng Tử Lan nói nếu như cho quá nhiều, trong lòng nàng khó an, về sau liền không tốt cùng nhà cữu cữu qua lại, Trần La thị lúc này mới chấp nhận, chỉ là cuối cùng vẫn là theo Trần Văn Thanh nói cho một ngàn lượng.

“Cha, số tiền này cha thu, cha không phải tính toán mở một cái cửa hàng sao?” Trên đường trở về, trong xe ngựa, Tử Lan đem hai trăm lượng ngân phiếu đưa cho Thạch Hữu Lương.

Thạch Hữu Lương cự tuyệt một phen, nhưng là Tử Lan kiên trì, cuối cùng cũng lấy.

Chính mình là một ngày săn thú, vận khí dù tốt, liền tối đa cũng hơn 10 lượng thu vào, hơn nữa vận khí tốt như vậy, một tháng, hai tháng cũng khó được một lần, bình thường mỗi ngày cũng chính là mười mấy hai mươi mấy văn gà rừng thổ hoang, nhưng là nương tử lại dễ dàng chính là ngàn lượng bạc, Dương Khang An có chút không tự tại, nhưng là hẳn cũng biết, mình là không có cách nào rời đi nương tử của mình, chỉ có thể nghĩ biện pháp không ngừng nâng cao năng lực bản thân, hy vọng cuối cùng có một ngày có thể xứng với nàng, lúc trở về đặc biệt đi theo thị vệ dạy mình võ nghệ xin chỉ giáo thật lâu.

Sau khi về nhà, nhìn Dương Khang An mê mải luyện võ, nhưng mà đối với mình vẫn như cũ không có đổi, vẫn như trước thương yêu cưng chiều giống nhau, Tử Lan trong lòng dị thường kiên định.

“Tướng công, chúng ta cũng mở một quán cơm đi! Bây giờ trong nhà mặc dù có tiền, nhưng là cũng không thể miệng ăn núi lở?” Nghĩ thật lâu, Tử Lan suy nghĩ ra chủ ý.

Dương Khang An cự tuyệt, hẳn không muốn nương tử mình mệt mỏi như vậy.

Tử Lan nơi đó cũng hiểu tâm ý hẳn đối với mình, chỉ là cười nói: “Ta nói cái quán cơm này cùng quán khác cũng không cùng một dạng, sẽ không mệt đến ta, trong nhà hiện tại cũng có chút tiền dư, vừa lúc có thể mua hai người, đến lúc đó ta chỉ là giúp phối liệu, họ tới xào, như vậy cũng sẽ không mệt đến ta, chàng xem có được hay không?”

Dương Khang An vừa nghe, cảm thấy ngược lại có thể suy nghĩ một chút, không phải hẳn đối mặt Tử Lan không tự ti, mà là lúc lấy nàng hẳn đã biết nương tử là nữ nhân xuất chúng như thế nào, hẳn đối với nhạc phụ cam kết qua, mình sẽ thích nàng tất cả, mặt không tốt hẳn sẽ bao dung, mặt không tốt hẳn sẽ thưởng thức.

Thấy Dương Khang An không phản đối, Tử Lan nói ra ý nghĩ của mình, nàng là muốn mở một quán ăn tương tự tiệm ăn nhanh đời sau, nồi lớn rang thức ăn, giá tiền không quá cao, thủ nghệ của mình nghĩ đến có thể ứng phó.

Nghe nương tử chậm rãi nói, nhìn bộ dạng nàng cười trong suốt, Dương Khang An đưa tay ôm nàng vào lòng, lúc nhỏ hẳn từng nghe mấy ông già nói qua, một người chỉ có đời này tích đức, đời sau mới có hảo báo, hẳn không biết kiếp trước đã từng làm chuyện gì, kiếp này mới có thể có được nương tử tốt như vậy, nhưng là đời này hẳn cũng sẽ dùng tất cả coi chừng nàng, che chở nàng, thương yêu nàng.

Dương Khang An đem quyết định của hai người nói cho Thạch Hữu Lương nghe, hẳn nghe về sau cũng không có phản đối.

Tháng giêng qua đi, Tử Lan đưa đệ đệ cùng tiểu thúc, lại đi một chuyến đến phủ thứ sử, nói chuyện này, Trần La thị cuối cùng ở Tử Lan khẩn cầu, gật đầu. Bà biết mặc kệ bà đau lòng Tử Lan thế nào, dù giúp bọn hắn ra sao, ngày hay vẫn là tự mình trôi qua, Thạch Lâm tuổi còn nhỏ, xin Phu Tử dạy hai năm vừa lúc đi thư viện đi học, có nhi tử ở đây, cái này bà cũng không lo lắng. Chỉ là yêu cầu quán cơm phải mở ở Ký Thành, như vậy ngộ nhờ quá cực khổ, mình còn có thể giúp đỡ một chút.

Thậm chí còn để Thạch Hữu Lương đi đến chợ người mua bốn người, một đôi vợ chồng tráng niên, còn có một tiểu tử vóc người gầy yếu có một làn da ngăm đen, cùng một phụ nhân trung niên. Sau khi dẫn người trở về, Dương Khang An giới thiệu với Tử Lan một chút: “Người này là Tống Minh cùng thê tử hẳn Tống Lưu thị, người này là Hùng Đại cùng mẫu thân hẳn Hùng thị, vừa lúc hai ngày nay giúp các người dọn dẹp một chút, cửa hàng Lưu quán sự đã giúp một tay tìm xong rồi.”

Tống Minh cùng nàng dâu xem ra bốn phần đảng hoàng, Hùng Đại tên mặc dù cùng thân thể hẳn gầy yếu không tương xứng, nhưng là hẳn cùng mẫu thân ở giữa hồ động, khiến Tử Lan phát hiện ngược lại mẫu từ tử hiếu. Đang hỏi qua Tống Lưu thị cùng Hùng thị, biết họ đều có kinh nghiệm nấu cơm, Tử Lan lại bắt đầu huấn luyện hai người.

Dưới sự đề nghị của Tử Lan, Dương Khang An tìm tiệm sắt làm một cái rãnh sắt dài hai thước rộng nửa thước và cao nửa thước, rãnh sắt bên ngoài dùng gỗ bao quanh, phía dưới rãnh sắt đặt một bếp lò, để nước trong rãnh, dùng bếp nhỏ nung, Dương Khang An lại làm mười hộp gỗ hình chữ nhật đựng đồ ăn, thả vào rãnh sắt, như vậy thức ăn sẽ luôn luôn nóng.

“Sao lại dùng y phục màu nhạt, sẽ dễ dàng bị bẩn?” Tử Lan làm đồng phục cho tiểu điếm, bởi vì màu trắng là điếm xấu, vì vậy chọn áo khoác màu xanh nhạt, Dương Khang An rất là tò mò.

Tử Lan tựa vào trên người hắn giải thích: “Màu sắc nhạt, khiến cho khách nhân cảm giác sạch sẽ, ăn cơm trong hoàn cảnh như vậy lòng người sẽ thoải mái một chút.”

Dương Khang An vuốt mái tóc thuận trơn của nương tử, cảm thấy nàng chính là thận trọng.

Vị trí quán cơm ở chợ phía Tây tương đối phồn hoa, Hùng thị đem khách sạn quét dọn thật sạch sẽ, cửa hàng cũng không lớn, bên trong có mấy cái bàn nhỏ ngồi khoảng 4 – 8 người, quán cơm còn hợp với một cái nhà, trong sân đặt lò bếp, Hùng thị bốn người thì ở lại đây. Vốn là Tử Lan cũng là định ở chỗ này, nhưng là Trần La thị ngại địa phương quá nhỏ, quá tạp, Dương Khang An suy nghĩ một chút cũng thế, vì vậy đến gần phủ thứ sử mua một tiểu viện tử một trăm lượng, như vậy Thạch Lâm cùng Dương Dật an cũng có thể ở đây mấy ngày khi nhàn rỗi.

Bởi vì Dương Khang An dám người cũng không bởi vì là mình thân thích liền tỏ ra tài trí hơn người, Trần lão thái gia đối với bọn họ rất là hài lòng, cho nên cũng không ghét bỏ mở là quán cơm nhỏ, còn vui vẻ tới giúp một tay thử món ăn quyết định thực đơn.

Thức ăn ba văn một muống (chắc là muối a?), món ăn mặn sáu văn một muống, cơm hai văn một chén, ba món ăn đưa một chén canh, giá cả không cao, nhưng là mùi vị rất tốt, quán cơm vừa khai trương, buôn bán cũng rất tốt, món ăn chuẩn bị cơ hồ đều bán hết.

Mỗi ngày lấy ra tiền chuẩn bị cho món ăn ngày kế, tiền còn lại, Dương Khang An liền cũng giao cho Tử Lan. Làm Tử Lan vui mừng không phải vì kiếm được tiền, cũng không phải là phu quân mình thành thật, mà là Dương Khang An cũng bởi vì ở quán cơm thu tiền, cùng khách nhân giao thiệp, nói chuyện cũng khôn khéo hơn.

68. Chương 68: Chương 50

Sau khi dời đến Ký Thành, Tử Lan phát hiện mình luyện tiếu nhất lại là mảnh đất nhỏ trồng rau mà Dương Khang An vì nàng dọn dẹp, mặc dù mảnh đất này nàng còn chưa kịp trồng cái gì, nhưng là Dương Khang An đã lật thật nhiều lần, trải hết phân bón, bọn họ đi lần này, mảnh đất này cũng bị phế, Tử Lan thật đau lòng.

Ở nơi đâu đối với Tử Lan mà nói cũng không có cái gì khác nhau, nàng không theo đuổi cuộc sống cao sang, đời trước nàng vô cùng ngây thơ, vô cùng lệ thuộc vào không gian, đem lấy chính mình coi trọng lắm, cảm giác mình là nữ chủ xuyên qua, chuyện đương nhiên sẽ dễ dàng làm được tất cả, cho nên mới có kết cục như vậy. Nản lòng thoái chí, vô cùng cô tịch. Cho nên cả đời này, Tử Lan ngay từ đầu yêu cầu cũng rất đơn giản, nàng chỉ muốn người nhà khỏe mạnh còn sống, người yêu trong mắt chỉ có chính mình một người.

Không muốn tranh, không muốn đấu, chỉ muốn thật đơn giản còn sống. Mặc dù nàng có Bàn Tay Vàng nghịch thiên, nhưng là Tử Lan vẫn không chế sử dụng nó, trừ thỉnh thoảng giúp người nhà điều lý thân thể, cùng với chứa đựng tài vật quan trọng, Tử Lan sẽ không sử dụng đến không gian.

Chỉ là kể từ khi dời qua, bởi vì Dương Khang An cơ hồ cả ngày vội vàng luyện võ còn có chuyện tình quán cơn, Tử Lan lúc ban ngày trừ thỉnh thoảng bị Trần La thị tiếp đi phủ thứ sử, thời gian rảnh rỗi hơn không ít. Nhà mình trong tiểu viện trừ mình ra, nên Dương Khang An sợ tự mình một người ở nhà cô đơn, cho nên lại mua một phụ nhân trung niên khỏe mạnh Dư thị cùng nữ nhi của nàng mới mười tuổi – Dư Hân. Trong nhà công việc có thể làm, cũng bị họ bao trọn, Tử Lan trừ thêu hoa, viết chữ, cũng không có chuyện khác có thể làm, cảm giác mình quá rảnh rỗi, cho nên Tử Lan liền thỉnh thoảng đóng cửa phòng vào không gian làm việc.

Bây giờ không gian so với kiếp trước nhỏ hơn rất nhiều, chủng loại thực vật trồng trọt cũng không có nhiều, không gian linh lực chỉ căn bản duy trì được ao sen, nhìn không đến trăm viên hạt sen mà mình cất giấu trong hộp, Tử Lan đột nhiên cảm thấy chính mình ra vẻ sống cuộc sống an nhàn, làm cho nàng quá mức uể oải, không gian tồn tại cũng không phải là phương tiện sinh hoạt của nàng, thậm chí có thể bảo đảm người nhà khỏe mạnh. Đời trước nàng đã quá khinh thường trí tuệ của cổ nhân, cho nên bị thua thiệt nhiều, đời này cuộc sống mới chỉ là bắt đầu, dù là theo đuổi cuộc sống an nhàn, nhưng vẫn phải có ý thức nguy cơ.

“Nương tử, ta hôm nay để Hùng Đại mang đồ ăn còn dư trong tiệm đưa đến miếu thành hoàng Đông Nhai khẩu cho người ăn xin.” Dương Khang An tự chủ trương đem thức ăn tặng ra ngoài, hắn đã từng thấy qua lão bản cửa hàng bánh màn thầu cho một tiểu ăn xin một bánh màn thầu rơi xuống đất, kết quả bị nàng dâu hắn lôi lỗi tai mắng thật lâu, mặc dù biết nương tử mình là người tốt, nhưng là Dương Khang An vẫn còn có chút thấp thỏm.

Tử Lan khẽ mỉm cười, đưa khăn tay trong tay đưa cho hắn, để cho hắn xoa một chút mồ hôi trên mặt, sau đó nói: “Chúng ta vốn chính là dựa theo số lượng một ngày trước chuẩn bị, cho nên có thể còn dư lại bao nhiêu nha? Theo ta thấy, chính là mỗi ngày nấu canh nhiều một chút, sau đó đem cơm cùng món ăn nấu thành cháo, như vậy cũng có thể giúp được những người này, không phải sao?”

“Nương tử, nàng không oán trách ta?” Dương Khang An mặc dù suy đoán nương tử mình sẽ không oán mình, nhưng là nghe được lo nghĩ của nàng so với mình còn chu toàn hơn, ánh mắt nhìn về phía Tử Lan càng phát nhu hòa, hắn biết mình đã cưới một nương tử tốt nhất.

Một phen túm khăn tay hắn đang ngây ngốc cầm ở trong tay, giúp hắn lau mồ hôi, bĩu môi giả vờ nói: “Trong lòng chàng, ta là cái loại người không thông tình đạt lý sao?”

Dương Khang An mỉm cười nhìn động tác của nương tử nhìn như hung ác, nhưng lại rất nhẹ nhàng, đưa tay khoác lên trên vai của nàng, dịu dàng nói: “Ta làm sao lại không biết nương tử thiện tâm, chỉ là nương tử cũng biết đầu óc ta không linh hoạt, nên muốn thương lượng chuyện trong nhà cùng nương tử một chút.”

“Ồng ngốc!” Nhón chân lên, tại trên mặt hắn hôn một cái, Tử Lan nhẹ nhàng nói.

Dù không phải Thánh mẫu, nhưng là bản thân đã từng gặp qua kỳ ngộ, khiến Tử Lan đối đãi người khác

nhiều hơn một phần tha thứ, tận lực trợ giúp một số người, cũng không phải chuyện gì xấu, Dương Khang An thì không phải là người nhẩn tâm. Cho nên hai vợ chồng vài ba lời, liền quyết định chuyện này.

“Đứa bé ngoan, các người làm rất tốt.” Trần La thị lặng lẽ dùng khăn lau khóe mắt, cười nói, đối với biểu ngoại tôn tử Tử Lan, bà vẫn luôn là rất hài lòng, thông tuệ cũng không tự mãn, xinh đẹp cũng không tự đắc, giúp mọi người làm điều tốt, đứa bé như vậy không khỏi làm trong lòng bà đối với Tử Lan càng thêm nhiều mấy phần thương yêu.

Tử Lan cũng không có nghĩ đến một chút xíu chuyện nhỏ, nhanh như vậy cũng sẽ bị bà đi biết, rút rút khóe miệng, làm bộ cúi đầu.

Trần La thị cười yên lặng nhìn dáng vẻ xấu hổ của Tử Lan, đối với tỷ tỷ có con cháu đơn thuần như vậy, thuần lương như vậy, bà là hết sức vui mừng, ngoại tôn tốt như vậy, nghĩ đến tỷ tỷ khi còn tại thế, cũng là rất hài lòng.

Trần La thị hiện tại rất có tinh thần, so với lần đầu tiên Tử Lan thấy bà, thì khá hơn nhiều, nhưng là điều này cũng không hoàn toàn do Tử Lan thỉnh thoảng dùng hạt sen giúp bà điều lý, mà do tâm nguyện nhiều năm của bà được thực hiện, hiện tại tâm tình so ngày trước đã khá nhiều, cùng với cuộc sống hiện tại của bà trôi qua quả thật thư thái hơn.

“Mỗ Mỗ, canh hạt sen táo đỏ năm tuyết này là cháu cùng nữ đầu bếp mới học, bà nếm thử một chút, có phải mùi vị tốt hơn so với trước kia?” Trần La thị cứ như vậy cười híp mắt nhìn Tử Lan, Tử Lan bị bà nhìn rất cuộc thật đứng ngượng ngùng, đột nhiên thấy Huệ bà bà bưng khay đi vào, vội vàng nhận lấy, cầm một chén đưa tới bên tay Trần La thị, mỉm cười nói.

Trần La thị cầm chén canh, chưa ăn vội, vui vẻ ha ha mà nói: “Tốt, vừa nhìn là biết ăn ngon, Tử Lan nhà chúng ta rất khéo tay nha.”

“Huệ bà bà đã mang cho ông ngoại, cứu cứu bọn họ chưa?” Trong canh này dĩ nhiên là thả phần hạt sen trong không gian, vì điều kiện gia đình thoải mái, Tử Lan liền mua không ít hạt sen thường, mặc dù mình đem hạt sen trong không gian mài thành phần, nhưng vẫn nên có hạt sen thường che giấu, Tử Lan trong lòng kiên định chuyện tình không gian, nàng cũng không có tính toán nói cho bất luận kẻ nào.

“Đều đưa rồi, biểu tiểu thư người nấu không ít, sau khi tắt lửa, liền chia ra tặng ra ngoài, kể cả Lão Thái Gia, ông ngoại, liền Biểu thiếu gia cùng Dương thiếu gia cũng cùng nhau tặng.” Huệ bà bà cười híp mắt tự nhiên nói, bà vốn xuất thân từ La gia, sau lại trong lúc gian khổ nhất được Trần La thị tìm bà đến bên cạnh, bà vốn là đối với La gia có tình cảm rất sâu, bây giờ chứng kiến Trần La thị bởi vì chuyện tình Tử Lan tỷ đệ, thân thể càng ngày càng tốt, cho nên tự nhiên đối với Tử Lan càng thêm yêu thích phát ra từ nội tâm, hơn nữa mỗi lần Tử Lan làm món ăn, luôn là sẽ làm thêm một chút, cuối cùng lão thái thái chắc chắn sẽ phân cho bà, có câu nói nã nhân thủ đoản, cật nhân chủy nhuyển*. Cho nên đối với Tử Lan liền càng thêm nhiệt tình.

*Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm

Trần La thị nhìn bộ dạng Huệ bà bà cười nheo mắt, cười trách mắng: “Nơi đó được người tự mình bưng lại? Trong nhà nha hoàn ma ma nhiều như vậy, cẩn thận tay chân già nhà người, còn không mau đi nghỉ ngơi, Tần ngự y nói những thứ này tốt cho người già, người cũng nhanh đi uống một chén.”

Huệ bà bà cười gật gật đầu mà nói: “Chính là muốn nghe những lời này của lão thái thái, cho nên lão nô tài đoạt việc người khác, ngài đã nói, đoạn đường này đi bưng, lão nô muốn tham là không được rồi.” Nói xong, liền cười rời đi.

Lượng hạt sen tuy ít, hiệu quả mặc dù không rõ ràng, nhưng là sau một thời gian, vẫn có thể nhìn ra được, tối thiểu Trần lão thái gia đã cảm thấy chính mình mạnh khỏe hơn không ít, nhưng sự biến hóa này chỉ là gia tăng một chút xíu, vì vậy mọi người ngược lại không có suy nghĩ nhiều, chỉ là càng thân cận hơn với Tử Lan tỷ đệ. Trần Văn Thanh đối với Thạch Lâm cùng Dương Dật An càng nghiêm khắc hơn, cách mỗi một hai ngày đều muốn tận lực rút thời gian tới giáo khảo, chỉ điểm một chút học vấn cho bọn họ, đối với Dương Khang An yêu cầu càng càng là hà khắc, Dương Khang An thân thể rất tốt, đối với luyện võ có chút thiên phú, cộng thêm từng đi sa trường, cho nên bản thân có một loại khí chất, Trần Văn Thanh đặc biệt

mời người tìm cho hắn một sư phụ mới. Tân sư phụ này giao hảo với Tam hoàng tử, được đặc biệt phái tới. Bất luận là võ nghệ, hay là tâm kế cũng càng thêm thích hợp dạy cho Dương Khang An.

Võ nghệ Dương Khang An tiến bộ, Tử Lan đều có thể nhận thấy, từ dáng người của hắn biến hóa, cùng với cùng sư phụ luyện tập sau, trên người càng ngày càng ít thương tích, đều có thể nhìn ra được. Dĩ nhiên quan trọng hơn là hắn buổi tối càng có thể ép buộc nàng.

“Nương tử, Chân sư phụ hỏi ta, lần sau đưa thức ăn cùng nước canh, phân lượng có thể hay không thêm một chút?” Nghe Dương Khang An hỏi, Tử Lan liền biết tướng công mình an bài thức ăn cho tân sư phụ rất chu đáo, cho nên liền cười gật đầu một cái.

Đưa tay dăm dăm lồng ngực hắn, Tử Lan có chút đỏ khốc đỏ cười, nàng hiện tại cũng không biết hắn luyện võ, rốt cuộc là tốt hay là không tốt.

“Nương tử.” Dương Khang An cúi đầu khó nhịn, nịch sùng nhìn nàng, mỗi lần thấy nương tử mình, hắn liền không nhịn được đỏ người, nắm tay nhỏ bé của nàng đang đốt lửa tại bên trên thân chính mình, thả bên môi mình hôn nhẹ.

Không khí mập mờ như thế, khiến Tử Lan nhìn không được trợn mắt một cái, rút về tay của mình, ngược lại nắm lên tay của hắn, cắn một cái, giữa đầu hả hê nói: “Ta hôm nay lại không có phương tiện rồi !”

Dương Khang An cũng hiểu tình huống thân thể của nàng, ôm lấy nàng, đem mặt ở trước ngực nàng cọ xát, hơi khàn khàn mà nói: “Ta biết, chỉ sờ sờ. Cái gì cũng không làm.” Thành thực hôn lên thân thể nở rộ của Tử Lan, da thịt nõn nà trơn mềm như tuyết, mỗi lần làm cho hắn càng yêu thích không buông tay, cầm giữ không được, bộc phát trầm mê.

Sau khi được Tử Lan dẫn đường chỉ lối hôn môi, Dương Khang An liền yêu loại ma sát da thịt này, cảm giác rằng môi tương giao, bản năng nam nhân trời sanh, cộng thêm thỉnh thoảng luyện tập, Dương Khang An bây giờ đối với với hôn càng thành thạo, lúc Tử Lan vừa muốn há mồm nói ra, liền chặn lại môi của nàng.

Nàng dâu non nớt, yêu kiều, để cho hắn không dám dùng khí lực quá lớn, nhấn nài dịu dàng đòi lấy, dùng miệng chiếm lĩnh mỗi một tác lãnh thổ thân thể Tử Lan

69. Chương 69: Chương 51

Lừa hôn ngày càng nóng, khiến Tử Lan phát giác ra đầu óc có chút lơ mơ, hai gò má đỏ lên, bởi vì biết mình hôm nay không có phương tiện, cho nên theo bản năng muốn đẩy hắn ra, nhưng là bị hắn ôm vào trong ngực, giam cầm thật chặt, cái ót cũng bị bàn tay to của hắn giữ lấy, duy nhất có thể làm chính là đáp lại nụ hôn của hắn.

Dần dần, Dương Khang An càng ngày càng chưa đủ, tay của hắn lạng lẽ đưa vào trong quần áo Tử Lan, trên người chợt lạnh khiến Tử Lan hơi hồi hồn, trên đùi cách quần áo là có thể cảm nhận được vật kiên cứng rắn nóng rực, Tử Lan cắn răng một cái đưa tay chống đỡ lồng ngực của hắn, nhỏ giọng nhắc nhở lần nữa nói: “Tướng công, nguyệt sự của ta.”

Bị Dương Khang An trêu chọc làm cho cả người là hỏa, Tử Lan có chút xụi lơ ngồi ở bên giường, ôm một lò sưởi tay tinh xảo khác thường, cái lò sưởi tay này là do biểu di kiếp này còn chưa gặp mặt cho người mang đến, mặc dù Tử Lan trước sau như một muốn sống một cuộc sống khiêm tốn, giản đơn nhưng đối với lò sưởi tay này, Tử Lan đặc biệt thích, không chỉ vì nó tinh xảo, tỉ mỉ, càng thêm bởi vì chất lượng cùng tính thực dụng của nó. Mặc dù đã đến đầu mùa hè, nhưng khi có nguyệt sự ôm lò sưởi tay cũng là một loại hưởng thụ.

Xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn Dương Khang An ở trong sân thở hổn hển nhảy lên nhảy xuống vung côn bổng, Tử Lan ngáp một cái, nghĩ thầm chẳng lẽ do võ nghệ hắn có tiến bộ, lại bởi vì cầu dục bất mãn, không chỗ phát tiết, cho nên tinh lực tràn đầy? Nhìn hắn luyện võ hăng say, Tử Lan lại ngáp một cái, sau đó đưa tay thả lò sưởi lên bàn, lạng lẽ chui vào chăn.

Dương Khang An luyện võ xong, lúc trở lại, nhìn thấy chính là dung nhan nàng dâu mình đang ngủ thật ngọt ngào, Tử Lan đáng đáp tốt, lúc nàng còn bé, Dương Khang An đã biết, hắn đến nay còn nhớ rõ lần

đầu tiên gặp mặt, nàng tự mình ngã trên mặt đất, khi đó rõ ràng là rất đau, lại cười nói cho mình không có chuyện gì, từ ngày đó bắt đầu liền in sâu ở trong óc của hắn, lúc đó hắn cảm giác mình không bình thường, thế nhưng đối với một cái tiểu cô nương nổi lên tâm tư xấu xa. Mặc dù Tử Lan tuổi còn nhỏ, nhưng là dần dần hắn càng ngày càng không bỏ được, thỉnh thoảng thấy nàng, nụ cười trên mặt nàng, còn có giọng nói của nàng, Dương Khang An phát giác trong lòng hắn không thể có nữ nhân khác, vốn tưởng rằng chỉ cần đứng xa xa nhìn nàng là tốt, nhưng khi nghe được sau khi nàng cập kê, sẽ đính hôn cùng cái tên Vương tú tài tiểu bạch kiếm kia, khi đó Dương Khang An mới biết tim của mình đau đớn như thế nào, nhưng là hắn vô lực ngăn cản, dùng hơn phân nửa tiền bạc của bản thân mua một cây ngọc trầm hình hoa lan, nhờ Thạch Lâm đưa cho nàng, sau đó lặng lẽ trốn đi, hắn thật sự không muốn nhìn thấy nàng cùng nam nhân khác đứng chung một chỗ.

“Nương tử, nàng là nương tử của ta” Nằm bên cạnh Tử Lan, đưa tay đem Tử Lan đang say ngủ ôm vào trong ngực, nhìn nàng quen thuộc tìm vị trí thoải mái, tiếp tục ngủ say, Dương Khang An vuốt mặt của nàng, nhỏ giọng nói. Chưa bao giờ hắn từng nghĩ qua có thể lấy được Tử Lan, nhưng là nàng bây giờ đang ở trong ngực của mình, ngủ ở bên cạnh mình, Dương Khang An không nhịn được khúc khích cười vài tiếng, sau đó siết chặt thiên hạ trong lòng, cười nhắm mắt lại, từ đáy lòng lại một lần nữa bảo đảm mình nhất định sẽ thương nàng cả đời, cố gắng để cho nàng vượt qua những ngày thật tốt.

Khi Tử Lan tỉnh lại, Dương Khang An đã thức, hắn đầu tiên là ở trong sân luyện võ nửa canh giờ, sau đó đi chợ sáng mua nguyên liệu nấu ăn tươi mới đưa đi quán cơm. Lúc Tử Lan rời giường, Dương Khang An vừa lúc trở lại, lúc này Dư thị đã làm tốt điểm tâm, Tử Lan thói quen một ngày ba bữa cơm, yêu cầu nhỏ này Dương Khang An dĩ nhiên là sẽ thỏa mãn.

“Tướng công, sinh thần của cha sắp đến rồi, chúng ta nên trở về.” Điểm tâm xong, Tử Lan đối với Dương Khang An nói. Dời đến trong thành, ít đi không ít thị phi, nàng vốn cũng không giỏi chung đụng với bảy cô tám bà, càng không thích cùng người ta nói xấu, trước khi lập gia đình đã ít ra cửa, gả cho người thì càng không thường ra cửa, lần này dọn đến đây ở, cũng không cần ứng phó những thứ này.

Nhưng là duy nhất làm Tử Lan bất mãn chính là phụ thân còn ở lại trong thôn, nàng đã từng nói muốn cho Thạch Hữu Lương cùng đến đây, nhưng là Thạch Hữu Lương chỉ giúp một tay đến khi quán cơm nhỏ đi vào quỹ đạo, trở lại trong thôn, hiện tại hắn cũng không làm buôn bán nhỏ nữa, mà là lại mua mười mấy mẫu đất, làm một tiểu địa chủ, hắn nói đây là niệm tưởng của hắn, Tử Lan cũng không tiện miễn cưỡng hắn. Chỉ thường thường đưa chút lương thực tới đây, quán cơm bán cơm này đó tất cả đều do Thạch Hữu Lương đưa tới, Tử Lan vốn định quy ra tiền cho hắn, nhưng là hắn kiên quyết không thu, nói trong nhà vốn là có một nửa là của Tử Lan, hắn chỉ là giúp nàng chiếu khán mà thôi, cũng may Tử Lan cũng biết bây giờ trong nhà không thiếu ăn, cho nên không có quá mức cường ngạnh.

Tử Lan cùng người nhà tình cảm sâu đậm, Dương Khang An tất nhiên là biết, chẳng qua Thạch Hữu Lương đã có giao phó trước cho mình, nữ nhi hàng năm sẽ mừng thọ cho mình (Thạch Hữu Lương), Thạch Hữu Lương tự nhiên hiểu hiểu tâm của nữ nhi, nhưng hắn càng hiểu hơn bây giờ Tử Lan đối với người trong thôn mà nói, chính là một khối thịt béo tốt, hắn không muốn khiến nữ nhi đi nơi mà nàng không thích, cho nên từ sớm đã nói với con rể, năm nay lúc sinh thần, hắn sẽ đến nơi này. Vì vậy Dương Khang An liền cười nói cho Tử Lan biết tính toán của Thạch Hữu Lương.

Khê gật đầu một cái, Tử Lan bày tỏ mình biết rồi, suy nghĩ một chút còn không tới mấy ngày, Tử Lan để cho Dư thị giúp một tay cùng nhau dọn dẹp cho Thạch Hữu Lương một gian phòng khách.

“Mau ngồi xuống đi!” Dương Khang An nhìn bộ dạng nàng nôn nóng, liền đưa tay ấn nàng ở trên ghế, cau mày nói: “Nàng hai ngày nay không thoải mái, cũng đừng ép buộc bản thân, cách ngày nhạc phụ mừng thọ còn có vài ngày! Chờ nàng khỏe hơn thì làm cũng không muộn.”

Nhìn sắc mặt hắn, Tử Lan tùy ý gật đầu một cái, trong lòng cũng đang tính toán thực đơn mừng thọ cho Thạch Hữu Lương, quà tặng chuẩn bị cho phụ thân là y phục tự mình làm, nàng đã sớm làm xong, thế nhưng là lần đầu tiên sau khi mình thành thân mừng thọ cho phụ thân, Tử Lan muốn chuẩn bị phong phú một chút.

Đang suy nghĩ, Trần La thị liền sai người tặng chút anh đào tới đây, anh đào là một loại trái cây mà Tử Lan thích ăn, Dư Hân rửa sạch một mâm mang lên, ăn được hai miếng, Tử Lan đột nhiên linh cơ nhất động,

nàng nghĩ đến chờ thời điểm mừng thọ cho phụ thân, mình có thể làm chút gì mới mẻ cho hẳn rồi, không lâu lắm Tử Lan làm mấy chén sũa anh đào hai lớp đáp lễ cho Trần La thị, Trần La thị dùng xong khen tốt, ngay cả Trần lão thái gia cũng sai người tới đây nói tiếng tốt, Tử Lan liền khiến Dư thị đi phủ thứ sử, dạy nữ đầu bếp làm một lần. Trong lúc trả lời, Dư thị không cẩn thận tiết lộ qua hai ngày là sinh thần của Thạch Hữu Lương. Tuy nói tưởng bối không cần quan tâm đến sinh thần của văn bối, hơn nữa thể diện của Thạch Hữu Lương cũng không lớn, chỉ là Trần La thị rất cuộc còn chưa thấy nhà mới của Tử Lan, cho nên liền quyết định ngày sinh thần của Thạch Hữu Lương cùng Trần lão thái gia tới đây cùng nhau ăn bữa cơm thường, về phần Trần Văn Thanh bởi vì thân phận vô cùng đặc biệt, cho nên không cần tới.

Thạch Hữu Lương không kén ăn, nhưng lúc còn bé từng chịu qua đau khổ nên hẳn cùng giống như nhiều người, đối với thịt để ăn đặc biệt là thịt heo thì vô cùng thích, nhưng là Trần lão thái gia cùng Trần La thị rất cuộc lớn tuổi, cho nên không thể ăn dầu mỡ quá nhiều, Tử Lan suy tính toàn bộ ba ngày mới quyết định được thực đơn. Chờ thực đơn quyết định tốt, Tử Lan không khỏi có chút bật cười, mình thật là nhàn đến hoảng mà, suy tính một cái thực đơn mà mất nhiều ngày như vậy.

Định tốt thực đơn, nguyệt sự cũng qua, thư thư phục phục tắm nước nóng xong, kết quả mới vừa leo ra thùng nước tắm liền bị Dương Khang An ôm cổ, Tử Lan không nhịn được đầu đầy hắc tuyến, trợn mắt một cái, yếu ớt mà nói tóc còn ướt lắm!

Đem Tử Lan thả đến trên ghế, Dương Khang An cầm vải bông êm ái giúp nàng đem tóc lau khô một nửa, sau đó ôm lấy thùng nước tắm liền hướng bên ngoài đi.

Tử Lan con người hơi co lại, thùng nước tắm không nhỏ, hơn nữa bên trong còn có nước nhiều như vậy, nhưng là Dương Khang An tựa hồ cũng không có phí bao nhiêu sức lực liền ôm đi ra ngoài, nhớ tới lúc mới vừa kết hôn, hẳn còn phải đem nước đổ trước, sau nữa mới dọn dẹp thùng nước tắm Chẳng lẽ hẳn học là cái gì Đại lực thần công? Không đúng? Nàng cũng từng thấy qua võ công của cái thế giới này, so ra kém với trong sách miêu tả cái gì mà Đào Quang Kiếm Ảnh, hơn nữa khinh công cũng không sinh động được như trong truyền thuyết, nàng gặp qua lợi hại nhất đó là có thể nhảy cao đến nóc nhà, đây là người có bản lĩnh phải luyện hai mươi ba mươi năm mới thành, nghe nói đã rất hiếm thấy, nhưng là Dương Khang An tại sao trong thời gian ngắn như vậy, lại tiến bộ nhiều như thế?

“Nương tử, nghĩ gì thế?” Đem thùng nước tắm ôm đi ra, đem nước đọng trong phòng dọn dẹp sạch sẽ, Dương Khang An thấy nương tử mình còn đang ngẩn người, tóc thật dài bởi vì chính mình mới vừa lau, có chút rối bù, mùi thơm ngát sau khi tắm xong còn tràn đầy khoang mũi, khuôn mặt tuyệt mỹ cũng bởi vì tắm nước nóng mà phỉm hồng mê người, cả người co rút nhanh, nuốt nước miếng, Dương Khang An có chút phỉn nhổ mình, tựa hồ vĩnh viễn không có năng lực khống chế khi bên cạnh nương tử.

“Tướng công, khí lực của chàng có phải tăng lên không ít?” Tử Lan trực tiếp hỏi.

Dương Khang An gật đầu một cái, đành hoàng nói: “Chân sư phụ nói ta có tiềm chất, kinh mạch cả người toàn bộ đều thông suốt, đây là rất khó có được, sở dĩ còn tiến bộ nhiều hơn một chút, chỉ là bởi vì rất cuộc tập chậm, cho nên đời này chỉ có thể luyện được cấp cao, nhưng tuyệt đối không đạt tới cao nhất.”

Tử Lan sững sốt, nàng đối với chuyện tình tập võ cũng không phải rất rõ ràng, chỉ là tình huống Dương Khang An như thế hình như không tệ? “Tướng công, chàng thật lợi hại!” Những lời này ngược lại phát ra từ trong tâm, dù sao ôm thùng nước tắm có nước lớn như vậy, thậm chí còn có vẻ có chút nhẹ nhõm, Tử Lan cười híp mắt tán dương một tiếng, có tiến bộ thì phải khích lệ, đây là thủ pháp giáo dục nàng thường dùng với đệ đệ.

“.” Dương Khang An nhìn cặp mắt sáng lóng lánh của nương tử mình nhìn mình chăm chăm, khen ngợi mình, cúi người ôm lấy nàng, đặt nàng đến trên giường, mập mờ nói nhỏ: “Ta còn có bản lĩnh lợi hại hơn!”

‘ lại tới! ’ Tử Lan thở dài, mặc dù thân thể mình đã hoàn toàn đón nhận hẳn, nhưng là rất cuộc nàng vẫn chỉ là một cô nương mười sáu tuổi, nơi nào chống lại được nhiệt tình yêu thương của hẳn? Thêm với hẳn lại đau lòng mình, còn không phải là sau một lần phát tiết, hẳn sẽ không tiếp tục, lại luyện tiếu buông bỏ vòng tay ôm của mình, vì vậy chờ mình ngủ thiếp đi, chính hẳn liền khó chịu không được, sau đó sẽ chạy đi tập vài bộ quyền, giảm hỏa rồi mới trở về ngủ, đây là mới vừa rồi mình đột nhiên nhớ tới, nhưng cố tình hẳn còn làm không biết mặt hứng thú với chuyện như vậy.

70. Chương 70: Chương 52

Chân Duyên Đào nhìn đệ tử có tiến bộ không ít, khiếp sợ trong lòng không phải một chút, một người hơn 20 tuổi mới bắt đầu tập võ, chỉ ngắn ngủi mấy tháng trình độ đã như vậy, tuy nói mình đã nói cho hắn biết, hắn không thể trở thành võ sư hạng nhất, nhưng là thật ra hắn cũng không để ý, người đệ tử này tư chất cùng thân thể căn bản là thiên phú học võ.

Thở dài, Chân Duyên Đào có chút tiếc hận, hắn căn bản không có biện pháp tưởng tượng một nam nhân như vậy nếu là từ nhỏ tập võ, thì trình độ hiện tại sẽ như thế nào? Trước khi tới Ký Thành, hắn thực tế không tình nguyện, trong lòng cũng là cực kỳ không thoải mái, mình vốn là trung thần tiền triều, Tam hoàng tử lại là con trai trưởng, cho nên ở phủ Tam hoàng tử địa vị cũng không phải là thấp, nhưng bởi vì một phong thơ của Trần Văn Thanh, Tam hoàng tử liền để cho mình tới đây dạy một người chỉ mới tiếp xúc võ nghệ ngắn ngủi mấy tháng. Vốn có bất mãn khi gặp được Dương Khang An, sau khi giáo khảo, Chân Duyên Đào tâm tình dễ chịu hơn không ít. Sau nữa lại thấy hắn nhanh chóng tiến bộ, Chân Duyên Đào liền hoàn toàn không có ý kiến. Mình lớn tuổi, Tam hoàng tử an bài như vậy cho mình, không phải là vì tìm một cái đường lui cho mình hay sao?

“Khang An, người vì sao phải tập võ?” Nhớ tới lúc mình vừa mới bắt đầu phát hiện khả năng của hắn, đã từng hỏi qua hắn nguyên nhân tập võ.

Dương Khang An lúc ấy cực kỳ chăm chú nhìn hắn, nói: “Cứu cứu nói ta nếu như không có năng lực, thì không thể bảo vệ nương tử, nương tử ta rất thông minh, nếu không có nương tử, ta cái gì cũng không có, chỉ có chút khí lực, cho nên ta muốn tập võ bảo hộ nàng.”

Chân Duyên Đào nhìn bộ dạng không có tiền đồ kia, thật giận đến giơ chân, nhưng là lại không phát ra được, cảm thấy giống như lời Trần Thứ Sử đã nói, để cho hắn ngoại trừ học võ nghệ, còn dạy hắn một chút bản lĩnh xử sự, không thể để cho hắn quá mức thành thật đến mức bị đem đi bán. Trần Thứ Sử hiểu nói đây chính là ngoại sinh nữ tử của mình, chỉ mong hắn có thể đủ chống đỡ cho nhà của mình như vậy đủ rồi.

“Đại trưởng phu lo gì không vợ? Có bản lĩnh tốt không phải là nổi danh lập vạn sao?” Chân Duyên Đào thở phà phò hỏi.

Dương Khang An lúc ấy gãi gãi đầu, xấu hổ trả lời: “Ta chỉ muốn nương tử của mình là đủ rồi, Trần ông ngoại nói người không thể quá tham lam, nếu không ông trời sẽ đem những gì mình có đều lấy lại”

Đoạn đối thoại này cùng nói chuyện với nhau, hai bên cũng không có nói cho bất luận kẻ nào, trừ Chân Duyên Đào vốn là có chút tiếc nuối, nhưng sau khi Tử Lan ngày ngày cho người tới đưa cơm, liền dần phai nhạt đi. Một gia đình hạnh phúc quả thật rất khó có được, người ta một thiên kim tiểu thư không có vì giàu có mà vứt bỏ tướng công không xứng với mình, mà tướng công cũng vì có thể hợp với thê tử mà cố gắng, quả thật cũng coi như lương phối rồi.

Một ngày trước sinh thần Thạch Hữu Lương, Dương thị cùng nhau đến nhà Tử Lan, nhìn nữ nhi sắc mặt đỏ thắm, cùng với Dương Khang An khí độ thông dong, vừa lòng mà gật gật đầu.

Trần lão thái gia cùng Trần La thị cũng tới dùng cơm, cộng thêm Dương Khang An cũng thỉnh võ sư phụ của mình - Chân Duyên Đào, cho nên Tử Lan đã sớm có chuẩn bị tốt, Thạch Hữu Lương mang đến lượng lớn rau dưa cùng lương thực.

Bởi vì tới dùng cơm phần lớn là người thân của mình, cho nên Tử Lan cự tuyệt tính toán của Thạch Hữu Lương, ngừng kinh doanh, để Dương thị, Dư thị cùng Dư Hân giúp đỡ mình làm tốt công tác chuẩn bị, sinh nhật của phụ thân, mỗi một món ăn nàng đều muốn tự mình tự động thủ.

Thạch Hữu Lương ở trong thôn xóm là người có tiếng tốt, hơn nữa Thạch Hữu Lương hiện tại cũng coi như là một tiểu địa chủ rồi, nhưng là Dương thị lại phát hiện nhà Dương Khang An so với nhà mình tốt hơn nhiều, mặc dù trong lòng hơi ề ảm, nhưng là Dương thị cũng hiểu mình bây giờ nên nhận rõ bổn phận, có một số việc không phải bà có thể quản.

Sáng sớm, Tử Lan khó được lúc dậy sớm, nàng tự tay làm mì trường thọ cho Thạch Hữu Lương, chỉ có mì trường thọ của Thạch Hữu Lương phía trên mới có hai trái trứng luộc, Thạch Hữu Lương cảm thấy trong lòng phi thường thoải mái.

“Thật không cần giúp một tay sao?” Dương thị cười hỏi. Nghe nói hôm nay Lão Thái Gia cùng lão thái thái phủ thứ sử đều đến, hơn nữa hiện tại sư phụ Dương Khang An lại từ trong phủ hoàng tử tới, bà đã hiểu phủ thứ sử coi trọng Tử Lan tỷ đệ hơn so với những gì họ nghĩ, hai đứa bé tiền đồ căn bản cũng không phải là bà có thể nghĩ tới, nếu là bà có thể sanh con, có lẽ bà còn có thể mong chờ một chút, nhưng là hiện tại bà lại không dám nghĩ như vậy, tướng công bà đã minh xác cảnh cáo, nếu lại có ý đồ gì đó, bà bị huỷ là chuyện sớm hay muộn, cho nên bà nhất định phải lấy lòng hai đứa bé.

Tử Lan thấy nụ cười Dương thị còn có chút cứng nhắc, nhưng vẫn đón nhận tấm lòng của bà, ôn hòa mà nói: “Chỉ còn phải nấu cơm. Ngài nếu là muốn giúp một tay, thì giúp ta nấu cơm đi!”

Dương thị gạt đầu một cái, liền bắt đầu lấy gạo nấu cơm.

Nguyên liệu đã chuẩn bị tốt, mặc dù đồ ăn không ít, nhưng là cũng chỉ có hai bàn mà thôi. Mà một bàn cũng chỉ có Mỗ Mỗ, Dương thị cùng bản thân Tử Lan ba người mà thôi. Cũng không phải quá nhiều.

Không tới công phu một canh giờ, Tử Lan cũng đã chuẩn bị xong, những khách nhân cũng đến đông đủ.

“Người cũng ngồi xuống đi, chớ gò bó.” Nữ quyến cũng chỉ ba người các nàng, Trần La thị mặc dù không thích Dương thị, nhưng rốt cuộc cũng muốn cho Tử Lan mặt mũi, vì vậy vẫn hòa ái.

Dương thị sau khi ngồi xuống, tay chân khẩn trương, luống cuống, Trần La thị cùng Tử Lan động tác của hai người nước chảy mây trôi, một chút âm thanh cũng không có, dùng bữa tương đối tự nhiên, Dương thị lại liên tiếp phạm sai, hơn nữa thỉnh thoảng dùng cái muỗng đụng phải chén đĩa, thậm chí nhiều lần sẽ lấy nhầm đĩa, đem đĩa ăn cơm cùng đĩa lấy món ăn loạn cả lên, càng thêm tự nhiên phát hiện mình phạm sai, hai người bọn họ cũng không nhìn đến, vì vậy càng ngày càng khẩn trương, sau cũng chỉ ăn hai món ăn trước mặt mình.

Sau khi ăn xong, Trần La thị tùy ý chỉ vài món thức ăn, sau đó nói: “Mấy món ăn này không tệ, quay đầu lại ta gọi đầu bếp nữ đến chỗ cháu học, tiết kiệm một ngày cũng làm được không tư không vị.”

“Mấy món ăn này là do Dư mama làm, hôm nay là cháu khoe khoang, muốn tự tay nấu cho bà ăn.” Hai ngày nay ở nhà cũng thử nấu ăn, Dư thị đều có giúp một tay, cho nên đều học xong rồi.

Trần La thị tất nhiên vui mừng nường mảy mà nói: “Đứa bé này, chính là có hiếu tâm.” Mặc dù vẫn cảm thấy cái tiểu viện Dương gia này quá mức đơn sơ, nhưng nhìn nụ cười trên mặt Tử Lan, Trần La thị cũng không tiện nói thêm gì.

“Dương thị, nghe nói trước người thân thể không tốt, hiện tại thế nào, đều tốt rồi hả?” Trần La thị mắt liếc thấy Dương thị, thấy biểu tình Tử Lan, cuối cùng vẫn hỏi.

“Tốt. Tốt lắm.” Dương thị vội vàng trả lời.

Trần La thị gạt đầu một cái, nói: “Nếu tốt lắm, vậy ta liền yên tâm, Tử Lan nha đầu này luôn luôn lo lắng! Có một số việc đã xảy ra cũng đừng suy nghĩ nhiều, hai đứa bé cũng có hiếu tâm, tất nhiên sẽ không uất ức người. Ngày trôi qua chắc chắn càng tốt.”

“Dạ dạ dạ!” Trần La thị khí thế áp đảo, làm Dương thị cuống quýt trả lời.

Trong phòng nơi này bởi vì câu nệ Dương thị, cho nên không khí bình thường, nhưng là phía ngoài bàn tiệc thật là vô cùng náo nhiệt, Trần lão thái gia mang đến rượu ngon, Tử Lan thủ nghệ vốn cũng không kém, cộng thêm bổ nhiều tâm tư, cho nên mọi người ăn được cũng rất vui vẻ, Trần lão thái gia cùng Thạch Hữu Lương còn có Chân Duyên Đào cũng uống có chút nhiều, Thạch Hữu Lương hưng trí vô cùng, đem nữ nhi nữ tể khen một lần, lại không ngừng đối với Trần lão thái gia cùng Trần La thị bày tỏ cảm tạ, cảm ơn bọn họ trợ giúp cho mấy đứa bé.

“Người cũng tốt, hai đứa bé có hiếu tâm, hậu phúc ở phía sau!” Trần lão thái gia vui tươi hơn hớn nói, ngoại sinh nữ tể đều là người có tình có nghĩa.

Chân Duyên Đào trên mặt cũng nhu hòa không ít, mình tuổi đã cao, cái tuổi này còn có thể gặp phải một kỳ tài luyện võ, mặc dù tuổi có chút lớn, nhưng đến cùng là đứa nhỏ thuần lương, mình cũng coi như được an ủi lúc tuổi già. Hơn nữa tay nghề nàng dâu của đồ đệ thật đúng là không tệ a! Mặc dù Trần lão thái gia

cùng Thạch Hữu Lương chỉ là đôi câu vài lời, nhưng là Chân Duyên Đào vẫn biết đây là nàng dâu của đồ đệ tự mình làm .

“Chân sư phụ, người xem hai đứa bé như thế nào?” Thạch Hữu Lương nghe nói Chân Duyên Đào là người có bản lĩnh lớn, vì vậy mượn rượu, chỉ vào Thạch Lâm cùng Dương Dật An hỏi.

Chân Duyên Đào ngay từ lúc nghe nói Dương Dật An là đệ đệ của Dương Khang An, xác định qua, thân thể bình thường, luyện võ đối với hắn mà nói chỉ có thể cường thân, luyện không ra cái gì. Thậm chí lúc đến Ký Thành, Trần Văn Thanh cũng để cho hắn xem qua Thạch Lâm, Thạch Lâm có tư chất hơn so Dương Dật An, hơn nữa khỏe mạnh hơn, nhưng là vẫn kém xa so với Dương Khang An. Thạch Hữu Lương hiện tại hỏi đến, Chân Duyên Đào cũng liền thành thật nói ra.

“Cha, cứ cứ để cho ta cùng Dương Dật An học bát cổ, nói về sau thi công danh.” Thật ra thì hiện tại Thạch Lâm cùng Dương Dật An cũng đi theo học thị vệ trong phủ thứ sử, cứ cứ nói nhân mạch của hắn phần lớn là Văn Thần, cho nên nếu theo con đường võ học sẽ không thông, hơn nữa với tuổi của hắn cũng học không ra cái gì, lại có tỷ phụ có tư chất tốt như vậy. Cơ sở của mình vốn cũng không phải là rất tốt, muốn được cái này sẽ mất cái khác, như vậy sẽ không tốt lắm. Tỷ tỷ nói qua người chỉ có thể chuyên tâm làm một chuyện, lòng tham càng nhiều, ngược lại bắt được càng ít.

Thạch Lâm lời này chính là cự tuyệt rõ rệt, thật ra thì ở phủ thứ sử trước đó, Trần Văn Thanh đã nói qua, muốn Thạch Lâm chuyên tâm vào việc học, Chân Duyên Đào cũng ở đây, cho nên đối với cự tuyệt của Thạch Lâm không có cảm giác gì, ngược lại giúp đỡ phụ họa, nói con đường khoa cử của hắn sẽ có tiền đồ hơn.

Về phần Dương Dật An, đối với hắn mà nói, bây giờ có thể khỏe mạnh mà sống, không cần uống thuốc, không còn là bao vải trong nhà, liên lụy ca ca, còn có thể cùng Thạch Lâm đi học, mặc bộ đồ mới tũ tũ lăm, thậm chí còn có cơ hội vào thư viện, đã là ước mơ tha thiết rồi, cho nên đối với Chân Duyên Đào nói hắn chính là người bình thường, lòng lại tràn đầy vui mừng.

“Chẳng lẽ tướng công thật là kỳ tài luyện võ?” Nghe được lời phía bên ngoài, Tử Lan ngây ngẩn cả người, nàng vốn cho rằng bản thân dùng hạt sen trong không gian một ngày mấy lần giúp hắn bổ thân thể, thậm chí trong nhà ăn tất cả món ăn cũng bị nàng đổi thành những món có quan hệ với không gian. Nhưng hiện tại xem ra tựa hồ quan hệ cùng bản thân không có lớn như vậy, dù sao Thạch Lâm được mình chăm sóc lâu hơn nhưng không có thành tựu như vậy?

“Tư chất so với người bình thường thì khá hơn chút, nhưng là cũng không thể xưng kỳ tài, hơn nữa sư phụ nói ta luyện quá muộn, chỉ có chăm chỉ cố gắng mới có thể hơi có chút thành tựu.” Dương Khang An gãi gãi đầu, nói với Tử Lan.

Tử Lan thở phào nhẹ nhõm, còn hù nàng giật mình, nàng còn tưởng rằng tướng công mình thật sự có thể chất đặc biệt, có thể lập tức liền trở thành Võ Lâm Cao Thủ đây? Xem ra không đến nỗi khoa trương như mình nghĩ.

“Chân sư phụ, người cũng biết Khang An thiên tính thuần thiện, cho nên tập võ chỉ cầu tự vệ, hơn nữa hắn lớn như vậy mới bắt đầu tập võ, ta thấy không cần phải gấp, không phải sao?” Trần Văn Thanh đem Chân Duyên Đào kêu tới thư phòng, thập phần nghiêm túc nói.

Chân Duyên Đào thở dài, nghĩ đến chuyện tình Dương Khang An thà tình nguyện kiếm ít tiền cũng tiếp tế tên ăn xin, nửa ngày mới gạt đầu một cái, người như vậy quá trong sạch, quả thật không thích hợp lực đực đầu đá.

71. Chương 71: Chương 53

Hơi có chút thành tựu là cái gì, Dương Khang An cũng không quá rõ ràng, chỉ là biết nếu như vậy hắn vẫn nên luôn nỗ lực, chính mình có thể vĩnh viễn cùng nàng dâu ở cùng nhau, cho nên không chậm trễ việc

luyện võ, vẫn như cũ nghiêm túc luyện, hẳn bây giờ đã có thể cùng thủ hạ Trần Văn thanh là nhị đẳng thị vệ đánh ngang tay, còn thủ hạ của sư phụ thì đánh chừng mười chiêu mới thua.

“Đây là cái gì?” ngày thứ hai sau sinh thần của Thạch Hữu Lương, Tử Lan rời giường sớm một chút, ngày hôm qua đã nói sẽ cùng phụ thân cùng đi Dương gia tiểu Điểm đi xem một chút, vừa vận nàng cũng muốn mua chút đồ châm tuyền. Lúc sơ tóc, Dương Khang An đột nhiên cầm một vật trên tóc nàng. Rút ra để nhìn, Tử Lan ngây ngẩn cả người, là một vật chạm trổ rất đơn giản, nhưng là một cây ngọc trầm mài vô cùng khéo.

Dương Khang An cầm lược vung về giúp Tử Lan chải tóc, bởi vì chưa từng làm qua, Dương Khang An vì sợ thương tổn đến Tử Lan, động tác tương đối êm ái, kết quả sau thật lâu cũng không có cách nào đem tóc buộc lại. Mái tóc như tơ lụa lướt qua đầu ngón tay hắn, khiến hắn không có biện pháp định hình, thật lâu sau, Dương Khang An ngượng ngùng để cái lược xuống nói: “Cái này quá khó khăn.”

Tử Lan nhìn bộ dáng của hắn, cảm thấy buồn cười, đứng lên tại trên mặt hắn hôn một cái, ắn ắn ở trên ghế, cười nói: “Tướng công, ta rất thích chàng chải đầu cho ta, về sau luyện một chút là tốt. Nhẹ sơ búi tóc về mảnh lông mày, khuê phòng chi nhạ có người miêu mi (vẽ lông mày) (ta lại chém!!!). Tướng công, người ngồi xuống, ta buộc tóc cho người!”

“Ừ!” Không cần Tử Lan nói, Dương Khang An cũng thích giúp nàng chải tóc.

Ở niên đại này nữ nhân có thể ra cửa, nhưng là nữ nhân nhà nghèo vẫn muốn cùng người nhà hoặc là tướng công cùng đi, biết dung mạo mình gây chú ý, Tử Lan cũng không có trang điểm, thậm chí còn làm màu da tối đi, dùng tóc mái che đi gương mặt.

Hôm nay thật ra là lần đầu tiên Tử Lan tới Dương gia tiểu Điểm, quán cơm cũng không có nhỏ như Tử Lan tưởng tượng, đại khái lớn nhỏ 30 thước vuông, Tử Lan đi ra hậu viện, phát hiện Tống Lưu thị cùng Hùng thị động tác thành thạo, phối hợp lưu loát, Tống Minh cùng Hùng đại cũng đều không có nhàn rỗi, tất cả đều bận rộn cắt thịt rửa rau.

“Tống tẩu tử, người nghỉ một chút đi!” Tống Lưu thị mấy ngày trước bởi vì mệt nhọc, thiếu chút nữa té xỉu, sau lại mời Lang trung mới biết là mang thai, về sau Tử Lan biết, nên để nàng làm những việc nhẹ nhàng, tướng công nàng cũng đã học được nấu ăn rồi, hưởng chi khí lực nam tử lớn hơn so với nữ tử, để Tống Lưu thị ở một bên chỉ huy, cũng không có kém bao nhiêu.

Tống Lưu thị thấy Tử Lan, cảm kích cười cười nói: “Ta chính là không thể tiếp tục nhàn rỗi, Hùng thẩm đã dành hết việc để làm, chương quỹ còn đặc biệt tặng thêm món ăn mặn trong thức ăn của ta, ta hiện tại cả người là hơi sức, không có vấn đề gì rồi.”

“Không phải nói phải qua ba tháng mới có thể an tâm sao? Người chính là coi chừng chút. Chờ về sau Hùng đại cưới nàng dâu, lúc Hùng tẩu tử có cháu, người tới giúp chút là được.” Tử Lan vẫn dặn dò, dù là nông dân khi mang thai chưa ổn định, cũng không làm gì quá nặng. Tuy nói bọn họ đều ký văn tự bán đứt, nhưng cũng không thể sai sử quá nhiều.

“Người nên nghe lời chủ tử, đứa bé quan trọng hơn, công việc trong tiệm, ta sẽ làm nhiều hơn, sẽ không ảnh hưởng sinh ý của tiệm.” Tống Minh cùng Tống Lưu thị lập gia đình đã nhiều năm, cũng có qua đứa bé, tuy nhiên bị sảy, sau lại bởi vì trong nhà gặp tai, cho nên mới vạn bất đắc dĩ bán mình làm nô, kết quả lại không nghĩ tới gặp được chủ tử tốt.

Hùng thị cũng gật đầu phối hợp, bán mình làm nô đã là bất đắc dĩ, hơn nữa chủ tử cũng đồng ý sẽ cho nhi tử lấy vợ, này còn mong gì hơn? Lại nói nơi này sống so với trước kia nhẹ nhõm hơn nhiều.

Đang lúc mọi người khuyên can, Tống Lưu thị ngồi ở trên ghế giúp một tay bóc tỏi chọn món ăn, Dương thị trong mắt lóe lên một tia chán nản, sau đó liền theo Tử Lan đánh giá chung quanh, Thạch Hữu Lương hỏi đám người Tống Minh trong tiệm buôn bán như thế nào.

“Tử Lan, người xem nhà chúng ta cũng mở một cửa hàng như thế nào?” Bởi vì địa phương nhỏ, cho nên rất nhanh đã xem xong.

Tử Lan vừa nghe, suy nghĩ một chút nói: “Ta đã hỏi qua phụ thân, phụ thân nói cha chỉ muốn trồng trọt, không muốn tốn công. Trong nhà bây giờ đã có hơn hai mươi mẫu đất rồi, quả thật cha không có tinh lực

lớn như vậy.”

Dương thị há hốc mồm, vừa định nói đệ đệ Dương thị có thể giúp một tay, nhưng là nghĩ đến mình hiện tại còn chưa nắm chắc, cho nên liền không có nói ra, từ sau chuyện tình lần trước, tiền tài trong nhà đều do Thạch Hữu Lương quản. Cha mẹ cũng muốn nàng phải nắm được tâm tướng công, nếu không trong nhà giàu có lên, tướng công nếu là thật chán ghét mình, sẽ không tốt lắm.

Sau khi từ tiệm về nhà, Thạch Hữu Lương bây giờ đã thật yên tâm, tuy nói kiếm không phải rất nhiều, nhưng có thể bảo đảm cho nữ nhi áo cơm vô ưu, lại hỏi qua tình huống Thạch Lâm, hẳn là hoàn toàn yên tâm. Hiện tại có thể hoàn thành nhiều năm niệm tướng, làm địa chủ tự do, không hề bị người khác quyết định cuộc sống của chính mình.

Sau khi rời khỏi hiệu ăn, Thạch Hữu Lương còn mua lễ vật, mang theo thê nữ đi gặp Chân Duyên Đào, nơi Dương Khang An tập võ.

Thấy Dương Khang An chỉ dùng một gậy đánh nát cái bàn đá, Dương thị rõ ràng rút một cái, Thạch Hữu Lương kêu một tiếng tốt. Tử Lan trước kia đã gặp qua Dương Khang An ở trong sân nhà mình luyện võ, nhưng cũng không kinh động như hôm nay, cùng sư phụ đối luyện một cách tự nhiên tại Mai Hoa Thung, rất là thuận mắt.

Chân Duyên Đào hướng dẫn Dương Khang An một lúc, lát sau đi xuống cùng Thạch Hữu Lương hàn huyên, thoáng nhìn qua Tử Lan, khẽ ngẩn người một chút, đây là hẳn cùng Tử Lan lần đầu tiên chạm mặt, sau đó nhìn Dương Khang An thầm nói: quả thật là người ngốc có ngốc phúc, phu nhân này mặc dù ăn mặc cũng không thỏa đáng, nhưng là nhìn kỹ cũng có thể phát hiện là một trang tuyệt sắc, nếu hảo hảo ăn mặc một phen, một điểm cũng không kém mấy vị phu nhân tại phủ hoàng tử. Không trách được tiểu tử ngốc này cố gắng như vậy.

Lúc Dương Khang An nghỉ ngơi, Tử Lan lấy khăn giúp hắn lau mồ hôi nói: “Tướng công, có mệt mỗi không?”

Dương Khang An ngây ngốc lắc đầu một cái, mặc cho Tử Lan giúp hắn lau mồ hôi.

Nhìn Tử Lan cùng Dương Khang An ôn tình hồ động, Chân Duyên Đào, khẽ gật đầu một cái, có thể nhìn đến cảnh vui tai vui mắt này, trong lòng cũng phi thường thoải mái, tình cảm êm đẹp đơn giản, khiến trong lòng người ấm áp.

“Nàng nói muốn mua chút châm tuyền, đã mua chưa?” Dương Khang An cười hỏi.

Tử Lan lắc đầu một cái nói: “Còn chưa có! Đợi lát nữa lại đi mua.”

“Ta cùng nàng đi! Nhạc phụ cùng sư phụ giống như có chuyện muốn nói.” Dương Khang An nhìn hai người đang hảo hảo trò chuyện bên cạnh, dịu dàng nói.

Tử Lan gật đầu một cái, mặc dù bản tính nàng là một trạch nữ, nhưng là mình đã trạch thật lâu, cho nên thỉnh thoảng đi ra ngoài đi dạo cũng là rất tốt.

Mặc dù là vợ chồng, ở thời đại này, cũng không thể đi chung với nhau, Dương Khang An đi trước Tử Lan nửa bước, nghe hắn nhỏ giọng giới thiệu tình huống chung quanh cho mình, Tử Lan theo lời của hắn nhìn nhả nhìn cảnh tượng cổ hương cổ sắc.

“Dương thúc thúc, Dương thúc thúc.” Hai người đang đi dạo phố, đột nhiên một tiểu bóng dáng xông lại, lôi kéo vạt áo Dương Khang An khóc mãi.

Dương Khang An thấy thế cũng rất kinh ngạc, vội vàng ngồi chồm hổ xuống, hỏi: “Tiểu Ngũ, thế nào?”

“Gia gia. Gia. Gia gia” tên khất cái gọi Tiểu Ngũ cứ khóc mãi.

Dương Khang An quay đầu giải thích cho Tử Lan biết đây đứa bé khát cái ở đông phố miếu, nhìn bộ dạng khổ sở của đứa bé, Tử Lan liền biết gia gia của hắn tất nhiên không tốt, liền theo Dương Khang An chạy tới miếu thành hoàng, kết quả thấy một lão khất cái đang hấp hối.

Lúc này lão khất cái đã mặt xám như tro tàn, Dương Khang An liền vội vàng đến một y quán cách đó không xa đi mời Lang trung, lão khất cái ánh mắt thủy chung nhìn tiểu khất cái đang khóc một bên, trong mắt đều là đau thương.

Trong nháy mắt Tử Lan bị ánh mắt đau thương này kinh hãi, nàng có chút không biết làm sao, hạt sen trong không gian cũng không cứu được người sắp chết, khẽ rũ mắt, Tử Lan kéo tiểu khất cái, đối với lão khất cái gật đầu một cái, bày tỏ mình sẽ chăm sóc đứa bé này, lão khất cái ánh mắt sáng lên, sau đó há mồm gian nan nói: “Hắn. Gọi. Ngủ. Ngủ Sơn, Ngủ Tư Ngủ, Sơn...Sơn.”

“Hắn gọi Ngủ Sơn, Ngủ Tư Ngủ, Sơn..Sơn.” Tử Lan từng chữ từng câu mà nói.

Lão khất cái nháy nháy mắt tỏ vẻ đúng, trên mặt mang lên nụ cười nhàn nhạt, sau đó gian nan duỗi ra ngón tay chỉ vào góc tường, Tử Lan lúc này mới nhìn thấy hắn chỉ có một ngón tay, chỉ thấy hắn đối với tiểu khất cái nói: “Sách. Sách cho. Phu nhân.”

Tiểu khất cái theo địa phương lão khất cái chỉ, mang mở đồng rơm ở góc tường, lộ ra một cái hang chuột, từ bên trong lộ ra một chồng sách được buộc lại, đưa cho Tử Lan.

Tử Lan vừa nhìn, là một chồng sách y thuật, sau đó nhìn lão khất cái hỏi: “Người là muốn cho hắn học y sao?”

Lão khất cái ánh mắt sáng lên một cái, sau đó lại chớp chớp, Tử Lan sáng tỏ gật đầu nói: “Ta sẽ dạy hắn biết chữ học y, người cứ thoải mái đi! Hai quyển sách này, ta giúp hắn giữ, về sau nếu hắn có thể xem hiểu thì giao cho hắn, người cứ thoải mái đi!”

“Nghe. Nghe. Phu nhân. dặn dò, người tốt. Ngoan.” Lão khất cái sau khi nghe Tử Lan nói, nụ cười trên mặt càng thêm rực rỡ, sau đó cười với tiểu khất cái, tay liền rũ xuống.

Chờ Dương Khang An dẫn theo Lang trung trở lại, lão khất cái cũng đã tắt thở, Tử Lan ở một bên ôm tiểu khất cái đang khóc nức nở. Dương Khang An trong lòng trĩu nặng, sau đó đem Tử Lan cùng Tiểu Ngủ Sơn đưa về nhà, hắn ở lại giúp đỡ xử lý hậu sự cho lão khất cái.

Về đến nhà, Tử Lan nói Dư thị nấu nước, đem Ngủ Sơn tắm rửa sạch sẽ sau phát hiện hắn lại là một đứa bé phần điều ngọc trác xinh đẹp, khẽ nhú mày, liền biết lão khất cái là một người có thân phận. Nhờ Dư thị đến thợ may cửa hàng mua một bộ y phục tiểu nam hài 5 tuổi trở lại cho hắn thay, mình trở về phòng trốn vào không gian, lật lên những sách kia.

Sách đúng là y thuật, dù không có học qua y thuật, Tử Lan liền cũng biết này đều là sách hay, lại càng không bàn đến ba bản sách giấy dầu bên trong, trong đó hai bản viết Dược Vương Y Kinh, một bản khác đúng là độc kinh.

Tùy ý lật nhanh vài trang Dược Vương Y Kinh, phát hiện bên trong quả thật ghi lại là một chút phương thuốc không thường gặp, Tử Lan gấp sách lại, trong lòng hơi sửng sốt, chỉ cần nhìn qua sách, là có thể đoán ra tên tiểu tử này thân phận không hề đơn giản, vì vậy có chút hối hận chính mình lỗ mãng. Quyết định nếu như có cơ hội hỏi cữu cữu một chút xem ý tứ như thế nào.

72. Chương 72: Chương 54

Đem chồng sách tỉ mỉ lật một lần, phát hiện không có bí mật gì khác, Tử Lan liền ra khỏi không gian, trong không gian thời gian so với bên ngoài chậm hơn không ít, lúc Tử Lan trực tiếp trở lại an trí phòng cho Ngủ Sơn thì chỉ cách lúc Tử Lan rời đi không lâu, tóc của đứa bé vẫn còn ướt, giờ phút này trên người bọc ga giường, đang đem mình co rút thành một cục, vùi ở góc giường, cúi đầu nức nở, bờ vai nho nhỏ còn run run lên, nhìn cực kỳ đáng thương.

Tử Lan cắn cắn môi, có chút phức tạp nhìn đứa bé này, nếu như thực là một tiểu khát cái bình thường, nàng tuyệt không để ý thu dưỡng một đứa bé như vậy, nhưng là vừa rồi mới xem qua những sách kia, đứa bé này sẽ không đơn giản như vậy. Tuy vậy tiểu tử này thật sự đáng thương, nhìn bộ dáng này của hắn, khiến Tử Lan không khỏi nghĩ đến chính mình, cuối cùng Tử Lan vẫn là tâm mềm nhũn, thở dài tiến lên ôm lấy hắn.

Được Tử Lan ôm trong ngực tương đối ấm áp, tiểu tử từ từ dừng lại tiếng khóc, Tử Lan giúp hắn dùng vải bông mềm mại lau tóc, sau đó lại bắt đầu cùng hắn đối thoại. Từ đó Tử Lan biết Tiểu Ngũ Sơn đã từng ở tại một nơi bốn bề đều là núi, trước cửa còn có một hồ lớn, trong nhà có gia gia, phụ thân còn có mẫu thân, cùng muội muội trong bụng mẫu thân, cùng một nhà Ngô gia gia có Ngô thúc thúc cùng Ngô thẩm thẩm, gia gia rất lợi hại, thường cùng phụ thân cùng nhau xuống núi chữa bệnh cho người ta, sau đó mang trở về rất nhiều đồ. Đột nhiên có một ngày trong nhà tới một người, gia gia rất cao hứng, còn khiến Ngô thẩm thẩm làm thật nhiều đồ ăn, ngày đó mọi người đều rất vui, nhưng nửa đêm trong nhà đột nhiên bắt lửa, hắn thật sợ hãi, sau đó gia gia đột nhiên xuất hiện, khoe miệng còn dính máu đen, gia gia cho hắn dùng một hoàn thuốc, hắn liền không nói chuyện được, sau gia gia hắn đem hắn ôm ra ngoài kể cả chồng sách kia giao cho Ngô gia gia, về sau hắn không còn gặp qua gia gia, phụ thân cùng mẫu thân, Ngô gia gia nói cho hắn biết nói bọn họ đều chết hết, sau đó liền mang theo hắn đi luôn, bảo là muốn đi đến Kinh Thành tìm một vị Tàn gia gia, kết quả chưa tìm được, Ngô gia gia liền ngã bệnh.

Từ những lời nói chắp vá của đứa bé, Tử Lan đoán được một cách đại khái, tiểu tử này trên người có Huyết Hải Thâm Cừu, hỏi tiểu tử gia gia tên gọi là gì, phụ thân tên gọi là gì, tiểu tử cũng không biết, chỉ biết là gọi gia gia, phụ thân, mẫu thân, cuối cùng đối phương pháp hỏi, Tử Lan biết gia gia của hắn gọi phụ thân là Tử Ngạn, tiểu tử thúi, nghịch tử, gọi mẫu thân là Phương Phương hoặc là mẹ Sơn nhi. Trên người hắn có một khối ngọc bội trên cổ, lúc này tiểu tử này tám xon, liền bị ga giường bọc lại, cho nên không nhìn thấy, lúc này mới phát hiện ra.

Lúc Dư thị từ bên ngoài mua quần áo cho đứa bé trở về, Tử Lan đã hỏi không sai biệt lắm. Dem những gì mình biết toàn bộ viết xuống một phong thư, Tử Lan để Dư thị đi tìm Trần Văn Thanh, không hoàn toàn hiểu lai lịch của tiểu tử này, nàng thật không yên lòng, một lần bị răn cấm, 10 năm sợ dây thừng. Tử Lan cảm thấy hiện tại rất hạnh phúc, nàng không muốn bởi vì mình nhất thời mềm lòng lần nữa mất đi cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp như vậy.

Dư thị mang tin mới vừa đi tới cửa phủ thứ sử, liền thấy Trần Văn Thanh mới vừa trở về phủ, Trần Văn Thanh nhận tin, đọc nhanh như gió, xem xong thì trực tiếp đến nhà Tử Lan, Ngũ Sơn lúc này đã bị Tử Lan dụ dỗ ngủ thiếp đi, Trần Văn Thanh cau mày đem những sách kia nhìn qua một lần, sau đó lại nhìn một chút ngọc bội trên cổ của đứa bé, có chút phức tạp nhìn tiểu hài tử đang nằm trên giường.

“Cừu cừu, ngươi biết hắn?” Tử Lan thấy cái bộ dáng này của Trần Văn Thanh, cau mày hỏi.

Trần Văn Thanh lắc đầu một cái, nói: “Không biết, nhưng cậu nghĩ cậu biết hắn là ai, chuyện này cháu làm vô cùng tốt, nên cẩn thận một chút là tốt. Nếu cậu đoán không lầm, Tàn gia gia mà đứa bé này nói chính là Tàn ngự y, phải hay không phải, chờ cậu biên một phong thư hỏi cho rõ ràng.”

Vừa nghe như vậy, Tử Lan thở ra, biết gốc biết rễ là được, từ cách nói của cừu cừu, đoán chừng không lâu nữa là biết gia thế đứa nhỏ này.

Thạch Hữu Lương, Dương thị sau khi trở về, mặc dù rất kinh ngạc trong nhà có thêm đứa bé, Trần Văn Thanh nói cho bọn hắn biết là Tàn ngự y được nhờ chăm sóc đứa bé này mấy ngày, nhưng vì trong nhà đang bề bộn, liền đem đứa bé đưa đến nơi này, vì vậy bọn họ cũng không suy nghĩ nhiều. Lúc trời tối, Dương Khang An mới trở về. Tử Lan liền đem hắn kéo vào gian phòng, nhỏ giọng nói chuyện mới vừa rồi.

“Này cũng thật vừa vặn, nhưng nếu chúng ta đã đồng ý, chúng ta nên chăm sóc thật tốt đứa bé này. Đứa bé nhỏ như vậy lại đáng thương, người thân cũng không còn. Tàn ngự y là người tốt, bằng hữu của hắn tất nhiên cũng là người tốt.” Dương Khang An mặc dù có chút đau lòng cũng có chút kinh ngạc thân thể phức tạp của đứa bé này, nhưng là vừa nhắc tới Tàn ngự y chữa khỏi bệnh cho đệ đệ, nhất thời hảo cảm tăng lên gấp bội, lập tức nói.

Tử Lan tà liếc hắn một cái, bĩu môi, không nói gì nữa, phải hay không phải, có thể bị nguy hiểm hay không, bây giờ cần bản thì không thể bảo đảm. Nàng không phải ác nhân, nhưng cũng sẽ không tiếp tục làm người

tốt, mặc dù đứa nhỏ đáng yêu, nhưng vì có kinh nghiệm bị thương, chỉ cần ảnh hưởng đến an toàn tồn tại của người trong nhà, nàng đều có thể cứng rắn từ bỏ đứa bé này.

Phỏng chừng là do Ngô gia gia đã giao phó trước khi lâm chung, hoặc là Tử Lan mới vừa rồi ầm ập ôm trong ngực, tiểu tử này rất dính Tử Lan, vừa tỉnh lại, liền chạy tới trước mặt Tử Lan, lôi kéo quần áo của nàng.

Rạng sáng ngày thứ hai, Thạch Hữu Lương cũng cảm thấy không còn gì phải lo lắng, liền cùng Dương thị rời đi. Sau khi đưa bọn họ rời đi, Tử Lan cùng Dương Khang An mang theo Ngũ Sơn đến nơi mai táng Ngô gia gia ngày hôm qua, bái tế một phen, mới vừa về đến nhà, liền phát hiện Tần Thiên Dương đang đợi ở nhà.

Tần Thiên Dương thấy Ngũ Sơn trong ngực Dương Khang An, thần sắc rất là kích động, lại tinh tế xem qua sách thuốc cùng ngọc bội trên cổ Ngũ Sơn mà Tử Lan đưa tới, lại kéo tay áo của hắn, nhìn đến trên cánh tay hắn có 3 nốt ruồi đen hình tam giác, nhận không được ôm Ngũ Sơn nước mắt chảy xuống, chỉ là Ngũ Sơn lại cố giãy giụa ra ngoài, trốn được sau lưng Tử Lan.

“Tần gia gia, ngài thật biết đứa bé này?” Tử Lan nhìn cái bộ dáng này của hắn, trong lòng phỏng bị liên biến mất không ít, mặc kệ nói thế nào, Tần ngự y đối với nhà mình quả thật có ân, vì vậy lôi kéo Ngũ Sơn, tò mò hỏi.

Tần Thiên Dương gật đầu một cái, xoa một chút nước mắt trên mặt, khó nén bi thống nói: “Y thuật của ta đều là cùng ông cố hắn học, nhà bọn họ nhiều thế hệ hành y, ông cố hắn thậm chí có danh xưng Được Vương, ba tháng trước ta từng đến Được Vương Cốc, vốn là muốn thắp nén hương cho sư phụ, kết quả không nghĩ tới lại thấy Sơn Trang bị hủy, còn có mấy thi thể bị đốt trụi, mấy ngày nay ta một mực hỏi thăm xem chuyện gì đã xảy ra, không nghĩ tới ngày hôm qua nhận được tin của cứu cứu người.”

“Cụ thể là chuyện gì đứa bé này nhỏ như vậy nghĩ cũng sẽ không biết, Ngô đại gia biết sự tình thì đã mất, bất quá lúc Ngô đại gia lâm chung, ta đã nói sẽ chăm sóc đứa bé này, cũng để cho hắn tập y.” Biết không phải là người xấu, Tử Lan yên lòng, liền nói lại ngày hôm qua chính mình ứng thừa. Theo ý nàng có Tần ngự y y giả tốt như vậy, mình còn cần phí tâm để cho hắn cùng người khác học y sao?

Tần Thiên Dương gật đầu một cái, khẳng định nói: “Đây là tự nhiên, Ngũ gia nhiều thế hệ hành y, quyết không thể đến hắn thì đứt đoạn. Chẳng qua ta học cũng chỉ là da lông, cũng không biết có thể dạy được cho hắn bao nhiêu?”

“Có thể học bao nhiêu thì là bấy nhiêu đi! Ngài cũng đừng khiêm nhường, ngài y thuật có thể so với y quán Lang trung bên ngoài tốt hơn gấp mấy lần.” Tử Lan cũng không để ý lắm, nàng đồng ý để cho hắn tập y, cho nên chỉ cần hắn đối với nhà mình không có nguy hại, nàng sẽ hoàn thành hứa hẹn của mình.

Lại cùng Tần Thiên Dương hàn huyên một lúc sau, Tử Lan mới cúi đầu nhìn qua tiểu tử bên cạnh mình.

“Ngũ Sơn, đây chính là Tần gia gia mà Ngô gia gia muốn tìm, còn không gọi người?” Tử Lan cùng Tần Thiên Dương nói xong, liền ngồi chồm hổm xuống, đối với Ngũ Sơn nói.

Ngũ Sơn cúi cái đầu nhỏ, lôi váy Tử Lan, chính là không chịu mở miệng gọi người.

Mặc kệ nói như thế nào, Ngũ Sơn chỉ thủy chung kề cận Tử Lan, hắn chỉ để Dương Khang An cùng Tử Lan ôm mình, những người khác hắn căn bản không để ý tới. Hắn gọi Dương Khang An Dương thúc thúc, gọi Tử Lan Dương thẩm thẩm, cũng chỉ nói với bọn họ, những người khác, thậm chí là Thạch Lâm, Dương Dật an cũng không thể từ trong miệng hắn nghe ra một chữ.

Tần Thiên Dương lão thê mất sớm, không có con cái, chỉ có chất tử quan hệ lại không thân, cho nên gặp được Ngũ Sơn, liền nhận hắn làm người thân, vì vậy thấy Ngũ Sơn không muốn rời Tử Lan, liền mua một viện nhỏ sát vách nhà Tử Lan để ở, ngày ngày tới đây ăn cơm, thuận tiện trêu chọc Ngũ Sơn nói chuyện, thời gian dài thỉnh thoảng cũng có thể gọi một tiếng Tần gia gia.

“Là một đứa bé cơ trí, hảo hảo dạy dỗ một thời gian cũng có thể thành đại khí.” Trần La thị gặp qua Ngũ Sơn, cười đối với Tử Lan nói.

Tử Lan gật đầu một cái trả lời: “Có phải châu báu hay không cháu cũng không biết, bắt quá đều do Tần ngự y dạy dỗ. Đều đã đồng ý rồi, đợi hấn tốt lên rồi nuôi dưỡng, trong nhà cũng không ngại hấn không nói được.”

“Chính là ý này!” Trần La thị gật đầu một cái cười nói.

Ngũ Sơn rất hiểu chuyện, đoán chừng là bởi vì biến cố gia đình để cho hấn càng thêm nhạy cảm cùng thông tuệ hơn so với người bình thường, Tử Lan phát hiện hấn biết không ít chữ, lại nghe Tần Thiên dương nói đến trong nhà hấn đều luyện võ, buổi sáng bèn giao hấn cho Dương Khang An, để cho hấn đem Ngũ Sơn dẫn tới Chân Duyên Đào nơi đó tập võ, buổi chiều đem hấn giao cho Tần Thiên dương học tập.

Thông qua quan sát, Tử Lan phát hiện Tần Thiên dương đối với Ngũ Sơn quả thật tính nhẫn nại mười phần, thập phần yêu thích hấn, liền mặc kệ, theo hấn đi, mình chỉ cần làm thêm nhiều hơn 2 bộ quần áo lúc làm cho người nhà, cũng không mất công lắm.

“Là Dương ca ca cùng Dương tẩu tử, người lại gọi sai rồi.” Ngũ Sơn mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng rất cố chấp, đoán chừng là lúc Dương Khang An đi miếu thành hoàng đưa thức ăn, Ngô đại gia dạy hấn kêu thúc thúc, từ đó liền không hề nữa sửa lại. Mặc kệ Tần Thiên dương nói bao nhiêu lần phải gọi ca ca, hấn vẫn như cũ kiên định gọi thúc thúc thăm thăm, cuối cùng dưới sự kiên trì của tiểu tử này, Dương gia cùng hấn lại quả thật không có quan hệ gì, đành để hấn gọi thúc thúc thăm thăm đi.

Có Tần Thiên dương chăm sóc Ngũ Sơn, Dương Khang An cũng thở dài một hơi, mặc dù đáng thương cho tên tiểu tử này, nhưng hấn chiếm hết thời giờ của nàng dâu mình, Dương Khang An cũng có chút không hài lòng. Bây giờ nhìn đến tiểu tử này đã không có thời gian dính lấy nàng dâu mình, trong lòng cũng thoải mái hơn.

73. Chương 73: Chương 55

Ngũ Sơn là đứa bé hiểu chuyện và nghe lời, Tử Lan đối với hấn cũng rất tốt, nhưng trong lòng thủy chung đều có một phần phòng bị, hơn nữa mặc kệ là cữu cữu hay là Tần ngự y đối với hấn dù hiểu biết nhiều, nhưng lại cũng không có tự nói với mình. Do bởi bà dì, Tử Lan tin tưởng sẽ không ảnh hưởng gì nhiều, cữu cữu sẽ không thương tổn mình cùng người nhà, thế nhưng cũng chỉ giới hạn khi mình không có trở thành trở ngại của cữu cữu, dù sao bọn họ quen biết nhau cũng mới hơn nửa năm, tình cảm như vậy cũng không phải là kiên cố, kỳ thật nàng và cữu cữu giống như nhau, nàng đối với Trần Văn thanh có thân tình tồn tại, nhưng là tuyệt đối không hơn so với phụ thân cùng Thạch Lâm.

Có một số việc, Tử Lan giả ngu, có một số việc nàng không thêm để ý thua thiệt, nhưng về tình cảm, Tử Lan biết mình rất keo kiệt, lòng tham của nàng nhỏ, trước mắt có thể được nàng để ở trong lòng cũng chỉ có phụ thân cùng đệ đệ, nhiều hơn là Dương Khang An huynh đệ, có lẽ còn phải cộng thêm bà dì cùng di ông ngoại đối với mình thật rất tốt. Trừ này ra, Trần Văn thanh cũng xem như là người thân, so với gia gia nãi nãi thì càng thân cận hơn. Còn nói cảm tình sâu nặng hơn, đó cũng không hấn là sự thật.

Việc chăm sóc đứa bé, Tử Lan rất tự đắc, mặc kệ kiếp trước là Chương Vân Kiệt, hoặc là kiếp này là Thạch Lâm, kỳ thật đều xem như là nàng một tay nuôi lớn, vì vậy chăm sóc một Ngũ Sơn năm tuổi, Tử Lan chăm sóc không có áp lực chút nào.

“Cháu trước kia mặc quần áo đều là mẫu thân của cháu tự tay làm.” Tử Lan làm quần áo cho đệ đệ cùng tiểu thúc, cũng thuận tiện làm mấy thân quần áo mới cho Ngũ Sơn, tiểu tử ôm y phục vui mừng mặt đỏ rần, nhưng một lát sau, có chút thương cảm, vuốt y phục lau nước mắt nói với Tử Lan.

Tử Lan ôm hấn vào trong ngực, giúp hấn lau nước mắt, dỗ dành hấn nói người sau khi chết sẽ hóa thành sao trên trời, đều nói đứa nhỏ sẽ không gạt người, Tử Lan tin tưởng giờ phút này Ngũ Sơn đối với mình không muốn xa rời cùng yêu thích là chân thật tồn tại, mình đối với hấn cũng là chăm sóc vô cùng tận tâm.

“Thạch Lâm thúc thúc nói sẽ mang cháu đi xem đua thuyền rồng, thăm thăm có đi không?” Thạch Lâm đối với tiểu tử gọi mình bằng thúc thúc rất có hảo cảm, lại thấy tỷ tỷ vẫn đối với mình như trước kia, vì vậy

cùng Dương Dật an cũng đều rất chăm sóc hần, tiết Đoan Ngọ ngày này, tiểu tử mặt đầy mồ hôi chạy vào, đôi mắt to tròn, hỏi Tử Lan.

Tử Lan lắc đầu một cái, thuận tay đem một túi thơm thắt ở trên người hần, cười nói: “Lúc đi cần phải nắm thật chặt tay Thạch Lâm thúc thúc cùng dật An thúc thúc biết không?” Nói xong lại đem Thạch Lâm cùng Dương Dật an gọi đi vào dặn dò nửa ngày, thậm chí còn để Dư hân đi theo đám bọn hần.

“Tỷ tỷ, mấy Đại lão gia chúng ta cùng một tiểu nha đầu đi chung, còn ra thể thống gì?” Thạch Lâm vừa thấy Dư hân, liền cau mày nói.

Tử Lan trợn mắt một cái, nhìn Đại lão gia trước mặt mình còn thấp hơn mình đến nửa đầu, trong lòng buồn cười không thôi, vỗ đầu của hần, cười hỏi: “Đại lão gia? Lâm Lâm người gặp qua Đại lão gia nào thấp hơn tỷ tỷ chưa?”

Thạch Lâm xấu hổ một hồi, lại nhìn Dương Dật an che miệng cười trộm, trừng mắt liếc hần một cái, liền lôi kéo Ngũ Sơn đi ra.

“Tẩu tẩu đừng lo lắng, Tần ngự y phái hai gã sai vặt đi theo, không có chuyện gì, về phần Dư hân, ta và Thạch Lâm thật không tiện mang nàng cùng đi.” Dương Dật an nhìn Thạch Lâm đi, cũng tính toán đuổi chạy ra, trước khi đi nói một tiếng với Tử Lan.

Nhìn Dư hân cắn môi cúi đầu, Tử Lan đối với Dư thị nói: “Ngày hôm nay cũng không có chuyện gì, người mang Tiểu Hân đi ra ngoài đi dạo đi! Lúc trở lại đi đông phố mua gà nướng Vương Ký.”

“Cám ơn phu nhân, đứa nhỏ này quá không hiểu chuyện rồi, bây giờ cách cơm tối vẫn còn lâu? Đợi lát nữa đi mua cũng được.” Dư thị có chút lo sợ, ở Dương gia bà làm rất dụng tâm, chủ tử lại hòa ái, không phải loại chủ tử tùy tiện đánh chửi, cho nên bà càng muốn hảo hảo phục vụ tốt Tử Lan, không muốn rời đi Dương gia, còn nữa ở chỗ này nữ nhi cũng tương đối vui vẻ.

Tử Lan không để ý nói: “Cuộc đua thuyền rồng Ký Thành cũng khá thú vị, một năm cũng chỉ một lần. Người mang đứa bé đi xem đi! Trong nhà cũng không có chuyện gì làm.”

Dư thị thấy nữ nhi khó có lúc tỏ ra tính tình tiểu hài tử, cũng không kiên trì nữa, sau đó thì thay cho nàng quần áo khác, mang theo nữ nhi xuất môn.

Bọn họ sau khi rời đi, trong nhà cũng chỉ còn lại có Tử Lan một người, Tử Lan khóa cửa, trở về phòng ngủ một lát, đột nhiên sau đó nhớ tới cái gì, vào không gian, lấy ra những sách thuốc kia, nhìn lại, những ngày sau này quá Tiều Dao, nàng đột nhiên muốn học gì đó.

Tần ngự y đã từng xem qua hai bản Dược Vương Y Kinh cùng độc kinh, hai quyển sách này, Tần ngự y nhờ Tử Lan giúp Ngũ Sơn hảo hảo cất giữ, nếu không cho phép thì không ai có thể nhìn.

Đối với sự kiên trì của cổ nhân, Tử Lan trong lòng rất bội phục, nhưng cũng không thể không thừa nhận, rất nhiều văn hoa của Trung quốc đều là bởi vì không có cách nào truyền thừa mà thất truyền, nhưng nàng cũng không thể nói gì, có một số việc không phải nàng có thể cải biến. Vì vậy nàng cũng không cố kỵ ở phương diện này, sách không phải là cho người ta xem sao? Yên tâm thoải mái ở trong không gian lật lên những sách kia.

Hai bản Y Kinh thật ra thì một quyển là thuật châm cứu, bên trong bao gồm huyết vị thân thể con người, còn có tác dụng các huyết vị, cách châm cứu huyết vị và tác dụng của nó khi chữa gần trăm loại bệnh tình. Một quyển khác là rất nhiều phương pháp luyện chế hoàn thuốc, bên trong có những dược liệu Tử Lan phần lớn chưa từng nghe qua, cho nên chỉ lật hai trang, Tử Lan liền buông xuống. Hơn nữa khách quan mà nói, Tử Lan thì càng thích bản độc kinh kia, bên trong có rất nhiều phương pháp chế luyện độc dược, trong đó vài phương pháp rất thú vị, ví dụ ngọc đầu hoàn, hỷ dung hoàn, trĩ sang hoàn.

Dĩ nhiên bên trong độc kinh còn có phương pháp chế luyện các loại độc dược trí mạng, Tử Lan xem qua dược hiệu của những loại độc này, có chút cảm thấy rợn cả tóc gáy, những thứ trước mắt có chút đảo điên nhận thức của Tử Lan, nàng đã từng cho rằng quyền lực của thời đại này là bình thường, cũng từng tại trên sách sử đã gặp triều đại tương tự, coi như là Dương Khang An tập võ công, nàng cũng không có vì vậy có bất kỳ hoài nghi, dù sao theo ý nàng, mặc dù mình còn có không gian, nhưng là nàng vẫn như cũ tin tưởng khoa học, cũng không đồng ý chuyện tình phản khoa học không tồn tại. Đối với võ nghệ tịnh tiến của tướng

công, nàng cũng không có nghi ngờ quá lớn, chỉ là khí lực lớn chút, hành động nhanh nhẹn một chút, nàng còn cảm thán rất nhiều nền văn hóa bị chôn vùi trong buổi ban đầu của lịch sử.

Vì vậy chứng kiến được hiệu quả của độc kinh, Tử Lan thật sự kinh ngạc, những thứ này quá đảo điên nhận thức của nàng rồi.

Đây tốt cùng là thời đại gì? Vô lực của nó kém xa những sách kiếm hiệp mà mình đã từng đọc, nhưng lại vượt xa niên đại hòa bình mà mình đã trải qua.

Tam thế làm người, Tử Lan lần đầu tiên nghiêm túc tỉnh lại mình, nàng không có đầu óc thông tuệ siêu việt, cũng không có quá lớn dã tâm, bất quá chỉ là so với người thường nhiều kinh nghiệm hơn mà thôi. Đời thứ nhất tỉnh tỉnh mê mê, tùy ba nhập lưu, xuất thân cô nhi khiến cho nàng có chút tự ti, nhưng lại để cho nàng nắm giữ phần lớn kỹ năng trong cuộc sống, từng đi làm tại thư viện, nhiều kiến thức hơn so với người thường. Đời thứ hai, cạy vào không gian, tự cho mình là nữ chủ, cho nên trừ ngay từ đầu chịu chút bị thương, sau sống được cực kỳ tùy ý, phô trương. Nhưng là nàng lại không hạnh phúc, nói thật đến nay Tử Lan cảm giác mình trong đời ngày hạnh phúc nhất chính là lúc sinh ra ở đời thứ hai, thời gian ngắn ngủi hơn năm năm, mẫu thân thương yêu, phụ thân cưng chiều, ông ngoại bà ngoại thương tiếc, cho dù sau này có quyền thế tương đối, lòng của nàng vẫn như cũ trống rỗng, vì vậy mới nỗ lực giữ lấy thân tình cùng tình yêu, cho nên mất đi hôn nhân, chứng kiến người thân phản bội, trở nên cực đoan.

Ba đời, đã khắc sâu nhận thức mình quyết không là nhân vật chính, nhiều nhất cũng chính là một vật hy sinh râu ria dưới mọi tình huống, nàng thận trọng bảo vệ những gì mình có thể bảo vệ, phụ thân, đệ đệ. Nàng đều tận hết khả năng đưa bọn họ hộ tại bên mình, người một nhà sống một cuộc sống bình tĩnh và hạnh phúc. Dĩ nhiên vì duy trì những thứ này, nàng cũng đã nhiều lần thỏa hiệp, nói ví dụ như tiếp nạp Dương thị, nói ví dụ lấy lòng gia gia nãi nãi. Loại cuộc sống an tĩnh khiến cho nàng cực kỳ yêu thích, mặc dù bề ngoài trẻ tuổi, nhưng là Tử Lan biết mình tâm cũng sớm đã già nua. Dương Khang An là tướng công mà Tử Lan chọn, trừ kiếp trước Dương Khang An đối với nàng trợ giúp một bên, làm cho Tử Lan động lòng chính là tin tưởng hẳn sẽ mang đến cho nàng cuộc sống an nhàn, cuộc sống sẽ không có biến cố quá lớn.

Biết Dương Khang An rất tốt, nhưng Tử Lan cũng không có nghĩ đến hẳn sẽ tốt như thế, vô cùng sủng ái, mặc dù vụng về nhưng cảm động, loại cảm giác này được người để ở trong lòng thật tình không kém. Nói thật, Tử Lan căn bản không quan tâm Dương Khang An có hay không bản lãnh, có hay không năng lực, nàng quan tâm cũng chỉ là không cần biến hóa, nàng không thích biến cố, thích an tĩnh, nhưng là vì duy trì cuộc sống yên tĩnh, nhất định phải làm gì đó. Dung mạo của mình Tử Lan đã sớm biết, năm đó tuổi đã hơn 30 vẫn như cũ có thể bị Chương Văn Kiệt biến thành lợi thể, vẫn có khả năng hấp dẫn An Bình vương người từ nhỏ sinh trưởng trong đám mỹ nhân. Vì vậy thấy cứu cứu yêu cầu Dương Khang An, yêu cầu hẳn tập võ, Tử Lan cũng không có ngăn trở nhiều, thậm chí không hỏi qua Dương Khang An nguyện ý hay không. Dương Khang An càng mạnh càng có khả năng bảo vệ mình, không phải sao?

Dưới tình huống bảo toàn núi dựa là cứu cứu, đồng thời tăng cường thực lực của nhà mình, Dương Khang An tập võ, Thạch Lâm cùng Dương Dật an đọc sách, hơn nữa còn che giấu dung mạo mình có chủ đích. Cuộc sống cẩm y ngọc thực quả thật rất tốt, nhưng không thích hợp với mình, cùng một đám nữ nhân đi tranh chém giết vì một người đàn ông, Tử Lan không thể tiếp nhận. Nữ nhân tranh đấu, tuy không có khói thuốc súng chiến tranh, nhưng cuộc sống như thế quá mệt mỏi. Vốn tất cả đều tiến triển tốt, nhưng lúc xuất hiện Ngũ Sơn, Tử Lan đột nhiên phát hiện có lẽ mình chưa bao giờ thấy rõ ràng qua cái thế giới này, cũng chưa từng hiểu biết qua nó.

Nếu cứu cứu nói Ngũ Sơn vô hại, như vậy Tử Lan cũng không ngại đi nuôi hẳn chăm sóc hẳn, hơn nữa cho hẳn ấm áp, nhưng thủy chung Tử Lan vẫn giữ lại chút gì đó. Ngũ Sơn trên người có thâm thù đại hận, Tử Lan sẽ không Thánh mẫu muốn giúp hẳn, thậm chí cũng sẽ không trao cho hẳn quá nhiều trợ giúp, tất cả đều muốn xem chính bản thân hẳn. Ngũ Sơn về sau có thể hay không trở thành Chương Văn Kiệt thứ hai, Tử Lan không rõ ràng lắm, chỉ là Tử Lan biết mình cuộc sống an nhàn của mình tạm thời bị gián đoạn.

Để sách thuốc xuống, Tử Lan nhìn nghịch thiên không gian, trong lòng quyết định, không nên có tâm hại người, nhưng nên có tâm phòng bị người. Chỉ có hạt sen giải độc, cường thân không thể cho nàng bảo đảm, có lẽ chuẩn bị một chút phòng hộ thích hợp gì đó là rất cần thiết.

Tác giả có lời muốn nói: thật ra thì lúc viết quyển sách này, ta liền tính toán viết có một người có quá nhiều

tinh lực, cho nên viết về nữ tử già nua xuyên qua, nàng theo đuổi cũng chỉ còn lại có cuộc sống yên tĩnh, vì vậy coi như Dương Khang An cũng không xuất sắc, cũng không có điểm sáng gì, ta lựa chọn hắn làm nam chủ, bởi vì đầu óc càng phức tạp, nghĩ đến càng nhiều người, càng dễ bị người đơn giản chuyện đơn giản hấp dẫn.

Chung diên văn, thật là chung diên văn, không phải tất cả nữ xuyên qua đều mưu cầu danh lợi quyền thế, không phải nữ chính xuyên qua là vạn năng, cũng có thể ngoan độc quyết tâm, giải quyết xong người mình không thích, hoặc là thương tổn tới người chính mình, trên tay một khi dính máu, sẽ rất khó quay đầu lại, coi như bị buộc bắt đắc dĩ, cũng không có biện pháp. Không phải thiện lương cũng không phải là Thánh mẫu, thử hỏi một nữ tử, phần lớn ai sẽ nghĩ tới muốn đi tổn thương mạng người? Coi như bị buộc bắt đắc dĩ, cũng nên chủ yếu đều dựa vào luật pháp để giải quyết.

Coi như Bàn Tay Vàng có khai mở bao lớn, cuối cùng còn không phải là không ngừng tranh đấu, mới có thể đạt được thành công, vật hy sinh không muốn làm vật hy sinh, nữ phụ không muốn làm nữ phụ, có thể lựa chọn rời đi, có thể lựa chọn cuộc sống của mình, từ đó nhận thức rõ ràng mình đến tột cùng nghĩ muốn cái gì.

74. Chương 74: Chương 56

Hạ quyết tâm, Tử Lan liền bắt đầu cùng Ngũ Sơn hướng Tần Thiên dương học y, Tần Thiên dương đối với Ngũ Sơn yêu cầu rất nghiêm khắc, về phần Tử Lan, theo ý hắn chỉ là vì thù lao báo đáp bản thân ăn chức của nàng không ít đồ ăn, dạy nàng nhận thức một chút thảo dược đơn giản.

Tử Lan cũng không ngại mình có thể ở trên người Tần ngự y học bao nhiêu, chỉ là vẫn như cũ mỗi ngày cùng hắn học.

“Nương tử, nàng học cái này làm cái gì?” Dương Khang An có chút không hiểu.

Tử Lan bĩu môi, cười nói: “Ta giống như có chút không yên được, việc nhà thì cũng bị thím Dư cùng Dư hân cướp làm xong, mỗi ngày thuê hai châm, cũng lại không có ý tứ, cho nên rảnh rỗi không có việc làm, liền cùng Tần ngự y học nhận thức một ít thảo dược, về sau làm được thiện cũng biết phải kiêng kỵ cái gì.”

“Nàng vui mừng là tốt rồi, chỉ là đừng để mệt mỏi.” Dương Khang An vừa nghe như vậy, cũng cảm thấy quả thật như thế, nương tử hắn chịu khó hắn đều biết, chỉ cần không mệt mỏi, nàng làm gì mình cũng ủng hộ.

Ở trong mắt Dương Khang An nương tử của hắn tính tình ôn hòa, dịu dàng sẵn sàng, thiện lương thông tuệ, chỉ có chút tiếc nuối nàng ở cái tuổi này nên có chút hoạt bát, Dương Khang An liền càng thêm yêu thương nàng, nghĩ tới nàng còn nhỏ tuổi không có mẫu thân, từ nhỏ liền thu xếp chuyện trong nhà, chăm sóc đệ đệ cùng phụ thân. Có lúc hắn cũng muốn nương tử hắn có thể không cần lý trí như vậy, thỉnh thoảng đùa đùa nghịch nghịch, hắn thật không muốn nàng quá mệt mỏi, cho nên phàm là Tử Lan nói yêu cầu hắn cũng sẽ không phản đối, đồng thời cũng biết nàng sẽ không nói yêu cầu quá mức khó làm.

“Ngày mai là ngày cuối cùng đưa thuyền rồng, nàng có muốn đi hay không? Ta cùng nàng.” Dương Khang An nghĩ tới mấy ngày nay phía ngoài náo nhiệt, ôm Tử Lan hỏi.

Tử Lan lắc đầu một cái, lần tới lần lui có cái gì tốt chơi, khu trong lòng bàn tay đầy vết chai của Dương Khang An, gật gù hả hê nói: “Không đi không đi, khắp nơi đều là người, chen chết ta. Chỉ là chàng muốn theo ta, hay cùng ta đi leo núi đi! Hai ngày nay mọi người đều đến bờ sông, trên núi ít người.” Nàng bây giờ còn là cảm thấy trước cùng Dương Khang An vào núi bắt cá là chơi vui nhất.

Dương Khang An không suy nghĩ nhiều liền đồng ý, sáng sớm liền mang theo Tử Lan lên một ngọn núi gần đây, trong núi người quả nhiên rất ít, Dương Khang An nhìn Tử Lan khó được hoạt bát, trong lòng cũng thật vui mừng, thậm chí hứng thú tới tự tay dạy Tử Lan bắn tên, hiện tại võ nghệ tiến bộ hơn trước, Dương Khang An phát giác tài nghệ săn bắn của mình cũng theo đó gia tăng. Tử Lan đem gia vị trong không gian lạng lẽ chuyển dời đến trong hà bao, sau đó cùng Dương Khang An nướng món ăn thôn quê.

Gà rừng nướng thơm ngào ngạt, bóng loáng dầu mỡ, Tử Lan chảy nước miếng, tha thiết mong chờ gà rừng xoay xoay trong tay Dương Khang An. Ánh mắt chuyên chú đó, làm Dương Khang An hai mắt tỏa sáng, chính là như vậy, hắn muốn nhất thấy chính là thê tử như vậy, nàng như vậy mới chân thật nhất.

“Cánh gà đùi gà tất cả thuộc về ta, cái khác đều là của chàng.” Gà nướng chín tốt, Tử Lan bấu môi có chút bá đạo nói.

Dương Khang An làm sao lại không đáp ứng nàng, trực tiếp đem cánh gà đùi gà toàn bộ kéo xuống, thả vào lá chuối đã rửa sạch, Tử Lan vui vẻ cầm lên một đùi gà, dùng khăn nâng gặm.

“Vị đại ca này, có thể hay không cho xin ít lửa?” Đang gặm say sưa, đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm khiến Tử Lan biến sắc.

Dương Khang An mặc dù không hiểu thê tử tại sao đổi sắc mặt, quay đầu lại nhìn một chút, là mấy công tử trẻ tuổi đi theo, đốt một nhánh cây cầm lên đưa qua.

Người nọ nhận nhánh cây, nhưng không có rời đi, lại hỏi: “Đại ca, các người còn có dư thừa gia vị không? Công tử chúng ta cũng muốn nướng đồ ăn, ngài yên tâm, chúng ta bỏ tiền.”

Dương Khang An liếc nhìn Tử Lan một cái, thấy nàng cắn môi sầm mi, hiển nhiên không thích người này, nhưng bởi vì biết Tử Lan không thích địa phương có nhiều người, Dương Khang An cũng không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp đem gì đó Tử Lan mới lấy trong hà bao tìm ra, đưa tới, cúi đầu nói: “Không phải là cái gì kim quý, không lấy tiền, các người cầm đi đi!”

“Tướng công, chúng ta đi thôi!” Sau khi đưa đồ, Tử Lan nói khê với Dương Khang An.

Dương Khang An đáp một tiếng, đem gà nướng chưa ăn xong bọc lại, lại đem mấy con gà rừng thả hoang mới vừa rồi sẵn được dùng dây cỏ xuyên qua, tính toán tất lửa mang Tử Lan về nhà.

“Vị đại ca này, đã vị này các người có bán không?” Mới vừa xuyên tốt con mồi, ai biết cái thanh âm kia lại truyền tới.

Tử Lan giận tái mặt, quay đầu lại nhìn chằm chằm người kia, quả nhiên, đây chính là gã cận thân sai vặt Lương Chung của phu quân nàng ở kiếp trước - Hứa Thành, lúc còn nồng tình mật ý với Hứa Thành đã từng gặp qua hắn nhiều lần, Tử Lan bất mãn nói: “Lửa cũng cho các người, gia vị cũng cho các người, thế nào? Hiện tại con mồi cũng muốn? Các người nhiều người như vậy, có biết xấu hổ không?”

“Đại tẩu nói gì vậy? Ta là tính toán hướng các người mua, sao lại tức giận như vậy?” Lương chung vừa nghe muốn bực phát, nếu không phải là thiếu gia cùng mấy công tử đang nhìn, hắn sao phải khép nép như vậy?

“Không bán!” Tử Lan không chút nghĩ ngợi trả lời, sau đó thúc giục Dương Khang An nhanh lên một chút tắt lửa về nhà.

Vốn tưởng rằng có thể nhanh lên một chút né tránh những thứ người đáng ghét này, ai ngờ tắt lửa, vừa mới chuẩn bị rời đi, nghe Lương Thành đáp lời, mấy Công Tử lòng có bất mãn, một người trong đó thanh âm khinh bỉ truyền tới tai Dương Khang An cùng Tử Lan.

“Tiểu nương tử hỏa khí lớn như vậy, chẳng lẽ là tư hội nhân tình? Chỉ là gương mặt này đáng đáp quả thật không tệ, cũng không biết chúng ta mấy người có cơ hội hay không ném thử một chút?”

Mặt của Tử Lan lập tức liền xanh tái, Dương Khang An càng thêm căm tức quay đầu lại nhìn người nói chuyện, trong mắt đằng đằng sát khí, Tử Lan vốn là bảo bối quý giá nhất trong lòng hắn, lời nói của người nọ bao hàm khiêu khích cùng đùa giỡn, Dương Khang An lý nào chịu được, nhưng đoán chừng cạnh mình ít người, cộng thêm nướng tử yếu ớt, cho nên mới không có xông lên.

“Tướng công chúng ta đi.” Mặc dù bất mãn trong lòng đến cực hạn, nhưng là Tử Lan vẫn cắn răng, lôi kéo Dương Khang An nói: “Chúng ta trở về đi! Nghe nói những công tử có tiền kia phần lớn là con nhà giàu, sức trời gà không chặt, vạn nhất không cẩn thận đụng phải, lại giống như đứa bé chưa dứt sữa, khóc kêu tìm cha mẹ. Đừng làm cho người ta xem thường!”

Dương Khang An nắm chặt quyền, đối với Tử Lan trấn an gật đầu, sau đó tiến lên đi tới trước mặt Lương chung, một phen kéo gói gia vị cùng cây củi lửa trong tay hắn, vứt xuống trên đất, sau đó chuẩn bị lôi kéo tay Tử Lan rời đi.

Dương Khang An thân thượng tản mát ra lệ khí, mặc dù để cho bọn họ cả kinh, nhưng là những người này không phải là người nói lý, thấy động tác của hắn, trong lòng tự nhiên bất mãn, liền chuẩn bị động thủ, lúc

này, Dương Khang An rút ra tên tùy tiện bắn, vừa vận bắn được một con chim lớn, nhặt chim lên, Dương Khang An đối với Tử Lan nói: “Quá ồn rồi, trở về cho nương tử nấu canh.”

Tử Lan kinh hãi vì hoạt động của Dương Khang An vội vàng gặt đầu, hành động này của Dương Khang An khiến cho vài tên Công Tử mặc dù hùng hùng hổ hổ cũng không dám tiến lên động thủ.

Trên đường trở về, Tử Lan cảm thấy được giải thoát, về phần Hứa Thành, đã trở thành quá khứ, đã từng ngọt ngào cùng khổ sở, yêu say đắm cũng được, phản bội cũng được. Đã sớm không thể ảnh hưởng cuộc sống của mình. Quân kí vô tâm ta liền thôi, Tử Lan biết mình tuyệt sẽ không cùng nữ nhân khác cùng hưởng cùng một cái nam nhân, dù là nguyên nhân gì, phản bội chính là phản bội, là hấn trước chối bỏ lời thề của bọn họ, là hấn ngầm cho phép chuyện tình mẫu thân cưới vợ bé cho hấn, là hấn ở thời điểm mình khó qua nhất, còn dây dưa cùng với nữ nhân khác.

“Nương tử, nàng không có bị dọa sợ chứ?” Dọc theo đường đi sắc mặt Tử Lan không tốt lắm, Dương Khang An có chút thấp thỏm, cũng có chút ảo não, nếu không phải mình bản lãnh không mạnh, làm sao để cho người ta tùy ý làm nhục nương tử mình?

Tử Lan lắc đầu một cái, bình tĩnh xem hấn, nói: “Ta không sao, tướng công chàng hôm nay rất lợi hại!”

“Là ta vô dụng, nếu là ta.” Dương Khang An vẫn còn có chút như đưa đám.

“Nói bừa cái gì?” Tử Lan che cái miệng của hấn, tiến lên cọ cọ hấn, nhỏ giọng nói: “Tướng công nhà ta trong lòng ta là lợi hại nhất, ta mặc dù mất hứng vì những người đó vô lý, nhưng mà ta lại cực kỳ hài lòng với biểu hiện của chàng, chàng làm vô cùng tốt, nếu không phải là chàng, ta còn không biết làm sao để thoát thân!”

Trải qua Tử Lan khuyên nhủ, Dương Khang An tâm tình tốt hơn một chút, chỉ là Tử Lan không tính toán sẽ bỏ qua cho những người đó, bởi vì nàng biết những người này nhất định sẽ không bỏ qua cho mình, vì vậy chưa có về nhà, trực tiếp cùng Dương Khang An đi phủ thứ sử.

Đem những ủy khuất hôm nay mình gặp nói cho ông ngoại nghe, Tử Lan cắn môi, làm bộ đáng thương hỏi: “Ông ngoại, cháu nghe cái hạ nhân kia nói công tử nhà hấn là cái gì Hứa giáo úy, hấn có thể hay không.”

“Hứa giáo úy?” Trần lão thái gia cau mày, nghĩ thầm mình liền biết một Hứa giáo úy, sau đó để Tử Lan tình tế miêu tả tướng mạo cùng đặc thù của Hứa Thành. Tử Lan chỉ làm như không có chú ý, chỉ biết là hấn gọi gã sai vặt là ‘Lương chung’.

Trần lão thái gia vốn cũng không thích những con nhà giàu này, cộng thêm chuyện này Tử Lan cũng là uất ức, trong lòng thay đổi cố giấu bất mãn, chờ Tử Lan ra về vô sự cùng Trần La thị vừa nói vừa cười, trêu chọc cho nàng vui vẻ, gọi Lưu Quý tới, giúp mình hỏi thăm gần đây có phải hay không công tử của Hứa giáo úy đã tới Ký Thành.

“Dạ!” Lưu Quý vừa nghe, vội đi ra ngoài hỏi thăm. Không lâu lắm, liền mang tin tức trở về, nói là tam công tử Hứa giáo úy quả thật tới Ký Thành, ở tại trong nhà An Tri châu, đệ bái thiếp, thậm chí nói là ngày mai sẽ đến thăm viếng trước.

Trần lão thái gia được tin, nhất thời nổi giận, mình cùng Hứa giáo úy cũng coi là có giao tình, trước còn nghe nói Hứa Thành đưa nhỏ này nhân phẩm cũng không tệ lắm, chỉ là vận khí xấu chút, lúc ấy nghe nói nàng dâu ước định lúc nhỏ của hấn không còn, mình còn thốn thức không dứt, thậm chí có ý tưởng đem cháu gái mình gả đi, bây giờ nhìn lại, hoàn hảo chưa quyết định, nơi nào biết đứa con trai mà Hứa giáo úy rất tự hào lại là người như vậy?

Bất quá Trần lão thái gia vẫn tính toán gở Hứa Thành một phen, Tử Lan là đứa nhỏ mà Lão Bà mình thích, hơn nữa nhân phẩm cũng rất tốt, có thể giúp một phen liền giúp một phen đi!

75. Chương 75: Chương 57

Lúc Hứa Thành thăm viếng Trần lão thái gia, Trần lão thái gia thấy hẳn, thăm nói: nhìn cũng có khuông có dạng, nhưng là không nghĩ tới lại có nhân phẩm như vậy. Đối với lời nói của Tử Lan, Trần lão thái gia lựa chọn tin tưởng, dù sao Tử Lan trước đó không gặp qua con em nhà quan lại, hơn nữa Tử Lan nhất quán thành thật. Cho nên Trần lão thái gia đối với Hứa Thành cũng không thể nào thích, chỉ là vì cùng cha hẳn cũng coi như có mấy phần giao tình, nên vẫn tỏ ra hòa ái.

“Hiền chất hôm qua có hay không du lãm núi Lưu Vân?” Trần lão thái gia quyết định làm rõ đám công tử bột ăn no không có chuyện làm đi tìm chuyện với một nhà Tử Lan.

Hứa Thành mặc dù kinh ngạc Trần lão thái gia thế nhưng lại rõ ràng hành trình của mình, rốt cuộc bởi vì một nhóm bọn họ không phải là cái bí mật gì cho nên không có nghĩ nhiều, khẽ cúi đầu, chỉ rất là cung kính trả lời: “Dạ! Hôm qua tiểu chất cùng bằng hữu quả thật du lãm Lưu Vân Sơn.”

Trần lão thái gia đối với hẳn thái độ coi như hải lòng, trong mắt thoáng tinh quang, giọng điệu càng hòa ái: “Hôm qua biểu ngoại tôn nữ tể cùng biểu ngoại tôn nữ của lão phu cũng đi Lưu Vân Sơn du ngoạn, nghe nói gặp qua hiền chất, có chút va chạm, đứa nhỏ này bị lão phu với bá mẫu người nuông chiều, chỗ thất lễ, xin lượng thứ.”

Hứa Thành sững sốt, ngày hôm qua đôi tiểu vợ chồng mặc mặc, thật sự không giống cái gì con em thế gia, cũng không có nhìn ra là con em nhà người có tiền, không nghĩ tới thế nhưng cùng Trần gia là thân thích quan hệ. Vì vậy vội nói: “Đâu có đâu có, là tiểu chất thất lễ, nên hướng. Hướng. Ừ. Sự diệt nữ nói xin lỗi mới đúng.”

Theo lý thuyết Tử Lan cùng Hứa Thành không có bất cứ quan hệ gì, nhưng là Trần lão thái gia lại cười tùm tùm tán thành cách nói của Hứa Thành, cho giữa bọn hắn gắn kết bối phận, như vậy mặc kệ như thế nào, vợ chồng Tử Lan đều là tiểu bối, Hứa Thành bọn họ không thể tìm phiền toái với nhà Tử Lan được nữa rồi.

Quả nhiên như Trần lão thái gia đoán, mấy người hôm qua cùng Hứa Thành đi chung với nhau cũng không có tính toán cứ như vậy bỏ qua cho Dương Khang An cùng Tử Lan, bởi vì được lời nói của Trần lão thái gia, Hứa Thành bất đắc dĩ, liền đặc biệt nói cho bọn họ hạ xuống, chuyện này liền coi như bỏ qua. Bất quá Hứa Thành đến cùng vẫn tìm người tra xét xuống, biết được cháu ngoại gái phủ thứ sử gả cho một gia đình nông dân bình thường, trong lòng hiếu kỳ không thôi, bởi vì phụ thân mệnh hẳn mau trở về, liền đem chuyện này quảng đi. Chỉ là thỉnh thoảng trong đầu sẽ thoáng qua bóng dáng một thôn cô.

Thời điểm Trần La thị tình cờ biết được chuyện tình bọn Hứa Thành khi dễ vợ chồng Tử Lan, giận đến ở nhà mắng to, quả quyết chặt đứt trước ý niệm Trần lão thái gia định đem cháu gái gả cho Hứa Thành, bà tức giận hô nói: “Là bối phận chú cháu, rốt cuộc cũng không thích hợp, không cần kết thân cửa này.”

Trần La thị lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt khiến Trần lão thái gia có chút buồn cười, bởi vì hiểu rõ lão bà của mình, cho nên Trần lão thái gia cũng không có để cho bà bận tâm, nói thẳng đã hủy bỏ cái chủ ý này.

Trải qua chuyện này, Dương Khang An liền lại trưởng thành không ít, thân thể hẳn bây giờ đã bị Tử Lan điều dưỡng tốt vô cùng, coi như trực tiếp ăn hạt sen trong không gian, cũng sẽ không có biểu hiện gì, cũng vì như thế Chân Duyên Đào dạy càng thêm nghiêm khắc, tên đồ đệ này thân thể khôi phục năng lực thật tốt quá, không nghiêm khắc hẳn thật ngưng ngừng a.

“ ” Hỏi qua Dương Khang An vì sao mỗi ngày có tinh lực như vậy, kết quả Dương Khang An ấp a ấp úng thật lâu mới nói lý do, Chân Duyên Đào trầm mặc, không khỏi hoài nghi ban đầu võ công của mình đạt tới bình cảnh nhưng vẫn không cách nào đột phá nguyên nhân là. Không có năng khiếu?

Dương Khang An gãi gãi đầu có chút không hiểu rõ, tại sao sư phụ xem vẻ mặt của mình là lạ, đều khiến mình có chút không thoải mái, bởi vì không nghĩ ra, Dương Khang An dứt khoát cũng không suy nghĩ nữa, lắc đầu một cái, Dương Khang An xoay người ở trong sân tiếp tục luyện tập.

Hứa Thành rời đi ngày đó, đã từng hướng Trần lão thái gia bái biệt, Tử Lan vừa lúc ở Trần gia, nàng núp ở phòng kế, nghe lén Hứa Thành cùng Trần La thị nói lời từ biệt, Tử Lan phát hiện lòng của mình thật bình tĩnh, kiếp trước yêu say đắm còn có oán hận, cũng đã toàn bộ biến mất, nghe thanh âm của hẳn, Tử Lan phát hiện mình đã không có bất kỳ cảm giác gì rồi, đưa tay vuốt lồng ngực của mình, giống như bình

thường một dạng, cũng không có kịch liệt nảy lên, nhẹ nhàng nâng khoe môi, chờ sau khi Hứa Thành rời đi, Tử Lan tùy tiện tìm cơ chuẩn bị về nhà, giờ khắc này nàng đột nhiên rất muốn thấy nam nhân gốc nhà mình, được hân thưởng yêu mình đời này như vậy, nghĩ đến nhất định có thể sống được cuộc sống an nhàn phải không?

Lúc rời đi cửa chính, Tử Lan lại một lần nữa gặp phải Hứa Thành, đối với hân gật đầu một cái, liền trực tiếp rời đi.

“Thạch phu nhân, chuyện lần trước, là gã sai vặt của ta quá không hiểu lễ số, mạo phạm người, thỉnh thứ lỗi!” Hứa Thành không biết thế nào, chợt muốn cùng Tử Lan trò chuyện, vì vậy nói.

“Hứa công tử quá lo lắng, cũng là phu quân tiểu phụ nhân tính khí không tốt lắm, mạo phạm công tử, tiểu phụ nhân cùng phu quân cũng cảm giác áy náy sâu sắc.” Tử Lan nghe được thanh âm của hắn, bất đắc dĩ dừng bước lại, phúc phúc thân, nói.

“Phu thê hiển tình cảm sâu, thật để cho người ta rất cảm động.” Hứa Thành tán dương, Tử Lan cúi thấp đầu, Hứa Thành như thế nào cũng không thấy rõ mặt của nàng, không biết vì sao Hứa Thành đối với cái này rất để ý.

“Hứa công tử quá khen, tiểu phụ nhân bởi vì còn có chuyện quan trọng, đi trước một bước, Hứa công tử, xin lỗi!” Tử Lan không muốn cùng hắn nhiều lời, liền đi. Nàng hiện tại muốn chỉ có nam nhân gốc của nàng.

Hứa Thành mỉm cười nhìn bóng lưng Tử Lan xa xa, nàng vẫn như cũ mặc mộc mạc, một bà tử trung niên đi theo, Hứa Thành không biết vì sao nhìn Tử Lan từng bước từng bước rời xa, trong lòng đột nhiên cảm thấy trống không, cảm giác như một người rất quan trọng, cứ như vậy một chút xíu cách xa. Vậy vậy đâu, Hứa Thành cảm giác mình thật ngốc, nữ nhân này để tóc rất dài, liền mặt đều tự mình cũng không có thấy rõ ràng, mình rốt cuộc đang suy nghĩ gì a? Hứa Thành lắc đầu đi bên cạnh ngựa, hướng một bên mã lộ khác với nơi Tử Lan vừa đi, cưỡi ngựa đi.

“Nương tử, tâm tình của nàng giống như rất tốt?” Dương Khang An nhìn tám món ăn một canh phong phú trước mặt, hắn cùng Tử Lan ăn cơm cũng rất đơn giản, bình thường đều là 2-3 món ăn mà thôi, coi như Tần ngự y cùng Ngũ Sơn tới dùng cơm, Tử Lan cũng tối đa cũng chỉ thêm một hai món ăn. Món ăn phân lượng bảo đảm bốn người toàn bộ ăn no, nhưng là nhiều hơn nữa cũng sẽ không có.

Tử Lan cười ngồi xuống, giúp Dương Khang An gấp Tứ Hỷ viên hắn thích nhất, nói: “Ta hôm nay rất vui mừng, cho nên làm nhiều một chút.”

Tần ngự y không nói gì, hắn đối với vợ chồng son này đã vô cùng quen thuộc, tới nơi này ăn tiệc cũng không phải thức ăn tốt đến làm cho người ta muốn ngừng mà không được, chỉ là ăn rất thuận miệng, loại cảm giác ấm áp này mới là nguyên nhân để cho hắn trầm mê.

“A!” Mặc dù Dương Khang An có chút ngạc nhiên Tử Lan tại sao hôm nay tâm tình rất tốt, nhưng nhìn đến ý tứ Tử Lan một chút cũng không nghĩ nói, Dương Khang An cũng không có hỏi nàng, chỉ là từng ngụm từng ngụm ăn mỹ vị.

“Lần sau thăm thăm tâm tình tốt, cháu thích ăn cái này.” Ngũ Sơn ăn xong một khối sườn kho tàu, gấp lên một khối khác, đối với Tử Lan cười nói.

“Tốt! Thăm thăm lần sau sẽ làm cho cháu.” Tử Lan gật đầu một cái.

“Ăn no là được rồi, chàng nhất định ăn nhiều như vậy, xem xem bây giờ ra sao?” Tử Lan vừa giúp Dương Khang An vệ bụng, vừa tức giận nói. Không chỉ có như vậy, hắn còn gượng chống đến khi Tần ngự y cùng Ngũ Sơn rời đi, mới co quắp đến trên ghế dựa, mình muốn đi nhà Tần ngự y sát vách tìm thuốc tiêu thực, hắn đều không cho.

Dương Khang An ha ha nhìn nương tử, lại cũng không nói gì, chỉ là cười híp mắt nghe nương tử không ngừng lao thao, mặc dù ăn nhiều có chút mất mặt, nhưng là nghe nương tử ôn nhu nhắc tới, cũng có chút ngượng ngùng.

“Lần sau còn bộ dáng này, về sau ta đều không làm cơm cho chàng, chỉ cho chàng ăn cơm của Dư thăm.” Tử Lan thở phì phò nói, nam nhân này thật là tức chết mình.

Dương Khang An vội vàng lắc đầu, vội vàng bày tỏ sau này mình cũng sẽ không làm sự tình mất mặt như vậy.

Xoa bụng được một lát, Tử Lan đỡ Dương Khang An cùng nhau ở trên đường trong sân đi một lúc lâu, hai người mới nằm ở trên giường. Tử Lan một cước đá văng Dương Khang An muốn động thủ động cước, thở phì phò quay đầu mặc hắt, nam nhân này thật sự là quá ngốc.

“Nuơng tử, ta sai lầm rồi.” Ôm lấy lưng Tử Lan, Dương Khang An ngượng ngùng nói.

“Lần sau còn dọa ta như vậy, ta liền sẽ không bao giờ nữa để ý chàng.” Tử Lan ngáp ngừng nói. Mặc dù đối với việc nam nhân yêu thích đồ ăn mình làm quả thật rất vui mừng, nhưng là mình đang ở bên cạnh hắn, không để ý đến bụng lớn nhỏ, dám đem mình ăn quá no, đây là thật mất thể diện.

Trong không gian hiện tại trừ nguyên liệu nấu ăn bình thường cùng gia vị, còn có một chút cây ăn quả ở ngoài, không ít được liệu cũng được Tử Lan trồng lên, những được liệu này là nàng làm bộ tò mò từ Tần ngự y nơi đó muốn nghiên cứu, hoặc là tại được điểm mua, lượng cũng rất ít, nhưng là trải qua nuôi trồng trong không gian, vốn là một ít được liệu, bây giờ đã xanh um tùm, vô cùng tươi tốt, tốt nhất chính là nhân sâm, cỏ linh chi được liệu linh tinh...mà mình lần đầu tiên đến phủ thứ sử, Trần La thị đưa cho nàng. Được liệu chủng loại không ít, phân lượng cũng không nhiều, nhưng mỗi dạng Tử Lan đều biết.

Trong ao sen mình cũng lặng lẽ nuôi một chút cá bột, tôm, bây giờ đã trưởng thành, số lượng tuy ít, nhưng lại đầy đủ, hơn nữa thỉnh thoảng làm chút cái ăn đưa đi Chân sư phụ nơi đó hoặc là phủ thứ sử. Trong ao sen có thể ăn không chỉ là hạt sen, còn có củ sen, thậm chí còn có lá sen, cũng có thể pha trà uống..., cũng có thể ăn vào.

Tử Lan chưa bao giờ xem nhẹ trí tuệ của bất cứ người nào bên cạnh, bí mật về không gian nàng sẽ không nói cho ai biết đến suốt cả cuộc đời, cho nên luôn luôn vô cùng cẩn thận, nàng làm nguyên liệu thức ăn, đều là hiện có, sau đó lúc động thủ, lặng lẽ đổi đi. Hữu hảo vài lần, lúc ở phủ thứ sử nấu cơm, cũng sẽ cảm thấy có người nhìn mình, đương nhiên người này không phải là bà di hoặc là di ông ngoại an bài, bọn họ sẽ không nhảm chán như vậy, cho nên chỉ có thể là ông cậu chuyên bị ông ngoại mắng không biết điều, hẳn hoài nghi mình, thậm chí ngay cả Tần ngự y cũng hoài nghi tới, Tử Lan làm thức ăn, mặc dù không có hiệu quả rõ rệt, nhưng không phải khó có thể phát hiện.

Nhưng bởi vì Tử Lan cẩn thận, mặc kệ kiểm tra thế nào, có Nghịch Thiên Thần Khí không gian này tồn tại, Tử Lan cũng có thể làm đến thiên y vô phòng, vốn là Tử Lan đã từng nghĩ tới có muốn hay không khống chế lượng dùng, nhưng là rau dưa cá tôm trong không gian có mùi vị khác với những thứ bình thường, Tử Lan nếu là làm đồng dạng thức ăn mà mùi vị không giống, như vậy sẽ làm cho người chú ý hơn. Cộng thêm bây giờ cơ hội để có thể ăn thức ăn của Tử Lan không phải thường có, cho nên liền trước mắt mà nói, bị Trần Văn thanh đám người nhận thức thành là trời sinh thiên phú.

76. Chương 76: Chương 58

Hứa Thành xuất hiện cùng rời đi, ở trong lòng Tử Lan cũng không có một tia gợn sóng, chỉ là sự xuất hiện của Hứa Thành làm cho Tử Lan để ý hơn đến Trần gia, mặc kệ là Mỗ Mỗ hay là cữu cữu, đặc biệt là cữu cữu, Tử Lan đã đoán được hắn đối với mình trước có hoài nghi, mặc dù không có tìm được bất kỳ dấu vết gì, nhưng lại nhắc nhở Tử Lan, đừng dễ dàng cho người khác biết Tử Lan nấu cơm, chỉ một điểm này, để cho Tử Lan cảm kích không dứt.

Chỉ một điểm này, khiến cho trong lòng Tử Lan cảm thấy có chút ảm áp, cho nên càng thêm xác định muốn nghĩ biện pháp cứu vãn danh tính cữu cữu cùng Mỗ Mỗ, nhưng là kiếp trước bản thân cũng không có chú ý chuyện này, biết cũng không nhiều, chỉ là biết đại khái thời gian tử vong của bọn họ ở vào một năm sau, trong này rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Tử Lan lại không biết chút nào, trước mắt Tử Lan có thể làm đúng là tận lực bảo dưỡng thân thể của bọn họ, khiến mặc kệ như thế nào thân thể của bọn họ đều đạt tới trạng thái tốt nhất. Đồng thời thỉnh thoảng khiến Dương Khang An đối luyện với thị vệ phủ thứ sử, hơn nữa

Dương Khang An thỉnh thoảng sẽ nhắc nhở bọn họ, để cho bọn họ đối với việc bảo vệ Trần Văn Thanh càng thêm đề tâm.

Dương Khang An chỉ cho là Tử Lan quan tâm người thân, cho nên cũng không để ý, càng thêm yêu thương nàng.

Cầm trong tay một bồn hoa nhỏ, Tử Lan kinh ngạc nhìn Dương Khang An, nàng cũng không có nghĩ đến Dương Khang An trong ngày kỷ niệm kết hôn, tặng quà cho nàng. Mặc dù chỉ là một chậu hoa, nhưng cảm giác không tệ. Dù sao mặc kệ là hiện đại hay là cổ đại, nhận được hoa của người yêu, nữ nhân luôn mở cờ trong bụng, vui mừng kéo qua Dương Khang An, tại trên mặt hân hân một cái, Tử Lan vội vàng trở về phòng lấy quà tặng của mình.

“Tướng công, đây là ta làm quần áo mới cho chàng, ngày này năm ngoái là ngày chúng ta thành thân.” Tử Lan tâm tình rất tốt, hân hân ra mặt đem quà tặng chính mình chuẩn bị xong đưa qua. Trong lòng càng cảm thấy Dương Khang An cẩn thận.

Dương Khang An sững sờ, hẳn thật không có chú ý hôm nay là ngày gì, chỉ bởi vì Tử Lan thích Tiểu Hoa Tiểu Thảo gì đó, hẳn hôm nay vừa lúc nhìn thấy, cho nên mới mua trở lại, có chút chột dạ nhìn nương tử, nhìn nàng vui mừng nâng bồn hoa, còn tỉ mỉ dùng vải bông đem lá cây lau sạch sẽ, siết chặt y phục trong tay mình, có chút cảm thấy ngượng ngùng.

Nhưng dù quên mất hôm nay, cho dù có ngốc, Dương Khang An cũng biết không thể nói ra được. Chỉ là trong lòng âm thầm tự nói với mình nhất định phải nhớ ngày này, hôm nay đã qua, không phải là còn có sang năm sao?

“Mồ Mồ, cừu cừu hôm nay ra cửa lại không mang thị vệ đi theo.” Tử Lan biết mình bây giờ có thể làm rất ít, cũng chỉ nhắc nhở bằng quơ như vậy.

Trần La thị cười híp mắt nhìn Tử Lan, khích lệ nói: “Đúng vậy, cừu cừu người không nghe lời, Tử Lan của chúng ta ngoan nhất.”

Biết ở trong lòng Mồ Mồ mình vẫn coi mình như con nít, kỳ thật là không để ý, Tử Lan có chút giận, chỉ là vẫn như cũ kiên trì, chỉ là mong đợi bởi vì mình cầu nhau, Trần Văn thanh có thể hơi chú ý một chút.

Trần La thị tới Ký Thành một năm này, đặc biệt là cùng Tử Lan một nhà quen biết nhau, Tử Lan bởi vì thường điều lý cho bà, cho nên thân thể tốt lên không ít, nhưng dù dùng hạt sen cùng với thức ăn trong không gian điều lý, cũng không thể bài trừ chứng tim đập nhanh của bà, nhưng đối với thân thể bà lại không có bệnh gì khác, nói ví dụ bao tử đau, nhức đầu. Thật là có không ít chỗ tốt, đặc biệt là tuổi càng lớn, trong cơ thể tích góp độc tố từng tí một, cùng với cốt chất tôi (?) cũng có thể điều lý, càng thêm nữa ở Ký Thành ngày trôi qua so với trước kia nhẹ nhõm, con dâu điều ngoa bị cấm túc, tìm được con cháu của tỷ tỷ, Tử Lan và Thạch Lâm hai đứa bé lại thân thiết, hơn nữa không có những chuyện loạn thất bát tao ở trong phủ. Trần La thị cảm giác ngày trôi qua thật là thư thái, liên đới đối Trần lão thái gia cũng càng tốt hơn.

“Lễ mừng năm mới năm nay các người liền ở lại chỗ này đi, vừa lúc dì người cùng đi phu, còn có biểu đệ biểu muội người cũng sẽ tới đây.” Đang vui bên cạnh Mồ Mồ, Tử Lan nghe được lời này của bà dì, đột nhiên sững sờ, sau đó ngạc nhiên nhìn Mồ Mồ, không phải trước đã nói rồi, hôm nay ông ngoại sẽ cùng Mồ Mồ hồi kinh mừng năm mới sao?

Dì? Phụ nhân trong trí nhớ thương tiếc nhìn mình, đối với mình mang đến ấm áp? Tử Lan gạt đầu một cái, dù sao phòng ốc Dương gia ở quê hương thời gian dài không dùng đến, người đã không thể ở, cho nên trở về thật ra thì cũng ở không lâu, chỉ là đêm ba mươi, muốn trở về tế mộ phần cho bố chồng mẹ chồng. Dĩ nhiên mừng hai về nhà mẹ đẻ cũng là không thiếu được.

Trở về nói tính toán của mình, vốn tưởng rằng Dương Khang An sẽ lòng tràn đầy đáp ứng, thế nhưng hẳn lại tựa hồ có chút do dự. Tử Lan vừa hỏi mới biết, thì ra là Chân sư phụ muốn cùng Dương Khang An cùng nhau vào núi săn thú, bây giờ đã tháng 10 rồi, khí trời đã lạnh dần, cho nên Dương Khang An muốn về với ông bà ở một chút.

“Vậy ta cùng chàng trở về đi thôi! Ngày mai nói một tiếng với Mồ Mồ là được.” Tử Lan tựa vào trên người

Dương Khang An, miễn cưỡng nói, kể từ khi Dương Khang An tập võ, có chút nội lực, mỗi tháng thời điểm không thoải mái, hẳn sẽ dùng nội lực giúp mình ầm bụng, thật thoải mái a!

Dương Khang An nhìn nương tử trong ngực giống như mèo nhỏ, vừa nghiêm túc giúp nàng ầm bụng, vừa nói: “Ta xem không cần, nếu không nàng đi phủ thứ sử ở vài ngày, sư phụ cũng chính là xem ta năng lực thực chiến bây giờ thế nào, cho nên đoán chừng coi như nàng trở về, cũng là đợi không được mấy ngày, lại nói Ngũ Sơn đứa nhỏ này cũng không thể rời bỏ nàng, nàng không phải là đối với y thuật gần đây cảm thấy hứng thú sao?” Mặc dù trước mình có phần tính toán để nương tử cùng về với mình, nhưng là hẳn cũng thấy nương tử mới vừa rồi trong mắt mừng rỡ, nhìn dáng dấp nương tử đối với người di này ấn tượng rất tốt, nhọc mắt sớm, tình cảm với mẹ kế không sâu nặng, cho nên cùng di quan hệ tốt, không tồi!

Tử Lan suy nghĩ một chút, quê quán trừ phụ thân, mình thật không có vương bận gì khác, hướng chi bởi vì trời trở lạnh, tiểu Điểm Dương gia còn có sinh ý nhờ bán canh thịt dê, vì sợ không giúp được, thật ra thì quan trọng hơn là vì bồi khuê nữ nhìn nhi tử, Thạch Hữu Lương thường tới Ký Thành, làm cho Tử Lan cao hứng là, phụ thân mỗi lần tới đều là một thân một mình, hoặc là đứa ở trong nhà đánh xe đưa tới.

Thức ăn ở Dương gia tiểu Điểm ngon, được người chung quanh biết đến, giá tiền lại rẻ, cho nên mỗi tháng trừ tất cả phí dụng, cùng với tiền công, lợi nhuận khoảng năm lượng, thức ăn trong nhà đều là lúc mua cho tiệm đưa tới, trên căn bản vợ chồng son Tử Lan cũng không xài tiền mấy, vì vậy đối với tình huống này mặc kệ là Tử Lan, hay là Dương Khang An đều rất hài lòng. Lợi nhuận một năm có thể được hơn trăm lượng bạc, này thật đã rất khá.

Đồng thời bởi vì Dương gia tiểu Điểm thỉnh thoảng sẽ đưa chút thức ăn thừa cho khát cái hoặc người già yếu, cho nên danh tiếng không tồi, hơn nữa tiểu ăn xin cũng thường có thể thông qua Dương Khang An giúp Trần Văn thanh thu góp một chút chuyện hữu dụng.

Trải qua nhiều mặt khảo sát, Tử Lan phát hiện cái thế giới này không có cái gọi là Cái Bang, mỗi thành trấn đều có khát cái tồn tại, những thứ này đều là trạng huống của mỗi xã hội, không cách nào tiêu trừ, mình cũng chỉ có thể giúp chút chuyện nhỏ, đem chăn bông quần áo trong nhà đưa qua, những chuyện khác thì không thể trợ giúp được. Trần Văn thanh hiển nhiên cũng ý thức được vấn đề này, đối với những khát cái có chút thông minh lanh lợi thì dùng danh nghĩa Trần La thị dạy cho bọn họ sinh kế để có thể sinh tồn được, người theo dõi hẳn quá nhiều, hơn nữa hiện tại quan viên hiện tại ở Ký Thành đều là bà con xa của phủ thứ sử Trần gia, khiến cho hẳn không thể không cẩn thận.

Bởi vì cảm giác nữ nhi làm đồ chua, dưa chua so người khác ăn ngon hơn, Thạch Hữu Lương thật sớm tăng vài xe món ăn tới đây, giúp đỡ Tử Lan làm nhiều món ăn qua mùa đông. Nhìn thấy Dương gia tiểu Điểm dùng đồ chua cùng dưa chua làm món ăn, lượng tiêu thụ cũng không tệ, Thạch Hữu Lương dứt khoát liền mua vào lượng lớn cải trắng, súp lơ, các loại món ăn, chứa đựng rất nhiều, giữ lại ăn thời điểm mùa đông, dĩ nhiên Tử Lan nhân cơ hội cũng đem rau dưa trong không gian mang ra, không thể để mãi trong đó? Dĩ nhiên cầm lại Thạch gia, đưa đi Trần gia, để lại cho mình đều là thức ăn trong không gian. Ngoài ra, Tử Lan còn phơi nắng chút đồ. Không lấy được nguyên liệu nấu ăn trong không gian Tử Lan chỉ có thể tận lực chuẩn bị giống nhiều một chút.

Sau khi Dương Khang An cùng Chân Duyên Đào hồi hương, Tử Lan liền mang theo Ngũ Sơn tiến vào phủ thứ sử, bởi vì Ngũ Sơn, Tần ngự y cũng đi theo. Đối với việc này, Trần La thị cười bộ mặt đều là nể nhần, Trần lão thái gia mỗi ngày cùng Tần ngự y đấu khẩu một chút, tình lực càng tràn đầy, Tử Lan lại luôn biến đổi phương pháp giúp cho mọi người ăn ngon, càng thêm đem mọi người bổ dưỡng đến mặt mày hồng hào.

“Lão thái thái, mừng rỡ a! Cầm di nương mang bầu!” Tử Lan ở phủ thứ sử phạm vi hoạt động cũng chỉ giới hạn ở Vinh An đường với Trần La thị, cùng Minh Đức hiền của Tần ngự y, đối với tình huống trong những sân khác đều không hiểu rõ, cho nên khi một nha đầu lạ mặt chạy tới báo tin mừng, hơi kinh ngạc.

Nhìn Tử Lan kinh ngạc, Trần La thị liền giải thích với nàng, Cầm di nương là Trần Văn thanh nạp sáu tháng trước, sau khi nói xong, mới cười kêu nha hoàn đó đứng dậy, sau đó thưởng nàng hai lượng bạc, lại thưởng người trong viện Cầm di nương một người một lượng bạc, cũng dặn dò Cầm di nương dưỡng tốt thai, lại cho không ít thuốc bổ.

Trần La thị biểu hiện khiến Tử Lan hiểu, nàng đối với đứa nhỏ trong bụng Cầm di nương này cũng không quá coi trọng, cho nên cũng không có hồi nhiều, chỉ là bí mật hướng Huệ bà bà hỏi thăm một phen.

Kiếp trước không có hảo hảo dò thăm rõ ràng chuyện tình cũ cũ, đến bây giờ Tử Lan rất hối hận! Đời này đối với người bên cạnh Mỗ Mỗ cùng ông ngoại coi như hiểu rõ, cũ cũ bởi vì hắn luôn trêu chọc mình, mình lại cho là kéo chân sau hắn khiến cho Vương thị bị cấm túc, cho nên cũng chưa có vấn đề gì, hiện tại xuất hiện tình huống không rõ, khiến Tử Lan có chút xấu hổ, cảm thấy cũ cũ đối với mình thì tốt, còn mình đối với hắn cũng không đủ quan tâm.

“Lão gia trong viện hiện tại có ba di nương, chỉ là lão thái thái đều nhìn chường mắt, Cầm di nương nghe nói là người phía dưới đưa, còn Nguyệt di nương là vương Thừa Tướng nghe nói được chuyện tình của phu nhân, cho người đưa tới, còn Ngọc di nương nghe nói cũng là có lai lịch, lão nô có một lần nghe lão thái thái thuận miệng nói một câu, là người trên đưa, hơn nữa lão gia đối với nàng sùng nhất, một tháng có gần nửa tháng cũng nghỉ ở trong viện tử của nàng.” Những thứ này đều là chuyện tình trong phủ thứ sử mọi người đều biết, Huệ bà bà cũng không cảm thấy Tử Lan không nên hỏi, lại nói mình không nói, nàng sẽ hỏi lão thái thái, lão thái thái không phải đều nói hết cho nàng.

Nghe những thứ này, Tử Lan lui lui cổ, nghĩ thầm: cũ cũ ngồi ghế Thứ Sử này xem ra cũng không phải là rất ổn a! Suy nghĩ một chút, nấu lộc tiên canh bồi bổ cho Trần Văn thanh.

“Phốc.” Trần Văn Thanh uống một ngụm canh, cảm thấy ngon, vì vậy liền hỏi đây là canh gì, kết quả gã sai vặt trực tiếp trả lời xong, hắn một hớp liền phun ra ngoài, lại hỏi một câu sau, im lặng, có chút ghét bỏ đem hơn phân nửa canh mình đã uống hướng bên cạnh di chuyển, sau đó hỏi hôm nay trong phủ phát sinh chuyện gì.

Khi biết Cầm di nương mang thai, Trần Văn thanh không khỏi có chút vui mừng, nhưng ngược lại nhú mày một cái, hắn thật sự rất muốn một đứa bé, nhưng không phải hiện tại để ba nữ nhân này sanh, cái này là cha mẹ tất cả đều biết.

Cầm di nương là do Tri Phủ mà hắn đang điều tra đưa, chờ nắm được tài liệu trong tay, người nợ ngã. Cầm di nương hắn tuyệt đối sẽ thu thập. Về phần Nguyệt di nương, là vương Thừa Tướng đưa, hiện tại không phải là lúc trở mặt cùng vương Thừa Tướng, mặc dù hắn là người của nhị hoàng tử, nhưng Tam hoàng tử còn có nơi dùng hắn. Vì vậy mình (Trần Văn Thanh) liền đặc biệt viết một lá thư. Căn cứ nói Vương thị giả mượn danh nghĩa của mình, ức hiếp hương lý bị người phát hiện, cho nên mình chỉ có thể cấm nàng, Nguyệt di nương là vương Thừa Tướng đưa cho mình, tỏ vẻ Trần Văn thanh có thể cưới vợ bé, cho nên Nguyệt di nương thật ra thì vẫn là người của Vương thị. Về phần Ngọc di nương còn lại là Tam hoàng tử đưa, đây là Vũ Cơ Ngũ Hoàng Tử đưa cho Tam hoàng tử, Tam hoàng tử có ý đưa cho chính mình, cho nên đoán chừng cũng không có về sau.

Ba di nương, đại biểu cho thế lực khác nhau, cũng may Trần Văn thanh biểu hiện trước sau như một, lại không háo sắc, cho nên trước mắt xử lý tốt quan hệ với ba nữ nhân,

“Cũ cũ cậu thật sự rất khổ cực a!” Tử Lan mặt sùng bái nhìn Trần Văn thanh đang giảng giải cho mình, sau đó cố ra vẻ ngây thơ nói: “Tướng công nói đời này chỉ ứng phó ta một nữ nhân, hắn cũng đã phí hết tâm thần rồi. Nhưng là cũ cũ phải ứng phó, bao gồm cả mẹ là bốn nữ nhân, còn có thể nhẹ nhàng như vậy, thật sự là quá lợi hại!”

“Khụ khụ.” Trần Văn thanh trợn mắt nhìn Tử Lan một cái, nói cho nàng ý tứ chính để nàng đừng đi trêu chọc mấy nữ nhân này, hai ngày trước Ngọc di nương thổi gió bên gối, nói muốn trông thấy thân thích ở trong nhà! Chỉ là mình tạm thời nói Tử Lan không thích để chặn lại.

“Cũ cũ ý tứ, Tử Lan hiểu, chắc chắn hảo hảo gò bó tiểu thúc, đệ đệ còn có Sơn nhi, không để cho bọn họ đụng phải ba vị này, sẽ không hư chuyện của ngài, ngài cứ yên tâm đi!” Cổ đại cưới vợ bé là một loại tập tục, đặc biệt là quan viên. Người nào không có thiếp thị, đại biểu cho việc mất thể diện, chuyện này là đạo lý kiếp trước Tử Lan thăm dò được, cũng là nguyên nhân Tử Lan đời này muốn sống thật bình thản, cho nên đối với việc Trần Văn thanh cưới vợ bé, Tử Lan cũng không có cái gì bất mãn, lại nói cũng không tới lượt nàng bất mãn, Tử Lan chỉ nói: “Nếu bụng dạ của họ khó lường, cũ cũ cần phải đề phòng!”

Nói xong, cầm một bình sứ nhỏ, đưa cho Trần Văn thanh nói: “Đây là giải độc hoàn ta được Sơn nhi đồng ý cho sử dụng, Tần ngự y giúp ta xem qua, nói không sai, cũ cũ cậu nên mang theo bên mình, vốn là ta cho là làm quan chính là thuận lợi vui vẻ, không nghĩ tới còn có những chuyện tình như vậy.” Lúc nói câu nói sau cùng, Tử Lan biểu hiện đặc biệt vô tội, giống như thật sự không hề nghĩ đến.

77. Chương 77: Chương 59

Cách điều chế Giải Độc Hoàn đích xác là dựa trên Dược Vương Y Kinh, hơn nữa còn là dưới sự chỉ đạo Tần ngự y mà làm, chỉ là bình sứ có 3 viên đưa cho Trần Văn Thanh, mỗi viên thuốc Tử Lan đều tăng thêm một phần ba lượng hạt sen. Đến lúc đó dù cho xuất hiện biến cố gì, bị người ám toán rồi, ăn hoàn thuốc này, coi như không thể giải độc, cũng có thể trì hoãn một chút.

Trần Văn Thanh tự nhiên cũng là biết rõ cháu ngoại gái quan tâm hẳn, liền cười híp mắt nhận bình sứ, cũng bày tỏ mình nhất định sẽ tùy thân mang theo. Hơn nữa bởi vì bình sứ không tốt mang, còn đặc biệt đem 3 viên hoàn thuốc đổ ra, dùng bao giấy dầu bọc lại, thả vào hà bao tùy thân.

Cái cách này là Tử Lan nghĩ thật lâu mới nghĩ tới phương pháp không để cho người chú ý, hơn nữa Tần ngự y còn tự chế không ít tiến cống cho hoàng thượng, cũng phải người đặc biệt tặng chút cho Tam hoàng tử. Ngự y viện có đủ loại giải độc hoàn, hoàn thuốc này của Tần ngự y mặc dù hiệu quả không tệ, nhưng cũng không phải là không có so nó tốt hơn, cho nên cũng không có đưa tới bao nhiêu chú ý, chỉ là cảm nhận được hẳn trung thành, Hoàng đế ngược lại phải người ban thưởng ít thứ.

Đem những gì mình có thể làm làm xong, Tử Lan không biết như vậy còn có thể hay không cứu được tánh mạng cứu cứu, chỉ là nằng đã không thẹn với lương tâm rồi, còn lại sẽ phải xem ý trời.

Đưa xong hoàn thuốc sau, Tử Lan một thân nhẹ nhõm. Mỗi ngày đi theo Trần La thị thật vui mừng dọn dẹp viện cho dì, nhìn nằng quần gia. Trần La thị từng muốn dạy Tử Lan cách quần gia, lại bị Tử Lan nói mình không được để cự tuyệt, chuyện tình phủ thứ sử cũng không phải việc nằng có thể nhúng tay.

Dương Khang An học võ một năm, cộng thêm kinh nghiệm trước đây, mặc dù Chân Duyên Đào cũng không còn trẻ, nhưng thu hoạch hai người vẫn tương đối phong phú, cách mỗi năm sáu ngày cũng sẽ đưa tới một nhóm con mồi, sống chết đều có. Trừ để lại cho mình ăn, nửa tháng công phu, bán cho quán rượu gần đây kiếm gần hai trăm lượng, dĩ nhiên quán rượu bởi vì là Trần gia, cho giá tiền không tồi.

Mà Khương Trần Thị, được mọi người tâm tâm niệm niệm, cũng rất cuộc ở hạ tuần tháng mười một tới nơi, dĩ nhiên Khương Di phu bởi vì không đi được cho nên chưa đến, chỉ có thể đợi trung tuần tháng chạp sẽ đến.

“Con đứa nhỏ này, chính là tính tình yêu ghét thất thường, chờ lâu mấy ngày này, cùng con rể cùng đi không phải tốt sao?” Trần La thị lôi kéo nữ nhi, trong miệng lại nghĩ một đằng nói một nẻo.

Tử Lan ôm tiểu biểu đệ vẫn chưa tới một tuổi Khương Thế Cần, cùng biểu muội tám tuổi Khương Di Tuyết nói những chuyện tiểu cô nương yêu thích, còn có biểu muội lớn hơn một tuổi so với nằng là tỷ tỷ thứ xuất, lặng lẽ đi theo phía sau các nằng. Khương Thế Phồn mười tuổi cùng Thạch Lâm, Dương Dật an còn có Ngũ Sơn nói chuyện của nam nhân.

Tử Lan bĩu môi, nhìn nhóm tiểu quỷ lớn nhất cũng liền 11, nhỏ nhất mới năm tuổi thế nhưng ca ca tự xưng nam nhân, ở trong lòng cười nhạo một phen.

“Nghe mẹ nói tướng mạo Tử Lan cùng Lâm Lâm vừa nhìn chính là giống nhà chúng ta, con vốn còn nghĩ có phải thật vậy hay không a? Ngày hôm nay vừa nhìn, phải nói nếu không phải đứa bé của chúng ta, vậy thật mất chó đui mù rồi.” Khương Trần Thị ngồi xuống, chờ nữ nhi hành lễ xong, đưa tay kéo qua Tử Lan, đem vòng tay trên tay thuận thế tháo xuống, đeo lên cổ tay Tử Lan, vòng ngọc này vừa nhìn chính là vật Khương Trần Thị thường mang, dưới ánh mặt trời hiện lên trong suốt, bên trong lục sắc thuần khiết, phân bố đều đều, Tử Lan liền biết này là cực phẩm lão hổ Phỉ Thúy, không dám nhận, kết quả lại bị Khương Trần Thị gắt gao đè lại, nằng nói: “Vòng tay này rất vừa vặn, vả lại mang theo đi! Nếu không thu, không phải là xem thường dì người sao?”

Tử Lan lúc này mới thu xuống, vì vậy lại đưa lên quà của mình, quà Tử Lan cho mọi người đưa đều là y phục mình tự tay may, làm cho Khương La thị càng thêm hao phí không ít tâm lực, kết hợp trí nhớ kiếp trước về tướng mạo vóc người Trần La thị, cộng thêm đời này thời gian hai người gặp mặt sớm trước nhiều

năm, cho nên cải biến kiêu dáng một ít, đổi thành màu sắc minh diễm. Mới vừa đưa cho Khương Trần Thị, liền bị nàng hi tử tử lấy qua, sau đó trực tiếp vào nội thất đổi ra ngoài.

“Cha, mẹ, hai người xem một chút, nhìn có được hay không?” Cổ áo viền lông trắng rất thoải mái, lớn nhỏ cũng là cực kỳ vừa người, mùa đông y phục phần lớn là trắng suôn, Tử Lan nhớ Khương Trần Thị người cũng không mập, nên chít eo, càng lộ vẻ trẻ tuổi. Mặc dù vừa bắt đầu chỉ là muốn cho Tử Lan thể diện, thể nhưng y phục mặc lên sau, Khương Trần Thị phát hiện mình thật đúng là thích a!

“Đẹp mắt!” Khương Di Tuyết cảm y phục của mình cũng nhao nhao muốn thử, vội lại cảm tạ Tử Lan, ngay từ lúc trên đường nàng liền nghe mẫu thân nói rồi, biểu tỷ gia cảnh không tốt lắm, mặc kệ đưa lễ ra mắt gì, mình vẫn nên vui mừng tiếp nhận. Nếu nói là trước đây vui mừng còn mang theo ngụy trang nhưng sau khi thấy y phục trên người mẫu thân, Khương Di tuyết thật lòng cao hứng, cô nương nào không thích cái đẹp, tuy mới nói chuyện ngắn ngủi với nhau mấy câu, nhưng biểu tỷ này tâm tính cũng là tốt, hơn nữa quà tặng đưa cũng hợp tâm ý, ý định liền muốn giao hảo kỳ thật cũng không khó.

“Mẫu thân rất đẹp mắt.” Khương Di Tâm mím môi, cũng đi theo khen ngợi một câu, chỉ là y phục Tử Lan đưa cho nàng, nàng đã sớm đưa cho nha hoàn thu rồi, không hề giống Khương Di tuyết còn nắm ở trong tay.

Tử Lan biết quan hệ di phu cùng di không tệ, trừ thứ nữ này, còn có một thứ tử 5 tuổi, nhưng không thấy tới. Cũng càng là biết thứ nữ nhìn như đang hoàng này trước khi xuất giá ám hại biểu muội một phen, khiến cho Di Tuyết kiếp trước ăn không ít thiệt thòi, thậm chí ngay cả hôn sự đều bị ảnh hưởng. Cũng vì vậy nàng cho dù là xuất giá rồi, vẫn như cũ bị nhà mẹ vứt bỏ, kết quả không tốt.

Khương Trần Thị hiện tại về đến nhà, cảm giác cực kỳ thư thái, bởi vì lấy chồng ở xa, cho nên phụ huynh không thể giúp đỡ nhiều, tướng công tuy là đối với mình không tệ, nhưng ở nhà nàng không thể thoải mái, nàng thích mặc y phục minh diễm, nhưng bởi vì gả chính là thứ tử dòng đích, mà đại bá của trượng phu lại có một trưởng nữ nhỏ hơn không bao nhiêu so với mình, cũng thích y phục minh diễm, vì không muốn người chán ghét, liền từ từ bỏ qua. Dĩ nhiên nàng cũng thấy nữ nhi cùng cháu ngoại gái ở chung một chỗ vừa nói vừa cười, nhi tử ở trong ngực phụ thân bị chọc cho nhạc a a, về phần thứ nữ biểu hiện, nàng cũng không quan tâm lắm.

“Lớn như vậy, còn tính khí như con nít, cũng không biết cô gia trong lòng có hay không oán trách ta, đem con cưng chiều thành cái bộ dáng này?” Trần La thị điểm trán nữ nhi một cái, cười nói. Một đường bên ba, cũng không ngại mệt mỏi, còn làm chuyện như vậy, hoàn hảo là trong nhà. Chỉ là thấy nữ nhi mặc y phục màu lục, trong lòng bà có chút đau lòng, nữ nhi thích hồng y, năm đó mới gả đi không bao lâu, từng viết thư oán trách qua nói bà bà ám hiệu mình không thể cùng cháu gái mặc giống nhau, bối phận bất đồng. Bà phải khuyên nàng sửa đổi, để cho nàng ở trong viện nghe theo lời bà bà, y phục diễm lệ chỉ nên mặc nếu ở riêng. Làm nàng dâu đâu thể thoải mái như khi còn con gái?

Tiểu nữ nhi Khương Trần Thị lắc lắc cánh tay Trần La thị, làm nũng nói: “Mẹ, xem mẹ kìa, con vừa tới mẹ đã nói con, chẳng lẽ là có ngoại tôn nữ như hoa như ngọc liền ghét bỏ con?” Khương Trần Thị sớm đã nghe cha mẹ nhắc đến Tử Lan, nàng cũng không quan tâm lắm, dù sao nàng cũng nhìn hai đứa bé này thuận mắt, không đề cập tới Tử Lan ra phương thuốc đều đặn cho mình, để cho mình ở bên ngoài mở hiệu thuốc kiếm không ít, chính là Thạch Lâm cùng ca ca đáng đáp giống nhau, đã làm cho nàng hiếm lạ không thôi.

Làm ẩm ỉ một lát, Khương Trần Thị dẫn theo hai nữ nhi tự đi nghỉ ngơi, Khương Thế Phồn cũng bị Thạch Lâm bọn họ mang đi. Chỉ để lại một tiểu biểu đệ còn hưng trí bừng bừng, ở chỗ này gào khóc không thôi.

Nhìn Mỗ Mỗ ôm hân có chút đã cổ hết sức, mà hân dường như có chút đói đói rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn càng không ngừng ở trên ngực Mỗ Mỗ chà xát lung tung, Tử Lan liền tiến lên ôm lấy, sai nha hoàn đi phòng bếp lấy cháo thịt đặc biệt cho đứa bé mười một tháng, dùng ba khối sườn thượng hạng hầm cách thủy thật lâu, cho đến khi mềm rục, sau đó vớt xương ra, để vào gạo trắng, đợi đến khi hầm tốt cháo, cho chút rau cùng chút muối ăn.

Tử Lan không cho rằng đứa nhỏ mười một tháng ăn sữa có thể cung cấp đủ dinh dưỡng cho cơ thể, hỏi qua Tần ngự y, lại nói cho Mỗ Mỗ nghe, trước mặt bà vú đang có ánh mắt kinh ngạc, cười híp mắt cho hân ăn cháo.

Cháo mang theo mùi thịt, đây là lần đầu tiên tiểu tử ăn thức ăn ngoài, nếm đến mùi tất nhiên vui mừng bồng bồng, chỉ là Tử Lan cũng không dám để cho hắn ăn nhiều sau khi ăn xong gần nửa chén, cũng không quần xắn với tay, miệng mở rộng còn muốn ăn, đem hắn giao đến tay lão gia.

“Con mèo nhỏ còn chưa ăn no đâu!” Trần La thị vui tươi hơn hớn nhìn ngoại tôn tử gắt gao ôm cổ Tử Lan không buông tay, trêu ghẹo nói. Nhìn bà vú Ôn thị sắc mặt trắng bệch, luôn nhìn chăm chăm đứa nhỏ, trực tiếp nói với bà: “Người cũng đừng lo lắng, chủ tử người sẽ không trách người, cháu ngoại gái ta đã hỏi qua ngự y, mới làm cơm.”

“Lão thái thái tha lỗi, nô tỳ kiến thức nông cạn, nô tỳ biết biểu tiểu thư là vì tiểu thiếu gia tốt.” Ôn thị vội vàng sợ hãi mà nói.

Thấy tiểu tử ôm mình không buông tay, Tử Lan liền ôm hắn đi ra ngoài đi lòng vòng, trong lúc đi bị hắn đi tiểu ướt y phục, lại nhanh đi về đổi y phục, thấy Tử Lan trước giúp tiểu tử thay xong quần áo, sau mới thay đổi y phục cho mình, Ôn thị hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, biểu tiểu thư này, hẳn không phải là làm bộ.

“Tên tiểu tử này có thể muốn đi ngoài rồi, bà cẩn thận chút!” Trần La thị thu thập mình xong, quanh co một lúc. Liền trở lại trong phòng mẫu thân, nhìn mẫu thân mặt từ ái giúp con cầm quả táo dầm nát dứt hần, cũng không suy nghĩ nhiều, ngược lại cười trêu ghẹo nói.

Trần La thị liếc nữ nhi một cái nói: “Tần thúc thúc nói đứa bé bốn năm tháng có thể ăn chút phụ thực (thức ăn thêm) rồi, như vậy đối với đứa bé tốt, con xem con, đứa bé hiện tại cũng mười một tháng rồi, vẫn còn bú sữa mẹ, thứ gì khá hơn nữa, uống lâu đứa bé cũng là không thích. Mới vừa rồi Cần nhi còn ăn cháo thịt ! Ăn thật ngon.”

“Vẫn là nương biết cách chăm đứa nhỏ, con thật không biết a? Ban đầu nghe nói ca ca khi còn bé, mười tháng đã biết nói, nhưng cố tình con sinh ba đứa, sớm nhất chính là lão đại, phải qua một tuổi mới bắt đầu nói chuyện, có phải do cách con cho chúng ăn, cho nên mới như vậy? Mẹ, ngài nói cho con thêm một chút, còn phải chú ý cái gì?” Khương Trần Thị cũng không giận, ngược lại đặt mông bên cạnh mẫu thân, cười híp mắt hỏi.

Trần La thị lườm nàng một cái, vừa định nói chuyện, ngoại tôn tử trong ngực bởi vì không được ăn, hét to, vì vậy vội vàng lại dứt một muỗng quả táo đã dầm nát dứt tới trong miệng hắn.

“Con xem ngoại tôn ăn thật ngon, con cũng muốn ăn.” Khương Trần Thị cố tình làm nũng với mẫu thân, không biết tại sao mười mấy năm không gặp qua mẫu thân, vốn là có một bụng lời muốn nói, nhưng là thấy cha mẹ tuổi già, liền cái gì cũng nói không nên lời, chỉ muốn tận tình làm nũng, như một đứa con gái nhỏ.

“Đi, cho ngài!” Tử Lan đã bưng một bàn quả táo cắt tốt, cùng múi quýt, dĩ nhiên trái cây cấp cho mỗ mỗ nàng đã sớm đổi thành vật trong không gian.

Khương Trần Thị lúc này lấy quả, cầm que trúc ở trong tay nhìn một lát, sau, chọn một khối táo, để vào trong miệng. Nhai hai cái, hai mắt tỏa sáng, lại cầm một khối ăn.

“Con xem con, giống như đứa nhỏ vậy, chậm một chút, không thiếu được con. Ca ca con sắp trở lại, đợi lát nữa còn có một bàn món ăn con thích!” Trần La thị mắt hồng hồng nhìn nữ nhi, trong miệng trêu ghẹo.

“Con biết ngay mẫu thân thương con.” Ăn năm sáu khối, Khương Trần Thị liền buông xuống, thấy nhi tử bị Tử Lan ôm đi, liền tựa sát mẫu thân, làm nũng nói.

Trần La thị vuốt tay khuê nữ, cô nương như hoa, hiện tại khóe mắt cũng đã có nhàn nhạt nếp nhăn rồi, đau lòng hỏi: “Những năm này cô gia đối với con tốt không?”

“Cô gia tốt lắm, mặc dù trong phòng có mấy di nương, nhưng chỉ mỗi tháng con không có phương tiện, mới đi qua đó, ngay cả lão thái thái nhà chúng ta cho người, cũng không cưng chiều, tính khí cũng tốt, nói với con cái gì cũng có thương có lượng.” Khương Trần Thị so mình với những phu nhân khác, đối với trượng phu coi như hài lòng.

Vài ba lời miêu tả, mặc dù là có một thứ tử, một thứ nữ, ở thời đại này như vậy là tốt lắm, nhưng Trần La thị vẫn không cầm được đau lòng, đem nữ nhi ôm vào trong ngực, nói: “Nếu không phải là Vương thị trời

đánh kia, mẹ con chúng ta làm sao sẽ lâu như vậy cũng không gặp mặt được?”

“Mẹ, nói đến cái này, đại tẩu về sau chẳng lẽ vẫn bế môn như vậy?” Đối với chuyện trong nhà Khương Trần Thị vẫn biết được, đối với đại tẩu này nàng cũng không thích, nhưng mà những năm này mình rất cuộc trôi qua tạm được, cho nên cũng không oán hận nhiều.

“Không bế môn có thể làm sao bây giờ? Một phụ nhân trong nhà, nàng quen ý thế hiệp người, ca ca con những năm này trôi qua là cái ngày gì? Cũng đã 30 rồi, ngay cả một đứa bé cũng không có, nhìn hấn đối với Thạch Lâm, ta liền đau lòng, đều là ta đây kẻ làm mẹ không có bản lãnh, khiến nhi tử chịu tội.” Trần La thị đối với Vương thị không vui không chỉ một ít, không nói nàng (Vương thị) cùng bà bà thông đồng ở chung một chỗ, không nói đến bà bà, chính là thái độ đối với nhi tử nhiều năm, bà liền chịu không được, huống chi ngay một đứa bé cũng không sinh hạ, còn không để nhi tử cưới vợ bé? Đây không phải là muốn tuyệt tự nhi tử sao?

“Không nói cái này!” Khương Trần Thị làm sao mà có thể không biết ủy khuất của ca ca, mẫu thân bắt đắc dĩ, bà nội vốn cũng không thích một nhà bọn họ, sau phụ thân lại chống đối không muốn cưới Liễu di nương, nhiều nhất chỉ chịu cho cái vị trí Quý Thiếp, Liễu di nương vốn là cháu gái của nãi nãi, mà mẫu thân vừa vào cửa làm chương ngại mắt bà, hiểu là trời, giày vò không được phụ thân, bà nội chỉ có thể ép buộc mẫu thân, coi như phụ thân dù đau lòng mẫu thân thế nào, cũng không thể chăm sóc bà chu đáo. Khương Trần Thị giờ phút này cũng không muốn khiến mẫu thân không thoải mái, đành hỏi tình huống Tử Lan tỷ đệ, mặc dù chuyện tình khái quát, trong thư đều đã có nói, nhưng rất cuộc chỉ biết đại khái.

Đối với Tử Lan tỷ đệ, Trần La thị thật đúng là rất để ý, liền vui mừng cùng nữ nhi nói đến Thạch Lâm là như thế nào hiểu chuyện, Tử Lan là như thế nào hiểu thuận, hai đứa bé là cỡ nào thuần phác thiện lương, ngay cả Dương Khang An cùng Dương Dật an cũng khen ngợi vài câu. Khương Trần Thị vui ở trong ngực mẫu thân, lắng lắng nghe, trong lòng ngầm hạ quyết định, có thể để cho cha mẹ vui mừng như thế, mình cũng sẽ đối xử tốt với bọn họ.

Ôm đứa bé mười một tháng quả thật rất nặng, Tử Lan đoán chừng là do chén cơm kia gây họa, cho nên đứa nhỏ này hiện tại chỉ muốn cho mình ôm, không có biện pháp, Tử Lan nghĩ tới hấn cũng nên học đi bộ, liền khom lưng để hấn đến trên đất, dạy hấn luyện tập. Chuyện tập đi này Ôn thị ngược lại đã bắt đầu dạy rồi, tiểu tử còn rất thích bị người đỡ đi hai bước, cho nên rất vui mừng.

Dương Khang An tới ngày Trần gia di đến mới chạy về. Trước tắm rửa đổi y phục, lúc này mới mang theo con mồi của mình, đưa đồ vật đến phòng bếp, dưới sự dẫn đường của người làm, hướng Trần La thị thỉnh an, kết quả vừa vào viện, liền nhìn đến tiểu nương tử ôm một đứa bé mập mạp, sau đó mồm có chút há hốc

78. Chương 78: Chương 60

Tịch dương phủ một tầng kim quang, xuyên thấu qua cửa sổ chiếu lên trên người Tử Lan đang ôm đứa bé, Dương Khang An đột nhiên cảm thấy mình giống như sinh bệnh, tâm không bị khống chế cuồng loạn không ngừng.

Gặp Dương Khang An, Khương Trần Thị vẫn chưa quen lắm, cho nên chỉ nhàn nhạt đáp lại khi Dương Khang An thỉnh an. Tuy nhiên khi chứng kiến hấn tỉ mỉ gấp thức ăn cho Tử Lan, đối với nàng tận tâm săn sóc, cảm giác như giải tỏa được khúc mắc, nghĩ rằng ngoại sinh nữ thật có phúc, được nam nhân mình đặt ở trong lòng, không phải bận tâm việc gì, cứ như vậy sống một đời yên vui.

“Người tự có phúc khí của mình, tuy nói trôi qua không tính là giàu có, nhưng cũng không thiếu ăn mặc, hơn nữa ngoại sinh nữ tử cũng thật lòng với đứa nhỏ này, mẹ cũng đừng suy nghĩ nhiều, thường nói biết thỏa mãn sẽ vui vẻ không phải sao?” Sau khi ăn xong, Trần La thị có chút tự trách nói ra, nếu không phải là do con dâu không biết điều, đoán chừng Tử Lan có thể gả cho người tốt hơn chút, Khương Trần Thị ngược lại an ủi mẫu thân.

“Ta cũng chỉ bực quá mới nói vậy, Khang An đứa bé này cũng tốt.” Trần La thị thở dài nói.

Ăn cơm xong, Tử Lan cùng Dương Khang An trở về nhà mình, dù sao nhà họ cách nơi này cũng không xa, quan trọng hơn là Tử Lan biết Dương Khang An ở phủ thứ sử có chút không tự tại.

“Nương tử, hiện tại Dương gia tiểu quán bây giờ có thể làm tiếp tục, chúng ta mở một cửa hàng khác đi!” Vài ngày không có ôm nàng dâu, hai người đầu tiên là một phen kích tình, Dương Khang An ôm Tử Lan trơn mềm, trong lòng tính toán, hôm nay thấy Tử Lan ôm Tiểu Mập Mập kia, hẳn lại đột nhiên rất muốn phải có một đứa bé thuộc về hắn cùng Tử Lan, hỏi qua Tần ngự y, lại biết được thời điểm mang thai tốt nhất là qua mười bảy tuổi, cũng chính là còn có hơn nửa năm, cẩn thận suy nghĩ một chút cũng không còn bao lâu, đến khi đứa bé sanh ra được, thế nào nuôi? Bây giờ trong nhà mặc dù cũng coi như có chút để dành, nhưng cũng không phong phú, căn bản không phú quý. Dương gia tiểu quán, một năm thu nhập cũng mới hơn trăm lượng, cộng thêm săn thú, năm nay cùng sư phụ cùng nhau thu hoạch phong phú, con mỗi săn được đã chuyển cho sư phụ một nửa. Như vậy tính được trong một năm này, trong nhà có hai trăm lượng tiền thu. Mặc dù Trần Văn thanh có khai trương lầu điểm, buôn bán cũng không tệ, nhưng Tử Lan lại không nhận tiền từ lầu điểm này.

Hai trăm lượng bạc ở thôn quê nhìn như rất nhiều, nhưng trong nhà chuyện tình cần tốn tiền càng ngày càng nhiều, không nói đâu xa, Dương Dật an cùng Thạch Lâm về sau đi thư viện thi khoa cử phí dụng, hiện tại cũng phải bắt đầu tính.

Hai đứa bé trải qua hơn một năm hết lòng giáo dục, so ngày trước mạnh không ít, cơ sở cũng vững chắc không ít, Trần Văn thanh hi vọng hai đứa bé có thể đi vào Thanh Viễn thư viện hẳn trước kia đã học qua, Thanh Viễn thư viện xây dựng vào mấy trăm năm trước, trải qua tam triều thay đổi, vẫn như cũ sừng sững không ngã, nhập môn yêu cầu chính là phải từ tú tài xuất thân, một năm thúc tu phí phải 50 lượng, còn phải qua khảo hạch, khảo hạch qua mới có cơ hội ở thư viện học tập. Trần Văn thanh hi vọng hai đứa bé có kết quả vào mùa thu năm sau, nếu có thể được tú tài, chuyện còn lại, cùng lắm thì hẳn làm mất dày tìm một số người, mình ở nơi này chỉ còn một năm nhiệm kỳ, chỉ hy vọng có thể trước khi đi đem mấy đứa bé này, bao gồm Tử Lan dần xếp tốt.

“Mua chút ít đất cho thuê đất làm ruộng, đến lúc đó chỉ lấy địa tô cũng không tồi a!” Tử Lan trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ tới nên mở cửa hàng gì, vì vậy nói.

“Nàng định đoạt đi.” Dương Khang An gật đầu mà đồng ý. Thật ra thì hôm nay Trần Văn thanh nói cho hắn một chủ ý phát tài, hẳn có ít hàng ngoại nhập, muốn Dương Khang An buôn bán những thứ này, Dương Khang An nghe xong có chút dị động, hàng ngoại nhập nghe nói tiêu thụ tốt ở trong kinh thành, ở Ký Thành cũng là độc nhất a! Buôn bán tốt như vậy quả thật cần tiền vốn, Dương gia hiện tại không có nhiều tiền như vậy. Nhưng dù sao cũng là Trần Văn thanh đối với mình dịu dàng, cho nên Dương Khang An nói cho Tử Lan nghe tính toán của Trần Văn Thanh.

Tử Lan suy nghĩ trong chốc lát, nghĩ thầm thủy tinh, gương, xi măng đều là người xuyên không mang tới, phương pháp của bọn họ nằm trong tay người hoàng gia, trừ hoàng gia không có chỗ khác dám tùy tiện sản xuất, cho dù có phương pháp, cũng không dám cùng triều đình đối nghịch. Ngược lại mua những thứ này từ ngoại quốc, là một chủ ý thật tốt, chỉ là tiền trong nhà không đủ để làm khoản buôn bán này.

Chỉ là, Tử Lan đột nhiên đầu óc chuyển một cái, nghĩ thầm, mình thật khờ, sách lậu một chút, biến chúng thành của mình, như vậy không phải phí tổn sẽ thấp đi?

Bất quá lý tưởng luôn tốt đẹp, thực tế thì không phải. Tử Lan phát hiện không thể bắt chước những thứ đã bán, không thể bán giá tốt, nói ví dụ hoài biểu cái gì, tiền vốn lại quá cao, suy nghĩ một chút, Dương Khang An cùng Tử Lan chỉ có thể tiếc nuôi bụng tha ý định này.

Gỗ gõ đầu của mình, Tử Lan cảm giác mình nhất định không phải là nữ xuyên qua một lòng cầu tiến, nàng đã từng nghĩ tới mở cửa hàng may mặc, nhưng bình thường trong gia đình giàu có, phu nhân tiểu thư y phục đều là tú nương trong phủ mình làm, mặc kệ là nàng hay Dương Khang An đối với vải vóc cái gì cũng không có nghiên cứu. Nàng cũng không có nhiều nhân thủ có thể làm quần áo. Mở cửa hàng phân bột nước, nàng hoàn toàn không biết cách điều chế, hơn nữa ở cổ đại phương pháp mỹ dung thường là của chung, biện pháp của mình, cũng chỉ có thể lừa cô nương ở nông thôn, son phấn bột nước lưu hành hiện nay chúng loại

không thể thực hiện được. Mở tiệm điểm tâm, tiệm rượu. Tử Lan cũng phát hiện không thể thực hiện được

Cuối cùng bất đắc dĩ, Dương Khang An cùng Tử Lan hai người thương lượng một phen, rất sung sướng mua 50 mẫu ruộng tốt, tính toán đi theo con đường của Thạch Hữu Lương, làm địa chủ ông cùng địa chủ bà.

“Ngài muốn mở một tiệm thuốc bán thuốc pha chế sẵn?” Bởi vì tất cả ý tưởng của mình không có cách nào thực hiện, đột nhiên nghe được ý định của Tần ngự y định mở một tiệm thuốc cho Ngũ Sơn, bán một chút thuốc viên pha chế sẵn, Tử Lan không nhịn được hâm mộ, bất quá vẫn đáp ứng để Dương Khang an hỗ trợ chiếu khán ý tưởng.

Trần La thị cùng Khương Trần Thị hai người vốn tưởng rằng Tử Lan là bởi vì muốn ổn định mới mua đất, kết quả nghe xong ý tưởng gây dựng sự nghiệp của Tử Lan, thiếu chút nữa cười nằm sấp xuống đất, nhìn ánh mắt ai oán của Tử Lan, hai người vừa buồn cười lại đau lòng, gia tộc của bọn họ, thật ra thì cũng không cần quá hiểu phương pháp kinh doanh, chỉ cần có thể nhìn hiểu sổ sách, giao cho trung bộc như vậy đủ rồi. Nhưng là Dương Khang An cùng Tử Lan lại không được, bọn họ căn cơ quá cạn, cho nên chỉ có thể bước từng bước một gian nan.

“Người đây là đầu óc gì, chẳng lẽ không muốn làm?” Trần Văn thanh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trông mắt Dương Khang An, vốn trong lòng nghĩ đến sau khi mãn nhiệm, ở Ký Thành đặt mua vài gia nghiệp để lại giá thấp cho bọn hắn, kết quả nhìn vẻ mặt nghe lời vợ của Dương Khang An, nhất thời giận không chỗ phát.

Năm mới năm nay, trong lòng Trần La thị chính là một năm đoàn viên, nam nữ đều ở đây bên cạnh, còn có Tử Lan Thạch Lâm hai tỷ đệ, cho nên lão thái thái gần tới lễ mừng năm mới càng ngày càng tinh thần, cả phủ thứ sử cũng tràn đầy hương vị năm mới.

Hai mươi bảy tháng chạp, dương Khương Văn chí lúc này mới chạy tới, nhiều năm như vậy nương tử hắn nhớ nhà bao nhiêu hắn đều biết, bởi vì đường xá xa xôi, cho dù là tân hôn lại mặt cũng không có trở lại, nhìn nụ cười xinh đẹp trên mặt nàng, Khương Văn chí thật sâu cảm giác mình lần này hao tổn tâm cơ nghĩ biện pháp khiến mẫu thân đồng ý cho nàng về nhà mẹ đẻ là chuyện tốt, bởi vì Khương Trần Thị mặc kệ là mặc quần áo hay ăn mặc, cùng tính tình cũng trở nên giống với lúc mới tân hôn, năm đó thê tử hắn cũng mặc quần áo mình điem, tính tình cũng tương đối hoạt bát một chút.

Đối với Dương Khang An cùng mấy người Tử Lan, Khương Văn chí không có ý khác, cảm thấy chỉ cần họ không gây chuyện, vậy thì nhận thức cái cửa thân thích này đi.

Khương Văn chí đến làm phủ thứ sử càng thêm náo nhiệt, hai mươi chín tháng chạp, Tử Lan đem lễ vật năm mới cùng đệ đệ Thạch Lâm đưa về nhà mẹ, mình lập gia đình, nhưng Thạch Lâm là nam đinh duy nhất trong nhà, bắt buộc phải trở về, mà Trần Văn thanh dưới cái nhìn bất mãn của mẫu thân, chỉ cấp cho Thạch Lâm mười ngày ngày nghỉ.

“Cầm di nương đẻ non?” Sau khi tiễn đệ đệ, phủ thứ sử truyền tin tức đến làm khoe miệng Tử Lan không nhịn được kéo ra, trong lòng càng cảm thấy cừu cừu làm Thứ Sử thật khổ cực, đồng thời càng cảm thấy Vương thị tàn nhẫn.

Khương Văn Chí đến không bao lâu, có Vương Thừa Tướng làm áp lực, cùng với Tam hoàng tử chỉ thị, Trần Văn thanh lúc này mới đem Vương thị thả ra, kết quả, nàng vừa ra tới, đã ra tay với Cầm di nương, tuy nói không quan tâm đứa nhỏ trong bụng Cầm di nương, nhưng hoạt động việc làm của Vương thị hiển nhiên đã chạm đến ranh giới cuối cùng của Trần Văn Thanh, mặc dù là nàng làm, không có tính toán đến mức như vậy, nhưng đứa bé rất cuộc vẫn không còn.

Bất chấp ánh mắt hung ác của Vương thị, Trần Văn thanh thở dài lần nữa giam nàng lại, lần này, lại đem tất cả người cạnh nàng thay đổi hoàn toàn. Ngay cả lý do đều không cần tìm, giải thích cho Vương Thừa Tướng hành vi của mình, mặc kệ chuyện đứa nhỏ cùng Vương thị có bao nhiêu quan hệ, cũng bị Trần Văn thanh gắn trên đầu Vương thị.

Nhận được tin Trần Văn Thanh, Vương Thừa Tướng bị tức đến ót thiếu chút nữa nổ, mình tại sao lại có nữ nhi ngu xuẩn như vậy? Lúc nào động thủ không tốt, phải là lúc mới vừa bỏ lệnh cấm thì ra tay, quả thật ngu xuẩn đến mức tận cùng. Mất thấy Ngũ Hoàng Tử để cho mình lôi kéo con rể không tiến triển, vương

Thừa Tướng đem chuyện này đều quy ở nữ nhi ngu xuẩn của mình, nhìn nữ tử kêu gào muốn giáo huấn Trần Văn Thanh, Vương Thừa Tướng tức giận hất tay áo lên, trực tiếp ly khai chánh phòng, trước khi đi còn quăng xuống một câu tàn nhẫn cho thê tử: “Xem người nuôi nữ nhi ngu như heo, cùng nữ tử vô lại, quần áo lụa là, lão phu thật là hối hận năm đó thế nào lại lấy phụ nhân như ngươi!”

Con rể vốn coi là nửa người nhà, thế nhưng nước cờ hay bị khuê nữ ngu xuẩn phá hủy, Vương Thừa Tướng thiếu chút nữa tức chết, rời đi chánh phòng thở phào đi đến thư phòng, lúc đi ngang qua phòng khách, lơ đãng thấy cháu gái duyên dáng yêu kiều, trong bụng vừa động, đã có chủ ý.

Trần Văn Thanh khinh bỉ đem tin Vương Thừa Tướng viết cho hắn, trực tiếp ném xuống đất, tái giá một Vương gia nữ? Hắn đầu óc không có vấn đề à! Dù chỉ là phụ nhân chi thứ hai, hắn cũng không muốn cùng nữ nhân Vương gia có thêm quan hệ.

79. Chương 79: Chương 61

“Những năm này ngược lại khổ Văn Yển rồi.” Tam hoàng tử Triệu Mân nhận được mật báo, nhíu mày một cái, chuyển nó cho Vương phi Thủy Như thở dài nói.

Thủy thị sau khi xem, cũng không nhận được thở dài, nói: “Hôm kia ta mới vừa nhận được tin biểu tỳ bệnh qua đời, đáng tiếc cho một đôi bách nhân. . . .” Trần Văn Thanh trước chưa cưới thê, chính là nữ nhi đường cô Thủy thị, năm đó Vương thị dùng kế tổn hại thanh danh biểu tỳ, làm hại biểu tỳ bất đắc dĩ chỉ có thể từ hôn lấy chồng ở xa, thậm chí tuổi còn trẻ người đã không còn.

Triệu Mân vừa nghĩ cũng cảm thấy có chút áy náy, nếu không phải là ban đầu vì giúp mình, Trần Văn Thanh căn bản sẽ không cưới Vương thị, cá tính của Trần Văn Thanh hắn biết rõ, căn bản không phải là người sẽ bị bức hiếp, thà chết cũng không khuất phục. Vương Quý Phi ở trước mặt phụ hoàng vẫn có thể diện, mặc dù nhị ca hai năm qua bắt đầu bị phụ hoàng chèn ép, nhưng căn cơ nhiều năm có thể một sớm một chiều bị rút ra hay sao? Hơn nữa thế lực Ngũ đệ bây giờ càng lúc càng lớn.

Đem tin tức thiêu hủy, nghĩ đến Vương Quý Phi trong cung, Triệu Mân phân phó bên tai Thủy Thị một phen. Vài ngày sau, trong kinh liên có tin đồn Vương gia có ác nữ, không chỉ có bất kính mẹ chồng sau khi cưới, hơn mười năm không có sinh con cũng không cho trượng phu cưới vợ bé, hiện tại thậm chí còn hãm hại thiếp thị đang mang thai, còn dùng quyền thế chèn ép trượng phu. Mặc dù không có chỉ mặt gọi tên mà nói chuyện hư hỏng của Trần gia, nhưng ai cũng biết chính là vương Thừa Tướng chi nữ Vương thị. Còn có Thư quý phi mượn cơ hội châm chọc Vương Quý Phi, ở bên tai hoàng đế thổi gió, sau lại có nguyên nhân thế lực nhị hoàng tử quá lớn, hoàng đế đối với Vương Thừa Tướng bày tỏ bất mãn, để cho hắn chớ lại nhúng tay vào chuyện nhà của con rể.

Đêm 30, Vương thị quý mỵ đứng ở phía trước cửa sổ, nắm chặt hai quả đấm, ngầm hạ quyết định, nàng sẽ không bỏ qua Trần Văn Thanh, chuyện tình tiểu tiện nhân kia để non cùng bản thân không có quan hệ, tuy có ý trừ cái tiện chủng đó, nhưng rốt cuộc vẫn không có động thủ. Mà hết thấy tất cả những việc này, hảo phu quân của nàng đều biết đến, nhưng vẫn đem tội danh đặt tại trên người mình. Nếu như nói lần trước bị cấm túc mình còn có một tia hy vọng xa vời, vậy lần này Vương thị đối với Trần Văn Thanh không còn nửa điểm tình nghĩa. Suy nghĩ một chút thật là buồn cười, thế nào lại là bởi vì một cháu ngoại gái cách đời mà cấm túc nàng, này căn bản (hắn) đã sớm là lòng muông dạ thú. Bất kính mẹ chồng, thật là buồn cười, xuất thân như bà ấy, đáng giá mình kính sao?

Đại niên mừng hai, Tử Lan sáng sớm cùng Dương Khang lên xe ngựa về nhà mẹ đẻ, dâng lên lễ vật, lại đặc biệt đi thăm Thạch gia gia, Thạch nãi nãi, nghe đám người Hoa Sen nói lời chua chát, Tử Lan rất là buồn bực, nghĩ thầm chẳng lẽ hiện tại người Thạch gia ngày không được sao? Gia gia có ruộng tốt có trâu cày, còn có bãi quán thu tiền, là phú hộ ở trong thôn, này còn có cái gì chưa đủ hay sao?

“Tử Lan ta nói với người, người đó chính là xuân ny, trước kia đính hôn cùng nam nhân nhà người. . . .” Ra khỏi nhà gia gia, Thạch Hoa Sen muốn đi theo Tử Lan, nói là đi thăm Tứ thúc Thạch Hữu Lương, kết

quả ở trên đường, thấy một phụ nhân chảy nước mắt nói chuyện cùng Dương Khang An.

Tử Lan không quan tâm tới thạch hoa sen, Dương Khang An là người như thế nào, nàng có thể không hiểu? Xuân Ný này không phải là ban đầu gả cho Trần Tú làm tú tài nương tử sao? Lúc này ở con đường lớn làm thành bộ dáng như vậy, cũng không sợ chọc người nhàn ngôn toái ngữ.

“Người kia cử chỉ lẳng lơ, nhất định là đang quyến rũ.” Nhìn có chút hả hê, vốn là nghĩ tới cùng Tử Lan về nhà, xem một chút có tiện nghi gì chiếm hay không, kết quả.

Tử Lan không có trả lời Thạch hoa sen, nàng càng nói càng hăng. Nhưng mà đối với biểu hiện Dương Khang An nàng coi như hài lòng, hẳn cũng không để ý tới xuân ný đang khóc thầm, xoay người rời đi, còn càng chạy càng nhanh, cuối cùng dừng tới vô công, một cái chớp mắt trở về nhà phụ thân.

“Muội phu này, Xuân ný kia nói gì với người vậy? Sao lại khóc như thế?” Thạch hoa sen đi theo Tử Lan đến nhà Thạch Hữu Lương, thuận thế nắm một nắm hạt dưa, một bên nghiêng đầu hỏi.

“Xuân ný là ai?” Dương Khang An mờ mịt hỏi.

Một câu nói làm nghẹn Thạch hoa sen còn chưa kịp nuốt xuống hạt dưa, nàng ha ha ha cười một tiếng, kinh ngạc nhìn Dương Khang An, xấu bụng nói: “Người cùng xuân ný đính hôn nhiều năm như vậy, người đã quên người ta rồi sao?”

Dương Khang An lúc này mới chợt hiểu người ở trên đường ngăn mình lại chính là nữ nhân đã từ hôn trước kia.

“Ta. Ta trước kia cũng không có gặp qua nàng mấy lần, cho nên căn bản không nhớ nàng hình dạng thế nào.” Đi theo sau lưng Tử Lan, Dương Khang An len lén nói một câu thế này.

“Vậy sau này cũng không cho nhớ.” Tử Lan nhú mày nói.

“Ừ!” Dương Khang An vội lên tiếng.

Tử Lan về nhà lần này thấy mẹ kế, phát hiện nàng thật thay đổi không ít, bây giờ là mọi chuyện trước hỏi qua phụ thân rồi mới làm, đối với mình cùng Thạch Lâm cũng càng tận tâm. Mặc dù chẳng biết tại sao có biểu hiện như bây giờ, chỉ là Tử Lan rất hài lòng tình huống như thế, hiện tại mình đã lập gia đình, Thạch Lâm lại không ở bên cạnh phụ thân, Dương thị không làm âm ỉ, đây đối với ai cũng tốt. Mặc dù sau lại mới biết được là Dương thị cầm tiền trong nhà cho cha nàng cất phòng, kết quả bị Thạch Hữu Lương biết, hưu thư cũng viết, sau nàng cầu xin thật lâu, mới có thể làm cho Thạch Hữu Lương thu hồi hưu thư, nhưng đồng thời nàng cũng không thể Quản gia hay tiền bạc nữa.

Tử Lan biết phụ thân không phải chán ghét hành động như vậy, cũng không phải là không muốn giúp đỡ Nhạc gia, mà là đối với hành động lén lút lút lút này không ưa. Hiện tại tình huống như thế, Dương thị đối với phụ thân chăm sóc tận tâm hơn, cũng không có cái gì không tốt.

Đang cùng người nhà ẩm áp chung sống Tử Lan không biết rằng, giờ phút này phủ thứ sử đã rối loạn lung tung.

“Đi đi gọi cháu ngoại gái trở về, hỏi một chút Giải Độc Hoàn đó, nàng có còn hay không?” Trần Văn Thanh nghiêm mặt đối với Lưu Quý phân phó, mình rất cuộc khinh thường, không nghĩ tới Vương gia thế nhưng cùng Ngũ Hoàng Tử phản thượng, chỉ vừa không lưu tâm, Vương thị liên hiệp Ngọc di nương đầu độc, hoàn hảo cháu ngoại gái có nghiên cứu trước Giải Độc Hoàn, nhưng mà bây giờ trúng độc có năm người, rõ ràng giải độc hoàn cháu ngoại gái cho mình được hiệu tốt hơn nhiều so với Tàn thái y cho.

Biết được tình huống, Tử Lan kinh ngạc không thôi, vội làm bộ mở hà bao, nhưng thật ra là từ trong không gian lại lấy ra năm viên Giải Độc Hoàn có hạt sen bỏ vào hà bao đưa tới, để cho bọn họ trước tiên đem thuốc lấy về, mình vội nói cho phụ thân biết Mỗ Mỗ thân thể có chút không khỏe, sau đó kéo Dương Khang lên xe ngựa đuổi sát sau đó.

Tần ngự y thấy Trần Văn thanh cho cha mẹ còn có muội muội ăn hoàn thuốc Tử Lan tặng, phản ứng mãnh liệt, còn Trần Văn thanh chỉ dùng hoàn giải độc của mình nhưng chỉ tạm thời khống chế được độc tính, trong bụng lo sợ, bởi vì Trần lão thái gia khôi phục tương đối mau, sau khi tẩy đi một thân mùi hôi thối,

mặc dù trong cơ thể còn có dư độc, nhưng đã có thể đi tới trước mặt nhi tử rồi, nhìn nhi tử cùng con rể còn có ngoại tôn nữ bộ đáng khổ sở, Trần lão thái gia không nhịn được đau lòng lão lệ tung hoành.

“Lão Thái Gia, đây là biểu tiểu thư để cho ta. Ta lấy tới đây.” Lưu Quý một đường chạy như bay, cầm hà bao Tử Lan giao cho hắn.

Trần lão thái gia nhận lấy hà bao, từ bên trong lấy ra một viên không chút suy nghĩ, liền nhét vào trong miệng nhi tử, kết quả không lâu lắm, Trần Văn thanh liền xuất hiện phản ứng giống như hần lúc trước, trên người từ từ thấm ra một tầng vết bẩn màu đen. Cho con rể cùng ngoại tôn nữ dùng, đều có phản ứng giống nhau.

Tần ngự y ánh mắt chợt lóe, tuyệt không có khả năng này, nhưng là phương thuốc cổ truyền Giải Độc Hoàn phát huy được hiệu, nhất định là pha thêm vật khác.

Lại cho lão thê cùng nữ nhi đem hai hạt còn dư lại nuốt đi vào, kết quả lần này sau khi ăn xong, họ tẩy đi trên người dơ bẩn, ở tĩnh phòng ngay người sau nửa canh giờ, trên người dư độc liền cởi hết.

Chờ Tử Lan chạy tới, chỉ còn Trần La thị cùng Khương Trần Thị được giải độc, Tử Lan bắt đắc dĩ chống lại ánh mắt hoài nghi của Tần ngự y, làm bộ về nhà, thừa dịp lúc đi ngoài, lấy trong không gian bốn viên hạt sen.

Trần lão thái gia, Trần Văn thanh, Khương Văn chí, còn có Khương di tuyết lần nữa phục được, độc cũng liền cởi hết.

Mặc cho ánh mắt Tần ngự y hoài nghi thỉnh thoảng quét về phía mình, Tử Lan cúi thấp đầu, trong nội tâm tâm thần bất định không dứt, được hiệu này so với giải độc hoàn trước kia của Tần ngự y tốt hơn quá nhiều, phản ứng cũng lớn, khiến cho người khác nghi ngờ, Tử Lan thật nhanh ở trong đầu nghĩ tới giải thích.

“Chúng ta toàn gia mệnh, đều là ‘lão Tần’ cứu, trừ Lưu Quý, những người khác không biết thuốc này là Tử Lan cho, đứa bé không muốn nói, cũng đừng hỏi.” Trần lão thái gia dặn dò.

Mọi người gật đầu, chỉ là Khương Trần Thị có chút kinh ngạc, nghĩ thầm Giải Độc Hoàn này còn có thể mỹ da, da của mình thế nào lại có cảm giác trắng nõn không ít? Ôm nữ nhi nhìn qua xem lại, phát hiện nàng cũng một dạng.

Mọi người không hỏi, tự nhiên không tỏ vẻ Tử Lan có thể tránh đi, nghĩ thật lâu, Tử Lan quyết định biên một cái cố hồ lộng cho qua.

“Cháu nói thứ này thật có thể giải độc?” Trần Văn thanh cầm lên một viên hạt sen, kinh ngạc hỏi.

Tử Lan gật đầu một cái, nói: “Đúng a! Đây là ông ngoại trước đưa cho cháu, không để cho cháu nói cho bất luận kẻ nào, hạt sen này lúc trước ông ngoại giúp đỡ một lão nhân không biết tên, hẳn cho, thứ này chỉ có thể bài độc, không thể chữa bệnh.”

Trần Văn thanh theo lời Tử Lan, đem hạt sen đập nát, nghiền thành phần hòa nước uống vào, được hiệu so sánh với trước càng bá đạo hơn, nửa ngày trời sau, Trần Văn thanh phát hiện Tử Lan nói là sự thật, không nói nàng là thể nào lấy được cái hạt sen này, Giải Độc Hoàn tuyệt đối pha thứ này.

“Vốn là không nhiều, hơn nữa cháu cảm thấy Mỗ Mỗ lớn tuổi, lúc nấu cơm cho bà lặn lẽ trộn phần hạt sen, mấy năm này đều dùng, chỉ còn nhiều đây.” Tử Lan biết mình về sau dùng hạt sen càng cần phải cẩn thận, quyết không thể để cho bất luận người nào phát hiện. Một túi nhỏ hạt sen, gần trăm gốc cây, Tử Lan giữ lại 20 viên, những thứ khác cho đi năm viên, Mỗ Mỗ năm viên, cho Thế Phôn, Di Tuyết cùng Thế Cần mỗi người hai viên, giao cho đi để cho nàng bảo quản, để lại cho Tần ngự y 4 viên. Còn dư lại liền toàn bộ giao cho Trần Văn thanh.

Trần Văn thanh tự nhiên biết đây là Tử Lan dùng để chặn miệng mình, mặc kệ còn bao nhiêu, người ta nói không có chính là không có, nhưng hẳn đoán chừng cho dù có, cũng không còn dư lại bao nhiêu. Cử khoai lang phồng tay này giao cho hắn, Trần Văn thanh liền bắt đầu nghiêm túc suy tư việc khắc phục hậu quả.

Thật ra thì hạt sen khô của Tử Lan quả thật cũng chỉ có nhiều như vậy, hạt sen trong không gian không có khả năng lấy ra, nhìn mình hao tổn tâm cơ che giấu Giải Độc Hoàn này, kết quả vẫn như cũ bị vạch trần,

Tử Lan thở dài, sâu sắc cảm thấy sau này mình nên tận lực không dùng đến hạt sen trong không gian, trừ thỉnh thoảng cho người nhà sử dụng cùng bản thân phục dụng, tuyệt đối không thể dùng nó làm bất cứ chuyện gì, cứu bất luận kẻ nào nữa.

Dương Khang An trong tâm có chút nghi ngờ, sư phụ nói mình huyết mạch toàn bộ thông, thân thể không ám tật, chẳng lẽ đều do nương tử? Nhất thời cảm giác mình trọng trách nặng hơn, mặc dù chưa có xem qua bao nhiêu sách, nhưng là Hoài Bích Kỳ Tội* hẳn vẫn biết.

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội: Kẻ vô tri không có tội, chỉ vì có bảo ngọc mà mang tội – nguyên chỉ người vốn không có tội, nhưng người có vật quý bên mình sẽ mang lại tai họa, sau cũng có ý so sánh người có tài hoa hay ý tưởng, nhan sắc,...cũng có thể mang đến tai họa.

Tử Lan không hỏi tại sao hạ nhân đều đi hết, cũng thật may là vừa phát hiện được hiệu không giống nhau, Trần Văn thanh coi như quyết đoán phong tỏa tin tức, chỉ chờ tâm phúc phục vụ. Đến bây giờ Khương Văn chí cũng không biết thật ra là Tử Lan giúp hắn giải độc, hắn là bị lỏng ruột sau mới ụy thuốc, còn tưởng rằng là Giải Độc Hoàn của Tần ngự y có hiệu quả. Cũng chỉ Trần La thị, Khương Trần Thị đoán được một chút, dù sao các nàng là nhóm đầu tiên được phục được, hiệu quả đều nhìn thấy. Cộng thêm Tử Lan sau lại đưa hạt sen, làm sao có thể sẽ nói cho những người khác?

“Chuyện này về sau liền chôn ở trong lòng, các người là gia tộc lớn, có chuyện gì cũng không được dùng.” Trần La thị còn đặc biệt dặn dò nữ nhi.

Khương Trần Thị tự nhiên gật đầu đồng ý, đây không phải là nói nhầm sao? Đồ tốt như vậy đương nhiên là để lại cho con gái của mình, mình bây giờ có 11 viên, nơi nào còn có thể lấy ra đánh chủ ý? Nghĩ tới đây, Khương Trần Thị nhìn Tử Lan càng phát thuận mắt hơn, không hổ là người trong nhà, chính là thân thiết.

Trần Văn Thanh đem hạt sen còn dư lại lấy ra một nửa cho người đưa cho Tam hoàng tử, nói là tình cờ lấy được, có nói rõ chi tiết được hiệu, thật ra thì bên cạnh Trần Văn thanh vốn có người của Tam hoàng tử, cho nên căn bản không có tính toán lừa gạt được Tam hoàng tử về chuyện tình hạt sen. Còn dư lại, một nửa dự phòng, một nửa gieo trồng thử xem.

Triệu mân cầm hà bao Trần Văn thanh đưa tới, chỉ trầm tư chốc lát sau, liền kêu vương phi cùng con lớn nhất Triệu Mông tới đây, Triệu Mông là trưởng tử, thuở nhỏ thông tuệ, lại gặp ám toán trúng độc, mặc dù cứu trở lại, nhưng lại. Nếu như Trần Văn thanh lời nói không ngoa, vật này quả thật có thể khiến nhi tử khôi phục khỏe mạnh, hẳn mơ hồ có chút chờ đợi.

Tự tay đem một viên hạt sen đập bể, lấy ra Liên Tâm, sau đó lại nghiền thành bột phấn, chia làm ba suất chuẩn bị xong, chờ Thủy thị cùng nhi tử Triệu Mông sau khi đến lập tức sai người đóng cửa phòng, sau đó để nhi tử ăn vào một phần.

Thủy thị kinh ngạc nhìn hành động của trượng phu, trong lòng khẽ run, nhưng lại không có nói gì, chỉ là khẩn trương nhìn nhi tử, nàng sinh ba đứa bé, nhưng nhi tử lại bị như vậy.

Ước chừng sau một khắc chung, trên người Triệu Mông bắt đầu hiện ra vết bẩn màu đen, Triệu mân cười, trong lòng chờ đợi càng lúc càng lớn. Mặc dù trong không khí tràn ngập mùi hôi thối, nhưng Triệu mân cũng không có ghét bỏ, để nhi tử đi ngoài vài lần, tự mình vắt khô khăn vải trong chậu nước giúp con lau khô mặt.

“Phụ vương, đây là cái gì? Con rất lâu không có cảm giác nhẹ nhàng như thế, trên người cũng tựa hồ có lực rồi.” Triệu Mông dù nói thế nào cũng chỉ là đứa bé mới mười hai tuổi, khó có thể đè nén hưng phấn, cặp mắt lóe sáng hơn bình thường. Không nhận được hắn hỏi ra miệng.

Triệu mân đem hai phần bột còn dư lại dùng giấy gói kỹ, sau đó đưa cho vương phi, nói: “Đây là bốn vương sai người tìm phần giải độc cho con, xem ra vẫn rất có hiệu quả, Như nhi, nàng lặng lẽ để người cho Mông nhi ăn vào, nhớ lấy chớ để người khác biết, cho dù giải được độc, Mông nhi cũng không thể biểu hiện ra, biết không?”

“Cám ơn Vương Gia!” Thủy thị run rẩy nhận lấy bọc giấy, nắm thật chặt ở trong tay, cảm kích nói.

“Cám ơn phụ vương!” Triệu Mông hí mắt cười, mấy năm này bởi vì chuyện thân thể, hắn bị người xem thường không ít, liền đối mẫu phi cùng tỷ tỷ muội muội cũng luôn là mặt ủ mày chau, hiện tại đã tốt. Khó

nén kích động nhìn Triệu mân.

Ba người vui mừng qua đi, mới nghe thấy được mùi hôi thối tràn ngập trong không khí, Triệu mân che mũi miệng dẫn đầu đi ra ngoài, trước khi đi, sai người mang thùng nước tắm đến sát vách.

Cả trong viện chỉ có hai tâm phúc của mình, Triệu Mông tự mình một người đem mình cọ rửa nhiều lần, lúc này mới thay quần áo sạch.

Vẫn tái nhợt như cũ, nhưng mặt lại khê phiếm Hồng Quang, thoát nhìn so với trước kia khỏe mạnh hơn nhiều, Thủy thị cảm kích nhìn phu quân một cái, hắn có thể làm được một điểm này, Thủy thị đã rất thỏa mãn, nhi tử khỏe mạnh rồi, nữ nhân trong vương phủ, đặc biệt là vị kia sinh hạ Nhị Tử, trắc phi có con trai thứ ba, năng hiện tại tuyệt không để ý, bởi vì trong lòng phu quân có nàng cùng nhi tử, cái này vậy là đủ rồi.

80. Chương 80: Chương 62

Mặc kệ như thế nào, Trần Văn thanh không có giấu riêng, bởi vì hắn lấy cố muốn trồng loại hạt sen này. Tam hoàng tử quyết định nghĩ biện pháp để cho hắn ở Thanh Sơn châu thử một lần, loại chuyện như vậy càng ít người biết được càng tốt. Mặc dù nói không biết hạt sen này có thể trồng thành công hay không, nhưng dù sao nó đã tồn tại, còn tại nơi sinh trưởng trồng lên. Tam hoàng tử đã từng tìm thái y kiểm tra qua hạt sen, được báo cho biết đây là đồ cổ, đã qua thật nhiều năm, cho nên cũng không rõ ràng có thể hay không trồng trở thành công. Đồng thời, Vương thị cùng Ngọc di nương im hơi lặng tiếng chết đi, dù sao cũng là thê bị quản chế cũng không phải danh tiếng tốt gì. Đồng thời Tam hoàng tử cũng ngăn chân vương Thừa Tướng không ít, để cho hắn vô lực truy xét nguyên nhân cái chết của nữ nhi. Dĩ nhiên chứng cứ phạm tội Trần Văn thanh lưu lại, hắn còn không có ngu như vậy, Vương thị không xứng nhập phần mộ tổ tiên.

Khương Văn Chí sau khi giải độc, thì chạy về nhà mình, Khương Trần Thị cùng bọn nhỏ tạm thời lưu lại, hắn sợ ngộ nhỡ có lặp lại, không tìm được người có y thuật như Tần ngự y.

“Tử Lan tỷ, như vậy có đúng hay không?” Theo ý mẫu thân, Khương Di tuyết hiện tại cùng Tử Lan là càng thân cận, Tử Lan xuất sắc nhất chính là việc thêu thùa, mặc dù Khương Di tuyết cũng không cần thêu giỏi thì vẫn có thể gả vô cùng tốt, nhưng nhìn tay Tử Lan thêu trong chốc lát liền xuất hiện một đóa hoa xinh đẹp, một vật nhỏ đáng yêu, năng liền mừng rỡ không thôi, ngược lại có thể tĩnh tâm đi theo Tử Lan học thêu thùa.

Tử Lan xem bức tranh thêu của nàng, gật đầu một cái, biểu muội không ngốc, chính là không quá yêu làm những thứ đồ này, chỉ là Tử Lan cảm thấy ở cổ đại không có công nghệ cao, thê tử giúp trợ phu may thêu quần áo có thể tăng tiến tình cảm lẫn nhau, mặc kệ nam nhân có thân phận cao hay không, cũng thích nữ nhân của mình vì mình bận rộn.

“Rốt cuộc thêu nhìn giống như đóa hoa rồi, hoàn hảo tỷ tỷ chưa có tới học, nếu không lại biết sẽ bị nàng cười.” Khương Di tuyết, bĩu môi, vui mừng nói.

Tử Lan sững sốt, giả vờ hỏi: “Di tâm cười muội cái gì, thân phận của muội nhất định không có khả năng cả ngày làm châm tuyền, chính là ta cũng là bởi vì hứng thú mới niết châm.”

Khương Di tuyết nghe đầu, cười nhìn Tử Lan nói: “Đúng vậy, mẹ ta cũng nói như vậy, nhưng ta cũng không thích nhìn sổ sách.”

“Cái này không thể được, muội về sau chắc chắn là đương gia chủ mẫu, nếu là ngay cả sổ sách cũng không nhìn, lúc này mới bị người cười.” Tử Lan lắc đầu nói.

“Muội biết rõ a! Cho nên coi như dù không thích thế nào, muội vẫn sẽ học, chỉ là Tử Lan tỷ tỷ, tỷ dạy muội phương pháp tính nhanh có được hay không, như vậy về sau muội sẽ không bị một đồng lớn con số phiền chết.” Khương Di tuyết nghe ca ca nói qua biểu ca Thạch Lâm tính toán rất nhanh, không cần gậy bàn tính, vẫn có thể tính rất chính xác.

Tử Lan đưa tay siết chặt cái mũi nhỏ của nàng, suy nghĩ một chút, vẽ một bức bài xì phé, cầm đi cho Trần Văn thanh, để cho hắn giúp mình làm thành bài, sau đó lôi kéo Khương Di tuyết cùng Mỗ Mỗ còn có đi cùng nhau chơi xì phé, sau đó dạy nàng chơi 24 điểm, rèn luyện năng lực định đoạt. Chơi trò chơi giết người, rèn luyện năng lực logic.

Bài có rất nhiều cách chơi, Tử Lan chỉ biết mấy loại, cho nên đều chỉ hết cho mọi người, thật ra thì Tử Lan nghĩ thầm nếu là sớm biết mình sẽ xuyên qua, nàng đã sớm học đánh mạt chược, cuộc sống nữ nhân cổ đại rất nhàm chán, bài cũng coi như một loại tiêu khiển rồi.

Ngay cả Trần lão thái gia cùng Trần Văn thanh, thậm chí Chân Duyên Đào cùng Tần Thiên dương bọn người không có việc gì cũng chơi hai cây. Khương Di tuyết bây giờ càng thích Tử Lan người tỷ tỷ này, vừa biết chơi, vừa thông minh, dĩ nhiên nàng cũng phát hiện thứ tỷ sẽ lơ đãng nói xấu Tử Lan, khiến cho Khương Di tuyết đối với nàng lần đầu tiên có cảm giác không thích. Mẫu thân nói nàng cùng Tử Lan tỷ tỷ là quan hệ biểu tỷ muội, hơn nữa không có xung đột lợi ích, cho nên giữa bọn họ chỉ là thân tình thuần túy, cho nên không cần phải phòng bị. Bởi vì Khương Di tâm thỉnh thoảng lơ đãng khích bác, khiến Khương Di tuyết có nghi ngờ, sau đó tiến tới cẩn thận mà nghiên cứu thứ tỷ, càng nghiên cứu lại càng phát hiện không đúng lắm.

Khương Di tâm đối với mẫu thân cung kính, đối với mình khen tặng. Còn có ngay cả từ khi mẫu thân biết được Tần ngự y nói tiểu đệ đệ có thể bắt đầu ăn phụ thực, luyện tập bò sát, nhưng Khương Di tâm chung quy lại sẽ đau lòng ôm qua đệ đệ, khiển trách người làm để đệ đệ bò trên đất. Sẽ đối với Ôn thị nổi giận, nói nàng không chăm chú chăm sóc đệ đệ, nếu không có sữa, Khương gia tự mời được bà vú tốt hơn.

Khương Di Tuyết nhỏ hơn so với Khương Di tâm 9 tháng, Khương Di tâm đúng là trưởng nữ của phụ thân, lại là người dịu dàng hiểu chuyện, cho nên mặc kệ là tổ mẫu hay là phụ thân, cũng muốn cho mình hưởng tỷ tỷ học tập, mặc dù nàng cũng biết mình là dòng chính nữ, thân phận so với tỷ tỷ cao hơn rất nhiều, sau này tiền trình cũng sẽ so với tỷ tỷ tốt, nhưng vẫn biết tỷ tỷ càng có thể làm người khác ưa thích.

Thế nhưng chuyển bồi mẫu thân về nhà mẹ đẻ, lại làm cho trong lòng nàng có chút nghi ngờ, tỷ tỷ thật sự là hoàn mỹ hiểu chuyện sao?

Mang theo nghi ngờ, Khương Di tuyết đi hỏi mẫu thân.

Khương Trần Thị cũng không có nói cho Khương Di tâm việc chăm sóc bây giờ đối với nhi tử là đã hỏi qua Tần ngự y, bây giờ lại thấy nữ nhi biểu hiện như vậy, Khương Trần Thị thật vui mừng, khuê nữ của mình tự mình biết, đơn thuần hoạt bát, bây giờ mặc dù ở Trần gia nhà đầu Di Tâm kia, biểu hiện đằng hoàng khéo léo, nhưng chính mình cũng hiểu biết rõ trong lòng nàng có tâm tư cong cong vẹo vẹo. Nếu là không làm trở ngại con gái của mình, sau này mình sẽ không bạc đãi nàng, tự sẽ lo lắng cho tiền đồ của nàng, nhưng là một khi. Hiện tại Di Tuyết như là đã nhìn thấu Di Tâm cũng không biểu hiện hoàn mỹ như bình thường, Khương Trần Thị tự nhiên mừng rỡ chỉ điểm nữ nhi mấy câu, để cho nàng ngộ ra không đem thứ không lên được mặt bàn kia để ở trong lòng.

Nghe mẫu thân nói tỷ tỷ ở nhà hãm hại mấy Đường tỷ, thế nhưng mình còn không có phát hiện, còn có tại trước mặt phụ thân nói tốt cho di nương nàng, thế nhưng mình còn ngây ngốc giúp đỡ nàng, Khương Di tuyết cảm giác mình lòng đều muốn lạnh. Thì ra là diện mạo tỷ tỷ lại là như vậy.

Len lén chạy đến trước mặt ca ca khóc lóc kể lể một phen, kết quả Khương Thế Phồn lôi kéo muội muội nói cho nàng biết: “Muội là muội muội ta, chúng ta nhất mẫu đồng bào, mẫu thân, ta còn có đệ đệ đều là càng hướng về muội. Phụ thân cũng thế, nàng có quá nhiều chuyện mưu hoa, cho nên chỉ cần không có làm ác, muội coi như không có nhìn thấy là được.”

Khương Di tuyết tức nở trong chốc lát, xin lỗi gật đầu một cái. Sau đó lại có chút cảm thấy tỷ tỷ đáng thương, sau đó có chút may mắn, mẫu thân nói chỉ cần tỷ tỷ an phận thủ thường, tự nhiên sẽ cho nàng một tiền đồ tốt.

Tự giác thấy rõ diện mạo thực của tỷ tỷ, Khương Di tuyết thật sự không muốn cùng nàng có quá nhiều tiếp xúc, mình bây giờ không có cách nào giống như thường ngày thân thiện đối mặt người tỷ tỷ này. Mặc kệ nói thế nào nhớ tới, trước kia ở trước mặt phụ thân giúp nói tốt cho di nương nàng, Khương Di Tuyết trong lòng liền một hồi cách ứng, cho nên dính Tử Lan càng chặt hơn.

Khuông Trần Thị cũng vui vẻ, khuê nữ ngọc nhà mình sẽ luôn phải lớn lên, như vậy cũng tốt.

Vừa qua khỏi tháng giêng, Khuông Trần Thị phải mang theo đứa bé cáo từ, lần này về nhà mẹ đẻ hơn hai tháng, nàng đã rất thỏa mãn, Trần Văn thanh xin Dương Khang An giúp hộ tống họ.

Trước khi đi, Khuông Trần Thị lôi kéo tay Tử Lan thật lâu, đã nói một câu nói, đó chính là về sau nếu có việc tìm di. Khuông Di tuyệt cũng rất không bỏ được biểu tỹ dịu dàng xinh đẹp này, đặc biệt là so sánh Tử Lan cùng thứ tỹ, thật sự chênh lệch lớn, nói liên tục nhắc Tử Lan nhất định phải thường viết thư cho nàng.

.

Ngay cả Khuông Thế Cần chỉ hơn một tuổi cũng ôm cổ Tử Lan không buông tay, sử dụng từ hân mới vừa học được, tỹ tỹ, tỹ tỹ gọi không ngừng.

“Di tuyệt phải giúp di chăm sóc thật tốt đệ đệ a! Lần tới tỹ tỹ muốn ăn cơm muối làm, được chứ?” Thật vất vả dụ dỗ được Khuông Thế Cần, đem hân kín đáo đưa cho Ôn thị, Tử Lan hướng về phía Khuông Di tuyệt vênh mắt đã ửng hồng nói.

Khuông Di tuyệt vội vàng gạt đầu, bày tỏ mình nhất định đều nghe theo. Khuông Thế Phồn cùng Thạch Lâm, Dương Dật an trong khoảng thời gian này chơi hết mình, bọn họ hẹn ước nhất định học tập tốt, đến lúc đó cùng đi thư viện đọc sách.

Mọi người dặn dò, Tử Lan đều là cười đồng ý, nhìn thấy tướng công giúp đỡ xếp hành lý, Tử Lan kêu hân tới đây, nói cho hân một câu nói.

Dương Khang An xác nhận nhìn Tử Lan một cái, sau đó chợt gạt đầu một cái, cười khúc khích. Nàng dâu nói cho hân biết để cho hân không cần ăn thuốc tránh thai, chờ hân trở về bọn họ liền sanh con. Dương Khang An cảm giác mình cũng mau muốn điên rồi, không yên lòng lại hỏi Tử Lan một câu, Tử Lan nói Tần ngự y cũng nói có thể.

Tử Lan cảm thấy Tần ngự y bây giờ đã thành cái cơ mình thường kiểm nhất, phàm là Tần ngự y nói thì không có sai, chùi chùi mồ hôi trên mặt, Tử Lan trong lòng có chút ngượng ngùng, quyết định gần đây nhất định làm nhiều thức ăn Tần ngự y thích hồi lộ hân.

Dương Khang An bởi vì phải đưa đoàn người Khuông Trần Thị, cho nên Tử Lan lại bị Trần La thị kéo vào phủ thứ sử, Trần La thị hiện tại rất trầm mê chơi bài, mỗi ngày đều phải đánh hai cây, nếu không trong lòng không thoải mái. Bên người bà mấy nha hoàn ma ma cũng đều học xong, tùy thời đi theo chủ tử đánh bài. Trần La thị trước kia thích chơi điệp tử bài, hiện tại thích bài xì phé hơn.

Vương thị chết rồi, Trần Văn thanh chỉ cần giữ tang 9 tháng, Trần La thị quyết định muốn hảo hảo lựa chọn con dâu, nhất định phải chọn một người có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhi tử cũng thích, đến lúc đó bà cũng không làm ác bà bà, sẽ chờ bồi cháu.

Trần lão thái gia vì vậy đề nghị Trần La thị hồi kinh, nơi này có thể chọn người quá ít. Trần La thị suy nghĩ một chút cũng thế, vì vậy quyết định gói đồ cùng lão già hồi kinh.

“Tại sao cháu cũng phải đi?” Tử Lan kinh ngạc mà nhìn hành lý Mỗ mỗ để cho mình dọn dẹp.

Trần La thị vẻ mặt đương nhiên mà nói: “Mỗ Mỗ ánh mắt không tốt lắm, cháu cùng Mỗ Mỗ trở về, giúp cữu cữu cháu chọn nàng dâu.”

Tử Lan bất đắc dĩ liếc nhìn Trần Văn thanh, sau đó quả quyết cự tuyệt, mình thích trạch, những kiểu tụ hội của các phu nhân, đời trước nàng đã sớm tham gia đủ rồi, mới không muốn đi làm khi đùa giỡn đâu!

Trần La thị khuyên can mãi, Tử Lan chính là không buông miệng, sau lại Tử Lan dứt khoát hiểu chi lấy tình, cố ý nói đến mình trước ở Chương gia bồi chủ tử đi tham gia tụ hội, bị người chèn ép, nàng không thích đi. Nói Trần La thị đau lòng không dứt, bất đắc dĩ để xuống ý định này, vừa dặn dò một đồng lớn sau, còn để Huệ bà bà đến ở nhà Tử Lan, trước khi Dương Khang An trở lại giúp đỡ chăm sóc Tử Lan.

Sau khi Trần La thị đi, Tử Lan cảm thấy một hồi cô tịch, nàng phát giác mình giống như đối với lão thái thái thích ôm mình đầu nhập tình cảm thật không ít, không chỉ vì muốn tìm cho mình một núi dựa. Khi lấy ra hạt sen mặc dù có chút kích động, nhưng là Trần lão thái gia cùng Trần Văn Thanh giúp mình xử

lý vô cùng tốt, không để cho người khác hoài nghi mình. Cũng từ này chứng minh bọn họ là thật sự quan tâm. Mặc kệ nói thế nào ân cứu mạng, đoán chừng mặc kệ là cứu cứu hay là ông ngoại cũng đều có phần tình này.

81. Chương 81: Chương 63

Sau khi Trần La thị rời đi, Tử Lan cũng không tiện ở tại phủ thứ sử, Tử Lan bản thân là người hướng nội, không ra cửa, xem thoại bản đệ đệ tìm cho mình từ bên ngoài, còn có thêu hoa, có Ngũ Sơn ở bên người, còn có đủ loại đồ trong không gian, cuộc sống Tử Lan một chút cũng không nhàm chán.

“Thấm thấm, chữ của cháu đã viết xong.” Ngũ Sơn đem bài tập đưa cho Tử Lan, hắc niên kỷ nhỏ, Tần Thiên dương cũng chỉ là dạy hắc phân biệt được thảo, nhận thức huyết vị, một chút phương thuốc đơn giản. Ngũ Sơn rất ưa thích kẻ cận Tử Lan, cho nên chuyện tình biết chữ luyện chữ liền giao cho Tử Lan.

Tử Lan nhận lấy 3 chương chữ viết của ngày hôm nay, nghiêm túc xem, trải qua nhiều sự kiện, Ngũ Sơn so bạn cùng lứa tuổi càng thêm có vẻ thành thực, chỉ có ở bên cạnh Tử Lan mới có thể tương đối trẻ con một chút.

Sờ sờ đầu nhỏ của Ngũ Sơn, tuy chỉ hơn năm tuổi một chút, nhưng tính tình tên tiểu tử này cũng rất nghiêm cẩn, cho nên chữ viết vô cùng nghiêm túc, Tử Lan cười híp mắt nói: “Tiểu Sơn hôm nay viết rất tốt, cho nên thấm thấm hôm nay thưởng cháu ăn chân gà chiên có được hay không?”

“Tốt!” Ngũ Sơn gật đầu một cái, mặc cho Tử Lan vuốt cái đầu nhỏ của hắc.

Tử Lan nhìn dáng vẻ đứa nhỏ này khéo léo, trong lúc nhất thời nhớ tới, khi Thạch Lâm còn bé, ban đầu khi rời đi Chương gia, dọc theo đường đi, mặc kệ khó khăn thế nào, Thạch Lâm thủy chung đều thật nhu thuận, ngay cả ngã bệnh cũng không làm âm ỉ. Trong lòng mềm nhũn, khom lưng ôm hắc.

“Thấm thấm ôm ôm giống như mẹ cháu.” Bị Tử Lan ôm vào trong ngực Ngũ Sơn sững sốt, ngay sau đó vươn tay vòng quanh cổ Tử Lan, lẩm bẩm nói nhỏ.

Tử Lan sững sốt, cũng không nói gì, vỗ nhẹ sống lưng hắc. Lúc này lời an ủi gì đoán chừng cũng sẽ không có tác dụng gì.

“Tỷ tỷ, sao tỷ lại ôm tên tiểu quỷ này?” Thạch Lâm cau mày, mắt hững hờ. Vừa về nhà, liền nhìn đến tỷ tỷ ôm tên tiểu quỷ này, Thạch Lâm tâm tình lập tức trở nên bức bối, vốn là tiên sinh hôm nay có chuyện, cho một ngày nghỉ, hắc có thể hảo hảo bồi tỷ tỷ!

Tử Lan nghi hoặc nhìn hắc, nhìn phía sau một chút, hỏi: “Sao đệ lại về, Dật An đâu?” Đây hai cái hài tử không phải bình thường đều ở cùng nhau sao?

“Hôm nay tiên sinh có chuyện, cho chúng ta một ngày nghỉ, Dật An cùng ông ngoại đi câu cá, ta không thích câu cá, nên trở lại. Dật an còn nói hắc sẽ mang cá về.” Thạch Lâm đưa tay muốn đem Ngũ Sơn từ trong ngực Tử Lan gạt xuống, giải thích.

Ngũ Sơn gắt gao ôm cổ Tử Lan, nhất định không buông tay, Tử Lan có chút buồn cười đẩy tay đệ đệ ra, nói: “Được rồi, được rồi, đệ cũng đừng khi dễ Tiểu Sơn, xem đệ chạy đến toàn mồ hôi, nhanh đi tắm một cái đi! Tỷ tỷ làm quần áo mới cho đệ ở trong phòng, nhanh đi thử một chút, xem một chút có vừa người không.”

Thạch Lâm vừa nghe có quần áo mới, mắt nhất thời sáng lên, cũng lười quan tâm tới Ngũ Sơn, chạy vào phòng.

Ngũ Sơn chờ Thạch Lâm sau khi rời đi, mới buông lỏng một chút tay đang ôm cổ Tử Lan thật chặt, thở dài, nói: “Bị tiểu thúc thúc ghét rồi.”

Tử Lan nhìn hấn ra vẻ tiểu đại nhân, buồn cười xoa xoa cái đầu nhỏ của hấn, sau đó nói: “Thấm thấm cũng làm quần áo mới cho cháu, ở trong phòng, cháu cũng đi thử một chút! Thấm thấm đi làm cơm cho các cháu.”

“Còn có quần áo mới?” Ngũ Sơn kinh ngạc hỏi, quần áo trên người hấn mặc vốn là mấy ngày trước Tử Lan làm, thế nhưng bây giờ còn có?

Tử Lan le lưỡi, hai ngày nay mình quả thật rồi rãnh một chút, dì lúc gần đi cũng tặng quá nhiều vải vóc, tặng một chút cho phụ thân bọn họ. Lúc làm quần áo cho tướng công, còn dư lại vải vóc vừa lúc thích hợp làm y phục cho đứa bé, cho nên làm thêm 2 bộ.

“Tần gia gia nói cháu gần đây tiến bộ rất nhanh, cho nên thấm thấm thật vui mừng, đây là phần thưởng cho cháu.” Tử Lan nhìn tiểu tử vui mừng, sao có thể nói thuận tiện làm cho hấn, lời nói dối có ý tốt có đôi khi là cần thiết.

Sau khi Dương Khang An rời đi, Tử Lan phát hiện mặc kệ mình làm gì cũng sẽ lơ đãng nhớ tới hấn, vì vậy lúc gặp lại Dương Khang An vốn dự định phải hai mươi ngày mới trở lại, kết quả mới mười lăm ngày, hấn đã vội vội vàng vàng chạy về, nhìn hấn long đong mệt mỏi, bị hấn ôm thật chặt vào trong ngực Tử Lan không nhìn được gương mặt có hắc tuyến (!) đồng thời cũng nhìn không được có chút kích động, Dương Khang An lần này trở về ánh mắt nhìn về phía Tử Lan rõ ràng nóng bỏng hơn bình thường, Tử Lan cũng biết thật ra thì hấn rất muốn nàng sinh con cho hấn.

Khê rừ đầu xuống, đối với chuyện có đứa nhỏ, Tử Lan cũng mơ hồ có chút mong đợi, dù sao hai đời trước, nàng vẫn luôn không có đứa nhỏ thuộc về mình, mặc dù đời trước đã từng thiếu chút nữa sẽ có, nhưng bởi vì không cẩn thận, cho nên mất đi. Cũng bởi vì như thế, Tử Lan mới hiểu được ở giữa tranh đấu của nữ nhân căn bản không thể coi thường, cho nên vì không có năng lực nên không dám dễ dàng lần nữa hoài thai, sau nữa lại cũng là bởi vì đối với trượng phu thất vọng, vì vậy.

Dương Khang An vừa về tới trong nhà, liền thấy ở trong sân nương tử đang thêu hoa, dọc theo đường đi tâm vẫn luôn nghĩ tới, lập tức liền rơi xuống đất. Hấn cũng nói không rõ mình rốt cuộc đang suy nghĩ gì, dù sao chính là muốn gặp Tử Lan, thật chặt ôm nàng vào trong ngực sau, tâm trống rỗng mới giống như bị lấp đầy.

“Được rồi được rồi, nhanh đi tắm một cái đi! Toàn thân hôi hám ám cả ta.” Mới vừa bị ôm, Tử Lan rất cảm động, nhưng một lúc sau, cảm động xong, thì không phải là thư thái như vậy rồi.

Dương Khang An lung tung gạt đầu một cái, thật lâu mới thả Tử Lan ra, nhưng là ánh mắt vẫn là nhìn chăm chăm Tử Lan.

“Tướng công.” Mặc dù đã hiểu mình thích nam nhân này, nhưng là Tử Lan trong lòng biết cảm tình còn so ra kém với hấn đối với bản thân. Chỉ là có thể bị người như vậy quý trọng, Tử Lan rất cảm động, khẽ mỉm cười, lấy ra khăn giúp hấn xoa một chút mồ hôi trên mặt, Tử Lan nhẹ giọng nói: “Tướng công, chàng nhìn chăm chăm vào ta làm cái gì? Trên mặt của ta có cái gì vật bẩn sao?”

“. Không có, không có.” Dương Khang An dịu dàng nói: “Nương tử, nàng. Nàng hôm nay thật xinh đẹp!”

Tử Lan trợn trắng liếc mắt một cái, nam nhân này thế nào đột nhiên liền thay đổi tự nhiên câu nệ như vậy rồi hả?

Tắm rửa xong, Dương Khang An đầu tiên là vội vội vàng vàng chạy đến sát vách cùng Tần ngự y xác nhận Tử Lan bây giờ thân thể đã tốt lên nhiều, khỏe mạnh có thể mang thai sinh con, nhìn về phía Tử Lan ánh mắt càng thêm lửa nóng.

Tiểu biệt sinh tân hồ (tiểu biệt thắng tân hôn), tất nhiên kích tình vô hạn.

Hai vợ chồng Tử Lan đều rất khỏe mạnh, hai tháng kế tiếp, Dương Khang An cực kỳ khoái hoạt, ngay cả Chân sư phụ xem về mặt tươi cười của hấn, cũng nhìn không được dạy dỗ vài phần.

Hai tháng sau, lúc ăn điểm tâm, Tử Lan ăn một miếng đậu hoa Dương Khang An mua cho nàng, kết quả lập tức ói ra, Dương Khang An không rõ chân tướng khẩn trương hề hề đem Tần ngự y kéo tới đây, Tử Lan

vừa phun ra liền mơ hồ đoán được nguyên nhân, cho nên cũng không có ngăn cản hẳn.

Tần ngự y vốn là đang ở trong viện đi lại, bị Dương Khang An kéo qua có chút dã man, thở phì phò trợn mắt nhìn Dương Khang An một cái, chờ hơi thở vững vàng, giúp Tử Lan chắn mặt.

“Mang thai? Người nói là nương tử mang thai?” Dương Khang An vẽ mặt kinh hãi trừng lớn mắt chỉ vào Tử Lan, ngốc hề hề hỏi.

“Tần gia gia, ngưng ngưng, sáng sớm làm phiền ngài tới đây, không ngại cùng nhau dùng điểm tâm đi!” Tử Lan mới vừa rời mơ hồ có hoài nghi, cho nên khi được chẩn đoán chính xác, sờ sờ bụng, cười nói.

Tần Thiên dương lắc đầu một cái, nhìn đôi tiểu vợ chồng ngọt ngào, tìm người thay bọn họ báo tin cho phủ thứ sử, đoán chừng bọn họ nhất thời cũng sẽ không nhớ tới việc này, nhưng Tần Thiên dương quả thật hiểu người Trần gia có bao nhiêu để ý đối với Tử Lan.

Sau khi Trần gia biết Tử Lan mang thai, rất nhanh đưa tới quà tặng, thậm chí Trần Văn Thanh đặc biệt tới nhìn Tử Lan. Đối với người ở tuổi lập gia đình còn chưa có đứa bé, thậm chí hiện tại ngay cả nàng dâu cũng không có, Trần Văn Thanh đối với đứa bé quan tâm, Tử Lan là hiểu, nhìn hẩn tĩ mĩ nghiêm túc dạy Thạch Lâm, Tử Lan cũng đồng tình hẳn.

“Muốn ăn cái gì, nghĩ muốn cái gì tất cả đều nói cho cha, cha liền mua cho con.” Thạch Hữu Lương vừa biết được nữ nhi mang thai, cũng lập tức chạy tới, vừa vào cửa khẩn trương hề hề vây quanh Tử Lan, thậm chí một phen đẩy ra Dương Khang An đang khẩn trương hề hề.

“Cha, tướng công, các người vây quanh ta làm cái gì? Ta hiện tại thật không có không thoải mái, không có gì muốn ăn, cũng không có muốn gì cả.” Từ sau buổi sáng được chẩn đoán chính xác mang thai, cho tới bây giờ đã gần hoàng hôn, Tử Lan cảm giác mình cũng sắp muốn điên, ngay cả đứng lên đi hai bước, đều sẽ bị Dương Khang An khẩn trương hề hề đi theo, rất là chịu không nổi. Mình là mang thai, hơn nữa thời gian mang thai đến chín tháng, nếu vẫn bị người như vậy nhìn chăm chăm, Tử Lan xác định mình tuyệt đối sẽ không chịu nổi. Lại càng không muốn nói hiện tại ngay cả cha cũng tới đây tham gia náo nhiệt.

“Thật không có? Mẹ con lúc mới vừa nghĩ ngờ có con, muốn nhất ăn táo xanh, mới vừa nghĩ ngờ có đệ đệ con, chính là thích ăn dưa chuột.” Nhìn nữ nhi, Thạch Hữu Lương không khỏi nghĩ đến nương tử đã mất, nhớ lại nói liên miên không dừng.

Vừa bắt đầu Tử Lan còn có thể nghiêm túc nghe phụ thân nói, nhưng là thời gian thật dài, cũng không có thấy phụ thân có tính toán dừng lại, Tử Lan không nhịn được gấp một cái.

“Nương tử, nàng buồn ngủ sao? Nhanh nhanh nhanh, vào nhà nghỉ ngơi một chút.” Dương Khang An vẫn quan sát Tử Lan, kết quả thấy được nàng gấp một cái, cũng rất mau nhớ lại Tần ngự y nói phụ nữ có thai dễ dàng buồn ngủ.

Tử Lan sững sờ, sau đó gạt đầu một cái, bị hai người như vậy vẫn nhìn chăm chăm vào mình, Tử Lan cảm thấy có lẽ trở về phòng nghỉ ngơi một chút cũng tốt.

Nằm ở trên giường, đuổi đi Dương Khang An, Tử Lan vuốt bụng, không biết thế nào đột nhiên xì cười một tiếng. Mình cũng đã có đứa bé, kiếp trước Tử Lan căn bản không có biện pháp tưởng tượng, đối với đứa bé nàng đã từng có, cũng từng mất đi, từng chờ đợi qua, cũng tuyệt vọng qua. Cuộc sống bình yên an ổn, tướng công thương yêu, đứa nhỏ xoay xung quanh, cuộc sống như thế, đều là suy nghĩ một chút, Tử Lan cũng rất chờ đợi.

“Bảo bảo, lần này, mẹ nhất định sẽ hảo hảo bảo vệ con.”

82. Chương 82: Chương 64

Sau khi mang thai, Tử Lan không hề có cảm giác gì, chỉ là đám người Dương Khang An coi nàng như đồ dễ bề, để cho nàng cực kỳ buồn bức, trải qua nhiều lần kháng nghị không có hiệu quả, Tử Lan buộc Tần Thiên

dương giúp đỡ cho đám người Dương Khang An hiểu một chút kiến thức thông dụng trong thời gian mang thai, còn có tâm tình của phụ nữ có thai ảnh hưởng đến đứa bé, cho nên mọi người lúc này mới thoáng có điều không chế.

Mặc kệ là Dương gia, hay là Thạch gia, hoặc là Trần gia, cũng đã nhiều năm không có đứa nhỏ xuất hiện, cho nên sau khi Tử Lan mang thai liền hấp dẫn mọi người chú ý, ngay cả Tiểu Ngũ Sơn, cũng là mắt tỏa sáng nhìn bụng Tử Lan, ngày ngày đọc sách cho Tử Lan nghe.

Đến tháng năm, Trần La thị từ Kinh Thành đưa tin trở lại, đã chọn được vài ứng viên làm con dâu, lần này bà không muốn uất ức nhi tử, cơ hồ là dùng hết sức chọn nhân tuyển thật khá, nhưng Trần Văn thanh tựa hồ đối với vấn đề của mình cũng không có mưu cầu danh lợi như cha mẹ, chỉ để cho chính mẫu thân nhìn làm.

Trần La thị tức giận đặc biệt viết thư cho Tử Lan, muốn bọn họ giúp một tay khuyên nhủ, nhưng Tử Lan còn chưa kịp khuyên, Trần Văn thanh liền nhận được tin Tam hoàng tử Triệu mân, bên trong thậm chí có ý tứ muốn giúp hẳn làm mai mối.

“Cậu khó xử như vậy, chẳng lẽ là người tuyển chọn không tốt? Nếu không đồng ý, vậy thì đừng cưới, Tử Lan vẫn là cảm thấy dù sao sự tình liên quan đến cả đời, Cho nên.....” Tử Lan mặc dù không biết Trần Văn Thanh vì sao lại nói chuyện này với mình, nhưng vẫn nói ra ý nghĩ của chính mình. Chính là trong lòng lại cảm thấy chức quan này của cậu thật sự làm là rất ghen ghét.

Trần Văn Thanh cau mày, gõ cái bàn, thật lâu mới chậm rãi nói: “Không phải là người chọn không tốt, thật sự là người quá tốt.”

“À?” Tử Lan kinh ngạc nhìn Trần Văn thanh, nếu là ở hiện đại, tuổi hắn bây giờ nhất định là lúc hoàng kim, nhưng là ở thời đại này, đã quá tuổi lập gia đình, thậm chí còn cưới thêm một lần, quả thật không phải ứng cử viên quá tốt.

“Tôn nữ Lâm thị - viện trưởng thư viện Thanh Viễn, tuổi mười sáu, mặc dù cha hai năm trước qua đời, nhưng là tổ phụ rất là thương yêu, mặc kệ là dung mạo, hay là tính tình tài tình nghe nói đều là thật tốt, nhưng là nữ tử như vậy làm sao có thể tâm cam giả cho ta?” Trần Văn Thanh rất là nghi hoặc, Lâm gia nhiều thế hệ thanh quý, Lâm Tĩnh Viễn là đương đại đại nho, nhìn khắp thiên hạ, còn nhiều người muốn cùng hắn kết thân, người như vậy, không nói chính mình là kết hôn lần hai, lại lớn hơn mười mấy tuổi, tam hoàng tử đến cùng là nghĩ như thế nào

Tử Lan nhìn Trần Văn Thanh phản ánh, cũng biết hẳn thật ra thì đối với nhân tuyển này cũng không phải không thích, cho nên nói thẳng: “Nếu như thế, cứ cứ cần gì suy nghĩ nhiều đây? Nếu hài lòng nên đáp ứng thôi, cứ cứ nhất biểu nhân tài, có tài hoa hơn người, Tử Lan cũng không cảm thấy có cái gì không xứng.”

Trần Văn thanh nghĩ thật lâu cũng muốn không thông, Tam hoàng tử đây là muốn làm cái gì, hẳn thậm chí còn cùng phụ thân thương lượng một phen, cuối cùng mới quyết định đồng ý với Tam hoàng tử, mặc kệ như thế nào, Lâm gia đúng là đối tượng kết thân tốt. Về phần có được hay không, thì không phải là vấn đề của mình rồi.

Triệu mân thật ra thì cũng không có suy nghĩ nhiều, chẳng qua là cảm thấy Trần Văn Thanh không hổ là thư đồng bạn tốt của mình, khắp nơi vì mình suy nghĩ, đối với hắn chân thành, Triệu mân tương đối hài lòng, cho nên cũng muốn giúp hắn một chút mà thôi, dù sao trước cưới Vương thị chính là vì giúp mình, cũng không có tính toán lại làm cho hắn lần này lại có khúc chiết.

Trần La thị nhận được tin nhi tử, mừng rỡ không thôi, nữ nhi Lâm gia danh tiếng vẫn luôn rất tốt. Năm nay Lâm thị mười bảy tuổi, tháng chín tự ra hiếu rồi, cầu hôn lập gia đình cũng liền mười tám tuổi, như vậy tuổi lập gia đình vừa vặn. Cùng đối tượng bản thân cấp con trai tuyển rõ ràng cao hơn một bậc.

“Lão gia, người nói Lâm gia làm sao sẽ tiếp nhận nhà chúng ta cầu thân?” Hôn sự của con trai có tin tức, hai nhà lên lút cũng có ăn ý, chờ Lâm thị tháng chín ra khỏi hiếu kỳ, có thể tới cửa xin cưới. Trần La thị ở trong kinh ở không liền trở về Ký Thành.

Trần lão thái gia lạnh nhạt nói: “Lâm thị có một ấu đệ, thể chất yếu kém. Viện trưởng Lâm viết thư cho

ta, trong lời nói, rất là cảm kích.” Trước khi nhận được phong thư của Lâm Tĩnh Viễn , Trần lão thái gia không rõ ràng lắm nguyên nhân cuối cùng là gì, nhưng nhận được tin về sau, cũng biết nguyên nhân, Tam hoàng tử đối với hôn sự của nhi tử rất là để ý.

“Là Lan nhi cho. . . .” Trần La thị hiểu rõ gật gật đầu, nghĩ rằng xem thế này nhất định phải hảo hảo nhắc nhở Tử Lan, về sau mặc kệ dù có hay không, đều không thể lấy ra. Minh và Tam hoàng tử có vật như vậy, sau này không chừng sẽ bị chú ý bao nhiêu đây?

Trần La thị trở lại, Tử Lan đến thỉnh an , Trần La thị liền lên lút nói với Tử Lan, để cho nàng chú ý một chút, Tử Lan trong bụng cảm kích, tất nhiên gật đầu mà đồng ý.

“Trong viện của người, chỉ có một Dư thị, ta không yên tâm, lúc trở về, để cho Huệ bà bà đi theo người, ta trước kia mang thai sinh sản đều do bà ấy chăm sóc.” Nhìn bụng Tử Lan đã nhô lên, liền dặn dò.

Tử Lan xin lỗi nhìn Huệ bà bà, cười nói: “Vậy thì tốt, Huệ bà bà có bao nhiêu tri kỷ, Tử Lan như thế nào không rõ? Chỉ là Mỗ Mỗ ngài thật xa được Huệ bà bà?”

“Xa được, xa được. . . . Thế nào không bỏ được?” Huệ bà bà tiến lên cười đối với Tử Lan nói: “Lão thái thái hiện tại bên cạnh còn nhiều nha đầu lạnh lợi, nô tỳ không ở bên lão thái thái, không chừng lão nhân gia trong lòng còn vui mừng đấy?”

“Nhìn một chút, còn chưa đi đâu? Đã nói xấu ta!” Trần La thị cười mắng, chỉ là ngoài chăm sóc Tử Lan, lại không để cho Huệ Tâm làm cái gì, hiện tại người bên cạnh Tử Lan cùng Huệ Tâm quen thuộc nhất, để cho bà chăm sóc Tử Lan, mình cũng yên tâm.

Huệ bà bà sinh ba, lại chăm sóc Trần La thị sinh hai thai, chăm sóc phụ nữ có thai kinh nghiệm phong phú, Tử Lan trong nhà vốn cũng không có bà bà, mẹ kế Dương thị cũng không có mang thai qua, cho nên có thể có được Huệ bà bà chăm sóc, Tử Lan rất là vui mừng.

Huệ bà bà quả thật kinh nghiệm phong phú, lâu năm, đem Tử Lan chăm sóc thỏa đáng, cũng không cưỡng bách Tử Lan ăn ăn uống uống, ngay cả thỉnh thoảng động động may vá cũng là cho phép. Thậm chí còn len lén nói cho Tử Lan, nếu cho đứa bé ăn sữa, đối với đứa bé là tốt. Ngay cả việc đề ý, tất cả đều là áp dụng phương thức uyển chuyển, đối với này Tử Lan rất là hài lòng,

Tử Lan thư thái, Dương Khang An cũng đi theo thư thái, nhìn nương tử từ từ mượt mà, Dương Khang An có một loại cảm giác nói không ra lời, đáng vẻ Tử Lan như vậy để cho hắn có một loại tin tưởng chân thật. Trong nhà có Huệ bà bà giúp một tay, sát vách thì có Tần Thiên dương, Dương Khang An liền càng thêm chăm chỉ luyện võ, lại mở ra một nhà bố trang (cửa hàng vải), lần trước lúc tiền đưa một nhà Khương Trần Thị, quá giang qua Khương gia, Khương gia ở Dương Châu thế lực không nhỏ, cho nên Dương Khang An bố trang mặc dù không lớn, nhưng nguồn gốc vải vóc cũng cực kỳ tiện lợi.

Bên trong tiệm vải Dương gia có vải vóc, y phục kiểu dáng, thịnh hành nhất Dương Châu, vừa khai trương đã buôn bán rất tốt, Dương Khang An an phận ở tiệm vải trước khi đi vào quỹ đạo, vẫn luôn là tự mình trấn giữ.

Tử Lan đối với lăng la tơ lụa mặc dù cũng thích, nhưng nàng vẫn thích vải bông thoải mái hơn, mặc kệ là áo khoác trên người, hay là quần áo chuẩn bị cho đứa nhỏ chưa ra đời đều là dùng vải bông làm.

“Thế nào tất cả đều là vải bông, còn phải khâu như vậy?” Dương Khang An nhìn nương tử chuẩn bị y phục cho đứa bé, nhìn toàn bộ là lật qua vá, vải lẽ cùng đầu sợi đều lộ ở bên ngoài, nghi ngờ hỏi.

Tử Lan lườm hắn, kéo tiểu y phục trong tay hắn, lần nữa xếp tốt, mới nói: “Chàng biết cái gì, đứa bé da rất mềm mại, vải bông mềm mại, thấm mồ hôi, khâu như vậy mới sẽ không tổn thương da đứa bé.”

“A! Như vậy a!” Dương Khang An xem một chút tiểu y phục so không lớn hơn cỡ bàn tay được bao nhiêu, lại hiểu kỳ sở sở, sau đó cúi đầu ở trên mặt Tử Lan hôn một cái, sau khi nàng dâu mang thai, Dương Khang An vẫn đề nén **, sau ba tháng, Tần Thiên dương mới bỏ cấm, lại chỉ có thể giải dỡ thêm, thật là không thể tận hưởng. Vì thế Dương Khang An không thể không oán hận, nhìn về phía Tử Lan ánh mắt càng phát nhu hòa, bởi vì nương tử khổ cực như vậy cũng là vì sinh con cho mình.

Tháng Chín, Lâm thị mới vừa ra hiếu, Trần La thị mời bằng nhân (bà mối) đi trước cầu hôn, không ngoài ý muốn, Lâm gia rất nhanh đồng ý, Tử Lan còn vui mừng chính là Lâm gia nói chỉ cần năm sau Thạch Lâm, Dương Dật an chỉ cần thi đậu tú tài, cũng có thể đi thư viện đi học.

Trải qua Trần Văn thanh hơn hai năm hết lòng dạy, Trần Văn thanh vốn đã an bài cho hai đứa bé, cũng chắc chắn chỉ cần phát huy bình thường, thi tú tài không thể nghi ngờ là vấn đề không lớn. Thanh Viễn thư viện vốn khó tiến vào, mình trừ Trần gia thì không có những thứ thể lực khác, coi như có thể vào, hai đứa bé được tiên sinh coi trọng khả năng cũng không lớn, hiện tại được lời nói của Lâm gia, Tử Lan biết bọn họ chắc chắn giúp đỡ chăm sóc hai đứa bé.

Hôn sự bởi vì bận tâm tuổi tác Trần Văn Thanh, cho nên hôn lễ định tại trung tuần tháng mười hai.

“Ở nông thôn có câu ‘có tiền không cưới tức phụ qua năm’, cứ cứ cũng nhất định là muốn như vậy phải không? Chỉ là đến lúc đó cháu chưa chắc ra tháng, đoán chừng cũng không giúp được cái gì?” Hôn kỳ định về sau, lúc Tử Lan vào phủ thứ sử chúc mừng, trêu ghẹo Trần Văn Thanh một phen.

Trần Văn thanh nhìn Tử Lan bụng đã to như vậy, trừu trừu khoe miệng nói: “Người có thể làm cái gì? Tự chăm sóc tốt cho mình là được. Cái khác không cần phí tâm.”

“Hắc hắc, này cháu ngoại gái trước đưa quà tặng tới đây, đây là cháu trước kia thuê một bộ bình phong bốn bức Mai Lan Trúc Cúc, hiện tại cháu không có tinh lực, mong rằng cứ cứ đừng ghét bỏ.” Dù mình mua bình phong bằng gỗ đắt tiền, cứ cứ cũng không thích, Tử Lan liền trực tiếp đem lấy đồ thuê tốt mà mình đặt ở trong không gian đưa cho Trần Văn thanh.

Trần Văn thanh nhận tranh thuê, mở ra vừa xem, nhất thời trong lòng mềm đi, đây là bốn bức họa Mai Lan Trúc Cúc mình vẽ tương đối hài lòng, bây giờ được thuê đa dạng, dụng tâm trình độ tinh xảo trình độ đều là cực phẩm. Dịu dàng nói: “Sao phải phí tâm như vậy? Về sau cũng không thể hao tâm tốn sức như thế. Tuổi còn trẻ nhớ đừng quá mức hao tâm tốn sức.”

“Biết! Có Huệ bà bà ngày ngày nhìn chăm chăm, cháu đã sớm không cảm may vá rồi.” Nói tới chỗ này, Tử Lan cười nói: “Chỉ là, cứ cứ thích là tốt rồi. Cháu không tìm được gỗ tốt, hay là cậu tự tìm vậy!”

Trần La thị nhìn bức tranh thuê của Tử Lan, càng thêm gặt đầu một cái, sau đó tìm giáng hương hoàng đàn thượng đẳng, tục xưng hoàng hoa lê, cẩn thận mài dũa một phen, chế thành bình phong, trực tiếp để trong tư thất của Trần Văn Thanh. Tính toán đợi Lâm thị sau khi vào cửa, đưa cho nàng.

Ngày hai mươi mốt tháng mười một, trải qua ba canh giờ đau bụng sinh, Tử Lan thuận lợi sanh ra một khuê nữ mập mập, bởi vì điều lý tốt, nữ nhi mặc dù trời sanh không lớn lắm, nhưng là trắng trẻo mập mập, cũng không có như đứa trẻ bình thường sau khi sanh trên mặt có nếp nhăn, mọi người gặp qua sau, đều là yêu thích không dứt, trong đó trừ Dương Khang An, chính là Ngũ Sơn. Mỗi ngày sau khi hoàn thành công khóa của mình, hắn liền mắt đều không nháy ngồi trước cửa sổ nhìn tiểu muội muội, lẳng lặng nhìn chăm chăm.

Sau khi đứa bé ra đời, mọi người cho ra một đồng tên tuổi, cuối cùng Dương Khang An suy tính thật lâu mới dùng tên Dương Tĩnh Hương mà Trần La thị cho, dùng nữ danh Thạch Hữu Lương cho gọi là Bình Bình.

“Tướng công, ta không sinh con trai, chàng có thất vọng không?” Tiểu môn tiểu hộ cũng có chỗ tốt của mình, tối thiểu khi Tử Lan trong tháng đều do Dương Khang An phục vụ, Tử Lan nhìn Dương Khang An chỉ nhìn không ôm nữ nhi, cố ý cau mày hỏi.

Dương Khang An vội vàng lắc đầu, vội vàng giải thích: “Không có, nữ nhi tốt, khuê nữ ta xinh đẹp như vậy, tuyệt không thất vọng, ta rất vui mừng, thật!”

“Vậy sao chàng không ôm con?” Tử Lan lại hỏi.

Dương Khang An nhìn chăm chăm nữ nhi, thận trọng nói: “Con nhỏ như vậy, lại quá mềm, nương tử, ta không dám đụng vào.”

“Cái này thì có cái gì?” Tử Lan cười xấu xa, đem nữ nhi trong ngực đưa tới.

Dương Khang An nửa ngày không dám đưa tay, cho đến khi Tử Lan kêu mệt, mới thận trọng ôm lấy, chỉ là cả người cứng ngắc động đều không dám động. Đến khi Huệ bà bà nghe được tiếng đứa bé khóc, đi vào dạy hấn cách ôm chính xác.

Ngày mười hai tháng mười hai, là ngày Trần Văn Thanh thành hôn, tân nương từ 10 ngày trước đã đến Ký Thành, hôn lễ ngày đó vô cùng náo nhiệt, Tử Lan chỉ nghe Huệ bà bà nói lại cho mình, cũng thay Trần Văn Thanh cảm thấy cao hứng. Nghe nói đoạn đường rước dâu này, Lâm thị biểu hiện cũng làm Trần Văn Thanh rất hài lòng, ngày thành hôn trên mặt nghe nói cười rất vui vẻ. Mặc dù trong ngày thường, Trần Văn Thanh đối với mình cũng là cười. Nhưng là mặc kệ như thế nào nhìn Huệ bà bà vui mừng, Tử Lan đã cảm thấy có lẽ lần này cũng thật sự là cưới đúng người.

“Mỗ Mỗ ngày hôm nay chắc là rất vui mừng?” Tử Lan cười hỏi.

Huệ bà bà cười nói: “Lão thái thái ngày hôm nay nhưng là vui mừng cực kỳ! Thấy ta còn hỏi tới người. Ngay cả Lão Thái Gia cũng là cực kỳ vui mừng.”

“Vậy thì tốt!” Tử Lan gật đầu một cái, nói: “Đáng tiếc ta hôm nay không được chứng kiến.”

“Đây không phải là không có cách nào sao? Ngài không phải đang ở cử sao?” Huệ bà bà ôm Tiểu Bình Bình nói, vốn là nói chờ Tử Lan ra tháng, bà trở về Trần gia, nhưng là bây giờ nhìn đứa nhỏ bạch bạch nộn nộn, Huệ bà bà không thể bỏ được, dù là bà biết sẽ có ngày phải đi.

Tử Lan ngáp một cái nói: “Huệ bà bà, người xem một lát, ta nghỉ một lát, chờ ra tháng, lại đi thỉnh an mợ mới.” Nữ nhi ra đời sau vẫn uống sữa của mình, cho nên Tử Lan liền cự tuyệt mời nhũ mẫu, tự mình chăm sóc, cộng thêm tất cả mọi người đối với đứa bé này cực kỳ để ý, nàng mới ra đời hơn hai mươi ngày, Thạch Hữu Lương cũng đã tới gặp ba lần rồi. Trừ bú sữa, thật ra thì mình cũng không có làm chuyện gì khác.

“Muội muội lại ngủ sao?” Ngũ Sơn đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ mặt Bình Bình, nhỏ giọng tự hỏi tự đáp: “Muội muội hảo hảo ngủ, tỉnh ngủ ca ca đem tiền lì xì hôm nay tất cả đều cho muội.” Nói xong còn đem bao tiền lì xì nhận được để bên gối đầu cạnh Bình Bình.

“Cái này không thể để nơi này, Bình Bình tuổi còn nhỏ, không cẩn thận bỏ vào trong miệng sẽ không tốt, người trước cất giùm nàng.” Huệ bà bà vội lấy ra, thả vào tay nhỏ bé của Ngũ Sơn, nhỏ giọng nói.

“Ừ!” Ngũ Sơn gật đầu một cái, nói: “Vậy ta giữ cho muội muội, đợi nàng về sau trưởng thành đưa cho nàng.”

83. Chương 83: Chương 65.1

Đứa bé sơ sinh một ngày trên căn bản gần mười canh giờ đều là ngủ, trừ ban ngày cách một canh giờ ăn sữa một lần, buổi tối hai canh giờ một lần, Tử Lan ngủ vẫn có thể thoải mái, đặc biệt là buổi tối, có Dương Khang An chú ý, mỗi lần nữ nhi tỉnh lại, đều là hấn ôm nữ nhi đến bên cạnh Tử Lan, có lúc Tử Lan ngủ quá trầm, hấn liền tự mình cởi áo Tử Lan, nâng nàng dậy, một tay giúp nữ nhi bú sữa. Vốn là Dương Khang An từng muốn Tống Lưu thị mới sinh được 8 tháng đến giúp đỡ chăm sóc cho nữ nhi nhưng là bị Tử Lan cự tuyệt, con trai Tống Lưu thị vốn là đứa nhỏ vợ chồng bọn họ chờ đợi nhiều năm, làm sao sẽ đối với Bình Bình tí mĩ? Cộng thêm Tống Lưu thị thân thể cũng không tốt, cho dù có sữa, cũng sớm đã không còn dinh dưỡng.

Tử Lan nghĩ tới hấn quá cực khổ, muốn để cho hấn buổi tối ngủ ở phòng Thạch Lâm, tuy nhiên hấn cự tuyệt, cứ như vậy mỗi lần chăm sóc thể nữ, Dương Khang An đều rất kiên trì. Lúc ban ngày, thỉnh thoảng có người đến xem nữ nhi, mình lại vội, cho nên chỉ có buổi tối mới có thể một người như vậy độc chiếm tiểu nữ nhi xinh đẹp, Dương Khang An thế nào cam lòng rời khỏi. Bởi vì ở cử, phòng ốc không thông gió, mùi vị cũng không tốt, Tử Lan lại bị canh chừng gắt gao, cho nên chỉ lúc ở trong không gian lau qua một phen, lại để cho Dư mẹ giặt giũ chăn đệm trong phòng.

“Đứa nhỏ này thật xinh đẹp!” Tử Lan vốn cho là mình sang tháng sáu mới có thể nhìn thấy Lâm thị ở phủ thứ sử, không nghĩ tới ngày hai mươi tháng mười hai, Bình Bình đầy tháng, Lâm thị thế nhưng đi theo Trần La thị cùng nhau đến nhà Tử Lan, thậm chí rất yêu thích Bình Bình.

Ăn hạt sen, ở thùng tắm rửa ba lần, dưới sự thúc giục của Huệ bà bà mới đứng dậy, lại bị Dương Khang An đem cả người bao chặt, đưa về trong phòng. Lúc Trần La thị cùng Lâm thị tới, Tử Lan tóc còn chưa khô. Trần La thị cau mày phân phó nha hoàn giúp Tử Lan lau khô đầu, lại đem nàng ấn trở về trong chăn, nói: “Trời lạnh như thế này, người không thể chạp hai ngày rồi tắm? Bị lạnh thì làm thế nào?”

“Không có gì đáng ngại! Mổ Mổ đừng lo lắng, cháu rất tốt!” Tử Lan đắp chăn, trên đầu trùm khăn. Lâm thị bộ dáng thương nhìn Trần La thị nói: “Bà liền nuông chiều ta đi! Mợ nhất định sẽ cảm thấy ta là lười nhả đầu, khách nhân tới, còn không chịu dậy.”

“Ta theo mẫu thân là khách cái gì? Đều là người thân, người một nhà không nói hai nhà, ta trước kia đã từng nghe nói trong tháng dưỡng lâu một chút, đối với thân thể cũng tốt, dù sao hôm nay cũng không có người ngoài, người cũng đừng lo lắng.” Lâm thị cười nhìn đứa bé trong ngực Trần La thị, nói với Tử Lan.

Tử Lan nhìn bộ dáng của nàng không giống giả bộ, cũng không có ý xem thường, liền không nói gì nữa, thật ra thì hôm nay vốn phải là mẹ kế Dương thị tới giúp đỡ xử lý, nhưng cha nàng không đồng ý, nghe nói một lát nữa bà nội, Đại bá mẫu, Nhị bá mẫu, Tam bá mẫu còn có mấy đường tẩu cũng sẽ tới, mình nằm ở trên giường, trong nhà này cũng không có nữ nhân quản lý, hoàn hảo có Huệ bà bà giúp đỡ mình, đám người Dư mama tất cả đều là người chịu khó, nếu không. Tuy nói đều là người trong nhà, nhưng mất thể diện dù sao cũng không tốt chút nào.

“Mợ ngài cùng Mổ Mổ đều ngồi xuống đi! Phòng ốc nhỏ, ngài chớ để ý.” Trần La thị cùng Lâm thị thậm chí tới sớm hơn so với bà nội, điều này làm cho Tử Lan có chút buồn bực, theo lý thuyết người Thạch gia vốn là thân thiết hơn, Thạch Hữu Lương đã đến hai ngày rồi, mà bà nội còn chưa tới, liền đi đón họ, vẫn chưa về.

“Cái này thì có cái gì. Mẹ, người nói cháu ngoại gái sinh thế nào a, đứa nhỏ này sao lại trắng nõn đáng yêu như vậy, con đều muốn không nhịn được đoạt đi tự mình nuôi.” Lâm thị nhìn đứa nhỏ khả ái trong ngực Trần La thị, không nhịn được nhận lấy, cười nói.

Trần La thị nhìn con dâu, trêu ghẹo Tử Lan nói: “Đoán chừng không dễ đâu, ta cũng vậy sớm muốn ôm về nuôi, thế nhưng tiểu nha đầu người đừng nhìn nàng nhỏ, lại là đứa thông tuệ, biết dính mẹ, chỉ ăn sữa của Tử Lan, nghe nói hai ngày trước Khang An cho tìm vú nuôi, kết quả tiểu nha đầu một hộp đều không ăn.”

“Ta nghe mẹ ta kể, tự mình cho đứa bé bú sữa sẽ thân với mình hơn. Chính là đạo lý này đi!” Lâm thị trước khi tới đã nghe Trần Văn thanh nói Tử Lan tự cho đứa bé bú, cũng nghe nói hẳn khi còn bé là được bà bà mình cho ăn, vì vậy biết Trần gia không có kiêng kỵ những thứ này, vì vậy tán dương.

Trần La thị nói: “Không phải vấn đề có thân hay không, chúng ta cả ngày sống an nhàn sung sướng, ăn uống đều tốt, sữa tự nhiên cũng tốt, so với bà vú thân thể càng thêm khỏe mạnh. Cho nên đứa bé ăn, mới có thể càng thêm khỏe mạnh.” Những thứ này đều là trước kia mẫu thân Trần La thị nói qua, bà nhớ rất rõ ràng.

Lâm thị sáng tỏ gật đầu, nhìn Tử Lan ở một bên ngáp, đối với Trần La thị nháy mắt, Trần La thị lập tức hiểu ý hạ thấp giọng.

Đám người bà nội đến buổi trưa mới tới, Thạch Hữu Lương mượn chiếc xe ngựa lúc tới Thạch gia, họ còn chưa lên đường, Thạch Hữu Lương giận đến xì khói, trong lúc vội vàng cũng chỉ dẫn theo Thạch gia gia, Thạch nãi nãi tới đây, còn dư lại thì nói không đủ chỗ ngồi.

Người Thạch gia vốn cảm thấy Tử Lan sinh khuê nữ, cho nên cũng không có để ý nhiều, mấy bá mẫu chỉ là muốn tới đây ăn bữa ngon, sau đó thuận tiện đi dạo phố một chút mà thôi, kết quả lúc Thạch nãi nãi tới, thấy được tân Thứ Sử phu nhân, cùng Trần gia lão thái thái hai người ở phòng tọa trấn, nhất thời có chút cảm thấy ngượng ngùng, nhìn họ cười cười nói nói, rõ ràng chính là cho Tử Lan chỗ dựa .

“Thân gia phu nhân, nhanh ngồi xuống a! Tử Lan đứa nhỏ này mới vừa rồi cho đứa nhỏ ăn, vừa mới ngủ yên, ta ngăn vạn đừng mệt mỏi nàng, nên mới dời ra ngoài.” Trần La thị cười híp mắt đi theo chào hỏi Thạch nãi nãi, Lâm thị mặt dịu ngoan bên cạnh Trần La thị, khéo léo ngồi.

Thạch nãi nãi khoát tay một cái nói: “Vẫn là ngài nghĩ đến chu đáo, để đứa nhỏ nghỉ ngơi một chút mới phải.” Bà chưa từng cùng người thân phận cao như vậy nói chuyện, cho nên rất là câu nệ.

Trần La thị nể mặt Tử Lan, hòa ái hỏi thăm Thạch nãi nãi không ít, lúc đứa bé tỉnh lần đầu, Tử Lan vì cho bú, mọi người không để cho nàng ra khỏi cửa phòng, cho nên Tử Lan chỉ có ngồi ở trong phòng tiếp tục dụ dỗ nữ nhi, Trần La thị cùng Thạch nãi nãi ở sát vách trong phòng nói chuyện phiếm, Lâm thị ở lại trong phòng cùng Tử Lan, cùng nàng cùng nhau dỗ đứa bé, nói chút chuyện thân mật.

Càng cùng Tử Lan nói chuyện, Lâm thị trong lòng nghi ngờ càng lớn. Chỉ nhìn một cách đơn thuần dung mạo còn có tính tình, cùng với nói năng, nàng dù thế nào cũng không nghĩ ra Trần Văn thanh sẽ đem Tử Lan gả cho Dương Khang An một thô nhân như vậy (tội DKA, ai cũng chê á!), dù là nghe nói hần hiện tại vô nghệ không tệ.

“Chúng ta gặp Mỗ Mỗ cùng cữu cữu là khi ta đã lập gia đình.” Nhìn Lâm thị làm bộ lơ đãng hỏi Tử Lan làm sao gả, Tử Lan cười híp mắt đem chuyện bà ngoại cùng muội muội thất lạc, sau mình gặp phải khó xử, lúc này mới đi cầu Thử Sứ Đại Nhân mới nhậm chức, kết quả không nghĩ tới lại là thân thích. Vì Trần Văn Thanh danh tiếng, thật ra thì bên ngoài người biết tất cả đều cho là như vậy.

Tử Lan mới vừa nói xong, ngẩng đầu lên liếc nhìn Lâm thị, nhất thời ngây ngẩn cả người, nghĩ thầm mợ nhỏ hơn mình một tuổi, mặt đau lòng nhìn mình, có thể nào khiến nàng lo lắng?

“Quân tử lấy thành tín vì quý. Đây là lời phụ thân ta khi còn tại thế, thường nói.” Lâm thị tự lẩm bẩm, nhìn về phía Tử Lan ánh mắt càng thêm từ ái.

Tử Lan bị ánh mắt này nhìn chăm chú, cảm giác chột dạ. Sau đó nhanh chóng dời đi chủ đề, chỉ hiếu kỳ lên tiếng hỏi chuyện Thanh Viễn thư viện.

Lâm thị nhất nhất giải đáp, chỉ nhìn một cách đơn thuần thái độ Lâm thị đối với mình, mặc dù khiến cho mình có chút buồn bực, nhưng là Tử Lan vẫn như cũ cảm thấy cữu cữu lần này cưới được nương tử thật tốt, coi như đối với thân thích nghèo phía trưởng phu cũng không có chút nào không kiên nhẫn. Hơn nữa đối với Mỗ Mỗ thái độ cũng là cực kỳ cung kính.

Dầu gì cũng là sống ba đời, Tử Lan theo lời Lâm thị tìm hiểu hoàn cảnh của nàng.

Thì ra là, Lâm phụ ba năm trước đây qua đời, Lâm thị được mẫu thân mang theo đệ đệ cùng tổ phụ sống cùng nhau, Lâm mẫu vốn được coi là nữ nhân cương nghị, nghe nói năm đó cũng là tài hoa hơn người, người một nhà rất hòa thuận, nhưng vì đau thương do tang chồng, thân thể cùng tâm tình kém đi. Cộng thêm thân thể đệ đệ cũng không tốt lắm, Lâm thị cùng mẫu thân đều tập trung lo cho đệ đệ, đệ đệ thân thể cơ hồ là nhất đại tâm bệnh của Lâm thị. Đối với việc gả cho Trần Văn thanh, Lâm thị cũng không có không cam lòng, bởi vì nàng tận mắt thấy vốn là bởi vì đệ đệ thân thể hàn độc thể nhược không thể trị, lúc Tam hoàng tử phái thái y chữa bệnh cho Thế tử tới, trị liệu xong, thậm chí có thể liên tục mấy ngày không uống thuốc, sắc mặt cũng hồng nhuận không ít. Cho nên khi tổ phụ nói Tam hoàng tử muốn làm mai, Lâm thị không chút do dự đồng ý. Trần Văn Thanh trước đây ở thư viện đi học, Lâm Tình Viễn đối với hắn cũng quen thuộc, chỉ cảm thấy người này chính trực, trừ niên kỷ hơi lớn ra, ngược lại không có khuyết điểm gì quá lớn.

Trong lúc nói chuyện với nhau, Tử Lan rất rõ ràng phát hiện, Lâm thị là một nữ nhân tính tình thuần. Huống chi lúc khen Trần Văn thanh, Lâm thị cũng đi theo gật đầu liên tục, nhìn trên mặt nàng cũng không có thẹn thùng, khách quan mà nói, Tử Lan liền biết nàng (Lâm thị) đối với Trần Văn thanh mặc dù hài lòng, nhưng lại vẫn không có bao nhiêu tình yêu.

Tử Lan nghĩ thầm có cảm tình chưa chắc sẽ không biến chuyển thành tình yêu, cộng thêm Mỗ Mỗ cũng không phải là người làm khó con dâu, lâu ngày sẽ sinh tình. Vì vậy lại nói chuyện đệ đệ Lâm thị đồng thời nói về đệ đệ Thạch Lâm là như thế nào như thế nào

“Thạch Lâm cùng dật an hai đứa bé ta đều thấy, không kiêu ngạo không nóng nảy, đều là đứa bé ngoan.” Một người lớn hơn so với mình 10 tuổi là trưởng phu mình, một người là cháu ngoại gái so mình lớn hơn một tuổi, Lâm thị cảm thấy đối mặt cháu ngoại trai, không có áp lực chút nào.

Bởi vì tuổi không sai biệt lắm, cũng bởi vì Tử Lan cũng không phải phụ nhân thô tục, nàng kiến thức cùng

nói năng, làm Lâm Thị kinh ngạc cũng cảm thấy vui mừng, dù sao gả tới đây sẽ cùng nàng tiếp xúc, vốn là tính toán hảo hảo đối với nàng, hiện tại nói chuyện rất là hợp ý, Lâm thị cảm thấy đã là niềm vui ngoài ý muốn rồi.

Lâm thị đang theo Tử Lan nói đến mẫu thù, đám người Đại bá mẫu rốt cuộc đã tới, Tử Lan trong phòng có thể nghe được giọng oang oang của Hoa Sen, đối với biểu tỷ đã lâu không gặp, Tử Lan vẫn cảm thấy có chút không quen. May mắn Thạch nãi nãi đi ra ngoài không biết nói cái gì, thanh âm lập tức nhỏ không ít.

Lâm thị thân phận tôn quý, tất nhiên sẽ không dễ dàng lộ mặt, cho nên không có đi ra ngoài gặp Đại bá mẫu, vẫn ngồi ở trong phòng cùng Tử Lan, ngay cả cơm trưa đều là nha hoàn bưng vào tới. Bởi vì Lâm thị ở đây, Tử Lan cũng thanh tịnh không ít, sau khi ăn cơm trưa xong, Trần La thị mới đem Lâm thị rời đi, trước khi đi, Trần La thị tặng Bình Bình một cái khóa trường mệnh ngọc kim tương, còn có vòng tay vòng đeo chân, Lâm thị đưa là một bộ giày vớ, còn có một ngọc bội nhỏ, nghe nói là đã khai quang (đưa lên chùa nhờ chùa khai quang để có phúc khí), để Tử Lan cho Bình Bình mang theo bên người.

“Đây là vàng Thật là vàng.” Trần La thị cùng Lâm thị sau khi rời đi, Thạch nãi nãi mới vào phòng Tử Lan, Hoa Sen nhìn khóa trường mệnh trên cổ Bình Bình ánh mắt tròn trĩnh, sau đó liền vẫn nhìn chăm chăm vào khóa trường mệnh trên cổ đứa bé.

“Tử Lan chúng ta chính là có đại phúc khí, được lão thái thái cùng thứ Sử phu nhân coi trọng, Tử Lan về sau chắc chắn phú quý cả đời.” Đại đường tẩu Giang Thúy Hoa có chút cảm khái nói.

Tử Lan ngáp một cái, sau đó dịu dàng nói: “Cái gì phúc khí không phúc khí, bà nội mới cực kỳ có phúc khí, con cháu cả sảnh đường. Ngay cả bà dì cũng cực kỳ hâm mộ.”

“Tử Lan mệt nhọc, để cho nàng nghỉ một lát đi! Buổi tối còn phải chăm đứa bé!” Thạch nãi nãi nhìn gương mặt Tử Lan mệt mỏi, vì vậy săn sóc nói. Hôm nay lão thái thái phủ thứ sử cũng đối với Tử Lan săn sóc như vậy. Điều này làm cho Thạch nãi nãi hơi cảm thấy có chút ngượng ngùng.

“Ta nói nha, Tử Lan chúng ta hiện tại cũng không phải là cô nương tiểu môn tiểu hộ, tại sao muội phu không tìm một nhũ mẫu cho đứa bé vậy?” Hoa Sen tò mò hỏi, thần sắc trong mắt rất khiến Tử Lan có chút không thoải mái.

84. Chương 84: Chương 65.2

“Không phải tiểu môn tiểu hộ gì chứ, trong nhà cũng không có mấy người, càng thêm không có tiền nhàn rồi tìm nhũ mẫu, hiện tại mời một người cũng phải tốn không ít tiền!” Tử Lan cố ý nói: “Tuy nói cứu cứu một nhà đối với chúng ta có nhiều chăm sóc, nhưng là cũng không thể toàn dựa vào người ta? Thạch Lâm cùng tiểu thúc tử đều là cứu cứu giúp đỡ chăm sóc, hơn nữa toàn gia chúng ta chẳng lẽ sẽ không biết xấu hổ? Lại nói tướng công cũng không phải là loại người như vậy.” Sau khi nói xong Tử Lan lại ngáp thật to, Thạch nãi nãi thấy thế liền hừ lạnh một tiếng mang theo mọi người rời đi, Tử Lan lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Rồi sau đó lại nghe Thạch Hữu Lương nói, đừng để ý lời của các nàng, hiện tại Thạch gia những ngày sau này cũng không tệ, không có gì cần giúp đỡ, Tử Lan liền quẳng xuống chuyện này.

Không lâu sau Thạch Hoa Sen một nhà cũng dọn đến Ký Thành làm mua bán nhỏ, Thạch Hoa Sen vốn là người tham lợi, tướng công nàng cũng không thua kém bao nhiêu, mỗi lần tới nhà Tử Lan, trong nhà cũng sẽ thiếu một ít đồ, đứa bé của bọn họ cũng không tinh tâm, không phải la to nói lớn, thì có lúc không như ý còn có thể đánh người, đều làm Tử Lan phiền chết đi được, liền sáng sớm ôm đứa bé vào phủ thứ sử. Trong nhà đóng kín cửa, ngăn trở hai vợ chồng Thạch Hoa Sen.

Dương Dật an cùng Thạch Lâm muốn thi khoa cử, Tử Lan tự nhiên không thể khiến thanh danh bọn họ gặp trở ngại, vợ chồng Thạch Hoa Sen tuy rằng chọc người ghét bỏ, nhưng là cũng không thể không quan tâm, tùy ý bọn họ ở bên ngoài nói Tử Lan vợ chồng ngài bần yêu phú.

“Tỷ phu, người ở đây nói gì?” Bọn họ nói là làm mua bán nhỏ, nhưng là mười ngày có ít nhất tám ngày nương nhờ trong nhà, Dương Khang An cũng phiền chết đi được, rốt cuộc không chịu được hỏa khí, lúc tướng công Hoa Sen nói muốn vào bố trang giúp đỡ, tay không bỏ hai khối củi hời.

Tướng công Hoa Sen co lại rụt cổ, cũng không dám nói muốn đi bố trang.

“Chuyện bên ngoài, ta cũng không hỏi tới, một phụ nhân giữ nữ tắc, ở nhà mang đứa bé là được. Lại nói tướng công muội không phải giới thiệu cho tỷ phu việc gì sao? Thế nào không làm à?” Thạch Hoa Sen nơi này cũng rốt cuộc nói ra yêu cầu, Tử Lan không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

“Ta nói Tử Lan, người cũng không thể như vậy a! Các người cả ngày thịt cá, người liền nhẫn tâm xem chúng ta một nhà.” Thạch Hoa Sen thở phì phò nói.

Tử Lan vốn là không có tính toán mượn thế lực cứu cứu, nhưng là đối với đường tỷ này. Nàng cũng là thật sự nhịn không được rồi. Vì vậy nhẹ nhàng nói: “Đường tỷ, người phải rõ ràng người ở đây nói chuyện với người nào. Đừng nói bố trang không lớn, không có chuyện tình thích hợp đường tỷ phu, cho dù có thích hợp, ta cũng sẽ không đồng ý đường tỷ phu tới trong nhà của chúng ta làm thợ. Chớ chê ta nói chuyện không dễ nghe, nhưng ai bảo ta có một cứu cứu quyền cao chức trọng đây? Ta nghĩ hiện tại tốt nhất thừa dịp ta còn dễ dãi, Hoa Sen tỷ sớm cách nhà của chúng ta! Nếu không.”

“Người!” Thạch Hoa Sen lần đầu bị Tử Lan uy hiếp rõ ràng như vậy. Dĩ nhiên là tức giận. Nhưng lời kế tiếp của Tử Lan lại không thể làm nàng không để ý tới.

Tử Lan nói: “Nghĩ đến Hoa Sen tỷ hiểu, đạo này, có người tự nhiên biến mất cũng không phải việc khó gì! Còn có Hoa Sen tỷ tốt nhất quản trụ miệng của mình, nếu là nói cái gì chuyện không nên nói, xui xẻo cũng sẽ không chỉ có một người.”

Đợi sau khi vợ chồng Thạch Hoa Sen rời đi, Tử Lan lúc này mới cùng Dương Khang An hai người thốn thức không dứt, chỉ là họ mặc dù rời đi, nhưng thù này cũng kết hạ.

Lúc ở cử tuyết cũng đã bắt đầu rơi, cho nên cho dù là ra tháng Tử Lan cũng chỉ ôm nữ nhi ở trong phòng không ra khỏi cửa. Thử hai lần, Tử Lan phát hiện cho dù là thân khuê nữ, mình cũng không có cách nào mang nàng vào trong không gian, liền chuyển tâm nuôi nấng khuê nữ.

Không biết có phải hay không là bởi vì là thân khuê nữ của mình, Tử Lan cảm giác nữ nhi mình so với đứa bé khác càng thêm thông tuệ một chút, ngược lại còn biết bắt nạt kẻ yếu, mỗi lần Dương Khang An ở nhà, liền làm âm ỉ, chờ Dương Khang An không ở trong nhà, thì lại nhu thuận, đáng yêu.

Đại niên mừng hai, Trần Văn thanh mang theo Lâm thị lại mặt, bởi vì ngày lại mặt gần tới lễ mừng năm mới cho nên bỏ qua, vừa lúc lễ mừng năm mới năm nay Trần Văn thanh cũng không có bận rộn, Trần La thị liền dặn dò hần mang theo Lâm thị về nhà mẹ ở hai ngày.

Cộng thêm qua lại sáu ngày lộ trình, 12 tháng giêng Trần Văn thanh dẫn theo Lâm thị trở lại, nhìn Lâm thị lơ đãng nhìn chăm chú vào Trần Văn thanh trên mặt thẹn thùng, Tử Lan liền biết mợ đã luân hãm.

Theo chân bọn họ đồng thời trở về còn có đệ đệ Lâm thị - Lâm Tân, Lâm Tân thân thể trải qua chăm sóc của Triệu mân, đã tốt hơn không ít, nhưng là vẫn không có khỏi hẳn, Trần Văn thanh nghĩ y thuật Tàn Thiên dương không tệ nên đề nghị, Lâm Tân liền bị tổ phụ cùng mẫu thân tống đi.

Năm ngoài gieo trồng năm viên hạt sen cũng đã nảy mầm. Đáng tiếc không tới, chỉ là không biết hiệu quả như thế nào, những thứ này là chuyện Trần Văn thanh làm, người trông nom cũng là Triệu mân phái tới, Tử Lan cũng không chú ý đến.

Lâm Tân đến khiến cho phủ thứ sử náo nhiệt không ít, đứa nhỏ này mới tám tuổi, thật ra thì tâm tính cũng không có nhu thuận như hần trước kia, sau khi thân thể điều trị tốt, Lâm thị cũng có chút nhúc nhích đầu phát hiện đệ đệ thật sự là đứa bướng bỉnh. May mắn cũng chỉ là bướng bỉnh mà thôi, tất cả mọi người rất là thông cảm, Dương Dật an thậm chí cảm động lấy mang theo hần cùng nhau chơi đùa vui vẻ.

“Hai ngày trước quần tướng công của người muốn đi lên núi săn thú, ngày hôm nay lại làm âm ỉ muốn du thủy.” Lâm thị dù đoán trạng bình tĩnh nhưng đối mặt với đệ đệ đã sớm không duy trì nổi.

Tử Lan thấy thế chỉ là cười trộm không dứt, nàng biết Lâm thị tất nhiên vui với tình huống như thế. Trước kia Dương Dật an cũng là như thế, về sau thân thể tốt lên, cũng so ngày trước càng thêm hiếu động. Lúc ấy Dương Khang An cũng mặc cho hắn làm ầm ĩ? Làm áp lực, không ầm ĩ mới lạ, chỉ là Lâm Tân hiện tại thật ra thì cũng không có khổ hân, Tử Lan lại không tốt cho hắn sử dụng hạt sen, dù sao tất cả mọi người đang nhìn!

“Lúc trước tiểu thúc tử được Tần ngự y chữa khỏi, cũng ầm ĩ giống như vậy hồi lâu mới yên ổn. Chúng ta ngày thường nếu bị bệnh, nằm trên giường hai ba ngày đã cảm thấy không thoải mái, huống chi là bọn hắn? Lâm thúc thúc là người hiểu chuyện, mỗi ngày hoạt động cũng không có vượt qua quy định của Tần ngự y.” Tử Lan nhìn Lâm thị nhíu lại chân mày, cười an ủi.

Lâm thị cười khúc khích mà nói: “Ta đây là thế nào? Trước kia đệ đệ nằm ở trên giường, không chịu nổi chút gió, chịu nóng không nổi, ta theo mẹ liền muốn, để cho hắn khỏi bệnh! Mẹ ta còn nói nếu là hắn tốt lên, cho dù là leo tường dỡ ngói đều được. Kết quả. Thật là bị mẹ nói trúng!”

“A. A.” Lúc này Bình Bình trong ngực Lâm thị đột nhiên y y nha nha khoa tay múa chân, Lâm thị cười nói: “Ta xem, nam hài tử chính là búống bình, Bình Bình chính là vừa ngoan vừa đáng yêu.”

Tử Lan dở khóc dở cười nhìn nàng còn phối hợp y y nha nha không ngừng, buồn cười không dứt. Bình Bình biểu hiện đủ kiểu, khiến cho Tử Lan còn tưởng rằng đứa nhỏ này cùng bản thân một dạng, kết quả quan sát thật lâu sau, phát hiện nàng chính là một trẻ nít bình thường, ban ngày trên tay nếu có chút sức lực, sẽ lật người cầm lấy tã loạn tung, lần thứ nhất Tử Lan đang thay tã cho nàng, kết quả lúc muốn đổi tã, bởi vì dùng sức quá độ, tã lập tức bay đến trên gương mặt nàng, kết quả Tử Lan vội cầm lấy tã, nàng còn cười, cảm giác Tử Lan đang cùng nàng chơi đùa, ừ a a mà nói không ngừng.

“Phu nhân, canh hầm cách thủy cho biểu tiểu thư đã được, nô tỳ mang vào nhé?” Lâm thị đang theo Bình Bình hai người nói chuyện mà ai cũng không hiểu gì, nha hoàn của nàng đi tới trước mặt nàng, hỏi.

Lâm thị gật đầu một cái, để cho bưng đi vào, Tử Lan nhìn canh đậu nành chân heo trắng như tuyết, thử dài, sờ sờ nhiệt độ, cầm chén uống một hơi như uống thuốc đổ vào miệng. Kể từ sinh đứa bé, những thứ đồ này nàng cũng uống không ít..., nếu không phải là biết chống cự không có hiệu quả, nơi nào sẽ thống khoái như vậy.

“Mợ, mợ làm sao vậy?” Mới vừa uống xong canh, Tử Lan liền phát hiện Lâm thị sắc mặt có chút không quá tốt, vội vàng nhận lấy đứa bé, ân cần hỏi.

“Ta cũng không biết, chính là không biết sao đột nhiên có chút ghê tởm!” Lâm thị biết Tử Lan có cùng Tần ngự y học y, nói thẳng.

Tử Lan nhìn bộ dáng của nàng, ngăn người, đi tới trước mặt, nhỏ giọng hỏi: “Mợ tháng này kinh nguyệt nhưng chính xác?”

“À?” Lâm thị đỏ mặt suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu một cái nói: “Không đúng, ta nhất định chuẩn, theo như ngày hôm kia nên tới.”

“Có phải hay không mang thai?” Tử Lan thận trọng hỏi.

Lâm thị cũng là gương mặt mờ mịt, không biết làm sao, Tử Lan dứt khoát trực tiếp liền kêu người mời Tần ngự y tới đây, hôm nay vừa lúc hắn cũng ở phủ thứ sử cùng Trần lão thái gia đánh cờ.

“Trượt mạch không thể nghi ngờ, mặc dù không rõ ràng, nhưng là lão phu vẫn có thể kết luận, phu nhân là có bầu rồi!” Tần ngự y sau khi đến, phía sau còn đi theo Trần lão thái gia, cùng Trần La thị đang nghi ngờ không biết đã xảy ra chuyện gì, kết quả nghe lời của Tần ngự y, hai người nhất thời mừng rỡ không thôi.

Lâm thị cũng là mặt vinh quang vượt bụng của mình, vào cửa hơn bốn tháng nàng đã có bầu, như vậy ở phu gia cũng coi như thật đứng vững vàng.

Chờ Trần Văn thanh vui mừng chạy trở về, Tử Lan buồn cười lắc đầu một cái, Trần gia muốn một đứa bé, cũng muốn rất nhiều năm, đứa bé này được coi trọng trình độ dĩ nhiên là rõ ràng rành. Ngay cả lâm tân dưới sự yêu cầu của tỷ phu cũng an phận không ít. Thấy Huệ bà bà về mặt mong đợi, Tử Lan cũng không có lưu bà, để bà trở về Trần gia.

“Mặc dù không biết có cần hay không, nhưng mà lúc cháu có Bình Bình, đúng là làm như thế, viết ra cho mợ tham khảo.” Tử Lan đem hạng mục công việc trong lúc mang thai cần chú ý viết xuống, đưa cho Lâm thị.

Lâm thị mặt thẹn thùng lấy qua, nhẹ giọng nói: “Nơi nào không cần dùng, Bình Bình sanh khỏe mạnh đáng yêu như vậy, còn không phải công lao người? Nghe cứu cứu nói lúc người có nàng, Ngũ Sơn đứa bé kia mỗi ngày cũng sẽ đọc sách cho người, cho nên Bình Bình mới có thể thông tuệ như thế. Cứu cứu người hiện tại rồi rảnh liền hưởng về phía bụng của ta đọc sách, còn nói nhất định phải sinh một đứa xinh đẹp như Bình Bình.” Vốn Lâm thị muốn sinh nhi tử, nhưng nhìn bà bà cùng trượng phu ý tứ, biết bọn họ đối với nữ nhi cũng là rất tò mò trông mong, cho nên Lâm thị không có áp lực, chỉ cảm thấy mặc kệ là nam hay nữ, chỉ cần sinh ra đều tốt.

Sau khi Lâm thị mang thai, không biết thế nào, đối với Bình Bình càng phát ra yêu thích, trước Tử Lan năm sáu ngày mới đem Bình Bình đi phủ thứ sử một lần, hiện tại ngày ngày cũng phải đi, tựa hồ một ngày không thấy, Lâm thị trong lòng cũng không thoải mái, nhìn ánh mắt Trần La thị chờ đợi, Tử Lan chỉ đành phải mỗi ngày ôm khuê nữ đi, này nhưng Tiểu Ngũ Sơn lại không vui, hẳn trước kia chỉ cần hoàn thành bài tập, là có thể cả ngày nhìn tiểu muội muội, bây giờ không thể nhìn rồi, cả ngày buồn bã. Tàn ngự y thấy thế dứt khoát cũng dẫn theo hẳn cùng nhau đến phủ thứ sử.

“Ngũ Sơn tuần tú, Bình Bình đáng yêu. Cả ngày nhìn bọn họ, tâm tình của ta cũng tốt hơn, ăn cơm cũng ngon hơn so với trước kia.” Lâm thị vừa thấy Ngũ Sơn, cũng vui vẻ, Ngũ Sơn vốn có diện mạo tốt, trừ lúc ở cùng Tử Lan cùng Bình Bình, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút bất cầu ngôn tiểu (nghiêm túc), thế nhưng bộ dáng như vậy khiến cho Lâm thị rất hứng thú trên ghẹo Ngũ Sơn.

Trần Văn thanh nhìn tiểu nương tử khó có khi nghịch ngợm như vậy, cũng không ngăn cản, thậm chí còn ở một bên đi theo phụ họa!

Tử Lan từ trước đến giờ cũng không nghĩ cứu cứu là người cổ hủ, nhưng khi nhìn hẳn hiện tại cái bộ dáng này, vẫn là nhìn không được hắc tuyến đây đây. Chỉ là nhìn trên mặt hẳn không hề che giấu nụ cười, cũng biết thật ra thì trong lòng hẳn là thật thoải mái.

Lâm thị mang thai hai tháng, thời gian mang thai bị nghén, ăn cái gì ói cái đó, cũng không có tinh thần trên chọc đứa bé, Tử Lan tất nhiên không cần mang theo đứa bé đi Trần gia, nhìn Ngũ Sơn lúc nghe không cần đi phủ thứ sử, rõ ràng thở một hơi, bị Tử Lan chọc cho.

“Tướng công, chàng xem khuê nữ chúng ta mập như vậy, có phải hay không nên khống chế, về sau thành Đại Mập Mập, làm sao có thể gả đi?” Bình Bình sáu tháng đã có thể ngồi vững, thời điểm tắm cho nàng nhìn bụng nhỏ mập mập của nàng, Tử Lan cười hỏi Dương Khang An.

Dương Khang An không cảm thấy nữ nhi mình mập, thậm chí mỗi lần thấy đứa bé ăn cái gì, hẳn liền vui mừng không dứt, nhìn nàng vui mừng vỗ nước trong bồn tắm, nói: “Nơi nào mập? Bạch bạch nộn nộn thật tốt, lập gia đình còn sớm lắm! Không cho uất ức đứa bé.”

Tử Lan khẽ nâng cho hẳn một cước, cảm thấy thẩm mỹ của hẳn thật rất có vấn đề, nơi này cũng không phải Đường triều, nữ nhân cũng đều sẽ không lấy mập vì mỹ, nhưng mỗi lần hẳn nhìn đến bản thân cùng đứa bé ăn cái gì, liền có vẻ vui mừng khác thường. Cũng vì vậy sau khi sinh, vẫn không có hoàn toàn gầy xuống, y phục trước kia cơ hồ không thể mặc được.

Dương Khang An thật ra thì thật đúng là thích bộ dáng Tử Lan bây giờ hơn, ôm nhuyển hồ hồ, bởi vì sinh đứa bé, trong mắt thần thái càng thêm nhu hòa, mỗi lần nhìn chăm chú vào ánh mắt của nàng, Dương Khang An say mê không dứt. Hơn nữa hẳn thật không có cảm thấy nương tử nơi nào mập, eo vẫn mảnh mai, đường cong rõ ràng. Cho Bình Bình tắm xong, cùng Tử Lan giúp nữ nhi mặc quần áo, Dương Khang An nhìn Tử Lan bởi vì giúp nữ nhi tắm, y phục bị hắt ướt dán chặt thân thể của nàng, không nhìn được ôm Tử Lan, hung hăng hôn một phen, lại xoa nhẹ trước ngực cùng hông thật lâu, mới bình tĩnh lại, ôm nữ nhi rồi đi, để cho nàng rửa mặt, chải đầu.

Tử Lan nhìn nam nhân trên chọc mình xong, lại quay người đi, thiếu chút nữa buồn bực chết, đây là chuyện gì a? Kể từ khi sinh đứa bé, thân thể của nàng lại càng phát nhay cảm. Chẳng lẽ muốn ta hôm

nay chủ động quyền rũ? Tử Lan nghe tiếng cười thanh thúy của Dương Khang An cùng nữ nhi ở bên ngoài, lặng lẽ nghĩ.

Dương Khang An không biết mình làm cái gì, chộc cho nường tử nhiệt tình như vậy, thế nhưng đối với hắn mà nói từ trước đến giờ là chuyện cầu cũng không được cũng vui vẻ phối hợp. Duy nhất may mắn là khuê nữ bây giờ có thể ngủ cả đêm không cần bú sữa rồi. Nhìn nường tử kích tình đi qua mặt nhân như tơ, Dương Khang An không nhịn được lại phủ lên người nàng.

85. Chương 85: Chương 66

Sau khi có đứa bé, Tử Lan có một loại cảm giác hạnh phúc chưa bao giờ có, Thạch Lâm cùng Dương Dật an cũng đều thuận lợi thi đậu tú tài, mặc dù thứ hạng không cao nhưng vẫn là thi đậu, cho nên thành tích vừa đưa ra, hai người cùng lâm tân được đưa đến Thanh Viễn thư viện. Hơn nửa năm được Tần Thiên dương điều dưỡng, cộng thêm Trần Văn thanh đối với Tiểu Cửu Tử cũng có chút hảo cảm, len lén cho hắn dùng một khóa hạt sen, Lâm Tân bây giờ thân thể đã như người thường, ba tiểu gia hỏa quan hệ đều không tệ, cho nên lúc bọn Thạch Lâm rời đi, Lâm Tân cũng được đưa trở về.

Trải qua một năm trông rọt, năm viên hạt sen của Trần Văn thanh nghe nói xu hướng tăng không tệ, chỉ là cụ thể hình dạng thế nào, Tử Lan cũng không biết, cũng không có tính toán đi trông nom, cộng thêm người phục vụ là Triệu mân phái tới, Tử Lan càng thêm sẽ không dễ dàng đi hỏi về cái đề tài này. Hạt sen trong không gian, hiện tại cơ hồ toàn bộ được nàng dùng cho người nhà, mặc kệ là nàng hay là Dương Khang An hoặc là Bình Bình phục dụng hạt sen, cho dù là Thạch Lâm hoặc là Dương Dật an, cũng không có người chú ý, cho nên Tử Lan liền không chút khách khí dùng cho người nhà mình.

Thạch Lâm trúng tú tài, sau khi rời đi, Tử Lan nhìn ánh mắt tự hào của phụ thân, còn có bộ dạng hăng hái của đệ đệ, cũng là kích động không thôi, rốt cuộc cùng kiếp trước không giống nhau. Đệ đệ hiện tại cũng coi như có công danh, hơn nữa còn sẽ có danh sự chỉ đạo, về sau sẽ càng ngày càng tốt, mà cuộc sống của phụ thân cũng không tệ, mặc dù Dương thị có tật xấu, nhưng chăm sóc phụ thân vẫn rất tỉ mỉ, hơn nữa hiện tại phụ thân đã hoàn thành mơ ước nhiều năm, trở thành địa chủ có hơn một trăm mẫu đất. Bản thân nữ nhi gả cho phu quân tốt, lại thêm hiện tại sanh ra khuê nữ lạnh lợi đáng yêu.

Sau khi Trần Văn Thanh bình an liên nhiệm hai kỳ Thứ Sử, nhất định phải hồi kinh, Trần Văn thanh cưới Lâm thị, sinh một nhi tử khỏe mạnh hoạt bát, hơn nữa trước khi hồi kinh vẫn khỏe mạnh còn sống, Tử Lan cũng hiểu cuộc đời của hắn đã thay đổi. Hai năm qua Trần Văn thanh trông rọt hạt sen nghe nói coi như thành công, hạt sen sinh trưởng mặc dù cho hiệu quả không tốt như của Tử Lan, nhưng vẫn có chút hiệu quả, thôn trang trồng hạt sen đã bị Tam hoàng tử toàn bộ tiếp thu.

“Đứa bé, thật không theo chúng ta cùng đi?” Trần La thị lôi kéo Tiểu Bình bình, không nỡ xa hỏi Tử Lan.

Tử Lan lắc đầu một cái, nói: “Có cơ hội, cháu theo tướng công đi kinh thành gặp ngài.”

Trần La thị cũng biết Tử Lan là cô nường đã xuất giá, nhưng hơn năm năm chung đụng, Tử Lan đối bà hiếu tâm, cùng săn sóc, làm Trần La thị cực kỳ thoải mái, ở trong trí nhớ của bà, tỷ tỷ của bà cũng giống như Tử Lan là người sẽ thay người khác suy nghĩ, cho nên Trần La thị vẫn đối với Tử Lan có một loại bất đồng tình cảm, cũng chính là đãi ngộ so với con cái mình không có gì khác biệt.

Bên kia, Trần Văn thanh đối với Dương Khang An cũng dặn dò: “Tân nhậm Thứ Sử là bạn đồng niên với ta, chúng ta quan hệ coi như không tệ, ta đã thư cho hắn, chỉ cần không làm trái với quốc pháp, gặp phải chuyện gì, người cũng có thể đi tìm hắn, chăm sóc thật tốt Tử Lan cùng đứa bé. . . .”

Cha mẹ mất sớm, Dương Khang An sau khi lập gia đình, luôn luôn lấy người nhà Tử Lan làm thân nhân đối đãi, hơn nữa mấy năm nay Trần Văn Thanh đối hắn trợ giúp cùng đề điểm, đều làm hắn cảm động không thôi. Vì vậy đối với dặn dò của Trần Văn thanh, Dương Khang An cực kỳ nghiêm túc gật đầu mà đồng ý.

Trần Văn thanh nhìn ngoại sinh nữ tể ban đầu không được coi trọng, hẳn trưởng thành cũng là phá lệ kinh người, một năm trước, Chân sư phụ đã tuyên bố không còn gì có thể dạy được rồi. Hơn nữa hai năm qua, Dương Khang An cũng giúp mình làm không ít chuyện, Trần Văn thanh bây giờ đã công nhận ngoại sinh nữ tể này.

“Tỷ tỷ. Bình bình. Xe xe. Ngồi xe xe.” Trần An con trai Trần Văn thanh được một tuổi rưỡi ngồi ở trên xe ngựa nhìn Tử Lan bên ngoài xe, phe phẩy tay nhỏ bé không ngừng gọi Tử Lan lên xe.

“Mẹ, Bình Bình cũng muốn ngồi xe.” Bình Bình nhìn Trần La thị sau khi lên xe, cũng gấp thẳng kêu la.

“Bình Bình ngoan, ngày mai mẹ dẫn con ngồi xe đi gặp ông ngoại, có được hay không?” Tử Lan vội vàng dụ dỗ nữ nhi, đưa bọc quần áo trong tay đưa tới, nói với Trần An: “An nhi ngoan, phải nghe lời của mẹ đệ, về sau tỷ tỷ lại gặp đệ. Tỷ tỷ sẽ chuẩn bị nhiều món ngon cho đệ, để cho mẹ đệ đưa cho đệ ăn a!”

Lâm thị nhận lấy bọc quần áo, mặc dù Tử Lan nhỏ hơn một tuổi, cũng là trưởng bối của nàng, nhưng tình cảm của hai người cũng không tệ lắm. Vì vậy cũng luyến tiếc không nỡ: “Chăm sóc thật tốt mình, thường viết thơ.”

“Mợ, ta đều nhớ kỹ, ngài cũng vậy a!” Đối với dặn dò của Lâm thị, Tử Lan đều nhất nhất đồng ý. Không nỡ ai cũng có, nhưng ai cũng có cuộc sống của mình, không thể được cái này mất cái khác.

Trải qua một hồi bịn rịn thật lâu, Trần Văn thanh một nhà mới có thể rời đi.

Nhìn bóng lưng một đội người Trần Văn thanh, Tử Lan rất là cảm khái, đời trước chưa từng thấy qua Mỗ Mỗ cùng cừu cừu, có thể có duyên phận kiếp này như vậy, thật đã rất tốt. Cũng là đời trước ông ngoại đối với mình quan tâm như vậy, đời này mình mới có thể dễ dàng theo chân bọn họ chung đụng, Nhân Quả Nhân Quả, quả thật gieo cái nhân nào kết quả đó.

Dương Khang An nhìn thê tử bộ dạng hơi mất mát, liền mang theo thê tử ở trên đường đi dạo một phen mới về nhà. Trải qua Dương Khang An mấy năm phấn đấu, cuộc sống Dương gia đã rất tốt, bây giờ ở bên ngoài Dương Khang An cũng có thể mua được bất kỳ thứ gì Tử Lan thích.

Tử Lan mỗi lần nhận được quà của Dương Khang An, cũng có thể cảm thấy dụng tâm của hắn, nam nhân này là thật đặt mình tại trong lòng. Lập gia đình hơn năm năm, hẳn đối với mình ngày càng tốt.

“Phụ thân, đồ chơi làm bằng đường, Bình Bình muốn đồ chơi làm bằng đường!” Bình Bình ngồi trên cổ Dương Khang An, chỉ vào gian hàng bán đồ chơi bằng đường cách đó không xa, hưng phấn la hét.

“Hảo hảo hảo! Cha mua cho con!” Dương Khang An cười híp mắt nói với nữ nhi, không thềm để ý nữ nhi trong lúc hưng phấn nín lấy tóc mình.

Tử Lan tiến lên đem nữ nhi từ trên cổ Dương Khang An ôm xuống, cau mày nói: “Con xem con, đem tóc cha con làm rối loạn, nếu không ngoan, mẹ không cho cha dẫn con ra cửa.”

“Bình Bình ngoan, ngoan nhất!” Ở nhà tất cả mọi người nuông chiều nàng, cho nên Tử Lan đối với nàng nghiêm khắc nhất, cũng vì vậy nàng sợ nhất Tử Lan, Tử Lan mặt nghiêm, Bình Bình lập tức liền co lại rụt cổ thận trọng nói.

Cào cào tóc, Dương Khang An cười nói với Tử Lan: “Tóc loạn thì loạn, chớ dọa đứa bé!”

“Chàng cứ nuông chiều con đi!” Tử Lan trừng mắt liếc hắn một cái, thở phì phò.

Dương Khang An cười cười đem nữ nhi lại ôm, thân thể nhỏ nhỏ của Bình Bình vừa phải mượt mà, vì vậy mỗi lần thấy Tử Lan tay chân lẻo khẻo ôm đứa nhỏ mập mạp, Dương Khang An liền sợ không cẩn thận hai mẹ con té ngã. Nghĩ tới sau khi Trần La thị rời đi, tâm tình Tử Lan không được tốt, cho nên Dương Khang An quyết định mang Tử Lan cùng khuê nữ đi xem hai người Thạch Lâm cùng Dương Dật an đang đi học ở thư viện một chút, thuận tiện giải sầu.

“Đệ xác định đệ không có nhìn lầm?” Vốn là lộ trình ba ngày, bởi vì Bình Bình nghịch ngợm, đối với cái gì cũng tò mò, Dương Khang An liền đặc biệt sai người đem xe ngựa đi chậm một chút, cho nên ước chừng

mười ngày sau, đoàn người Tử Lan mới đến Thanh Viễn thư viện ở Lĩnh Sơn Trấn, vốn dĩ là vẻ mặt hào hứng, tuy nhiên lúc Thạch Lâm len lén nói cho Tử Lan biết một tin, làm Tử Lan lấy làm kinh hãi.

Thạch Lâm nói hôm nay hắn đang ở Thanh Viễn thư viện trong lúc đón học sinh mới, thấy được chương vân kiệt, mặc dù sửa lại tên, nhưng là Thạch Lâm vẫn nhận ra hắn.

“Tỷ tỷ, đệ thật sự không có nhìn lầm, thật ra thì đệ không ngừng nhìn thấy chương vân kiệt, càng thêm gặp được Cố thị, cho nên lúc này mới có thể khẳng định.” Nửa tháng trước, Thanh Viễn thư viện nhận học sinh mới, Thạch Lâm gặp được thiếu niên có diện mạo giống chương vân kiệt, trong lòng cũng nghi ngờ, mặc dù sự kiện kia cũng đã qua đi gần mười năm, nhưng bộ dáng Cố thị trừ già nua một chút, cơ hồ không có thay đổi gì, hơn nữa chương vân kiệt nguyên bản chính là sống an nhàn sung sướng, cho dù là trưởng thành, biến thành thiếu niên ổn trọng, nhưng vẫn như cũ không khác với lúc nhỏ.

Tử Lan hơi suy tư một chút hỏi: “Hắn có nhận ra đệ?” Thạch Lâm cũng không có đổi tên, bây giờ mặc dù Thạch Lâm có thay đổi rất lớn so với hồi nhỏ gầy yếu, nhưng là không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Thạch Lâm lắc đầu nói: “Cứu cứu đặt tên tự Tử Kiều cho đệ, cho nên hiện tại đồng học thư viện cũng gọi đệ là Lâm Kiều. Hơn nữa chúng đệ vào thư viện trước một năm, tính ra đệ là sư huynh, cho nên đoán chừng vẫn chưa nhận ra.”

“Chuyện này không gạt được, cũng quyết không thể giấu, đệ bây giờ lập tức giúp tỷ cầu kiến viện trưởng Lâm, chúng ta coi như là người thân, cho nên ông ấy chắc sẽ có chút ý kiến.” Nếu như Thạch Lâm nói là sự thật, như vậy chương vân kiệt chuyện tình một khi bộc phát, tuyệt đối cũng sẽ dính líu viện trưởng Lâm, lại nói mình có nguyên vẹn lý do giải thích chuyện năm đó.

Lúc Thạch Lâm đi thông báo cho viện trưởng Lâm, Tử Lan đem chuyện hỏa tốc nói cho Dương Khang An một phen, Dương Khang An cũng ý thức được tình huống khẩn cấp, hai người ở trên trấn mua một chút đồ, trở về đến khách sạn chờ báỉ kiến.

“Tử Lan tỷ tỷ, nếu không phải là mới vừa rồi nhìn thấy Tử Kiều, đệ còn không biết tỷ tới! Cũng không nói cho đệ một tiếng.” Một năm trước Khương Thế Phồn cũng tới Thanh Viễn thư viện đi học, cùng Thạch Lâm Dương Dật an hai người tình cảm không tồi, cho nên nhìn thấy Thạch Lâm vội vàng vàng đi lại trong viện, sau khi nghe ngóng, biết tỷ tỷ cùng tỷ phu hắn đến xem chuyện của hắn, vì vậy kéo Thạch Lâm, hỏi địa chỉ Tử Lan, vội vàng chạy tới.

Tử Lan giờ phút này trong lòng vốn là có chút phiền não, thấy biểu đệ, chậm rãi điều chỉnh một chút tâm tình của mình, cười nói: “Làm sao không nói cho đệ biết chứ? Nguyên bản là tính toán thăm viếng viện trưởng Lâm, lại để cho Thạch Lâm kêu đệ ra ngoài.”

Khương Thế Phồn suy nghĩ một chút, xác thực nên trước thăm viếng viện trưởng Lâm, do mợ gửi gắm, viện trưởng Lâm đối với mấy người bọn họ nghiêm khắc hơn so với người thường, cộng thêm mọi người là quan hệ thân thích, không gặp quả thật không thích hợp.

Viện trưởng Lâm mặc dù không mong đợi Tử Lan sẽ đến thăm viếng mình, nhưng là trong thư của cháu gái biết được nàng và cháu ngoại gái quan hệ rất tốt, nghĩ tới không thể quét mặt mũi cháu gái, liền đồng ý Tử Lan báỉ kiến.

Viện trưởng Lâm nhìn chính là một người nghiêm túc, đối với Dương Khang An cùng Tử Lan rất hòa ái, đối với Bình Bình càng thêm yêu thích, trực tiếp ôm lấy.

“Viện trưởng Lâm, văn bối có lời muốn cùng ngài đơn độc nói, xin cho người lui xuống.” Khách sáo qua lại xong, Tử Lan trực tiếp nói ngay vào điểm chính.

Viện trưởng Lâm nghi ngờ nhìn Tử Lan, phát hiện nét mặt của nàng nghiêm túc, đoán chừng là thật sự có chuyện, vì vậy cũng liền làm theo.

86. Chương 86: Chương 67 Biện Pháp Giải Quyết

Bởi vì cháu gái đối với Dương Thạch thị Tử Lan khen ngợi không dứt, thêm với tôn tử Lâm Tân cùng Dương Dật an và Thạch Lâm đều là bạn tốt, Lâm Tĩnh Viễn cũng cho Tử Lan mặt mũi, chờ tất cả mọi người lui

ra, Lâm Tĩnh Viễn nhìn thiếu phụ tuổi còn trẻ trước mặt này, nàng cùng cháu gái tuổi không sai biệt lắm, tuy nhiên mặt mày sáng rỡ cùng nhu hòa hơn so với cháu gái.

“Người là cháu ngoại gái của Văn Thanh, gọi lão phu một tiếng tăng gia gia là được, nói đi! Có gì cần lão phu giúp đỡ hay sao?” Bởi vì đối với Tử Lan ẩn tượng không tệ, cho nên Lâm Tĩnh Viễn cũng không có quanh co, trực tiếp hỏi.

Tử Lan cắn cắn môi, sắp xếp lại lời nói, liền nói: “Tử Lan lúc còn tám bé từng theo phụ mẫu ở kinh thành là gia nô của hồi môn của Chương gia Tứ phu nhân, bởi vì tiên mẫu khó sanh mất sớm, phụ thân sau được chủ tử lại lần nữa chỉ một mối hôn sự. Sau Chương gia mưu nghịch, phụ thân hao tổn tâm cơ tự chuộc thân ra ngoài.”

“Là Chương Hoa gia?” Lâm Tĩnh Viễn cau mày hỏi, nghĩ thầm chỉ là tự chuộc thân, như vậy còn có cái gì có thể nói đây?

Tử Lan gật đầu một cái, tiếp tục nói: “Bởi vì ông ngoại bà ngoại để lại chút gia sản, phụ thân mới có chút tiền tài đem cả nhà chuộc ra, nhưng là sau khi chuộc ra kế mẫu Tống thị, bà khóc cầu xin phụ thân giúp đỡ chuộc ra Chương Tứ phu nhân nữ mẫu Cố thị, cùng đứa cháu si ngốc của bà. Phụ thân cũng không nhẫn tâm một già một ngốc bị người khi dễ, cho nên đồng ý. Chỉ là sau khi chuộc ra, chúng ta mới phát hiện, thì ra là Cố thị dùng cháu của mình thay cho con trai của Chương Tứ phu nhân Chương vân kiệt.”

“Người nói cái gì?” Lâm Tĩnh Viễn tròn to hai mắt, Chương gia phản bội là tội mưu phản, cả nhà bị tịch thu sao trăm, phụ nhân này hôm nay vì sao nói với mình chuyện này?

“Phụ thân bị người lừa đảo, sau khi Chương gia Tứ Phòng con trai trưởng Chương vân kiệt được chuộc ra. Phụ thân biết được, cũng là kinh hoảng không dứt, nhưng nể tình Chương tứ thiếu phu nhân đã từng có ân, để cho họ rời đi, tuy nhiên Cố thị cùng Chương vân Kiệt quỳ xuống van xin. Lúc phụ thân đang do dự, đệ đệ ngã bệnh, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể để tâm đến bọn họ. Nhưng người nào biết Cố thị Tống thị lòng dạ rắn rết, đem tất cả tài sản tích góp trong nhà toàn bộ đánh cắp, thậm chí dùng thuốc mê đem chúng ta mê ngất, còn có chủ ý. Tính toán. Đem cháu bán vào thanh lâu, may mắn phụ thân còn có một chút thần trí, ngăn trở bọn họ. Nhưng bọn họ vẫn như cũ mang hết gia sản của chúng ta chạy.” Có thể để cho người tin phục lời nói của mình, nhất định phải xen lẫn lời thật, Tử Lan không duyên cớ nói toàn bộ sự thật, tuy vậy vẫn có vẻ cực kỳ chân thật.

Lâm Tĩnh Viễn giờ phút này đột nhiên cảm thấy Tử Lan toàn gia quả thật có đủ xui xẻo, tốt bụng không có hảo báo. Hắn đã mơ hồ đoán được chuyện kế tiếp đoán chừng cùng Chương vân kiệt có quan hệ.

Tử Lan tiếp tục nói: “Bọn họ sau khi rời đi, bắt buộc dĩ phụ thân phải tìm việc làm công nhật, Tử Lan cũng từ tú phường nhận việc thuê thừa tới duy trì, trời không tuyệt đường người, quận trưởng Kim Thạch trấn nữ nhi Lưu gia phải gả, coi trọng việc thuê thừa của Tử Lan, cho nên kiếm không ít bạc. Nhờ vậy chúng ta mới có thể bình an trở lại quê nhà. Tử Lan cũng cho là chuyện này đã qua, có ai nghĩ được, hôm qua đệ đệ nói. Chương vân kiệt cải danh đổi họ, lúc này ở Thanh Viễn thư viện.”

Lâm Tĩnh Viễn nhắm mắt lại, quả thật là cùng bản thân đoán một dạng. Dừng một chút, Lâm Tĩnh Viễn hỏi: “Tin tức có chính xác không?”

“Chương vân kiệt dùng tên giả là Điền Thành văn, đệ đệ nhận ra ma ma Cố thị bên cạnh hắn, trên căn bản đã khẳng định, lúc trước Tử Lan dù sao lớn tuổi hơn so với đệ đệ, cho nên để hoàn toàn khẳng định, Tử Lan muốn gặp được một lần.” Tử Lan trả lời, Chương vân kiệt sau khi lớn lên hình dáng gì, từ trước đến giờ không có ai quen thuộc hơn so với mình.

Chuyện này cũng khó giải quyết, hơn nữa còn cùng Thạch gia dính líu khá sâu, Thạch gia lại cùng cháu gái nhà chồng quan hệ rất thân, cần phải cẩn thận xử lý. Lâm Tĩnh Viễn an bài một phen, cho người gọi tới nhóm học sinh mới vào thư viện có chút xuất sắc đến kiểm tra, trong đó có Điền Thành văn, Tử Lan núp ở một bên len lén quan sát.

Chương vân kiệt từ nhỏ đã có dáng dấp cơ trí đáng yêu, sau khi lớn lên càng thêm là thiếu niên ôn hòa, Tử Lan từ xa xa liếc mắt nhìn, xác nhận Điền Thành văn này quả thật là Chương vân kiệt không thể nghi ngờ.

Chờ sau khi mọi người đi, Tử Lan nghiêm túc gật đầu với Lâm Tĩnh Viễn, mặc kệ là thanh âm, hay là diện mạo, cùng với thói quen rất nhỏ, chứng minh Thạch Lâm không có nhìn lầm.

Điền Thành Văn, ngoại tôn của Minh Uy tướng quân điền quốc thanh, nghe nói ban đầu chi trưởng nữ Điền Quốc Thanh dưới sự an bài của mẹ kế bị gả cho người không tốt, mấy năm sau con nàng cầm di thư của mẫu thân tìm được điền quốc thanh, có tài ăn nói sắc bén, còn có tình cảm chí hiếu đối với mẫu thân làm cho Điền Quốc Thanh cảm động, lúc này Điền thị đang trên đường hồi kinh bệnh qua đời. Điền Quốc Thanh có ba tôn tử, đều không thành tài, cũng vì vậy Điền Quốc Thanh đối với ngoại tôn sửa thành họ Điền này cực kỳ áy náy cùng thương yêu. Hơn nữa nghe nói phu nhân Điền Quốc Thanh đã từng chất vấn thân phận Điền Thành Văn, Điền Thành Văn từng chủ động yêu cầu rỉ máu nhận thân. . . .

“Máu khác dòng cũng có thể dung hợp nếu thêm muối hoặc thêm vật mặn, nếu không có thì máu khác dòng đều sẽ không dung hợp. Rỉ máu nhận thân chuyện này căn bản cũng không chính xác.” Tử Lan nói thẳng, rỉ máu nhận thân chuyện này quả thật có đủ hoang đường, nhưng là mọi người vẫn như cũ tin tưởng nó.

Lâm Tĩnh Viễn đầu tiên là kinh ngạc một phen, liền bắt đầu nghiệm chứng lời Tử Lan. Quả nhiên, chứng thực đúng như lời của Tử Lan.

“Chuyện này lão phu biết!” Chuyện này có thể đả kích không chỉ là điền quốc thanh, mình được Tam hoàng tử cứu cháu trai, lại đem cháu gái gả cho Trần Văn thanh thuộc phe Tam hoàng tử, chuyện này xử lý như thế nào, còn là giao cho Tam hoàng tử đi! Dù sao Điền Quốc Thanh là người của Ngũ Hoàng Tử. Chỉ là. Nhìn một chút Tử Lan, Lâm Tĩnh Viễn có chút không hiểu rõ Tam hoàng tử có thể hay không nhìn ở mặt mũi Trần Văn Thanh bảo trụ được Thạch gia.

“Người mau viết một phong thư, ta sẽ thương lượng với cửu cửu người xem làm như thế nào!” Lâm Tĩnh Viễn đối với Thạch Lâm, Tử Lan ấn tượng không tệ, lại thêm một nhà cháu rể quả thật nhìn trúng tỷ muội Tử Lan, vì vậy quyết định giúp đỡ một phen.

Đoàn người Trần Văn thanh còn chưa tới Kinh Thành, đã nhận được thư của Lâm Tĩnh Viễn, bên trong còn kèm theo thư của Tử Lan, Trần Văn thanh lập tức cảm thấy đây là một cơ hội, nhưng là rất nhanh có ý thức được ban đầu giúp đỡ Chương vân kiệt trốn ra chính là một nhà Tử Lan, nhất thời trong tim lập bộp xuống. Chứa chấp đào phạm cùng đào phạm là cùng một tội. Tuy là không biết rõ tình huống, nhưng Thạch Hữu Lương không có đi nha môn lập hồ sơ. Vì vậy bỏ qua cho Chương vân kiệt. Trần Văn thanh lại càng không cam lòng, càng không nói đến Cố thị Tổng thị thiết kế Tử Lan, ở trong lòng Trần Văn Thanh, Tử Lan bây giờ coi như là đứa bé nhà mình. Còn có chính là cơ hội đả kích Điền Quốc Thanh quả thật khó được.

Nên xử lý như thế nào đây? Trần Văn thanh suy nghĩ hồi lâu sau, cho đến lúc vào Kinh Thành, cũng không nghĩ tới một biện pháp thích hợp. Kết quả lúc bái kiến, linh cơ nhất động đột nhiên đã có chủ ý.

“Bổn vương nguyên tưởng rằng Văn Thanh mừng đến quý tử, nên hăng hái, thế nào còn có sầu khổ chi tượng?” Sau khi hồi kinh nhậm chức, trước khi bổ nhiệm công việc mới, Trần Văn thanh vốn không có chuyện gì làm, hẳn vốn là thư đồng của Tam hoàng tử, quan hệ hai người luôn luôn thân cận, cho nên đi trước bái kiến, cũng hợp tình hợp lý.

Trần Văn thanh nhìn Triệu mân vừa chỉ điểm bài tập cho nhi tử, vừa hướng mình nói chuyện, rất là nhàn nhã, Triệu Mông mười lăm mười sáu tuổi thân thể to lớn, nào có bộ dạng yếu nhược ngày trước? Phụ tử chung đụng cũng thật là sự hòa thuận, Trần Văn thanh liền nhận định sách lược của mình không có vấn đề gì, có lẽ sai lầm một nhà Tử Lan cũng sẽ được bỏ qua. Thật ra thì đó cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là mình quá mức coi trọng, cho nên liền thành đại sự.

Ngôn ngữ là một môn văn hóa, tài ăn nói Thám Hoa Lang không cần phải nói, không lâu lắm, Trần Văn thanh liền đem chuyện Thạch gia nói ra, chỉ là sau cùng cường điệu Thạch Hữu Lương là người vô tội không biết gì, mấy người Chương vân kiệt đáng khinh ra sao.

Triệu mân vốn không biết Trần Văn thanh là có ý gì, đầu tiên là giảng thuật mẫu thân hẳn nhiều năm niệm tưởng, sau nói rõ cháu rể ngoại, cháu ngoại gái là như thế nào khéo léo hiểu chuyện. Cuối cùng mới.

Trong bốn thư đồng, Triệu mân coi trọng nhất đúng là Trần Văn thanh, không vì cái gì khác, đơn giản chỉ vì người này đối với mình trung thành, cùng với hắn trọng tình trọng nghĩa, chính là đặc điểm Triệu mân thường thức. Tuy nhiên cũng có lúc vô cùng trọng tình trọng nghĩa cũng không phải chuyện tốt lành gì, nhưng Triệu mân vẫn cảm thấy nhân tài như vậy có thể nắm chặt một chút, Thạch gia chuyện xử lý tốt cũng không có vấn đề gì. Nhìn ánh mắt ngập ngừng của Trần Văn thanh, Triệu mân có chút buồn cười gật đầu một cái, bày tỏ mình sẽ không truy cứu sai lầm của Thạch gia. Thật ra thì chuyện Thạch gia coi như Trần Văn thanh không nói cho mình, mình cũng sẽ không biết, cũng khiến cho Triệu mân càng phát giác Trần Văn thanh vô cùng trọng tình.

“Chuyện Điền quốc thanh, ngươi muốn thế nào?” Triệu mân cười hỏi, không nói chuyện Thạch gia, Chương vân kiệt còn sống, thế nhưng giấu ở Điền Gia, như vậy mặc kệ Điền Quốc Thanh có biết hay không, đều là không đúng.

Trần Văn Thanh sớm đã có đối sách, nắm chặt căn tuyến là Chương vân kiệt này, hơn nữa hiện tại tiền đồ con cháu Điền Gia đúng là hắn, cho nên chậm rãi đề nghị: “. Chỉ cần lợi dụng tốt, khó không phải.”

Mặc dù không thích điền quốc thanh, nhưng Triệu mân xác thực cảm thấy Trần Văn thanh nói đúng, đây cơ hồ chính là cơ sở ngầm cực tốt mà lão Thiên gia đưa cho bọn họ.

Thấy Triệu mân hiểu ý của mình, Trần Văn thanh cũng không nói thêm cái gì, kể từ lúc được an bài làm thư đồng cho hắn, mình đã không còn đường lui, Tông Long chi công (công phù trợ đế vương) đích xác là mình muốn, nhưng hắn chỉ muốn trở thành một người trung thành trong mắt Triệu mân, mới không phải năng thân (bề tôi tài năng), mượn chuyện này đem khuyết điểm cùng kiêng kỵ đặt ở trên mặt nổi, vì chính mình đi một nước cờ mà thôi.

“Trần đại nhân vô cùng cẩn thận.” Sau đó, Triệu mân hỏi nhi tử cái nhìn đối với Trần Văn Thanh, Triệu Mông trả lời.

Triệu mân nhìn nhi tử, khó được giải thích: “Hắn không phải cẩn thận, mà là thông minh. Hắn đang hướng tới ta tỏ rõ người nhà là ranh giới cuối cùng của hắn. Ban đầu vì giúp Bồn vương, vì vậy mới cưới Vương thị, thế nhưng hắn lại khiến Vương thị mười năm vô sinh, hơn nữa không sinh ra thứ tử hay thứ nữ, hắn không phải không có tâm cơ.”

“Như vậy những người khác cũng có thể lợi dụng người thân Trần đại nhân để cho hắn.” Triệu Mông nghi ngờ hỏi.

Triệu mân vỗ vỗ bả vai nhi tử, tâm tình rất tốt trả lời: “Lợi dụng thế nào? Trần Văn thanh quan tâm người thân không có gì hơn chính là cha mẹ vợ con của hắn, cùng với muội muội, hiện tại nhiều hơn nữa là Thạch gia tỷ đệ. Theo Bồn vương điều tra, bọn họ bao gồm Thạch gia tỷ đệ cũng không phải là gian ác đồ gì, nhiều nhất chỉ là ngu ngốc một chút, nhưng đều có năng lực tự vệ, hơn nữa cũng rất tự biết rõ, sở cầu cũng chỉ là cuộc sống gia đình tạm ổn thôi! Hơn nữa con cũng không nên xem thường bất luận kẻ nào, ngoại sinh nữ tử của Trần Văn thanh theo lời Chân sư phụ là một kỳ tài luyện võ.”

87. Chương 87: Chương 68 Đệ Đệ Đỉnh Hôn

Nhận được thư cứu cứu, nói là đối với chuyện Chương Vân Kiệt không cần để ý tới, đối với Chương Vân Kiệt hắn sẽ có sắp xếp. Nhưng Tử Lan chính là không yên lòng, Chương Vân Kiệt là người thế nào? Là người thâm sâu khó lường, chỉ cần có một tia cơ hội, hắn sẽ bắt lấy, cùng hắn chung đụng không thể nghi ngờ là cùng hổ vì mưu, hơn nữa Chương Vân Kiệt tính tình cố chấp, có thù tất báo. Hắn cùng đệ đệ cùng một thư viện, Tử Lan cảm thấy đệ đệ không có tâm cơ không thể đấu được hắn.

“Nương tử, ta nghĩ cứu cứu chắc đã có cân nhắc, hơn nữa diện mạo Thạch Lâm cùng trước kia không quá giống nhau, người kia chưa chắc sẽ nhận ra hắn.” Dương Khang An nhìn Tử Lan khẩn trương hề hề, rất là

đau lòng, Chương gia ngay cả đứa bé năm tuổi đều không phải là đèn đã cạn dầu, trước kia nương tử chịu bao nhiêu tội a?

Mặc dù là hiểu biết rõ Trần Văn thanh đã có an bày đối với Chương Vân Kiệt, nhưng vừa nghĩ tới lúc nương tử hoảng sợ nói, Cố thị cùng Tống thị định đem nương tử bán vào địa phương bán thịt, Dương Khang An trong lòng ghen một hồi hỏa. Lại thấy nương tử bây giờ còn là mặt ủ mày chau. Buổi tối hôm đó Dương Khang An thừa dịp Tử lan ngủ thiếp đi, lặng lẽ lẻn vào chỗ ở của Điền Thành văn

Lâm Tĩnh Viễn an bài cho một nhà Tử Lan ở tại nhà mình, mấy ngày này, mặc kệ là Thạch Lâm hay là Dương Dật an cũng thường tới đây ăn chực, trêu chọc Bình Bình. Viện trưởng phu nhân Lâm An thị là lão nhân thập phần hiền lành, đối với một nhà Tử Lan tương đối hòa ái, rất ưa thích Tiểu Bình Bình, thường hỏi chuyện lý thú của cháu gái Lâm thị và nhi tử mập mạp của nàng, nghe Tử Lan nói cháu gái trôi qua tốt, Trần Văn thanh là người có trách nhiệm, hiện tại bên cạnh không có nữ nhân khác, lão thái thái thay cháu gái cảm thấy vui mừng, đối với Trần La thị không an bài người cho nhi tử rất là cảm kích.

“Lâm nãi nãi, Bình nhi bọn họ không phải là đều sớm trở lại ăn cơm sao? Hôm nay thế nào đã một lúc còn chưa có thấy bóng người a?” Cuộc sống ở thư viện cũng không phô trương, dù là nhà của viện trưởng cũng chỉ có không tới mười hạ nhân, Tử Lan hai ngày nay thường để cho Dương Khang An mua băng đá, biến đổi phương pháp nấu ăn làm món ăn ngon cho đệ đệ còn có tiểu thúc tử cùng với biểu đệ, dĩ nhiên cũng cấp không ít cho người Lâm gia.

Lâm An thị cũng rất là kỳ quái, không rõ chân tướng, liền kêu nha hoàn đi xem một chút, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

Lúc tiểu nha hoàn mới ra cửa, đám người Thạch Lâm đã trở lại, Thạch Lâm vừa thấy Tử Lan cũng vui mừng, kéo nàng qua một bên hưng phấn nói: “Tỷ, nói với tỷ một chuyện cực tốt, lão bà tử ác độc Cố thị đó gặp báo ứng, nghe nói tối ngày hôm qua ngã từ trên giường té xuống đất, ngã tới xương sống tê liệt.”

Tử Lan vừa nghe, không khỏi cũng có chút vui sướng khi người gặp họa, nhưng vẫn nghi ngờ hỏi: “Thật vậy sao? Tỷ nhớ được ở Chương gia giường ngủ đều được điều chỉnh, lão ma ma kia thói quen nhiều năm như vậy, làm sao lại lập tức ngã xuống đất, còn bị ngã trúng xương sống?”

“Đoán chừng là báo ứng, tác oai nên tác quái, cho nên mới có báo ứng như vậy.” Thạch Lâm châm chọc nói. Mặc dù lúc trước tuổi còn nhỏ, nhưng Thạch Lâm vẫn biết rõ mình là được tỷ tỷ cứu, ban đầu nghe được Tống thị cùng Cố thị lơ đãng nói chuyện, nguyên là tính toán đem hấn đối với Chương Vân Kiệt, nhờ tỷ tỷ giấu mình, mới khiến họ không làm được. Sau lại Tống thị muốn đem tỷ tỷ bán, hấn cũng nghe cha nói qua, cha nói muốn hấn bảo vệ tỷ tỷ .

Tử Lan suy nghĩ một chút, dù là nguyên nhân gì, Cố thị bị tê liệt, nàng tâm tình tốt vô cùng, ban đầu Thạch Lâm tuổi còn nhỏ, hơn nữa còn gầy yếu, sau lại mình dùng không gian đem hấn điều lý trắng mập lên, Cố thị có lẽ có thể nhận ra Thạch Lâm, nhưng là Chương Vân Kiệt chưa chắc nhận được. Mặc kệ là Thạch Lâm hay là mình, tương mạo thật ra thì đều cùng trước kia xảy ra biến hóa rất lớn, ai có thể nghĩ tới người sống an nhàn sung sướng như bây giờ là tiểu nha hoàn bị mẹ kế quản chế trước kia?

Tử Lan vốn tưởng rằng nhớ tới ân tình Cố thị đối với hấn, cho dù là bị liệt, Chương Vân Kiệt cũng sẽ để cho người ta tới chăm sóc bà thật tốt, dù sao hiện tại lấy thân phận của hấn, mời người chăm sóc Cố thị là việc rất đơn giản, nhưng sau khi sự tình xảy ra, lần nữa khiến Tử Lan ý thức được, Chương Vân Kiệt tuyệt đối là người lạnh tình.

Lúc Cố thị bị liệt Chương Vân Kiệt vừa bắt đầu quả thật rất khổ sở, nhưng chẳng được bao lâu, cũng đã cảm thấy như vậy rất tốt, Cố thị tồn tại đối với hấn vốn chính là một uy hiếp, hấn trên mặt nổi đối với Cố thị nói sẽ chăm sóc thật tốt bà, sẽ cho lang trung tốt nhất xem bệnh cho bà, kết quả lúc để bà rời đi thư viện, liền nhốt vào một tiểu viện thuê tạm thời, sau đó khóa lại cửa sổ và cửa ra vào, chặn miệng Cố thị!

Triệu mân phái người tới tiếp xúc với Chương Vân Kiệt, liền thấy hành vi của hấn, sau khi Chương Vân Kiệt rời đi, qua nhiều canh giờ, người nọ mới ẩn vào phòng Cố thị.

Dù cho người của Tam hoàng tử cứu Cố thị, hay là bà vẫn chỉ rửa nguyên rửa Chương Vân Kiệt. Bà vẫn như cũ không nói ra thân phận thật sự của Chương Vân Kiệt.

Đối với một người dùng tính mạng cháu mình thay cho tánh mạng của hần, cũng đem hần chăm sóc nuôi lớn, Chương Vân Kiệt có thể độc ác như thế, mặc dù thủ đoạn chưa thuần thực, nhưng phần độc ác này làm Tam hoàng tử có chút kinh ngạc. Tuy nói kể thành chuyện lớn, không câu nệ tiểu tiết, nhưng nhìn tâm như vậy đối với một người trung thành cảnh cảnh với mình, đặc biệt là đối phương còn muốn giết bà, bà thế nhưng đối với Tiểu Chủ Tử này còn tìm mọi cách duy hộ, Tam hoàng tử cảm thấy còn không bằng Chương Vân Kiệt cho Cố thị thoải mái một chút thì tốt hơn.

Ba ngày sau, lúc Chương Vân Kiệt đi đến phòng nhỏ không nhìn thấy thi thể Cố thị, mới cảm thấy hỏng rồi, trong lòng cũng có chút hối hận nên sớm giải quyết Cố thị. Nhưng dù hối hận lúc này đã là vô ích, thị vệ Tam hoàng tử tìm được Chương Vân Kiệt trước khi hần rời đi, bắt được hần, hơn nữa nói ra thân phận chân thật của hần.

Chương Vân Kiệt vừa bắt đầu còn tìm mọi cách nguy biện, nhưng sau đó người nọ xách ra Cố thị bị trói chặt, Chương Vân Kiệt lập tức xui lơ trên mặt đất. Hần ác ngoan nhìn chăm chăm Cố thị, hận không thể giết bà. Cố thị bị hận ý trong mắt hần hù dọa, lúc này mới phát giác tiểu chủ tử chính mình một tay chăm sóc lớn lên là thật muốn mạng của mình. Nghĩ tới đây, hận sao lúc xưa không tự sát cho rồi.

“Chớ trợn mắt nhìn, ma ma này tuy mạnh miệng nhưng cũng chưa nói gì.” Người thị vệ kia xem thường nói, thuận tiện lôi khăn lau trong miệng Cố thị.

Cố thị nằm trên mặt đất, con mắt nhìn qua Chương Vân Kiệt cách đó không xa, nước mắt càng không ngừng chảy. Hồi lâu, bà mới hỏi: “Có phải hay không con tiện nhân Tống thị kia cáo mật?”

“Ta làm sao biết đó là người nào, Tống thị là ai?” Thị vệ gãi gãi đầu, nghĩ thầm nói như vậy còn có một người cũng biết chuyện này, có phải cũng nên bắt lại?

Cố thị phi khắc một bãi đàm, mắng: “Chính là Hoa Hồng cô nương ở Vạn Xuân viện, có phải hay không con tiện nhân kia nói? Không đúng, con tiện nhân kia bị ta độc cam rồi, nàng lại không biết chữ, không nói ra. Vậy là ai? Chẳng lẽ người bên cạnh con tiện nhân Điền Thị kia còn chưa có chết tuyệt? Nhận ra chúng ta?”

“Người đừng đoán, không có người nào nói cả, người vốn là người đắc lực bên cạnh Tứ phu nhân, người biết không ít, cho dù người hiện tại không phải chương gia hạ nhân, nhưng là chỉ cần thấy được người, nhận được người có khuôn mặt tương tự Chương tứ thiếu gia bên cạnh người, còn có cái gì không biết?” Chân Duyên Đào từ phòng ngoài đi ra, không muốn nghe Cố thị liên lụy Dương Khang An, cùng Dương Khang An mấy năm tình cảm thầy trò, không muốn liên lụy đến đồ đệ ngốc của mình.

Nghe được như vậy, Cố thị chợt thất thần, Chương Vân Kiệt càng thêm hối hận, sớm biết. Sớm biết đã giải quyết Cố thị cũng sẽ không có ngày bị phơi bày như vậy.

“Thiếu gia, người làm rất đúng, người sớm nên giết lão nô a! Người chính là không đủ hung ác tàn nhẫn, lòng của người vẫn còn quá mềm.” Cố thị nhìn ánh mắt hung tợn của Chương Vân Kiệt cười nói. Nói xong, ngoảnh đầu, một cổ đỏ thẫm từ trong miệng chảy ra, Cố thị thế nhưng cắn lưỡi tự sát rồi.

Chương Vân Kiệt cắn môi, nhìn Cố thị cách đó không xa, trong lòng sôi ruột không thôi.

Sau đó, Chân Duyên Đào tìm được Dương Khang An, nói cho hần biết sau này ở lại Ký Thành, hảo hảo mà sống, chuyện bên ngoài, để cho hần chớ quan tâm. Chương Vân Kiệt đối với Tam hoàng tử có chỗ hữu dụng, như vậy hần hiện tại vẫn sẽ sống tốt, người này tâm quá ác, ngộ nhờ biết là do Tử Lan phơi bày thân phận của hần, đoán chừng sẽ liều lưỡi rách cả chết.

“Kia đệ đệ làm sao bây giờ?” Tử Lan cắn môi hỏi.

Chân Duyên Đào siết chặt khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của Bình Bình, cười nói: “Khi đó hần mới năm tuổi, căn bản cũng không nhớ diện mạo của Thạch Lâm, cộng thêm Thạch Lâm là cháu ngoại Trần đại nhân, cho nên hần sẽ không nghĩ tới Thạch Lâm chính là đứa bé kia, các người cũng không cần lo lắng. Lại nói nhiều người cũng trùng tên Thạch Lâm.”

Tử Lan nghe lời này thở phào nhẹ nhõm, chân sư phụ vẫn đối với tướng công rất tốt, nói vậy sẽ không lừa gạt mình. Sau đó Chân Duyên Đào còn nói cho Tử Lan biết đã tìm được Tống thị, nhưng bây giờ nàng là một gái làng chơi giang hồ, không đủ chứng cứ, để cho bọn họ không nên quá lo lắng.

Tử Lan tâm căng thẳng, ban đầu Tống thị muốn chính mình tự đi cái loại địa phương đó. Kết quả đi vào cũng là chính nàng, đây thật là tạo hóa trêu ngươi a!

Nghe Chân Duyên Đào nói, Dương Khang An liền dẫn Tử Lan cùng nữ nhi rời đi, trước khi đi, Tử Lan rốt cuộc không yên lòng, lặng lẽ giao Giải Độc Hoàn cho Thạch Lâm cùng Dương Dật an còn có biểu đệ Khương Thế Phồn một người hai hoàn, để cho bọn họ ngàn vạn cẩn thận. Dương Khang An lại từ chỗ Tử Lan đưa hai hoàn cho Chân Duyên Đào, để cho ông vạn bất đắc dĩ hãy dùng, cũng đừng tiết lộ từ nơi nào có được, Chân Duyên Đào nhất nhất đồng ý. Mấy năm này ở Ký Thành dạy Dương Khang An, thân thể ông từ từ chuyển biến tốt, ông làm sao lại không biết, cũng chính bởi vì Dương Khang An đối với ông hiếu thuận, để cho ông dốc hết toàn lực dạy dỗ, cũng nói hết lời hữu ích với Tam hoàng tử, để Tam hoàng tử hiểu người này có tài, nhưng không có bất luận uy hiếp gì.

Hai năm sau, dưới sự nhắc nhở của Trần Văn Thanh, Thạch Lâm cùng Dương Dật an đều vì tham gia khoa cử, ở thư viện tiếp tục miệt mài khổ học, cùng năm, Điền Thành văn khảo được nhị giáp Tiến Sĩ, vào triều làm quan. Tử Lan vượt bụng mình tròn vo nhìn Ngũ Sơn rất nghiêm túc dạy bảo Bình Bình biết chữ, trong lòng mềm rồi tinh rồi mù, lúc này Chương Vân Kiệt có kết cục gì, đã cùng bản thân không hề có quan hệ rồi.

Cùng năm, Khương Trần Thị hướng Tử Lan biểu đạt muốn Khương Di tuyết gả cho Dương Dật An, lúc Tử Lan hỏi thăm Dương Dật An, nhìn hẩn sắc mặt đỏ bừng ngượng ngùng vui mừng, Dương Khang An gật đầu đồng ý, cầu hôn biểu muội cho tiểu thúc, định ra hôn sự hai người, đồng thời bắt Dương Dật an cam đoan chỉ có Khương Di Tuyết, nếu qua bốn mươi tuổi không con mới được nạp thiếp, nếu không cả đời không được nạp thiếp. Dương Dật an không chút do dự liền gật đầu ứng hạ.

Khương Trần Thị vốn cũng không nghĩ muốn đem nữ nhi gả cho Dương Dật an, nhưng vì nữ nhi thích, lúc Trần La thị hỏi kinh, Khương gia xảy ra một chút chuyện, Khương Trần Thị không thể để tâm đến nữ nhi, vì vậy để nàng ở nhà mẹ đẻ, vốn muốn ở kinh thành, mượn danh tiếng ca ca, có thể tìm cho nữ nhi một hộ trong sạch, kết quả lại không nghĩ đến, chờ đến lúc trưởng phu nhờ ca ca giúp đỡ làm quan ở kinh thành, cả nhà dời đến kinh thành, mới biết Khương Di tuyết thể nhưng đối với Dương Dật an khi đi cùng Thạch Lâm đến Trần gia, hai người đã có lòng ái mộ lẫn nhau. Nếu là nữ nhi coi trọng chính là Thạch Lâm, Khương Trần Thị cũng không có ý kiến gì, nàng từ nhỏ kính trọng ca ca, cho nên đối với Thạch Lâm có mặt mũi tương tự với ca ca rất có hảo cảm, nhưng là.

Bởi vì đau lòng nữ nhi, chủ động xin gả lại không được tự nhiên, Dương Dật an lại nghiêm túc quỳ gối trước mặt mình thề cuộc đời này chỉ có nữ nhi một người, ác cảm dần biến mất! Cũng bởi vì như thế, Khương Trần Thị bắt đầu từ từ thích con rể tương lai không xuất chúng này.

Thạch Lâm cùng Dương Dật an cùng năm, so Dương Dật an còn lớn hơn một tuổi, chờ hôn sự Dương Dật an cùng Khương Di tuyết định ra rồi, tự nhiên hôn sự của Thạch Lâm cũng bị để ý, nhưng là trong khoảng thời gian ngắn không có người thích hợp, cho đến sau này Trần Văn thanh dưới chủ ý của Tam hoàng tử cứu trưởng tử Trần Viễn tướng quân, hai nhà giao tình sâu hơn, trong lúc vô tình Tướng quân phu nhân Lý thị từ Khương Trần Thị biết được lời thề của Dương Dật An, hơn nữa biết được cháu ngoại bà (Thạch Lâm) cũng có ý tưởng như vậy, chỉ muốn nhất sinh nhất thế nhất song nhân. Vì vậy có ý định. Trần Viễn tướng quân cũng coi như kính trọng vợ cả, nhưng nữ nhân bên cạnh thật là không ít, nếu không, nhi tử cũng sẽ không thiếu chút nữa bị hại.

Thạch Lâm tài mạo đều là thật tốt, cộng thêm có cứu cứu Trần Văn thanh giúp đỡ, chỉ nhìn một cách đơn thuần Trần La thị cùng Khương Trần Thị hai người đối với hẩn thương yêu không hết, Lý thị sau khi về nhà thấy nữ nhi ngày thơ của mình, trong lòng quyết định.

Sanh xong trưởng tử, còn chưa ra tháng, thì đã nhận được thư Trần La thị, nói là hôn sự Thạch Lâm đã định ra rồi, đối phương cô nương như thế nào như thế nào tốt.

Tử Lan dở khóc dở cười cầm thư Trần La thị toàn khoe khoang khích lệ, cau mày nói với Dương Khang An: “Tướng công, cha nói đó.Chàng đi nói đi.”

Trần La thị giúp Thạch Lâm định ra hôn sự, mới nhớ tới đây là đứa nhỏ của Thạch gia, bèn uy hiếp Trần Văn thanh viết thư giải thích cho Thạch Hữu Lương, nói bởi vì nguyên nhân Chương Vân Kiệt, cho nên Thạch Hữu Lương không tiện lộ diện, mình mới giúp Thạch Lâm đính hôn.

Nhi tử đính hôn rồi, đối phương còn là tiểu thư nhà Tướng quân, Thạch Hữu Lương nơi đó có cái gì không hài lòng, cảm kích còn không kịp. Lúc Tử Lan ra tháng ôm nhi tử, dất nữ nhi trở lại Thạch gia, thấy Thạch Hữu Lương cười hả hê, cũng không nhin được vui vẻ theo.

Tiểu thư nhà Trần Viễn tướng quân, kiếp trước Tử Lan đã từng thấy qua, là một tiểu cô nương khả ái, mặc dù có chút ngây thơ, có chút ham chơi, nhưng lại không có khuyết điểm gì lớn, xứng Thạch Lâm, đúng là gả thấp.

88. Chương 88: Chương 69 Kết Thúc

Bất kể là hôn sự của Dương Dật An hay là Thạch Lâm đều là với tiểu thư Quan Gia, cho nên sinh lễ không thể ít, Thạch Hữu Lương cho Tử Lan ba trăm lượng bạc cùng 200 mẫu đất, đây đã là nhiều nhất hẳn có thể lấy ra.

Số tiền này ở quê hương bất kể là nàng dâu dạng gì đều có thể lấy được, nhưng Thạch Lâm cưới chính là tiểu thư nhà Tướng quân, làm sao có thể có đủ bản lĩnh, Tử Lan đem khế đất trả lại cho phụ thân, để cho hẳn giúp đệ đệ tiếp tục lưu, không có đưa đất làm sinh lễ. Những năm này nàng cùng Dương Khang An cũng lưu chút tiền bạc, nàng cùng Dương Khang An đã thương lượng xong rồi, trong nhà hai năm qua tiết kiệm được hơn ba ngàn lượng bạc, cộng thêm phụ thân cho ba trăm lượng, Dương Dật an cùng Thạch Lâm một người 1500 lượng sinh lễ, đây đã là cực hạn trong nhà có thể lấy ra.

Khương Trần Thị hiểu rõ tình huống nhà cháu ngoại gái, cho nên đặc biệt viết thư cho Tử Lan, nói là tất cả đều giản lược. Hơn nữa cách hôn kỳ còn có mấy năm, đến lúc đó nếu Dương Dật an có thể khảo được công danh, cũng dễ làm hơn.

Đem xuất phẩm của ‘Tần ngự y’ dưỡng vinh hoàn, dưỡng sinh hoàn cùng Giải Độc Hoàn, còn có Kim Sang Dược thượng hạng, Tử Lan sau khi hai nhà quyết định xong thì đưa đi một đồng lớn cho Trần Viễn tướng quân Hàn Minh .

“Nguyên tưởng rằng mệnh Sơn nhi là Trần đại nhân cứu, nhưng bây giờ ta lại cảm thấy có chút nghi ngờ, Thạch gia chẳng qua là một nông hộ bình thường, lại đưa tới nhiều hoàn thuốc trân quý như vậy, hôn sự Tuyên Nhi bà quan tâm hơn một chút, đồ cưới không cần quá phong phú, đổi thành bạc áp đầy hòm cho đứa nhỏ mang theo đi!” Sau khi Hàn Minh thử dùng thuốc pha chế sẵn Tử Lan đưa tới, dặn dò phụ nhân mình như vậy.

Lý thị vốn coi trọng chính là Thạch Lâm, đối với Tử Lan có thể lấy ra thành ý như vậy, trong lòng lại càng hài lòng, nghĩ đến mấy nữ nhân nông cạn ở hậu viện, Lý thị không khỏi có chút hài lòng, nữ nhân nào không chờ mong nhất sinh nhất thế nhất song nhân, Thạch gia có thể lấy ra được thuốc như vậy, thân thể nữ nhi sẽ không sao, cho nên chỉ cần có thể sinh được đứa bé, như vậy đời này mình cũng không cần bận tâm nữa.

“Thạch Lâm là con trai độc nhất Thạch gia, tử tử của hẳn tuy là xuất giá nữ, nhưng đối với chuyện Thạch gia vẫn có thể làm chủ, con ngàn vạn lần đừng xem thường người nhà họ, người như vậy nhà cũng tốt, người Thạch gia đơn giản, nghèo khó thì nghèo khó! Nhưng đời này con có thể sống được thoải mái.” Lý thị vuốt đầu nữ nhi nói. Vừa vào cửa coi như là làm chủ nhà, hơn nữa chỉ nhìn một cách đơn thuần Trần La thị cùng (chỗ này bị thiếu, nhưng ta nghĩ chắc là Lý thị nghĩ đến cách đối xử của Trần La Thị và Khương Trần Thị đối với nhà Tử Lan thì chắc con bà cũng sống tốt).

Hàn Thanh tuyên nhu thuận gật đầu một cái, phụ thân mặc dù thương yêu mình, nhưng ông cũng thương đại tỷ và Tam muội, chỉ có mẹ sẽ toàn tâm thay mình suy tính. Ca ca cũng nói rồi, nghèo sẽ nghèo mãi sao? Mình không phải là còn có đồ cưới sao? Mặc dù chưa từng thấy qua Thạch Lâm, nhưng nàng đã gặp qua Trần đại nhân, là người anh tuấn đó a! Nghe nói Thạch Lâm cùng Trần đại nhân diện mạo nhưng là rất giống nhau. Mặc dù nàng không thông minh, nhưng là cũng không đần, nương cùng di nương, càng là nương sẽ vì chính mình suy nghĩ.

Lấy vợ là chuyện tốt, nhưng khi nhìn trong nhà vì thay mình lấy vợ, tan hết gia sản, bất kể là Thạch Lâm hay là Dương Dật An đều thấy ngượng ngùng, trong lòng Dương Dật An nữ nhân tốt nhất chính là tẩu tẩu

mình, lúc trước vì hoàn cảnh kia mới gả cho ca ca, nhưng thủy chung không xa không rời, cho dù có tiền đồ tốt hơn, cũng thủy chung cùng với ca ca, nữ nhân như vậy mới là tốt nhất. Dĩ nhiên Khương di tuyết cũng rất tốt, nàng cũng không có ghét bỏ nhà mình, chỉ cần nàng có thể tôn kính ca tẩu, như vậy về sau mình chắc chắn giống như ca ca đối với tẩu tẩu, thủy chung như nhất, không xa không rời.

Thạch Lâm cảm giác mình cưới người thế nào cũng được, nhưng Mỗ Mỗ nói này là mối hôn sự tốt, tỷ tỷ cũng nói rất tốt, nhìn những hàng chữ trong thư tỷ tỷ biểu lộ ra hài lòng, làm cho Thạch Lâm cũng không khỏi đối với cộc hôn nhân này có hảo cảm, hẳn vốn cũng không muốn cưới một thê tử có thân phận cao quý, nhớ ngày đó Tống thị là hôn sự chủ tử chỉ định, luôn áp chế phụ thân, năm đó tỷ tỷ có bao nhiêu khổ cực hẳn cũng không muốn nhớ lại, cho nên hẳn càng muốn cưới một thê tử dụ ngoạn. Nhưng tỷ tỷ lại nói nàng thật cao hứng, thật cao hứng chính mình cưới tiểu thư nhà tướng quân. Nắm chặt thư nhà trong tay, Thạch Lâm cũng như Dương Dật an ở trong lòng quyết định, đó chính là chỉ cần nàng là người tốt, mình cũng liền nguyện ý hảo hảo đợi nàng.

Ba năm thời gian thoáng một cái đã qua, bất kể là Dương Dật an hay là Thạch Lâm cũng đem hết toàn lực khổ học, Tử Lan cũng được Lâm Tĩnh Viễn bảo đảm, chỉ cần phát huy hết mức, hai đứa nhỏ khảo trúng là trong dự liệu.

Kim Bổng Đề Danh, Động Phòng Hoa Chúc là hai chuyện vui lớn của đời người, Tử Lan hi vọng hai đứa nhỏ đều có thể nắm chặt.

“Gấp cái gì? Bất kể như thế nào không phải cũng đã thi xong sao? Lại nói năm nay không được, không phải còn ba năm sau sẽ có cơ hội sao?” Dương Khang An công nữ nhi, ôm nhi tử nhìn nàng dấu ở trong phòng xoay vòng vòng, có chút không rõ.

Tử Lan liếc hẳn một cái, người này chính là đầu óc thiếu sợi dây, bây giờ khoa cử thi còn khó khăn hơn so với thi tốt nghiệp trung học ở đời sau, khoa cử có thể thay đổi số mạng một người, chỉ cần có thể thông qua, như vậy ý nghĩa sẽ hoàn toàn bất đồng, nam nhân này thế nào một chút cũng không khẩn trương a?

“Đại Mao không được túm tóc cha con! Bình bình con là đại cô nương, phải tự mình đi đường.” Nhìn nam nhân mình mặt cười khúc khích bị con trai con gái giày xéo, Tử Lan tiến lên đem nữ nhi cười trên cổ phụ thân kéo xuống, sau đó kéo tay của con trai, không để cho hắn nghịch loạn tóc cha hắn.

“Mẹ, ôm ôm, ôm Đại Mao.” Đại Mao bị Tử Lan kéo, ngược lại trực tiếp vọt tới trong ngực Tử Lan, nhạc a a nói.

Tử Lan ôm lấy nhi tử, điểm một cái trên mũi hắn, bất đắc dĩ nói: “Con nha!”

“Tiểu tử này hiện tại cũng không nhẹ, hay là ta ôm đi!” Dương Khang An không có buông tay, cười nói. Trong nhà mình, tóc loạn thì loạn! Cái này thì có cái gì, rốt cuộc là con trai của mình. Mình khi còn bé không phải cũng cười trên đầu phụ thân kéo tóc ông sao.

Đại Mao cũng không nguyện ý cho phụ thân ôm mình, đầu có như trong ngực mẫu thân thơm mềm thoải mái như vậy? Đang giằng co, nghe được có người kêu cửa, Tử Lan vội bảo người làm đi mở cửa, người tới chính là người của Trần phủ, trước hay giúp Trần La thị cùng Tử Lan truyền tin, chỉ thấy trên mặt hắn cười nịnh hót, cao giọng nói: “Mừng rõ a! Biểu tiểu thư, biểu cô gia, trúng, hai vị thiếu gia đều trúng!”

Tử Lan dừng lại, kinh hỉ nhìn về phía Dương Khang An, Dương Khang An cũng là kích động không thôi, hẳn nhận lấy phong thơ trong tay người nọ, Tử Lan một phen kéo qua, mở ra vừa nhìn, quả thật là báo tin mừng, trong thơ nói Thạch Lâm cùng Dương Dật An đều thi đậu, đều là nhị giáp, một người xếp thứ chín nhị giáp, một người xếp thứ 23 nhị giáp, này đều có thể kháo tiền danh a!

Tử Lan nhìn nhiều lần, mới đem tin giao cho Dương Khang An, một phen ôm lấy nhi tử, hôn một cái thật mạnh trên mặt hắn, nói: “Thúc thúc cùng cậu cậu con khảo trúng Tiến Sĩ, vui mừng không?”

“Vui mừng!” Đại Mao nhìn mẫu thân, ngheo đầu, phụ họa nói.

Biết được đệ đệ làm Tiến Sĩ, trong lòng Dương Khang An vui sướng, đã có thể cùng Tử Lan tương xứng, cha mẹ mất sớm, đệ đệ trước đây thế cô như vậy, có thể nào nghĩ đến có được tiền đồ như hôm nay?

“Tướng công, chàng đi đâu vậy?” Tử Lan vốn là thấy Dương Khang ở trong sân vui mừng vòng tới vòng lui, không có quá để ý, chính là vừa không chú ý, chỉ thấy hắn đã đổi một bộ quần áo mới, giơ lên cái bao đồ, như muốn ra cửa.

Dương Khang An cười khúc khích nhìn nàng dâu nói: “Trở về nói trước mộ phần cha mẹ, Dật An chúng ta hiện tại là Tiên Sĩ lão gia!”

“Vậy cũng không nên vội? Chàng không thấy trời đã tối sao. Ngày mai sáng sớm chàng trở về, thuận tiện báo tin vui cho cha ta!”

Bởi vì Tử Lan không có thói quen cùng thôn nhân chung đụng, cho nên mấy năm này bọn họ cơ hồ rất ít trở về, Dương Khang An cũng cưng chiều Tử Lan, biết nàng không muốn đi nơi có nhiều người. Tử Lan cũng biết mình như vậy là không tốt, trong tiềm thức của nàng không muốn cùng người không quen lui tới, nhưng thời đại này các cô nương đều như vậy, cũng không chỉ có mình đặc biệt, Tử Lan cũng vui mình trong nhà giúp chồng dạy con, may mắn Dương Khang An không phải là người có dã tâm, võ lực của hắn bây giờ đã rất cao, cảm thấy ngày hiện tại thật thoải mái.

Hai đời nhiều kinh nghiệm hơn so với người khác, Tử Lan mới ngộ ra một cái đạo lý, coi như có được Bàn Tay Vàng, được trời xanh ưu ái, mình như cũ là một tiểu nữ nhân bình thường, nghịch thiên không gian đối với nàng bây giờ thật ra thì chỗ dùng cũng không phải rất lớn, có lúc Tử Lan cũng có chút cảm thấy lãng phí, nhưng khi nhìn tướng công cưng chiều, còn có nụ cười trên mặt các con, cảm giác này rất nhanh liền bị Tử Lan từ bỏ, cái gì quan trọng hơn so với cuộc sống thoải mái của bản thân?

Lúc Dương Khang An mang theo vợ con trở về thôn báo tin mừng, nghe nói cả thôn cũng sôi trào, một thôn có hai Tiên Sĩ lão gia, ánh mắt mọi người hướng tới bọn họ có chút kính sợ, Thạch Hữu Lương càng thêm mừng rỡ, nhi tử làm Tiên Sĩ lão gia, hiện tại lại sắp cưới tiểu thư nhà Tướng quân, này căn bản chính là chuyện hắn chưa bao giờ dám nghĩ tới, Thạch Hữu Lương vốn sống đơn giản vì vui mừng định mời gánh hát ở trong thôn xóm hát ước chừng ba ngày, vì Tử Lan kháng nghị, nên ngưng hành vi của mình.

Hôn sự Dương Dật an cùng Thạch Lâm đều là Trần Văn Thanh hỗ trợ, sau khi lập gia đình, trước khi nhậm chức một tháng, hai đôi người mới trở lại bái kiến vợ chồng Tử Lan, nhìn bọn họ mạnh mẽ lôi kéo mình ngồi ở trên cao đường, đệ đệ, đệ muội dập đầu cho mình, Tử Lan cười. Cho tới giờ khắc này, cơn ác mộng kiếp trước liền toàn bộ cách xa nàng đi.

Khương Di tuyết vốn đã thích biểu tỷ Tử Lan, hiện tại làm chị em bạn dâu, tất nhiên rất vui mừng, vây quanh chị dâu lúi lúi nói không ngừng, Hàn Thanh tuyền cũng là tiểu cô nương ngây thơ, tuy có chút cao ngạo, xị mặt xuống, nhưng khi nhìn Tử Lan cùng Khương Di Tuyết nói chuyện, cũng rất có hứng thú, liền bị Tử Lan kéo qua nói chuyện phiếm, rốt cuộc trải nghiệm ít hơn so với hai người, Hàn Thanh tuyền lập tức liền thích tỷ tỷ xinh đẹp này của tướng công.

Nghe trong phòng thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười, Dương Khang An cùng Dương Dật an cũng không tự chủ nở nụ cười.

— — — — — HOÀN CHÍNH VĂN — — — — —

89. Chương 89: Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Khương Di Tuyết

“Hạ quan từng thề trước khi cưới, cuộc đời này vợ của hạ quan chỉ có Khương thị một người.”

Nghe xong lời nói của trượng phu, Khương Di tuyết chậm rãi đi đến trước mặt hắn cùng hắn song song quỳ xuống, thừa dịp không người chú ý khiêu khích nhìn, liếc mắt một cái người từng là thứ tỷ nay là đường tỷ của mình Khương Di tâm.

Dương Dật an dịu dàng nhìn thê tử quỳ gối bên cạnh mình, lại kiên định nói : “Nam tử phải giữ chữ tín, lúc nương tử hứa gả cho hạ quan là lúc, hạ quan chỉ là một tú tài nho nhỏ, cũng không có tài sản gì. Nếu bội bạc thì là tội bất nhân bất nghĩa; nếu phụ cảm bã chi thê là việc tổn hại hứa hẹn đối với nhạc

phụ mẫu, là tội bất trung bất hiếu. Hạ quan tuy là người bất tài, nhưng tuyệt không làm những việc bất nhân bất nghĩa bất trung bất hiếu như thế, mong rằng Vương gia bao dung.”

Không cần nhìn, Khương Di tuyết cũng biết bất kể là Nghĩa Thân Vương cao cao tại thượng, hay là đám người Khương Di tâm đang một bên nhìn, lúc này nhất định không hề có sắc mặt tốt, nhớ ngày đó lúc chính mình lựa chọn gả cho tướng công nhà mình, Khương Di tâm khinh thường, còn có tổ phụ mẫu bất khả tư nghị. Nhưng hiện tại, lại có ai sẽ nói chính mình gả sai người? Tướng công vì mình cự tuyệt nhi nữ của thân vương, mặc dù quận chúa nương nương là nữ nhân tái giá, nhưng bất kể là mỹ mạo, hay là gia thế đều được nam nhân trong thiên hạ theo đuổi. Nhưng cố tình nam nhân của nàng - Khương Di tuyết - cự tuyệt thiên đại việc tốt, thiên đại mê hoặc, chỉ nguyện ý chung tình với chính mình một người.

Khương Di tuyết từ nhỏ chỉ biết chính mình không thông minh như ca ca, tỷ tỷ, nhưng là làm đích nữ duy nhất của Khương gia nên vẫn được mọi người nuông chiều.

Mãi đến năm chín tuổi đến nhà ngoại tổ, được Tử Lan biểu tỷ đề điểm mới biết được chính mình có bao nhiêu ngốc, thế nhưng giúp đỡ thứ tỷ, giúp di nương tranh thủ tình cảm. Thứ tỷ chỉ lớn hơn chín tháng so với chính mình, nhưng trong suốt chín năm nàng (Tuyết) lại không có một lần hoài nghi nàng (Tâm), còn tưởng rằng nàng (Tâm) thiệt tình đối với mình tốt, còn giúp nàng (Tuyết) kháng nghị bất công, cảm thấy mẫu thân hà khắc nàng (Tuyết). Nếu không phải năm đó lúc chín tuổi đi nhà ngoại tổ, ngẫu nhiên được biểu tỷ đánh thức, Khương Di tuyết cũng sẽ không biết nàng rốt cuộc đã thương tâm mẫu thân bao nhiêu lần.

Sau khi nhận rõ thứ tỷ đáng sợ, Khương Di tuyết liền cẩn thận trốn tránh nàng (Tâm), nàng (Tuyết) biết mình không có tâm nhãn, sẽ bị tính kế, hơn nữa mẫu thân cũng không nguyện để loại chuyện này bấn chính mình, cho nên lúc nào cũng đem chính mình mang theo trên người (luôn giữ bên cạnh để bảo hộ).

Biết thứ tỷ sẽ tính kế, cũng không có nghĩ đến lòng của nàng (Tâm) lớn như vậy, càng không biết nàng (Tâm) sẽ nhẫn tâm như vậy, thế nhưng cùng di nương nàng (Tâm) hợp mưu để cho thầy pháp lừa gạt tổ mẫu cùng Đại bá mẫu, để cho họ nhận định bất tự của nàng (Tuyết) vương cho đường đệ. Cũng bởi vậy nàng (Tuyết) mới bị cho làm con thừa tự dưới danh nghĩa của đại bá mẫu, trở thành đích tôn đích nữ.

Mãi đến sau cha mẹ ngẫu nhiên tra được, lúc trước đường đệ bệnh nặng đúng là do nàng (Tâm) một tay hại. Lúc ấy trong mắt phụ thân nan kham, cùng với mẫu thân nhú chặt mày, đều làm cho Khương Di tuyết cảm thấy tỷ tỷ là người đáng sợ cỡ nào, không lớn hơn mình bao nhiêu tuổi, lại có tâm kế đáng sợ như vậy.

“Tuyết Nhi, về sau nhất định phải để ý tỷ tỷ con.” Phụ thân khi nói ra những lời này với nàng, Khương Di tuyết cảm thấy phụ thân cơ hồ trong nháy mắt già đi vài tuổi, lúc ấy Khương Di tuyết không rõ, nhưng là hiện tại nàng minh bạch rồi, có thể làm cho phụ thân nói cho một nữ nhi của mình để ý một nữ nhi khác, là cỡ nào nan kham cùng thương tâm a!

* Nan kham: Khó lòng chịu đựng nổi.

Nhìn tỷ tỷ trở thành đích trưởng nữ Khương gia, trước đây ở trước mặt mình cẩn thận, trở nên vô cùng tự tin, nhìn nàng (Tâm) lơ đãng chèn ép mẫu thân, nhìn nàng (Tâm) ở trước mặt mình khoe khoang nhiều hơn hai nha hoàn hầu hạ so với mình, Khương Di tuyết trong lòng càng không thể bình tĩnh, phụ thân cũng kháng nghị, mẫu thân cũng đòi công đạo, đòi quyền lợi cho nàng (Tuyết). Nhưng càng bị trách phạt hơn. (đoạn này ta chém!)

“Muội muội chớ không phải là còn tưởng rằng ta còn là người trước kia đi theo phía sau người nịnh hót người, là thứ nữ cầu xin che chở sao?” Mặc một thân hoa lệ phục sức, hèn mọn nhìn người mình từng nịnh hót, Khương Di Tâm tâm lý sáng khoái cực kỳ, nghĩ rằng người không phải là (từng) dựa vào thân phận sao?

Khương Di tuyết gắt gao cắn môi, cảm tức Khương Di tâm, nghĩ đến một ngày trước bởi vì chính mình, tổ mẫu đã giáo huấn mẫu thân, nàng hiện tại không thể lại cho mẫu thân thêm phiền.

Bởi vì trong lòng khó chịu, cho nên Khương Di tuyết rất nhanh liền ngã bệnh, cha mẹ cũng biết khúc mắc của nàng, bởi vì yêu thương, cho nên sau khi quyết định bèn đưa nàng đến nhà ngoại tổ ở tạm.

“Hài tử ngốc, người a! Có nhiều đầu hơn cũng không thể mang nhiều mũ, đừng để người khác khổng chế

cuộc sống của mình.” Kể hết ủy khuất của chính mình cho ngoại tổ mẫu nghe, ngoại tổ mẫu yêu chiều, vuốt đầu Khương Di tuyết, khuyên nhủ.

Ở nhà ngoại tổ, ngày đều qua nhanh trong vui vẻ, mọi người đối với mình đều là đau sủng, mà ngay cả ca ca cũng thường thường mang ít đồ chơi đến khuyên dỗ mình.

“Chị dâu thường nói đừng lấy lỗi lầm của người khác khó xử bản thân, muội càng khó chịu càng vui vẻ, cần gì chứ?” Lần đầu tiên nhìn thấy tướng công, hần còn là một thiếu niên gầy yếu, bằng tuổi với ca ca, nhưng cảm giác người lớn hơn so với ca ca?

Hần kể chuyện hần khi còn bé bởi vì thân thể có bệnh, nhận hết thể nhân chế nhạo, hần còn tự nói với mình nếu còn sống, sao không nghĩ xem mình có được cái gì, mà không phải mất đi cái gì? Học trên người của địch nhân tỉnh lại chính mình, học được cường đại chính mình, mới không uổng phí chính mình có một địch nhân như thế.

Đời lúc cha mẹ vào kinh, Khương Di tuyết trong lòng vốn khó chịu cũng đã tiêu thất, nàng hoạt bát như trước, đồng thời nàng càng quan tâm đến người khác, nữ hồng không được, nhưng nàng vẫn làm tất cho cha mẹ còn có ca ca đệ đệ, cũng là tối dụng tâm, mặc dù mũi kim không đều, nhưng là tất may vô cùng mềm mại. Nhìn người nhà vui vẻ, Khương Di tuyết cũng nhin không được vui vẻ theo.

Mẫu thân nói bởi vì Khương Di tâm, hiện tại phụ thân không bao giờ nữa đi chỗ di nương nơi đó, cho nên nàng cảm tạ Khương Di tâm. Ca ca nói, bởi vì muội muội trưởng thành, biết điều hơn so với lúc nhỏ, cho nên hần rất vui vẻ. Phụ thân nói mình là tâm can bảo bối duy nhất của ông ấy.

Di tuyết nghĩ rằng, nàng đã biết được mình có những gì.

Đối với Dương Dật an, Khương Di tuyết ấn tượng cũng bởi vậy tốt hơn, hần thông minh hơn so với chính mình, Khương Di tuyết làm đánh giá như vậy.

Vốn tưởng rằng ác mộng đã muốn đi xa, chính mình sẽ đạt được hạnh phúc, nhưng là theo tổ phụ mẫu cùng Khương Di tâm đến, Khương Di tuyết phát hiện mình vẫn là xem thường “Đường tử” này. Nếu nàng tự xem mình là Đường tử, như vậy nàng chẳng qua chỉ vĩnh viễn là “đường tử” của mình, mà không phải tử tử cùng cha!

Lần này Khương Di tâm coi trọng vị hôn phu mà mẫu thân vì mình chuẩn bị, con vợ kế Nghĩa Thân Vương, tuy là con vợ kế, nhưng con trai trưởng Nghĩa Thân Vương phủ đã mất sớm, con vợ kế hiện tại là nam hài duy nhất lớn lên tại Nghĩa Thân Vương phủ, hơn nữa con vợ kế này cũng là người có thực học, mẫu thân cùng mẹ đẻ hần lúc tuổi còn trẻ coi như là khăn tay chỉ giao, thế này mới.

“Muội khổ sở cái gì? Tử tử kia của muội da mặt dày, tâm đều đen đến trong xương, nam nhân kia nếu là thật nhìn trúng nàng, không phải chứng minh hần có mắt không trông sao? Muội hần là cảm thấy cao hứng, bởi vì hần là nam nhân không tốt, không phải sao?” Khương Di tuyết cũng không có nghĩ đến Khương Di tâm thể nhưng lớn gan như vậy, ở trước mặt mình khoe khoang tình tứ nam nhân kia cho nàng (Tâm), nhưng Dương Dật an lại đánh thức nàng (Tuyết) lần nữa.

Đúng rồi! Mình rốt cuộc khổ sở cái gì? Một nam nhân không tốt mà thôi không có thì không có, tại sao phải khổ sở a?

Nhìn nam tử thanh tú trước mặt này, hần đã to lớn hơn so với trước kia, mà ngay cả cậu đều đối hần tán thưởng có thêm.

“Dật An ca ca, ca có cảm thấy ta thực ngốc?” Khương Di tuyết có chút buồn khổ hỏi, chuyện tình mình xem ra rất trọng đại, nhưng trong mắt hần không hề quan trọng, chỉ đơn giản như vậy.

Dương Dật an nhìn nàng, trong lòng mềm nhũn, mình ở Trần gia căn bản chính là ăn nhờ ở đậu, Trần gia đại phòng những người đó người người đều minh lý ngâm chén ép hần, thế nhưng trong mắt tiểu cô nương này chưa từng có một tia hèn mọn, vĩnh viễn đều trong trẻo, tinh thuần như vậy. Một tiểu cô nương trong trẻo như vậy, làm cho người ta luôn nhin không được muốn bảo hộ nàng.

“Không phải, muội một chút cũng không ngu ngốc.” Nhẹ giọng nói xong, Dương Dật an bước đi.

Khương Di tuyệt nhìn bóng lưng của hắn, cười ánh mắt loàn loạn, mẫu thân nói mình là một nha đầu ngốc, phụ thân nói mình là một tiểu ngu ngốc, ca ca nói mình là muối muối dần. Mà ngay cả Khương Di tâm từ trước cũng nói mình ngốc nhưng không có vấn đề gì. Nhưng là hắn nói mình không ngu ngốc.

Cũng vì bất đồng như vậy, Khương Di tuyệt càng cảm thấy Dương Dật an là một người tốt. Ái mộ thường thường sinh ra trong lúc lơ đãng, bởi vì đối hắn có chú ý, liền biết đến càng nhiều, biết hắn thích sạch sẽ, biết hắn tính tình tốt lắm, biết hắn thích mỉm cười, tản bộ. Mỗi lần biết nhiều hơn một chút, trong lòng Khương Di tuyệt ngọt ngào hơn một chút.

“Con không lấy Triệu Cường, không muốn!” Khi mẫu thân nói chuẩn bị định ra hôn sự của mình cùng Triệu Cường con vợ kế Nghĩa Thân Vương phủ, Khương Di tuyệt mắt choáng váng, mình mới không cần gả cho hắn, người này không phải người tốt, mình phải gả cho dật An ca ca, không lấy tên xấu xa này.

“Nha đầu ngốc, nói mê sảng cái gì, nam lớn hôn nữ lớn gả, việc hôn nhân nữ nhi không phải đều là cha mẹ chi mệnh môi chúc ngôn, ta cùng sườn phi nương nương đã bàn tốt, con nhưng đừng vờ ngớ ngẩn a?” Khương Trần thị có chút hờn giận nhìn nữ nhi, Triệu Cường đứa nhỏ này, bà đã tìm hiểu, là một hảo hài tử.

“Nhưng là hắn viết thư cho Khương Di tâm, ta mới không cần gả cho nam nhân Khương Di tâm thích!” Khương Di tuyệt vốn không tính nói cho mẫu thân chuyện này, bởi vì dật An ca ca nói, này chính là lời một phía của Khương Di tâm, ai biết sao lại thế này?

Khương Trần thị mắt choáng váng, vội hỏi nữ nhi sao lại thế này, Khương Di tuyệt đem chuyện Đường tỷ khoe khoang nói cho mẫu thân.

Triệu Cường có thể là người tốt, cũng có thể là người xấu, nhưng nếu là người trong lòng Khương Di Tâm, nàng mới không nghĩ muốn đâu! Phụ thân nói qua mình phải tránh Đường tỷ này, ca ca cũng nói nàng tâm nhân nhiều chính mình đâu không lại, Tử Lan tỷ tỷ nói nhận rõ điểm mấu chốt chính mình, đừng làm chuyện làm khó mình, biết rõ chính mình không có thông minh như nàng (Tâm), sao còn ngốc dây vào?

Sự thật điều tra rõ, Khương Di tâm quả thật cùng Triệu Cường nhận thức, nhưng là nàng buông tha thanh danh của bản thân, cho nên cho dù là Khương gia đích nữ thì có làm sao? Sườn phi nương nương nguyên ý cùng nhà mình đám hỏi, chính là xem trên phân thượng của mẫu thân mà thôi, mà nàng chỉ là một ngụy đích nữ thì có năng lực thế nào? Bởi vì mẫu thân tự mình cùng sườn phi nương nương lui cửa hôn nhân này, sau đó Triệu Cường hiểu rõ nguyên nhân sự tình. Khương Di Tâm tính kế, chính là bị hủy thanh danh, lấy thân phận tiểu thiếp gả cho Triệu Cường.

Mà chính mình.

“Dật An ca ca, muối. muối thích ca, ca thú ta được không?” Nam nhân cái gì, Khương Di tuyệt cảm thấy dù mình đầu nhỏ như hạt dưa nghĩ không rõ, nhưng là nàng cảm thấy Dương Dật an là người thông minh nhất chính mình gặp qua, lợi hại nhất, đối với mình tốt nhất, cho nên đỏ mặt không yên nói ra ý nghĩ của chính mình.

“Hảo!” Dương Dật an trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nhẹ giọng nói.

Lui việc hôn nhân với người chuẩn bị lập làm thế tử thân vương phủ, ngược lại yêu cầu gả cho một nam nhân một nghèo hai trắng, cho nên mọi người nói mình ngốc, nhưng Khương Di tuyệt nghĩ rằng ngốc thì ngốc, tìm nam nhân thông minh không phải dễ a.

Dật An ca ca thật sự rất thông minh, nguyên bản thái độ mẫu thân kiên quyết phản đối, sau khi thấy hắn thì hòa giải, nguyên bản sắc mặt phụ thân tức giận, sau khi gặp mặt hắn cũng có điều dịu đi.

“Con nha! Chính là ngốc nhân có ngốc phúc!” Trước khi xuất giá, mẫu thân không nỡ nói, Khương Di tuyệt có chút không hiểu.

Nhưng sau nàng mới hiểu, nàng thật là hảo ngốc, nhưng cũng thật sự rất phúc khí, kết hôn tám năm, chỉ sinh một nữ nhi, vẫn như trước là trần bảo được tướng công sủng ái.

“Tướng công, tổ mẫu nói ta xếp một nha đầu cho chàng. . . .” Dương Dật An làm quan càng làm càng lớn, đặc biệt sau khi Tam hoàng tử lên ngôi, không ít người bắt đầu soi mói, ngay cả tổ mẫu cũng nói mình đừng tin tưởng hứa hẹn trước đây của tướng công.

Dương Dật an xoa đầu nhỏ nường tử nhà mình, nói : “Xếp nha đầu làm gì? Ta có nường tử, Thạch Lâm không phải thu một nữ nhân người khác đưa, bị chị dâu cầm gậy gộc đánh mấy ngày đều không xuống giường được, nàng cũng muốn ta bị chị dâu đánh sao?”

“Nhưng nữ nhân đó không phải tướng công người khuyên biểu ca thu sao?” Khương Di tuyệt kỳ quái hỏi. Rõ ràng là đưa cho tướng công, nhưng không biết tướng công nói với biểu ca gì đó, biểu ca đem nữ nhân đó lĩnh trở về, kết quả bị biểu tỷ kiêm chị dâu đánh cho một trận.

Dương Dật an ho nhẹ một tiếng nói : “Nơi đó là ta khuyên? Lời này nhưng đừng nói với chị dâu, nếu không, chị dâu may quần áo mới cho quả quả sẽ phân một nửa cho khuê nữ nhà Thạch Lâm, cẩn thận quả quả khóc cho nàng xem.”

Khương Di tuyệt ngưỡng ngừng gật đầu, mặc dù có chút ngưỡng ngừng, nhưng là ai muốn trình độ nữ hồng của mình thật sự hữu hạn, không làm được y phục cùng tất, hiện tại y phục trên người tướng công, còn có quần áo nữ nhi thích đều là chị dâu làm. Phân một nửa đi ra ngoài, nhà mình sẽ ít đi, chính mình làm không được, tú nường làm thì tướng công cùng nữ nhi đều không thích. Trong lòng yên lặng nói với biểu ca thực xin lỗi, lại tìm không ít được liệu tốt nhất trong kho phòng tặng cho biểu ca, Khương Di tuyệt liền quên hết việc này.

Nghĩa Thân Vương thế tử Triệu Cường phức tạp nhìn vợ chồng Dương Dật an đang quỳ gối trước mặt phụ thân, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu với phụ thân. Tuy rằng đối đích muội tính tình bá đạo này có chút không kiên nhẫn, nhưng là cứ như vậy bức bách người ta cường thú, thật sự rất * phân (?), đặc biệt nhìn nữ nhân hạnh phúc bên Dương Dật an, khiến cho trong lòng Triệu Cường phức tạp, bởi vì nàng từng có cơ hội trở thành thế tử của chính mình.

Nghĩa Thân Vương cũng không phải ngốc tử, tuy rằng bị cự trong lòng rất không thoải mái, nhưng là muốn trả thù cũng không phải hiện tại, vì thế vẫy vẫy tay áo hừ lạnh một tiếng liền ly khai.

“Đường tỷ, thật có lỗi, cho người thất vọng rồi, tướng công nhà của ta không muốn nữ nhân khác ngoại trừ ta ra!” Trước khi rời đi, Khương Di tuyệt đột nhiên nhẹ nhàng nói nhỏ bên tai Khương Di tâm.

90. Chương 90: Chương 71: Nghe Lời Tỷ Tỷ, Thật Tốt!

Thạch Lâm không có mẫu thân, trong đầu hẳn không có bất cứ trí nhớ gì về mẫu thân, nghe tỷ tỷ nói mẫu thân là một nữ tử thực dịu dàng, nàng luôn mặt mang tươi cười, cũng không cùng người khắc khẩu. Mẫu thân là vì khó sinh mình mà chết, cho nên sâu trong nội tâm Thạch Lâm, đối với nữ nhân dùng tánh mạng đến bảo vệ mình rất là cảm kích.

Kế mẫu Tổng thị cùng Dương thị, ở trong lòng Thạch Lâm cũng không phải mẫu thân, tỷ tỷ nói mẫu thân rất yêu hẳn, cho nên bất kể là lúc tuổi nhỏ Tổng thị lưu lại ấn tượng không tốt cho mình, hay là sau này Dương Thị đối với mình coi như hiền lành, ở trong lòng Thạch Lâm cũng chỉ là thân phận thế tử phụ thân mà không phải thân phận mẫu thân.

Mẫu thân trông như thế nào? Thạch Lâm sớm đã có phán đoán của mình, ở trong lòng hẳn mẫu thân xinh đẹp giống như tỷ tỷ vậy, là nữ tử thông tuệ khéo tay, không bị quyền thế cùng tài phú khuynh đảo, vĩnh viễn đều thực thỏa mãn, không hỏi nguyên do luôn bảo hộ chính mình.

Trước đây thân thể Thạch Lâm không được tốt, nhưng sau khi rời Chương gia, thân thể của hẳn đã khá hơn, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng Thạch Lâm ẩn ẩn cảm thấy đây đều là công lao của tỷ tỷ, dù vậy tỷ tỷ cũng không nói gì, Thạch Lâm cũng không muốn hỏi, hẳn ở chương phủ từng nghe qua cha mẹ kể chuyện

xưa cho đứa nhỏ, bên trong có câu chuyện tiên nữ bị phát hiện, đều phải về trời. Trong lòng Thạch Lâm tỷ tỷ chính là tiên nữ, cho nên hẳn không thể nói cho bất luận kẻ nào biết.

Không còn Tổng thị, Thạch Lâm tuổi nhỏ trong lòng kỳ thật rất cao hứng, hẳn không thích nữ nhân đối với mình hô to gọi nhỏ, luôn mang vẻ mặt ghét bỏ, trong nhà có tỷ tỷ, có phụ thân, Thạch Lâm xem ra như vậy đủ rồi. Người khác đều là dư thừa, bao gồm gia gia, nãi nãi còn có bọn ca ca, tỷ tỷ, đệ đệ, muội muội đột nhiên xuất hiện, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng Thạch Lâm vẫn cảm thấy ở cùng bọn họ chung một chỗ không thoải mái như khi ở cùng tỷ tỷ và phụ thân.

Tỷ tỷ thường nói một nhà bọn họ cần phải tiếp tục sống, Thạch Lâm trong lòng thực đồng ý, phụ thân từ ái, tỷ tỷ cũng chiều mình, thực hoàn mỹ. Tỷ tỷ thích đọc sách, Thạch Lâm thích tỷ tỷ dạy hẳn đọc sách, còn tốt hơn so với nhóm phu tử, Thạch Lâm còn thích tỷ tỷ tự tay dạy mình viết chữ. Nghe nói nếu đọc sách tốt, có thể làm rạng danh gia tộc, về sau sẽ không có người dám khi dễ tỷ tỷ, khi dễ phụ thân, Thạch Lâm muốn làm rạng danh gia tộc, muốn tỷ tỷ giống như tiểu thư Chương phủ trước đây có thật nhiều người hầu hạ, mấy việc bản sống một chết cũng không cần làm.

Lần đầu tiên nhìn thấy Dương Dật An, Thạch Lâm nhảy dựng lên, hẳn thật gầy thật nhỏ, tuy rằng chỉ nhỏ hơn so với mình một tuổi, nhưng nhìn lại nhỏ hơn gấp đôi so với mình, nhìn trong phòng hẳn (DDA) dơ bẩn hề hề, có mùi khó ngửi, Thạch Lâm lại một lần nữa cảm khái có tỷ tỷ thật tốt, ca ca một chút cũng không đáng tin!

Dương Dật an nói ca ca hẳn là ca ca tốt nhất trên đời, nhưng Thạch Lâm thấy so với tỷ tỷ nhà mình kém xa lắm, ca ca Dương Khang An trộn bánh bột ngô cứng như đá, làm cơm nhìn thì được, ăn thì không, để đệ đệ hẳn mặc quần áo rách rưới. . . . Tỷ tỷ sẽ làm đồ ăn thơm ngào ngạt cho mình, gội đầu cho mình, làm quần áo cho mình, kể chuyện xưa cho mình nghe. Thạch Lâm cảm thấy chính mình hạnh phúc hơn so với Dương Dật an.

Nguyên nhân vì như thế, ngay từ đầu Thạch Lâm thấy tỷ tỷ chiếu cố Dương Dật An tuy rằng trong lòng có chút không quá thoải mái, nhưng lại không có cảm giác gì khác, hẳn chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày tỷ tỷ sẽ đối Dương Dật an cùng đối với mình giống nhau. Lúc biết được thì mọi sự đã xong. Tỷ tỷ thể nhưng gả cho Dương Khang an cái gì cũng không kia? Điều này làm cho Thạch Lâm không thông, hẳn nghĩ rằng nếu chính mình có thể làm chút gì đó, tỷ tỷ sẽ không rời nhà gả cho Dương Khang an.

“Về sau con có tiền đồ, có thể cho tỷ tỷ con chỗ dựa!” Phụ thân nói như vậy, nhưng tâm tình Thạch Lâm vẫn không thể tốt lên! Bởi vì tỷ tỷ đối với Dương Dật An tốt! Thạch Lâm không thích tỷ tỷ đối người khác tốt, miễn cưỡng là bằng hữu của hẳn như Dương Dật an cũng không được!

“Đệ muốn hai bộ quần áo!” / “Đệ muốn ăn thịt nướng!”

Mặc dù mỗi một yêu cầu của hẳn (TL), tỷ tỷ đều hoàn thành, nhưng trong lòng Thạch Lâm chính là không thể nào thoải mái, dù sao đả ngộ với Dương Dật an cùng chính mình giống nhau. Còn có tỷ phụ Dương Khang an, cho dù hẳn đối với mình tốt, Thạch Lâm cũng không có cách nào đối hẳn tiêu tan, bởi vì hẳn đoạt đi tỷ tỷ yêu thương của mình. Nhưng không thích, không cam lòng đều không có biện pháp gì giải quyết, Thạch Lâm chỉ có thể ở trong lòng âm thầm không thoải mái.

Từ Chương gia đến ở nông thôn, lại đến nhà cậu, Thạch Lâm đều thích ứng vô cùng tốt, người cậu có diện mạo rất giống hẳn (TL) dạy rất nhiều cho Thạch Lâm, hẳn (TVT) dạy mình đối nhân xử thế, hẳn (TVT) dạy mình phương thức làm người. Hẳn (TVT) tự nói với mình nếu không nhẫn nại, sẽ không làm được đại sự, không có bản sự, sẽ không bảo hộ được người nhà. Tuy rằng là dạy Dương Dật an, nhưng Thạch Lâm biết cũng là dạy mình.

Nếu như nói tỷ tỷ làm cho mình cảm nhận được cảm giác được bảo hộ, thì cậu dạy mình như thế nào bảo hộ người nhà, bảo hộ tỷ tỷ!

Nhiều năm về sau, Thạch Lâm hâm mộ Dương Dật an có thể hồi hương, hâm mộ cuộc sống an nhàn của hẳn (DDA), nhưng lại không ghen tị, nhìn khuôn mặt tỷ tỷ như trước luôn dào dạt tươi cười, Thạch Lâm thực thỏa mãn.

Mẫu thân sinh mình, tỷ tỷ nuôi lớn mình, hai nữ nhân này đều để lại ấn tượng tốt đẹp cho mình, làm cho mình cảm nhận được yêu, đồng thời dạy mình yêu như thế nào, như thế nào có được một gia đình hạnh

phúc.

Tỷ tỷ nói, nữ nhân thực dễ dàng thỏa mãn, thực dễ dàng hạnh phúc.

Tỷ tỷ nói, người nhà vĩnh viễn là là quan trọng nhất.

Tỷ tỷ nói, mỗi người đều nên biết mình muốn cái gì.

Tỷ tỷ nói,

Vài thập niên về sau, lúc Thạch Lâm tuổi già từ quan hồi hương, nhìn thê tử bên người tuy rằng thương lão, lại như trước rất tinh thần, đối với mình chiều cổ có thêm, cùng với mấy Tôn Tử, cháu gái phía sau Nhìn tỷ tỷ mang theo khuôn mặt tươi cười làm cơm cho mình, cùng với tỷ phu bị nàng chỉ huy hỗ trợ, phía sau nàng một đám đứa nhỏ, lại nhớ tới tỷ tỷ từng nói qua: gia đình là cần giữ gìn, yêu cùng được yêu là hai phương diện, vĩnh viễn đừng chỉ nhận, mà không trả.

“Lão bà tử, ngày như vậy có quen không?” Sau khi từ quan, hạ nhân bên người thê tử cũng bỏ đi không ít.

Hàn Thanh Tuyền ngáp nhìn lão nhân nhà mình, cười nói: “Như thế nào không quen, ở chung với chàng, cái gì cũng tốt!” Theo như lời mẫu thân mình đời này đủ hạnh phúc! Ở nhà có cha mẹ đau, xuất giá về sau có tướng công sủng ái, khuê hữu (bạn khuê phòng) lúc trước mỗi một người đều không tốt hơn so với mình. Bên người tướng công cả đời đều không có nữ nhân khác, cho dù có người đưa, cũng là bị an bài ở tại một bên rồi tổng xuất đi, cho dù là nữ nhân xinh đẹp cỡ nào, tướng công đều chưa bao giờ động tâm, chỉ có một mình mình, còn có gì hạnh phúc hơn so với này sao?

Nhìn bộ dáng lão bà tử nhà mình thư thái, Thạch Lâm cảm thấy trong cả cuộc đời của hắn nghe lời tỷ tỷ thật tốt!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-nong-tam>